

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EBRU IŞIK

Kalbe Saplanan Ok

KALBE SAPLANAN OK

Yazar: Ebru Işık

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi

Editör: Görkem Kankavi

Redaksiyon: Elif Evin Musluoğlu

Son Okuma: Eda Nur Karavaş

Baskıya Hazırlayan: Beyanur Şen

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Mart, 2024 **ISBN:**

Yayınevi Sertifika No:

40169 ©2024, Ebru Işık

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mah.

Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika

No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com iletisim@ephesusyayinlari.com

Kalbe Saplanan Ok

EBRU IŞIK

*Depremde vefat eden sevgili
okurum Hediye için...*

GİRİŞ

“İNSANI SEVGİSİZLİK DEĞİL, SEVGİ ÖLDÜRÜR.”

3 Yıl Önce

Soğuktu.

Bir kış gecesinde elimi cebime sokmuştum. Bilirdim, soğuk havalarda insanı mahveden kar kristalleri vardı. Bilirdim, insanlar kışın sıcak bir yatak arardı. Bilirdim, kar tüm yalanları örterdi. Tren istasyonuna adım attığımda, nereye gittiğimi bilmeden elimdeki bavulu daha sıkı tuttum.

Bilirdim, tren istasyonunda bütün duraklar acıya çıkardı.

Elimi havaya kaldırıp, el sallayacağım birisinin olmamasının acısını içimde yaşarken kalbim sanrılarla yüzleşti. Nereye gidiyordum? Nereye gidebilirdim ki tüm yaşamı kalbimden saklarken? Aslında ben bir yere gitmeyi değil, bir yere varmamayı planlıyordum.

“Boş mu?” diye sordum yabancı bir adama.

Adam kafasını kaldırıp bana baktı. Üstünde siyah bir takım elbise vardı, saçları ise yukarıya taranmıştı. Mavi gözlerini tamamlayan çatık kaşlarını bana doğrultmuştu. Yanındaki koltuğa tabletini koydu ve oraya oturmamdan rahatsızlık duyacağını net bir şekilde belli etti. Bu durum beni şaşkınlığa uğratmıştı.

“Dolu,” dedi boğuk bir ses tonuyla.

Bu adamın kıyafeti biraz farklıydı. Daha çok Avrupalı bir görüntüsü vardı. Bileğindeki saat, elindeki termos ve koltuktan alıp dizlerinin üzerine koyduğu tabletiyle sanki buraya ait değildi.

Gözlerimi devirip koltuğa oturdum ve ayaklarımı bilerek öne doğru uzattım. Ayakkabılarımdan hâlini görünce kaşlarını çatı.

Yalnızca bir yolculuğa çıkmıştım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Tren nerededirorsa, orada duracaktı kalbim. Kaçmak istiyordu. Geçmişten, ablamdan, bana yaşattıkları acılardan...

Sağ tarafta cama yaslanmıştım. İçerisi biraz fazla soğuk değil miydi?

“Son durak neresi?” diye sordum.

“Ankara,” dedi dümdüz bir ses tonuyla.

Ben, İstanbul’dan kaçmaya çalışırken Ankara’ya mı gidecektim? Soğukun şebri Ankara’ya, öyle mi? İçimden bir ses, karanlığa gömüldüğümü söyleyip duruyordu. Yine de eski bir trende yolculuk yapmak güzeldi. Biraz kafa dinleyecek, sonra tekrar İstanbul’a dönecektim.

Herkes ait olduğu yere elbet bir gün dönerdi...

“Anlıyorum,” dedim.

“İyi,” dedi yabancı.

Adam benimle konuşmak istemiyordu.

Kaşlarını çatık hâlde adamın üzerindeki takım elbiseyi inceledim. Pahalı olduğu her hâlden belliydi. Neden zengin bir adam olmasına rağmen treni kullanıyordu ki? Yoksa o da benim gibi kaçmak mı istiyordu? Belki o da benim gibi kaçmanın tek yol olduğunu düşünüyordu.

“Sıcak.” Klima açılmıştı ve ben terlemeye başlamıştım.

Yabancı, mavi gözlerini kaldırıp doğruca yüzüme baktı. Sonra da tabletine bir şeyler karalamaya devam etti.

Ne gıcık adamdı!

İnsanlar resmen sohbet etmeyi unutmuştu. En yakın arkadaşım Barış burada olsaydı, muhtemelen bu adama “ketum” derdi. Hatta takım elbisesiyle dalga geçip saatlerce dedikodu yapardık.

Yine de sessizliği bozmaya kararlıyım. “Burcun ne?” diye sordum.

Alın kıvrıştı ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Hanımefendi...” Boğuk sesiyle söze başladı.

Erkekler ne tuhaf varlıklar, diye içimden geçirdim. Sanırım tek tuhaf olmayanları, en yakın arkadaşım Barış’tı.

“Efendim?” Dudaklarımı ısırdım.

Gözlerini dudaklarıma çevirir çevirmez geri çekildi.

“Yanlış anlamayın beni, lütfen... Küçük bir kaza geçirdim. Bindığım jet sis yüzünden kaza yaptı, bu nedenle trenle yolculuk yapıyorum.

Nostaljiyi severim aslında. Her neyse, bu pek önemli değil.” Derin bir nefes aldı. “Şu an acı içindeyim, sizinle sohbet etmek isterdim fakat konuşurken canım yanıyor.” Hem kibar hem sertti.

“Özür dilerim, en iyisi ben başka yere geçeyim.” Tam kalkacağım sırada bileğime dolanan eliyle şaşkınlığa uğradım.

Eli bileğimdeydi.

“Hayır, lütfen, oturun. İsterseniz size tabletimi verebilirim. Bir şeyler izlersiniz.” Yine boğuk çıkmıştı sesi.

“Teşekkür ederim ama gerek yok. Benim de canım sıkkın. Sadece sizinle sohbet etmek istemiştım. Her neyse, en iyisi uyuyayım,” dedim.

Uykum yoktu ki...

“Peki.”

Gözlerimi kapatmak istiyordum ama gözlerim kapanmamak için direniyordu. Kendimi uyumaya zorladım.

Neden böyleydım?

Çok geçmeden üzerime örtülen ceket ile ufak bir şaşkınlık yaşadım. Mavi gözlü yabancı, ceketini üzerime örtmüştü. O soğuk, çatık kaşlı adamın içinden bambaşka biri çıkmıştı sanki. İyi insanlar hâlâ var mıydı? Oysa anne ve babamı mezara koyduktan sonra iyi insanların artık var olmadığına inanmışım.

“Biliyor musun?” Tek gözümü açtım.

Tabletiyle ilgileniyordu. “Neyi?” “Ben bir katilim,” dedim.

Güldü.

İçten bir kahkaba attım. “Şaka yaptım, yoksa inandın mı?” Cevap vermedi.

Ona dokunmamam gerekiyordu ama elim, koluna değdi. Babamın kokusunu bu adamda hissediyordum. Onun gibi kokuyordu.

“Bazı yalanlar söylendi, bazı yalanlar söylendi.” Nefesimi dışarıya verdim.

“Uyumalısın,” dedi emreder bir ses tonuyla.

“Ablam beni çok merak etmiştir, muhtemelen beni göremeyince çılgına dönmüştür. Ah, bu ablalar... Hem kırar hem sever.” Boğazıma bir yumru oturmıştı.

Biraz uyumak istedim ve elimi kolunun altına soktum. Sıcaklık kolunu hissettiğim andan itibaren kasılan vücudunu da fark etmişim. Temastan hoşlanmıyordu belki de... Fakat bu önemli değildi. Nasılsa onu bir daha görmeyecektim.

"Haydi, kalk. Bak, son durak," dedi kulağıma doğru fısıltudan bállice bir ses tonuyla.

"Son durak mı?" Ankara'da mıydık yoksa?

İstanbul'a geri dönmem lazımdı.

Yabancı doğrulduğunda ben de onunla birlikte ayağa kalktım. Tabletini çantasına koydu. Gergin duran ellerine bakmadan edemedim. Acaba elleri, kimin saçını okşuyordu? Muhtemelen hayatında birisi vardı. Acaba gözleri kime sevgiyle bakıyordu? Kimin elini şefkatle tutuyordu? Bunları düşünmek garipti.

Ama elimde değildi.

"Saat 03.00," dedi saatine bakarak.

Tek kaşım havaya kalktı. "Teoman?"

Aklıma Teoman'ın şarkısı gelmişti.

"Ne?"

"Hiç."

Nereye gidecektim? Ben ne yapıyordum böyle? Neye güveniyordum da böyle kasvetli bir şehre yapayalnız ayak basmıştım?

"Kar yağıyor."

"Sever misin?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Trenden indiğimizde mavi gözlü yabancınn etrafını saran takım elbiseli kalabalığa şaşkınlıkla bakakaldım. Bu adamlar da kimdi böyle? İçlerinden biri hızlıca gelip elinden çantasını aldı. O da elini cebine atıp bir anabtar çıkardı ve anabtarı adamlardan birine uzattı.

"Nereye gideceğiz, efendim?" diye sordu anabtarı alan adam.

Mavi gözlü yabancı onlara döndü. "Önce Anıtkabir'e gidip oradan da Cumhurbaşkanlığı Köşkü'ne geçeceğim ama öncesinde başka bir işim var. Siz gidin, sabah orada olurum."

Adamlar gittikten sonra onunla baş başa kalmıştık. Trenden inerken geri aldığı ceketini omuzlarının üzerine bıraktı. Ona bakmak istemiyordum ama sıcaklığım vücudumda hissediyordum. Kokusu tıpkı babam gibiydi...

"Gidecek bir yerin var mı?"

"Hayır, yok, şimdi bilet alıp geri döneceğim," dedim.

Oflayarak çenesini kaşıdı. "İsmin ne?"

"Gece."

“Gece, şimdi seni bir otele yerleştiriyorum. İstedğin kadar orada kalabilirsin. Sonra da gideğın yere gidersin.” Üşüyen bedenime bakınca kaşlarını çattı. “Buranın sadece havası soğuk olmaz, insanları da soğuktur.”

“Neden bana yardım ediyorsun?” diye sordum.

“Ben devlet görevlisiyim, sana zarar verecek bir şey yapmam. Aslında Türkiye’de yaşamıyorum, buraya birkaç günlüğüne geldim ve seninle karşılaştım.” Yine ofladı. “Bir de çok konuşuyorsun. Kız kardeşim olsaydın, muhtemelen kafamda saç kalmazdı.”

“Senden küçük değilim ki!” Şaşırmıştım.

“Geliyor musun, gelmiyor musun?” Biraz sinirlenmişti. “Ne işle meşgulsün? Yüzbaşı falan mısın?” “İspanya Büyükelçisi’yim,” dedi tok bir sesle.

“İsmi bile bilmiyorum, hakkında hiçbir bilgim yok. Zaten buraya gelmem hataydı. Bazı şeyler öğrendim ve kendimi bu trende buldum. Lütfen daha fazla soru sorma.”

“Pekâlâ.” Duraksadı. “Ayrıca ismim Serter.”

“Serter mi? Tuhaf bir isim, anlamı ne?” diye sordum.

“Kalbe saplanan ok,” dedi sert bir ses tonuyla.

Sesi çok güzeldi.

“Anlamı güzelmiş.”

Onu takip etmeye başladım, biraz yürüdükten sonra arabasının önünde durduk. Öne geçmek yerine arka koltuğa oturdum. Serter sanki benim şoförümümüş gibi arabayı kullanmaya başladı. Tabii, kaşlarını yine çatmıştı.

On dakika içinde otele varmıştık. İçeriye birlikte girdik. Serter, bana oda ayarlamak için görevliyle konuşurken ben de arkada bekliyordum.

“Odana kadar sana eşlik edecekler,” dedi.

“Teşekkür ederim, her şey için,” diye mırıldandım.

Acelesi varmış gibi davrantıyordu. “Rica ederim, bir sorun olursa görevliler seninle ilgilenecek. Yarın için de sana araba tahsis edeceğim. Seni götürecekler, tamam mı?”

“Tamam.” Ellerimi birbirine kenetledim. “Odaya çıkarken bana sen eşlik edebilir misin?” Bunu sorduğum an pişman olmuşum. Ben ne yapıyordum böyle? Kendimde değildim.

“Götmem lazım, Gece.” İsmim dudaklarından vurgulu bir tonda çıkmıştı.

“Anlıyorum.”

İç çekerken mavi gözleriyle bana baktı. “Haydi, gel, odana kadar sana eşlik edeyim.”

Ben Gece Yalçın. O an hayatımda birçok şey değişti. Değişim önce ailemde, sonra kendimde başladı. O yabancı adam, beni odama götürdüğünde kör bir kuyunun içine atılmış gibiydim. Onun dokunuşuna ve öpüşüne hapsolmuştum sanki... Onu tenimde hissetmek, bambaşka bir dünyanın kapılarını aralamak gibiydi.

Ben Gece.

İsmim çoğunlukla karanlık akşamlarda söylenirdi. Ayı sever, güneşten nefret ederdim. Işıklar bana ait değildi.

İlaç içirilmiş bedenim, yedi yaşında büyüyen ruhumla ben Gece; evet, buraya kadardı işte. O yabancı, otel odasını terk ettikten sonra sadece duvara baktım, ardından ben de oradan çıktım ve evime geri döndüm. Bana ait olmayan evime.

Amcama ve ablama duyduğum öfke, beni bir yabancının kollarına itmişti ve o gecedен sonra bir daha onunla karşılaşmayacağım düşünüyordum.

Ta ki üç yılın ardından onu gördüğüm güne kadar...

Annemi ve babamı öldürdüğümde yedi yaşındaydım. Bir gece

BÖLÜM 1

ZEHİRLİ YILAN

vaktiydi. Elime kanlı bir silah tutuşturmuşlardı. Onları öldürdüğümü düşünmek bile beni mahvetmeye yetmiş, ruhumda derin yaralar açmıştı. Onları öldürmüştüm ya da öldürdüğümü sanmıştım. İnsanların birbirini sevdiği bu dünyada, ben annemi ve babamı katletmiştim.

Bakmaya bile korktuğum aynada her gün bir hiçlik ile tanışıyordum. Bu hiçlik, her seferinde yüzüme bakıyordu.

Sen onları öldürdün. Sen onları öldürdün çünkü senin elinde bir silah vardı. Senin onları öldürdüğünü söylediler ve sen de inandın.

Yalanlarla çevrili hayatımın en büyük gerçeğinde tanıştığım ilk yenilgi bu değildi. Yedi yaşından yirmi üç yaşına kadar bir canı olduğuma inandırıldığım hayatım acı ve pişmanlıklarla geçmişti.

Ben Gece Yalçın.

İsmim karanlık akşamlarda söylenirdi. Şiirleri severdim, kalabalığa karışmaktan korkmazdım. Ela gözlerim buğulandığında içimdeki hüznü yaşamaktan çekinmez; aynı zamanda gülmeyi, eğlenmeyi çok severdim. Hem ruhumda kabuk bağlamamış yaralarım dokunmayı hem de hayatımı gönlümce yaşamayı bilirdim. Bazı geceler alkol şişelerinde hayat bulurdum. O dehşet verici olayı her hatırladığımda alkol bana çare olurdu.

Ben Gece Yalçın.

İsmimin anlamını seviyordum. Karanlığı çağrıştırması benim için önemliydi çünkü yeniden hayata tutunmaya çalışıyordum. Bu mücadele ne kadar zor olsa ve acı verse de ben yaralarımı kabullenmiştim. Beni en çok mahveden de geçmişte yaşadığım o acı verici olayın perde arkasını öğrenmek olmuştu.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Eylül ayında olmamıza rağmen soğuk rüzgârlar esiyor ve omzuma değiyordu. *Zaten eylül*

ayında hep üşürdüm ben. Bazı aylar sevilmezdi ya; işte, eylül ayı benim için öyleydi. İçimde garip bir kasvet vardı.

Cebimden ailemin fotoğrafını çıkardım. Annemin ve babamın kucığındaydım. Üç yaşında olduğumu düşündüğüm fotoğrafta, kumral saçlarım annemin yüzüne değiyordu. Annemin bal rengi gözlerinde içten bir tebessüm vardı. Babam ise kollarını belime sarmıştı ve sol omzumu öpüyordu. Amcamın yıllar sonra sigara söndürdüğü sol omzumu öpen babam, ileride karşımda olsaydı ne yapardı, bilmiyordum.

Bu fotoğrafa her baktığımda duygularım darmadağın olurdu. Yedi yaşındayken hem benliğimi hem de duygularımı yok etmişlerdi. Öyle değil miydi? Yoksa ben mi yanılıyordum?

Telefonum çaldı, arayan ablamdı. Onu görmek, her şeyi tekrar tekrar hatırlamak demekti. Bir zamanlar karşıma geçip ailemi öldürdüğümü söyleyen ablam beni arıyordu. Onunla birlikte yaşıyordum, aynı evin içindeydik. O bir yalancıydı, küçük kardeşine büyük yalanlar söylemişti. Ben ise sessiz kalan taraftım. Her şeyin farkındaydım ama uyanacağım günü bekliyordum.

Boğazımı temizledim. “Alo,” dedim tiz bir sesle. O sırada kucığımda derin bir uykuda olan köpeğim Çam’ı yere indirdim.

“Güzelim, neredesin? Hepimiz seni bekliyoruz,” dedi.

Eylül Yalçın...

Sanırım Eylül ayını sevmeme sebebim oydu.

Beni neden bekliyorlardı? Annesini ve babasını öldüren bir kız çocuğunun, ailesinin ölüm yıl dönümünü anmaya hakkı var mıydı? Olmaması gerekiyordu, değil mi? Yine de hepimiz, doğrusunu bildiğimiz yalanlarımızla orada olacaktık.

Dudaklarımda sahte bir gülümseme belirdi. “Ablacığım,” dedim samimi bir ses tonuyla.

“Efendim, Gece?”

“Hiç kimse, öldürdüğü kişilerin ölüm yıl dönümü merasimine katılmaz, ablacığım. En önemlisi de vicdanını rahatlatmak için iyilik adındaki duyguların yalanlarında varlık sürdüremez.” *Vicdan sabibi bir insan, kardeşine yalan söylemez; kendi suçunu onun üzerine atmaz ve en önemlisi de kardeşine ilaclar içirip onun mahvolmasına izin vermez.*

“Telefondayız, ne saçmalıyorsun? Böyle söylenir mi?”

Omuz silktilim. “Yeniden o geceye dönmek beni mahveder. Gelmek istemiyorum. Gelirsem neler olabileceğini düşünmüyorum musun? Üzülmek istemiyorum, gerçekten üzülmek istemiyorum.”

Hepimiz bir yalana inandırılırdık. Çocuklara masum yalanlar söylenirdi ama benim yalanım, yıllardır katil olduğumu düşünerek sürdürdüğüm yaşamımdı. Oysa ben katil değildim, sadece ablamın oyununu devam ettiriyordum. *Çünkü Eylül Yalçın benüz on iki yaşındayken evlatlık verildiği ailesini öldürmüş ve suçlu benim üzerime atmıştı.*

“Güzel kardeşim, lütfen böyle şeyler düşünme, en azından bunları telefonda dile getirme. Ben senin gelmeni istiyorum.” Nefesini dışarıya verdiğini işittim. “Yaşadığın acının farkındayım. Biliyorum, ruhun kanıyor. Sen artık büyüdün. Yirmi üç yaşındasın. Olayın üzerinden on altı yıl geçti. Koca bir ömürden bahsediyoruz, Gece. Düşünsene, on altı yıl...” *Evet, on altı yıldır bir katille aynı evde yaşıyordum.* “Artık geçti. Şimdi kalk ayağa, silkelen. Vicdan azabı çekiyorsun, anlıyorum ama yaşlıların eğleniyor, okula gidiyor. Sen de bunları yap. Nefes almak senin de hakkın.”

“Vicdan azabı beni yiyip bitiriyor,” dedim.

“Bırak gitsin artık. Uzaklaş... Uzaklaşırsan nefes alırsın. Onlar her sene ölüm yıl dönümlerinde anılacaklar.” *Onlar* diyordu, *ailem* demiyordu. O da sebep olduğu vahşetin farkındaydı aslında. “Evet, yaşamak kolay değil ama yaşamayı sevmelisin. Bir şeyler yap ve hayata tutun.”

Katilden özlü sözler... *Vay be!*

Sahte bir gülümsemeyle konuşmaya devam ettim: “Ben hiçbir zaman olanları tam anlamıyla unutamayacağım.”

“Sen hiç merak etme. İstersen yeniden psikolog arkadaşımla görüşürsün. Onunla konuşmak sana iyi gelecektir,” dedi.

Psikolog arkadaşı da bir caniden farksızdı. Beni beyaz duvarları olan bir odaya kapatmıştı. Kendi sesimi ve nefesimi dinlemiştim o odada. Bu seanslar aylarca devam etmişti. Bir ara gerçekten de delirmeye başladığımı hissetmiştim. Bana durmadan çeşitli ilaçlar reçete ediyordu.

Eylül Yalçın caniydi ve ben onu mahvedecektim. Tek kaşım

havaya kalktı. “Amcam da orada olacak mı?” “Hepimiz

buradayız,” dedi.

Gürsel Yalçın.

Onun da Eylül'den bir farkı yoktu. Sol omzumda sigara söndürdüğü anı hafızamdan silemiyordum. Acıyla yerde kıvranmıştım. Gürsel pisliği ise bundan zevk almıştı. Eylül ile iş birliği yaptığını biliyordum. Her şeyin farkındaydım ama eyleme geçecek cesaretim yoktu.

Ama bir gün bana yaptıklarının bin katını onlara yaşatacaktım.

“Tamam, geliyorum,” dedim.

Arkadan bir şangırtı geldi. Bardakları dolaplara yerleştiriyordu muhtemelen. “Gel tabii. Yaşamak çok güzel ve senin artık hayata dönmen gerekiyor.”

Madem yaşamak bu kadar güzel, sen neden öldürmeyi seçtin, Eylül Yalçın?

“Gecikme, tamam mı?”

Yüzümü buruşturdum, bu konuşmadan sıkılmaya başlamıştım. Beş dakikalık bir telefon konuşmasında bile ona tahammül edemiyordum. “Tamam, gecikmem. On dakikaya oradayım. Görüşürüz.”

Neden böyle demiştim ki? Hemen oraya gitmek gibi bir niyetim yoktu.

“Görüşürüz, sevgili kardeşim,” dedi, ardından telefonu kapattı.

Telefonu kapattıktan sonra uzunca bir süre yürüdüm. Kısa süre içinde eve gitmeye niyetim yoktu. Ona yalan söylemişim. Aslında amacım olabildiğince geç gitmekti, böylece onu hemen görmek zorunda kalmayacaktım. Dışarıda olmak, alkol tüketmek, arkadaşlarımla eğlenmek benim için her zaman kaçış yolu olmuştu.

İnsan evinden kaçır mıydı? İnsan bazen evinden kaçardı.

Onların yalanına ortak olurken hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranıyordum. Bir yandan onlardan kaçıyor bir yandan da yan yana geldiğimizde onların karşısında gülümseyen saf kız oluyordum.

“Çam, artık uyan.” Kafasını okşadım. Kucağımdayken asla uyanmayı bilmiyordu. Bir saattir yürümeme rağmen uykusundan uyanmamıştı. Sevimli, tatlı ve biraz da yaramaz olan köpeğime çok düşkündüm.

Gözlerini açtı, esnedi ve gözlerimin içine baktı. Uyandığı için mutlu olmuşum.

“Çirkin şey...” Kulağını öptüm. “Bana bak, eğer hemen kalkmazsan sana küserim. Ayrıca ben küsünce çok huysuz oluyorum,” dediğimde cevap olarak gözlerini kapattı. Ondandır cevap beklediğim için kendi kendime güldüm.

Çam’ı kucacımdan indirip tasmaını elime aldım. Uzun uzun yürürken onu kucacımda taşımak beni yormuştu. Tam o sırada omzumun üzerinde bir el hissettim. Dönüp elin sahibine baktım.

Barış...

Barış üniversiteden en yakın arkadaşımıdır. Aynı fakültede ydik. Evleri bizim eve yakındır. Ailesiyle yaşıyordu. Bazen bana dersler konusunda yardımcı oluyordu. Ayrıca tanıdığım en iyi insandır.

“Gece? Bu ne hâl?” diye sordu.

Çam’ı gösterdim. “Üstüm başım tüy oldu. Kucacımdan inmek bilmedi.”

Barış gülümsedi. “Hayır, onu demiyorum; üzgün görünüyorsun. Sanki ağlamak istiyorsun ama kendini sıkıyorsun gibi...” dediğinde yüzümdeki ifadeyle kendimi ele verdiğimi fark etmemiştim. O, beni görür görmez bunu fark etmişti. “Neyin var?”

Ona hissettiklerimi anlatmak istemiyordum. Bana göre duygular kör bir bıçaktan farksızdır. Bu bıçak canımı yakıyordu. Sessizliği tercih ettim. Hem herkes her şeyimi bilmek zorunda değildi.

“Bütünleme sınavlarının ilki açıklandı. Kırk almışım.” Dudaklarımı büzdüm.

İnanmış gibi durmuyordu. “*Gece...*”

Köpeğimi tekrar kucacıma aldım. “Barış, eve gitmem lazım. Sonra konuşuruz, olur mu?” Eğilip yanağını öptüm. “Seni çok seviyorum ve iyi ki varsın.” Omzuna vurdum.

Dudaklarında bir gülümseme asılı kaldı. “Görüşürüz.”

Barış’a eve gideceğimi söylemişim ama gerçek bu değildi. Elimden geldiğince oyalanacak, gidebileceğim en geç saatte orada olacaktım. Geldiğim yöne doğru yürüdüğümde ruh hastası köpeğim yine uyuklamaya başladı. Bu köpeğin acilen konuşmayı sökmesi gerekiyordu. Her bulduğu yerde uyuyamazdı. Çam’ı kucacıma aldığım da kıpırdandı. “Çam, sen insan olsaydın karını çok ihmal ederdin, aynı zamanda arkadaşlarını da,” dedim.

Köpek anlamış gibi kulaklarını dikti.

İşaret parmağımla burnuna dokundum. “Hiç öyle bakma. Allah biliyormuş ki seni köpek olarak yaratmış. Baksana, hep uyuyorsun. Biz seni sevelim diye sahiplendik. Bu ne hâl, oğlum?” Kahkaha attım.

Ablam olsaydı muhtemelen beni ayıplar, böyle bir günde kahkaha atmamı doğru bulmazdı.

“Çirkin şey,” dedim.

Çam kucacağında, yürümeye devam ediyordum. “Biliyor musun, Çam?” Kulağına eğildim. “Ablalar kardeşlerini sevmeli, onları *katil* ilan etmemeli,” dedim acı ama gür bir sesle.

Sonunda eve varmıştım. Evin etrafındaki çam ağaçlarına dikkatlice baktım. Bu ağaçlar bana çocukluğumu hatırlatıyordu ve hâlâ bu ağaçların yakınında olmak bana huzur veriyordu.

Bizim evimiz, Rum evlerine benzerdi. Babam burayı bizzat bir Rum mimara yaptırmıştı. Her yerinde eskiye dair kokular vardı ve antika eşyalarla doluydu. Ablam da evin bu ruhunu benimsemişti sanki. Ama ben daha farklıydım, renkli giyinmeyi severdim. Kendime has bir tarzım vardı.

“Çam, artık kucacağımdan inmelisin.” Onu bırakmaya çalıştım ama bir türlü inmiyordu. “En yakın zamanda sana konuşmayı öğreteceğim ama hep ben konuşursam ve sen susarsan bozuşuruz.” Sahte bir kahkaha attım.

Çam üzgün üzgün kucacağımdan inip benden uzaklaşırken ben de arkasından ilerledim.

“Kıvırtta kıvırtta yürüme, Çam!” Arkasından bağırdım.

Kapıyı açacağım sırada evin önünde bir araba gördüm. Sıradandı ama tanıdık değildi. Ablam yeni araba almış olamazdı. Muhtemelen mevlit için gelenlerden birisine aitti. Kapının önündeki ayakkabılara baktığımda bir çift spor ayakkabı ve bir çift terlik dışında bir şey görmedim. Kısa bir süre sonra da kenarda bırakılmış rugan ayakkabılar dikkatimi çekti.

Kapıyı çalıp birkaç saniye bekledim. Tokmağı ikinci kez kapıya vurduğumda ayak seslerini duydum. Arkama bakarak camdaki yansımaya göz gezdirdim. Mutfağın perdeleri kapalıydı. Genelde de kapalı olurdu. Üçüncü kez kapıyı çaldım fakat açan olmadı.

“Gece?” dedi ablam kapıyı açtığı anda.

Yüzünde şaşkınlık vardı. Beni daha erken bekliyordu ama ben beklediğinden daha geç gelmeyi tercih etmişim. Orada olmamı istemiyor gibi garip bir hâli vardı. Bir şeyler olmuştu. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama merak etmiyor da değildim.

“Çağırdın, geldim işte.” İçeriye girmeye çalıştığımda elini göğsüme koyarak içeri girmemi engelledi.

“Giremezsin.” Boğazını temizledi. “Herkes gitti ve şu an özel bir misafirim var. Sonra gelirsin.” Sesini alçalttı. “Eski bir arkadaşım burada.”

Göz ucuyla baktığımda siyah takım elbiseli bir adam gördüm. Arkası dönüktü. Onu gördüğümde ablamın bahsettiği misafir olduğunu anlamıştım fakat sorun şuydu ki ben ablama güvenmiyordum.

“Abla. Hayırdır, ne bu telaş?” diye fısıldadım.

“Gece, lütfen daha sonra gel.”

Eylül’ün kolunu ittim ve içeri daldım. O sırada sırtı dönük olan adam, ismimi duyunca arkasını dönmüştü. Hokka bir burnu, düz ama yukarıya doğru kavislenen kaşları, *buz mavisinden daha mavimsi* olan gözleri ve köşeli bir çene hattı vardı. Yaşı yirmi beşin üstünde olmalıydı. Boyu oldukça uzundu. Benim dikkatimi asıl çeken ise elinde benim bardağımın olmasıydı.

Benim bardağımı nasıl kullanabilirdi?

Annemden kalan bu bardağı en son annem kullanmıştı. Ablam bunu bilmesine rağmen özel misafirine bu bardakla ikramda bulunmuştu. Öfkelenmemek için kendimi zor tuttum ve dik dik adama bakmaya başladım. Göz göze gelmemeye çalışarak koltuğuna oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Göz göze geldiğimizde bana bir kez daha baktı. Zihninden hangi düşünceler geçiyordu? Neden bu kadar garip bakışları vardı? Anlamak istiyordum çünkü birinin beni bu şekilde incelemesi âdeta çıplak hissettiriyordu.

“Canım, haydi odana.” Eylül, kaşıyla merdiveni işaret etti.

“Size afiyet olsun.” *Boğazımızda kalsın.*

Merdivenin tırabzanını tutarak yukarı doğru ilerledim. Çam da etrafta dolanıyordu. Olabildiğince hızlı hareket edip odama çıktım, daha doğrusu çıktığımı göstermeye çalıştım. Yatağımın üzerine

oturup bilgisayarımı açtım ve salondaki kitaplığın içine yıllar önce yerleştirdiğim kameraya bilgisayarımdan bağlandım ve merak içinde izlemeye koyuldum.

Eylül, adamın yanına geçti.

Sesi açtım.

Adam, “Gitti mi?” diye sordu.

Ben gittikten sonra pozisyonunu değiştirmiş, elini dizinin üzerine koymuştu. Üstelik elindeki bardak artık ortada görünmüyordu.

Ablam gülümsüyordu. “Gitti.” Kaşlarını çatı. “Kız kardeşimle tanışmanı isterdim ama bu işi yaptığımı bilmiyor. Bir şirkette asistan olarak çalıştığımı sanıyor. Ona gerçekleri söylemek istemiyorum.”
İkinci yalan...

Adam gergin bir şekilde kaşlarını çatı. “Kardeşinin ismi Gece mi? Kardeşin olduğunu biliyordum fakat ismini, nasıl birisi olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Adam neden durduk yere gerilmişti ki? İlk karşılaştığımızda da gergindi. Neden böyle davrandığı konusunda en ufak bir fikrim dahi yoktu.

“Konumuza dönelim.” Cebinden bir fotoğraf çıkardı. “Carla Sa lazar. İspanya devlet başkanı. Bu kadının tüm açıklarını bulmanı istiyorum, sonrası bende,” dedi.

Çok sıkıcı bir konuşmaydı.

Fotoğrafı görür görmez Eylül’ün beti benzi atmıştı. “Serter, bunu benden nasıl istersin? Benim etim ne budum ne? Resmen benden bir devlet başkanını öldürmemi istiyorsun!” Serter mi? *İlginç bir isim*, diye düşündüm.

Serter önce kakhaha attı, sonra da ciddileşti. “Eylül. Bu kadar korkak mısın? Her şey parasıyla değil mi? Bu işi yapan sensin. Ayrıca ben ölüm istemiyorum. Kadının açıklarını bulup onu adalete teslim etmek istiyorum. Ben kimseyi öldürmem.” Ne?

Neler duyuyordum ben? Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Ben nasıl bir kadınla yaşıyordum? Bu kadar kötü olmak zorunda mıydı? Artık emindim, ablam beni hiç sevmemişti. İlk yalanını küçüklüğümde söylemişti. Şimdi ise başka bir işi olduğunu öğrenmiştim.

“Sen neden yapmıyorsun?” diye sordu ablam.

Serter rahat görünüyordu. “Çünkü sen daha tecrübelisin. Yediğin haltları biliyorum. Yakın zamanda Yunanistan hükümetinin kontrolündeki bir siteyi hackleyip devlet çalışanlarına ait gizli bilgileri ortaya çıkarmadın mı? Bu işin piri sensin.”

Serter oldukça rahat görünüyordu. Gerginliği gitmişti. Bu sefer gergin taraf, yılanın başı olan Eylül Yalçın’dı. Serter gözlerini ablama çevirip göz kontağını kesmeden sehpaye eğildi. Bardağını eline aldı. Rahat bir tavırla bardağı dudaklarına götürüp derin derin ablama baktı. Görüntüyü yakınlaştırdığımda mavi gözlerinden korkmuştum.

Bu kadar keskin bir çift mavi gözü ilk kez görüyordum. Serter, delici bakışlarıyla odada soğuk rüzgârlar estirdi.

“Nasıl yani? Neden yapıyor ki?”

“Kadın, Türkiye’ye benim hakkımda bir rapor gönderdi. Raporda yasal olmayan işlere bulaştığımı iddia etmiş. Benimle ne gibi bir derdi var, bilmiyorum ama onun yüzünden mesleğimi kaybedebili rim. Ben bugünlere tırnaklarımla kazıyarak geldim. Kimse benim itibarımı

zedeleyemez. Ben Serter'im, bunu onun yanına bırakmam." Sesini yükseltmişti.

Tuhaf bir ses tonu vardı. Nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum ama gür ve boşuktu. Sesi, kapalı bir kutunun içinden geliyordu sanki. Tanımını yapmakta zorlanıyordum. Ama oldukça etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Tamam, yapacağım," dedi Eylül.

Bilgisayarı kapattım.

Uzun bir müddet yatağında oturup duyduklarımı anlamlandırmaya çalıştım. Burada daha fazla duramazdım. Bu ev ölümlüydü. Bu ev, içinde katilleri barındırıyordu. Bir yolunu bulmalı ve onları alt etmeliydim. Bana ilaç içiren, her şeyi unutmama neden olan, hayatımı mahveden, aynı zamanda ailemi öldüren Eylül Yalçın ile Gürsel Yalçın'dan intikam almalıyım. Doğduğum ev ölüm kokuyordu.

Annemin, babamın, çocukluğumun geçtiği bu evin kapısı acıya açılıyordu.

Odamın kapısı tıklandı ve hemen bilgisayarın üzerine yastık fırlattım. Bilgisayarı gizlemeyi başarmıştım. Naz'ın gülümseyen suratı odada belirdiğinde ise derin bir nefes aldım. Naz gelmişti. Diğer en yakın arkadaşım. Grubumuzun en eğlenceli üyesi.

"Gece? Ablan yukarıda olduğunu söyledi, seni almaya geldim." Beni dikkatlice süzdü. "Bu nedir ya? İnsan böyle mi giyinir?"

Güldüm. "Naz, git başımdan."

Genelde kısa giyinmeyi tercih eden Naz'ın üzerinde bugün uzun bir elbise vardı. Güzel görünüyordu. Saçlarını geriye atmış, aralarına sim sürmüştü. Galiba şu an en yakın arkadaşımı yanağından opebilirdim. Tatlı ve komik görünüyordu.

Derin bir nefes alıp simlerle kaplı saçlarını arkaya attı. "Bizim için harika bir mekânda yer ayırttım. Sanırım bu sefer zengin koca bulacağım!" Kıkırdadı.

Naz'ın tek gecelik ilişkiler ve alkolün bolca tüketildiği ortamlarla dolu tuhaf bir hayatı vardı. Hiçbir şeyi kafasına takmazdı. Onun bu

kadar rahat bir insan olması bazen garip gelirdi ancak herkesin ya şam tarzı farklıydı ve onun tercihleri beni alakadar etmezdi.

Odanın kapısını kapatıp makyaj aynamın karşısında durdu. “Bir liste hazırladım.”

Hazırladığı listeyi göstermek için telefonunu bana uzattı.

Tek kaşım havaya kalktı. “Bu seferki yakışıklı kim bakalım?” diye sordum.

Yavaşça yatağın üzerine oturup telefonunu eline aldı. “İsmi Berk. Biliyorum, Berk isminden hayır gelmez ama olsun. Yirmi iki yaşında. Babası eski bir dolandırıcıymış ama adam yurt dışına kaçınca para bunlara kalmış.”

Ağzım kocaman açıldı. “Dolandırıcı mı?!”

Naz omuz silkti ve telefonunu kenara attı. “Paranın çözemediği hiçbir şey yok, Gece. Bu senin kulağına küpe olsun. İnsanı para mutlu eder, siktir et dolandırıcıymış falan...”

“Başka, alternatif yok mu?”

Burnunu çekti ve okumaya devam etti. “Ethem Çorlu, otuz sekiz yaşında; daha önce dört evlilik geçirmiş, hiç çocuğu yok ama metresleri var.”

“Metres derken?” Hangisine şaşıracağımı bilmiyordum.

“Ne bileyim, burada öyle yazıyor.” Onun da üstünü çizdi. “Aslında, bu olmaz sanırım. Burcu akrep. Yok, yok, siliyorum bunu.” “Doğru, burç önemli.” Güldüm.

“Berk’in burcu da aslan,” dedi.

Tekrar gülmemek için kendimi zor tuttum. Yastıklarla sakladığım bilgisayarı çıkarıp kenara koydum. Aynada saçlarımı incelemeye koyuldum. Saçlarım biraz kuru ve cansız görünüyordu. Sanırım bakım yapmam gerekecekti. Saçlarımı gelişigüzel topladıktan sonra komodinin çekmecesinden ilaçlarımı çıkardım ve Eylül Yalçın’ın benim için özel hazırlattığı, şifa olduğunu söylediği ilaçlara baktım. *Hayır, bunlar zehirdi. Gece, bunların zehirli olduğunu sen de biliyorsun. Bunları içtiğin günden beri her şeyi unutuyorsun. Bazen bir anıyı, bazen bir insanı... Sana her şeyi unutturmak için bu ilaçları veriyor.*

Bu durumu fark ettiğim için son birkaç aydır ilaçları içmiyorum. Anlaşılan, evde can güvenliğim de kalmamıştı.

“Benim kafam karıştı, en iyisi başkasını arayayım. Acaba Hakan Sabancı gibilerin takıldığı bara mı gitsem?” diye konuşmasına devam etti Naz.

Boğazımı temizleyip bir peçete buldum, ardından göz altlarıma bulaşan makyayı sildim. Makyaj yapmayı seviyordum. Kendimi kötü hissettiğim zamanlarda makyaj yapardım.

“Bilmem,” dedim dalgın dalgın.

Gözlerime öylece bakarken elinde bulunan kâğıdı yatağın üzerine bırakmıştı. “Bir şey diyeceğim! Sen ne zaman sevgili yapacaksın? Artık hayatına birini almanın vakti gelmedi mi?”

İç çektim. “Benim dostlarım var, siz bana yetiyorsunuz.”

“Dostlarının içine Barış da giriyor mu?” Kollarını birbirine sardı.

“Evet.”

Saçlarını arkadan toplarken aynaya yaklaşmıştı. “Pardon ama Barış, seni sadece arkadaş olarak görmüyor bence. Sana nasıl baktığını gördüm. Böyle arkadaş mı olur?”

Barış ile çok iyi iki arkadaşlık. Açıkçası, bana karşı duyguları olduğunu hissetmiş miydim, emin değildim. Belki de yok saymak daha kolayıma geliyordu.

“Neyse, ben gidiyorum. Madem sen benimle gelmiyorsun, tek başıma gideceğim.” Yanağına minik bir öpücük kondurdu. “Sen burada takıl, okulunu düşün, sonra kafeye git. Anca bunu yap!”

Kocaman bir kahkaha attım. “Tamam, tamam, yarın sana katılırım ama bugün hiç hâlîm yok. Saçlarım da çok kötü. Yarın güzelce hazırlanıp öyle çıkarım.”

Yanaklarımı sıkarken gülümsüyordu. “Seni çok seviyorum, canım arkadaşım.”

“Ben de seni...”

Kapıyı arkasından kapatıp çıktığında tekrar yatağın üzerine oturdum. Düşünceler silsilesi beynimi ele geçirmişti. Bugün kendimde değil gibiydim. Eylül’ün gerçek mesleğini öğrenince geçmişte yaşananlar daha da anlam kazanmıştı.

Annem ve babam uzun süre çocuk sahibi olmaya çalışmışlardı ama bir türlü olmamıştı. Tüp bebek tedavisi için başvurduktan sonra doktor, çocuk sahibi olma olasılıklarının çok düşük olduğunu söylemişti. Bir süre sonra da evlat edinmeye karar vermişlerdi ve Eylül o şekilde aileye katılmıştı. Eylül'ün gelişinden kısa bir süre sonra da annem bana hamile kalmıştı. Ben doğar doğmaz Eylül tüm fotoğraflarımı çekmiş, bir albüme koymuştu. Bu fotoğraflara baktığımda biyolojik olarak kan bağıımız olmadığını unutturdum. O fotoğraflarda Eylül Yalçın beni seviyordu. *Bazen de ruhumu öldürüyordu.*

Odadan çıkmak için hareketlendiğimde balkondan bir ses duydum. Kafamı kaldırıp sesin geldiği tarafa döndüm ve orada ne olduğunu anlamaya çalıştım. Serter balkondaydı. Sırtı bana dönüktü ve dışarıyı izliyordu. Eylül ile odalarımızın balkonu birdi. Eylül'ün iki odası vardı, genelde giyinme odası olarak kullandığı odanın balkonuyla benim balkonum ortaktı.

Serter gökyüzüne bakıyordu.

Yıldızlar parlıyordu. Ay yine ortaya çıkmıştı. Yıldızlı bir geceye gözlerini çevirmişti Serter. Onu izlediğim ilk birkaç saniye olduğum yere mihlanmıştım. Ayaklarım hareket etmiyordu.

Balkonun korkuluklarına tutunmuş, gökyüzüne bakan Serter'in arkasına geçtiğimde kokusunu içime çektim. Yıllardır onu tanıyor gibiydim. Kokusu yabancı gelmiyordu çünkü babam gibi kokuyordu. Neden babam gibi kokuyordu? Babamdan kalan eski gömleklerinden yayılan koku ile Serter'in ceketinden gelen koku aynıydı. Rüzgâr sayesinde bu koku etrafa yayılıyordu.

Arkasına döndüğünde gözlerimiz buluştu. Gözlerinden ateşler çıkıyordu. Bakışlarına kilitlendim, nefesim kesildi ve adımlarım duraksadı.

“Balkonumdasın,” dedim.

Cevap vermedi. Sessizlik etrafını sarmış gibiydi. Cevap vermediği için konuşmasını bekledim. Dudaklarını birbirine bastırduğunda kaşlarım çatıldı. Öfkeli ve sert bakışlarım yoktu ama bu adamın bana cevap vermemesi beni biraz öfkeliendirmişti. İster istemez sinirlenmişim.

“Balkonun diğer tarafında durmak yerine niye benim özel alanımı işgal ediyorsun?” diye sordum.

Cevap vermedi. *Yine.*

“Pekâlâ.” Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım ve kollarımı birbirine sardım. “Lütfen buradan gider misin? Onun arkadaşı olduğuna göre ondan pek farklı değildir.”

Sert çehresi bana bakmaya devam ediyordu. Cevap vermemeye yeminli gibiydi. Bu kadar suskun olması garipti. Sorgulamak istemedim ama rahatsız olmuştum bir kere. İrdelemek istiyordum.

“Anlaşılan sessizliği tercih ediyorsun,” dedim.

“İlk kez gördüğünüz bir insanla sizli-bizli konuşmanız gerektiğini bilmeniz gerekirdi.” Suskunluğunu bozmasına şaşırmıştım.

Güldüm. “Görgü kuralları konusunda hiçbir zaman iyi olmadım.”

Gözleri dikkatlice beni süzdü. “O zaman...” Bana doğru yaklaştığında elleri duvara sabitlendi ve ben duvarla onun arasında kaldım. “O zaman en kısa zamanda öğrenin yoksa...”

Dudaklarımı ıslattım. “Yoksa?”

Cevap vermek yerine dudaklarıma baktı. Ardından bakışlarını hemen başka yöne çevirdi. “Kaç yaşındasın?”

Kaşlarımı çattım. “Pardon?”

Sanki onu bir yerden hatırlıyor gibiydim ama nereden hatırladığımı bilmiyordum. Zihnim, anıların soğukluğunda, bir kış gecesinde soğumaya buz tutmuş gibi paramparçaydı. Tam olarak neyi düşündüğümü bilmek zehirliydi. Ben, onu nereden hatırlıyordum? Sesi de tanıdık geliyordu.

“Yaşını sordum... Yaşını, *Gece,*” dedi.

Siz-biz yoktu. *Sen ve ben vardı.*

İsmimi böyle kullanıyor olması öfkemi açığa çıkarmıştı.

Eylül ile yakın olan herkese karşı bir ön yargım vardı. Siyah, siyahı çekerdi. Siyahın olduğu yerde, beyaz ne mümkündü? İnsanlar da işte böyle kötü oluyordu.

“Pardon ama siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Balkonuma girmişsiniz, sonra da yaşıma soruyorsunuz! Bu ne cüret?” Sinirlerim zıplamıştı.

O ise gayet sakindi. “Daha önce Ankara’ya gittiniz mi?”

Kafamı *hayır* anlamında salladım. “Birine mi benzettiniz?”

Bir adım geri çekildi. “Uzun zaman önce, gece yarısı Ankara’ya giden bir trende birisiyle tanışmıştım, sizi ona benzettim ama alakanız yok.” Gömleğinin yakasını düzelterip bana doğru bir adım attı. “İyi akşamlar,” dedi ve arkasını döndü.

Cevap vermedim.

Onu arkasından izledim. Uzun boyluydu. 1.90 olduğunu düşünüyordum. Gür, siyah saçlarına baktım. Belki de gözlerini ortaya çıkaran şey siyah saçlarıydı. Siyah ve mavinin uyumu hoşuma giderdi.

Kapıyı açtı, bir anlığına adımları yavaşladı. Sonra rüzgâr gibi kapıdan çıktı.

O gittikten sonra arkasından ilerledim. Ses çıkarmamaya özen göstererek Eylül’ün odasına yöneldim. Ablamın sesi aşağıdan geliyordu. Hızlıca kapıyı açtım. Kendimi içeriye attığım gibi çekmecedan ablamın öksürüğü için kullandığı şuruplardan birini çıkardım.

Şurubun kapağını açıp içine elimle ufaladığım antidepresan haplarımdan serpiştirdim ve şurubu güzelce çalkaladım. Böylece *karma* onu da bulmuştu.

Odasından çıkıp aşağıya indiğimde, Serter ile ayaküstü konuştuğunu gördüm. Serter gergindi, ablam ise gülümsüyordu. Elini havaya kaldırıp Serter’in ceketine dokunmaya çalıştı. Serter ise tepki olarak bir adım geri gitti. Sanırım temastan hoşlanmıyordu.

Eylül, Serter’e hülyalı hülyalı bakıyordu.

Tuhaf...

Serter gidince Eylül gözlerini bana çevirdi. “Aç mısın, canım? Sana yemek hazırlayayım. Abla kardeş biraz vakit geçirelim.”

Şeytani bir biçimde gülümsedim. “Senin elinden zehir olsa yerim,” dedim.

Büyük bir ironi hayatımızın ortasında yavaş yavaş şekilleniyordu.

Masumiyet bir uçurtma gibi gökyüzüne bırakılmıştı.

Ben masumiyetin yitirildiğini düşünenlerdendim. Artık insan lar, şeytanlıklarını masumiyet adı altında yapıyordu. Karşılarındakini yaralarken masumiyetlerini kullanıyorlardı. Elimdeki fotoğrafa baktım. Fotoğrafın en üst kısmına ablamın çocuk esirgeme kurumundan alındığı yıl yazılmıştı.

Babam belediye başkanıydı.

Annem ise ülkedeki en iyi savcılardan dı.

Annemle babamın yoğun bir iş temposu vardı ama bizimle vakit geçirmeyi de ihmal etmezlerdi. Çocuklarını düşünürlerdi. Ablamı severler, ikimizi birbirimizden hiç ayırmazlardı. Ablamın, onları neden öldürdüğünü üç yıl boyunca sorgulamıştım. Neden onları öldürmüştü? Bu kadar güzel bir aileyi neden yok etmek istemişti?

Tekrar fotoğrafı incelemeye koyuldum. Annemin ne güzel gözleri vardı...

Yavaşça ayağa kalktım. Elimdeki fotoğrafların renkli kopyalarını almak için fotokopi makinesinin düğmesine bastım. En az elli tane fotoğraf çıkartacaktım. Bir planım vardı.

Telefonuma gelen mesajla irkildim.

Naz: Bu akşam için kulüpte harika bir yer ayırttım. Üstelik çok tatlı çocuklar var; birisi doktor. :)

İç çektim, bu kız asla düzelmeyecekti.

Fotoğrafları elime aldım, şimdi planımı uygulamaya koyulabilirdim. Gülümseyerek salona ilerlediğimde mutfaktan müzik sesi geliyordu. Eylül Yalçın, muhtemelen kahvaltı hazırlıyordu.

Telefonumdan şarkıyı açtım.

Sesimi duymaması için şarkı söyleyerek sandalyeye tırandım. İlk kâğıdı duvara astım. *“Sana boynumuzu eğeriş sanma.”* Ağzımdan bir mırıltı çıkmıştı.

İkinci kâğıdı ise duvarın solunda bulunan ablamın fotoğrafının üstüne yapıştırdım. *“Hakkımızı gelir alıriş zorla.”* Duman’dan söylediğim şarkı, şimdi toprağı bulan yağmur gibi şekillenmişti dudaklarımda...

“Saklayacak yüziün yok, yok,” diye devam ettim mırıltılarla, üçüncü fotoğrafı duvara asarken.

Eylül'ün ayak seslerini duyduğumda son fotoğrafları da asmış tım. “Rüyanda görsen inanma... Rüyanda görsen inanma.” Şarkı yerini bulmuştu.

Anne ve babamın birlikte olduğu tüm fotoğraflar artık salonun her köşesindeydi. Onun kanlı geçmişini yüzüne vuracaktım. Hiçbir şeyi bilmediğimi sanıyordu ama gerçekleri bugün görecekti. Söke söke kalbini koparacaktım.

“Gece, bu fotoğraflar ne?” Eylül şaşkın görünüyordu.

Elimi havaya savurdum. “Annemi ve babamı anmak istedim.” Sonuna çoğul eki getirmedim çünkü onlar *benim* ailemdi.

Kaşlarını çattı. “Bebeğim, tamam, onları özölüyor sun ama bu kadarı fazla değil mi? Yani neden her yere fotoğraf koydun? Yanlış anlama lütfen.”

Sandalyenin üstünden aşağıya inip eteğimi düzel ttim. Kumral saçlarım gözlerimin önüne geliyordu. Saçlarımı da düzel ttikten sonra yavaş yavaş ablama doğru yürüdüm. Elimde son bir fotoğraf kalmıştı. O fotoğraf kopyaydı. Orijinali bendeydi.

Fotoğ rafı ona uzattım. “Al, bunu da odana as, ablacığım.”

Fotoğ rafı tutarken elleri titriyordu. “Gece, güzelim, neden böyle yapıyorsun? Salonun tüm dekorasyonu bozuldu. İnsan fotoğ raflarla anılmak ister mi? Bu çok saçma, istersen amcamıza haber verelim, seni mezarlığa götürsün.” Tam bir şeytandı.

Kafamı yana salladım. “Ben anne ve babamızın tüm hatıralarını yaşatmak istiyorum. Onları unutmamamız gerektiğini düşünüyorum. Onların unutulmasına izin vermeyeceğim.”

“Gece...”

“İyi yim, sadece biraz üzgünüm. Onları çok özölüyor um.” Ellerimi açtım ve ona uzattım. “Onlara nasıl kıydım? Aklıma geldikçe sinirlerim bozuluyor, bunu nasıl yaptım?”

Karşımdaki koltuğ a otururken rahatsız görünüyordu. “Sen onlara zarar vermek istemedin ama küçükken sana çok şiddet uyguluyorlardı.” Yalan söylüyordu.

Eğer bizzat kamera kayıtlarını görmeseydim ona inanırdım. Yir mi yaş ımdayken, yani üç yıl önce mailime, yabancı bir adresten bir video kaydı gelmişti. İzlediklerim beni dehşete düşürmüştü. Asıl

katilin Eylül olduğunu öğrenmiştim. Eylül, ailemi çalışma odasında öldürmüştü. Gürsel de ona yardım etmiş ve suçu benim üzerime atmışlardı. İşin garip yanı videoyu bir defa izleyebilmişim, daha sonrasında mailin içeriği yok olmuştu.

İnanmış gibi davrandım. “Amcam ile sen olmasaydın, muhtemelen hapisanede olurdum. Teşekkür ederim.”

Ablam ayağa kalktı. Bana sarılmak üzere yanıma oturdu. Kolumdan tutup yüzüme bakınca, gözlerindeki alevi gördüğümü fark ettim. Oysa ben ona çocukluğumu teslim etmişim. İnsanın, ailesine hayallerini teslim etmesi normal değil miydi? Benim de hayallerim vardı.

Hangi çocuk bir katil olarak büyümek isterdi?

Ben ablamı severdim, onu herkesten daha çok severdim. Şimdi ise nefretim öne çıkmıştı çünkü gözlerindeki alevi, zihnindeki şeytani detayları görebiliyordum. İnsan şeytanla iş birliği yapar mıydı? Benim ablam şeytanın ta kendisiydi.

Telefonu çalınca titreyen ellerinin arasındaki ekrana baktı.

Serter Güçlü arıyor...

Tek kaşım havaya kalktı. “Onunla sevgili misiniz?” Telefonu işaret ettim.

“Hayır, saçmalama. Serter, benim eski bir arkadaşım,” dedi.

Reddet tuşuna basarak telefonu cebine koydu. “Haydi, gel, önce güzel bir kahvaltı yapalım, sonra seninle şu okul işini konuşalım.” Terli ellerini cebine sokarak gizledi. “Ne zaman açılıyordu?” “İki gün sonra,” dedim.

Mutfğa doğru yürürken telefonunu almak istediğimi fark ettim. Serter’le ilgili bir şeyler vardı ama ne olduğunu çözemiyordum. Gizemli bir adamdı. Balkonda garip garip sorular sormuştu. Sanki beni önceden tanıyor gibiydi.

“Serter ne iş yapıyor?” diye sordum mutfğa girerken.

Önlüğünü takıp patateslerin altını kapattı. “Serter abi diyecek sin, aranızda yaş farkı var.”

Dudaklarımı büzdüm. “Serter *abi* ne iş yapıyor?” “İspanya Büyükelçisi,” dedi.

Koskoca büyükelçinin Eylül ile ne işi olabilirdi? Eylül Yalçın'ın da aslında ne iş yaptığını öğrenmiştim. Bir devlet çalışanı, ablamdan yardım istiyordu. Her şey çok tuhaftı. Bizi kimler yönetiyordu?

“Kaç yaşında?” Masadaki kâsedan bir elma alıp ısırımdım.

“Yirmi dokuz,” dedi.

“Senden bir yaş büyük.” Ağzımdan bir mırıltı çıktı. “Aslında, daha küçük gözüküyor. Benimle yaşıt gibi duruyor.” Elmanın sapını koparıp çöp kutusuna attım.

Eylül bir hışımla bana döndü. “Gece, Serter'den uzak duracaksın. O görüldüğü gibi birisi değil, çevresinde kendi yaşıtları var, çokluk çocuk yok. Sakın aklına başka bir şey getirme, ne düşündüğünü hissedebiliyorum, kardeşim.”

Herkesi kendi gibi sanıyordu.

Elmayı ikinci kez ısırduğımda onu pek takıyormuş gibi görünmüyordum. “Saçmalama istersen, sadece merak edip soru soruyorum sana.”

Patates kızartması dolu tabağı yemek masasının üzerine bıraktı. Yanına da kahvaltılıkları koyduktan sonra sandalye çekti, bana sandalye çekmeden önce minder koymuştu. O minderden sadece bir tane vardı ama benim için kendi sandalyesini boş bırakıyordu.

Neden bana bu kadar iyi davranıyordu?

Vicdanını mı rahatlatıyordu?

Sandalyeye oturur oturmaz patates kızartmasına ketçap döktüm. En sevdiğim şey, her yemeğe ketçap dökmektir. Barış bazen midesiz birisi olduğumu söyler dururdu, oysa ben sadece ketçabı çok severdim.

“Her şey çok güzel görünüyor,” dedim.

“Afiyet olsun, güzel kardeşim.” Hafifçe doğrulup sırtımı sıvazladı.

Kahvaltımı bitirdikten sonra bahçeye çıkmak üzere ayağa kalktım. Mutfaktan çıkmadan önce tabakları toplayıp bulaşık makinesine yerleştirdim. Çam yine uyuyordu.

Bahçeye yöneldiğimde Eylül'ün telefonla konuştuğunu duydum. Ben mutfakçı toplarken hemen telefonuyla kayıplara karışmıştı.

Kiminle konuştuğunu öğrenmekte kararlıyım, bu yüzden kapı aralığından gizlice onu dinlemeye başladım.

Görüntülü aramadaydı ve karşısındaki kişi *Serter Güçlü* idi.

Yüzümü buruşturdum.

“Son durum ne?” diye sordu Serter.

“Yarın sabah ilk uçakla İspanya’ya gidiyorum. Aslında aklımda harika bir plan var, onun için birkaç tanıdığımı araya sokmayı planlıyorum,” dedi Eylül.

Serter elini çenesine götürüp sıvazladı. “Güzel, detaylı bir araştırma yap. Ne işle meşgul olduğunu öğren. Parlamenteoya girmeyi nasıl başarmış? Bu tip insanlar genelde torpille bir yerlere gelir.”

Ablam yavaşça sırtını koltuğa yasladı. Telefonunu yüzüne yaklaştırdı. “Dün biraz araştırma yaptım. Bir haber sitesi buldum. Bu kadın, uzun zaman önce futbol antrenörü olan bir adamla yasak aşk yaşamış. Adam, Carla ile ilişkiye başladıktan sonra karısından boşanmış ve aynı yıl içinde onunla evlenmiş. Sonra da kayıplara karışmış.”

Serter şüpheyle gözlerini kıstı. “Hangi haber sitesi bu?”

“ABD’den giriş yapılabilen bir site, erişim herkese açık değil... Biliyorsun, Amerika her zaman Avrupa ülkelerini el altında tutmayı sever.” Yanağını kaşırken sakindi. “Onun için öyle bir planım var ki akli hayali duracak.”

Daha fazla burada duramazdım, beni fark edebilirlerdi. Hemen bahçeye geri döndüm. Neler duymuştum? Bunlar nasıl insanlardı? Nasıl bir işin içindeydim? Eylül yasa dışı işlere bulaşmıştı, çevresi de ondan farklı değildi.

“Gece! Gece, neredesin?” Arkamdan gelen ses ile irkildim.

“Efendim?”

Telefonunu kapatıp cebine attığında bana bakarak, “İki gün sonra Serter akşam yemeğine gelecek. Bana o gün yardım edersin, değil mi?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Tamam,” dedim yalnızca.

Serter niye bize geliyordu?

BÖLÜM 2

KARŞILAŞMA

Koşuyordum.

Ayaklarımın beni taşıdığı, ruhumun henüz ağırlaşmadığı bu yerde koşuyordum. Gözlerim açıktı, dudaklarım aralanmıştı. Ağzımın içine giren buz gibi havayı solumamaya çalışarak koşuyordum. Koşmak zorunda olduğumu hissediyordum. Bana iyi gelecek tek şeyin bu olduğunu düşünüyordum. Sanki kaçarsam her şeyi geride bırakabilecekmişim hissi doğuyordu içimde.

Sayılardan kaç.

Sana verilen ilaçlardan kaç.

Ruhunu mahveden insanlardan kaç.

Bunlar yetmiyordu. Bazı cümleler yetmediği gibi bunlar da yetmiyordu. Kaçmak işe yaramıyordu. Üstünü çizdiğim, sayıları atladığım bu dünyada kaçmak son durak bile olmamalıydı. Hayatıma giren herkesin bende iz bıraktığı bu dünyadan kaçamazdım.

Duraksadım ve yere eğildim. Ellerimi dizlerime bastırıp derin derin soluklandım. Nefes almaya, havadaki oksijeni içime çekmeye çalıştım. Sol göğsümde bir ağrı hissettiğimde elimi göğsüme götürdüm. Burası, insanların çoğunlukla koşu yapmak için geldiği bir ormanlık alandı. Biraz ileride araçların kullandığı bir yol vardı ve orası da ana yola çıkıyordu.

Sırtımı bir ağaca yasladım ve elimi göğsümden çektim. Susamıştım. Yalnızca sade filtre kahve içip evden çıkmıştım. Bazen evden aniden çıkıp kendimi dışarı atar, su bile içmeden saatlerce yürürdüm. Bugün yanımda kahvem vardı en azından.

Kafamı kaldırıp etrafa baktığımda insanların yürüdüğünü gördüm. Bazıları yanında biriyle, bazıları da tek başına yürüyor; herkes bir şekilde bu temiz havanın tadını çıkarıyordu. Yağmur sonrası toprak kokusunu kim sevmezdi ki? Özellikle sonbaharda etraf daha da güzel oluyordu.

Yağmur yağdıktan sonra etraftaki böcekler ve ağaçlardan dökülen yapraklar toprağa eşlik ediyordu. Bazılarının üzerinde hafif su birikintileri oluşmuştu.

Bu anın keyfini çıkarabilsem keşke, diye içimden geçirdim. Dertlerin olmadığı, yaşama telaşına düşmediğim, yalnızca özgürce yürüdüğüm bir yolda olabilseydim... Ah, ne kadar çok isterdim.

Kulaklığımı çıkardım ve geldiğim yöne doğru adım attım. Az önce benim gibi soluklanıp tekrar yürümeye devam eden bir çift ile göz göze geldim. Kadın gülümsediğinde ben de gülümsedim. Kadının ela gözleri vardı. Adam ise mavi gözlüdü.

“Şükran, haydi hızlı ol,” dedi adam gülerек.

“Tamam ya...” Kahkaha atarak yürümeye devam ettiler.

Yürüyüş alanından çıktığımda daha da susadığımı hissettim. Bu histen nefret ediyordum. Ev, yürüyüş yoluna yakın olduğu için eve gidip su içmeye karar verdim. Yürüyüş yoluna yakın oturmanın bir ayrıcalık olduğunun farkındaydım.

Adımlarımı hızlandırdığım sırada bir araba dikkatimi çekti. Gözlerimi kısıp içindeki kişiyi tanımaya çalıştım. Adam, arabanın kapısını açıp dışarıya çıktığında henüz bana bakmamıştı. Dikkatini elindeki telefonuna vermişti.

Telefonunu arka cebine attığında sanki birisini arıyormuş gibi etrafa baktı. Neden burada karşılaştığımızı anlamaya çalışıyordum. Kafamdaki soru işaretlerini bir kenara bırakıp ona doğru yürüdüğümde mavi gözleri keskin buzları hatırlatan *Serter Güçlü* ile nihayet göz göze geldik.

Aradığını bulmuş gibi sakince bana baktı.

“Merhaba?” dedim sorgulayan bir ses tonuyla.

Üzerinde siyah bir ceket, ceketin altında da beyaz gömlek vardı. Kaşları çatıktı, dudakları ise aralanmıştı. Yüzüne uzaktan bakmama rağmen parfüm kokusunu alabiliyordum. Güçlü, ağır, biraz da insanın dengesini şaşırtacak bir koku yayılıyordu. Altında kanvas bir pantolon vardı. Tam bir beyaz yaka kıyafeti işte... “Merhaba,” dedi.

Şu ana kadar duyduğum en güzel sese sahipti. Tanımlaması zordu.

“Beni hatırlamışsındır muhakkak...” dediğimde çok saçma bir cümle kurduğumu düşünerek hemen düzelttim. “Yani dün karşılaşmıştık.”

“Evet,” dedi.

“Ablamın arkadaşısın... Gerçi ben seni ilk kez dün gördüm,” dediğimde sesim hafif sert çıkmış olmalıydı ki Serter Güçlü kaşlarını çatı.

Başparmağını dudaklarına bastırıp gözlerini kısı. İlk birkaç saniye mimiklerinde herhangi bir değişim olmadı ama ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Bakışları, düşüncelerini ele veriyordu. Gözlerinde farklı duyguların ayak izi vardı. *Adı yok, samı yok ama aslında var. Karmakarışık bir yapı işte.*

“Nasılın, Gece?” İsmimi vurgulaması dikkatimden kaçmamıştı.

“İyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılın?”

İkimizin arasında kelimelerin yarattığı uzak mesafeler yoktu. Sanki uzun zamandır birbirimizi tanıyormuşuz gibi konuşuyorduk. O bana *nasılın*, diye sormuştu; ben de ona *nasılın*, diye sormuştum. *Siz-biz yoktu. Sen-ben vardı.*

“İyiyim ben de.” Arabasını işaret etti. “Aracım bozuldu. Şoförümü bekliyorum. O gelecek birazdan.”

“Umarım kolayca halledilebilecek bir durumdur.”

“Sanırım... Aslında emin değilim, arabam çok eski.” Arabasına bakıp konuşmasını sürdürdü: “Bu arabanın benim için özel bir anlamı var. Eski hayatımı hatırlatıyor. Uzun zaman sonra ilk kez kullandım ve bozuldu. Umarım tamir edilebilir.”

“Arabadan pek anlamam ama istersen...”

Sözümü kesti: “Pardon.” Telefonunu cebinden çıkardı ve ekrana bakıp kafasını salladı. “Önemsiz bir arama.” “Anlıyorum,” dedim.

Gözleri üzerimdeki kıyafetleri bulduğunda mimiklerinde bir değişim oldu. Kaşları çatılmıştı. Üzerimde ince bir kazak, altımda ise eşofman vardı. Ne giydiğimi önemsemeden dışarıya çıkmıştım. Amacım yalnızca koşmaktı.

“Ben eve geçiyorum,” dediğimde kulaklığımı eşofmanımın cebine sıkıştırdım. “Ablam merak eder.”

“Peki, Gece. Hoş bir tesadüf oldu,” dedi.

İsmim dudaklarından bir kez daha vurgulu çıktığında heyecanlanmamaya çalıştım. Bunun özel bir an olduğunu düşünmek istemedim. Normalleştirmeye çalıştım. Sonuçta adam garip birine benziyordu. İlk karşılaştığımızda bana Ankara’dan bahsetmesi de

garipti. Yine de durumu anlayabiliyordum. Ablamın çevresindeki birinin normal olmasını beklemek imkânsızdı. O da ablam gibi biriydi işte.

“Görüşürüz.”

Ne görüşmesi? Yine saçmalamıştım.

Cevap vermeden yüzüme baktı. Mavilikleri yüzümde usulca gezindi. Sanki beni tanıyormuş gibiydi. Bu duruma anlam verememiştim fakat üzerinde de durmak istemiyordum.

Evime doğru yürürken içimde garip duygular vardı. Bir an önce atağa geçmem gerektiğini biliyordum. Ablamın bana ilaç içirdiğini henüz yirmi yaşımdayken fark etmiştim. Bunu fark ettikten sonra o ilaçları bir daha içmemiştim. İlaçları dilimin altına koyuyor ya da başka yöntemler deneyerek ilaç saatlerinde ilacı saklamayı başarıyordum.

O ilaçlar yüzünden birçok olayı unutuyordum. Hukuk bölümüne hazırlandığım dönemlerde bir konuyu on kez çalıştığımı bilirdim. Sırf ilaçların yan etkileri yüzünden bazen bir anı, bazen bir eşyanın yeri, bazense hayatımdaki önemli bir olay, deyim yerindeyse hafızamdan siliniyordu.

Etrafımdaki kimseye bu yaşananlardan bahsetmemiştim. En yakın arkadaşlarıma bile... *Zor durumda kalırsam Barış'tan yardım isterim*, diye düşünüyordum çünkü onlarla tek başıma savaşmak beni mahvediyordu. Nihai amacım o geceye ait görüntüleri bir şekilde bulup onları polise vermekti.

Eve geldiğimde balkonda oturan Gürsel Yalçın ile göz göze geldim. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı. Her zamanki gibi koltuğa oturmuş, rakısını yudumluyordu. Bir yandan da etrafa bakıyordu.

Bana baktığını fark ettiğimde içimde o garip duygular yine belirdi. Bu adamdan ölesiye nefret ediyordum. Onunla göz göze gelmek bile beni mahvediyordu.

Kapının kolunu çevirerek açtım ve içeriye girdim. Ablam evde yoktu. *Gece, ona “abla” demeye devam mı ediyorsun?*

İçimdeki o sesi bastırmaya çalışırken Gürsel’in ayak sesleriyle irkildim. Merdivenden inerken dudaklarında o rahatsız edici sırıtışı belirmişti. Bu iğrenç tebessümü beni hep kötü hissettirirdi. Bana bakmasına bile tahammül edemezdim.

“Hoş geldin evine,” dedi.

Salonda bulunan sehpanın üzerindeki kitaplarıma baktım. Yarısı dağılmıştı. Onları düzgün yerleştirdiğimi hatırlıyordum. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, onun dağıttığını anladım. Muhtemelen yine bir şeye sinirlenmiş ve sinirini kitaplarımdan çıkarmıştı.

“Hoş buldum.”

Evdeyken Eylül’e karşı hissettiğim nefreti göstermemeyi başarıyordum ama bu tiyatroyu Gürsel denilen şahsiyetsize karşı oynamak oldukça zordu. Öfkeliydim ve rol yapmak ister istemez zor oluyordu.

Gürsel, elindeki rakı bardağını kitaplarımin yanına bıraktı ve koltuğa oturdu. Sırtını yaslayıp, “Kusura bakma, kitapların biraz dağıldı. Birkaç kâğıt parçası lazımdı, ben de kitabının sayfalarını yırttım,” dedi rahat bir ifadeyle.

Sus, Gece Yağın, sus. Eğer aniden öfkeni dışa vurursan her şeyi bildiğini anlayacaklar. Sus ve sakince yerine otur.

“Sorun değil,” dedim.

Aslında bu bir sorundu. Büyük bir sorundu.

Gözlerimin içine bakarak rakısını yudumladı ve iç çekerek bakışlarını başka yöne çevirdi. “Bu aralar biraz borca battım. İşler iyi gitmiyor. Para kazanmak gerçekten kolay değil.” “Neden borca battın?” diye sordum.

“Bilmiyorum, işler iyi gitmiyor. Bir tanıdık var, bana biraz borç verebileceğini söyledi. Birkaç gün sonra görüşeceğiz. Görüştüğümüzde ne isteyeceğini merak ediyorum.”

Adam ne isteyebilirdi ki?

“Bankadan kredi çeksene.”

“Senin aileden kalan paralar benim üzerimde. Kredi vermezler.”

Gürsel’in aylardır ailemden kalan paraları tükettiğini biliyordum. Ailem vefat ettikten sonra bir miktar para kalmıştı. Evler, arabalar, arsalar... Hatta bana yaşamım boyunca yetecek kadar nakit para bile kalmıştı. O dönemler yaşım küçük diye her şeyimle Gürsel ilgilenmeye başladı. Benden birtakım imzalar alarak maddi varlığımı üzerine geçirmişti ve buna rağmen hâlâ paraya ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

O paraların çoğunu harcadığını düşünüyordum. Ortalığı ayağa kaldıracığımı bildiği için de bunu bana söyleyemiyordu. Sessizliği

tercih etmişti fakat ben, onun şeytan ile yarışacak kadar *korkunç bir kalbe* sahip olduğunu biliyordum.

“Benim param olsa sana verirdim ama biliyorsun, öğrenciyim,” diye yalan söyledim. Ölse de ona para vermezdim.

“Dedim ya, o adam verecek işte.”

“Ama bir şey karşılığında?” Gözlerimi hafifçe kıstım.

“Bakalım, ne isteyecek...” diye mırıldanıp elini cebine attı. Bir kutu çıkardığında bunun ilaç kutusu olduğunu anladım. “Sen boş ver bunları. Al, ilaçlarını iç.”

Bana ilaç içirmeye devam ediyorlardı.

Bu ilaçları Tuğba adında bir psikiyatriste yazdırmışlardı. O kadın ile gerçekleşen birkaç terapiden sonra ilaçlar ortaya çıkmıştı. Bu antidepresanların amacı bana her şeyi unutturmaktı. Ailemin nasıl öldüğünü hatırlamamam gerekiyordu; aksi takdirde Eylül’ün yalanları ortaya çıkacaktı.

Antidepresan niyetine bana zehir içiriyorlardı ve ben, bu ilaçlar yüzünden her şeyi unutuyordum. Hatta bir keresinde Eylül’ün karşısına çıkıp anılarımı unutmaya başladığımı söylediğimde bunun ağır depresyondan kaynaklı olduğunu söylemişti. Eylül’e göre ben depresyondaydım ve bazı anıları unutuyordum. *Yersen tabii.*

Zaman içinde ilaçların kutuları değişti ama etkileri değişmedi. On sekiz yaşındayken Tuğba denilen kadın ile tanışmıştım. Beni beyaz bir odaya “terapi” yapmak için almış, sonra da bu ilaçları yazmıştı. Sanki aklımla oynamamışlar gibi davranıyorlardı. Beni mahveden onlardı.

Herkesin bu hayatta yediği ilk bıçak darbesi *ailesinden* gelirdi. Daha önce darbe yemeyen birisinin bile omzunda ailesinin kanattığı yaralar olurdu.

Gürsel’in ilaç kutusundan çıkardığı ilacı avucuma alıp mutfağa doğru yürüdüm. Gözünün önünde içtiğimi göstermek için bardağa su doldurup onun yanına yaklaştım. İlacı ağzıma attım ve dilimin altına yerleştirip suyumdan bir yudum aldım. “İçtim,” dedim belirtmek amacıyla.

“İyi yaptın. Biliyorsun...” İlacı işaret etti. “Her şey iyileşmen için.”

Bardağı elimle sıkıttığımı fark etmeyerek merdivene yöneldim. “Biraz dinlenmek istiyorum. Okul açılmadan enerji toplamalıyım.”

Gürsel Yalçın rakısından bir yudum daha aldı ve son yudumu kalmış bardağı elindeyken hafifçe çalkaladı. “Oku, oku, okul önemli tabii.” Sonra da bardağı sehpanın üzerine bırakıp kollarını yana açarak gerindi. “Okul önemli,” diyerek sakince aynı cümleyi tekrar etti.

Ondan nefret ediyordum.

Onlardan nefret ediyordum.

Bir gün onlara karşı büyük bir patlama yaşayacağımı biliyordum. Muhtemelen yakın zamanda tüm duygularımı bir anda dökecektim ve onlar da çok şaşıracaktı. Fakat şimdilik sakin kalmak istiyordum. Hedefe giden yolda her şey mübahtı. Bazen hedeflerimizden şaşmamak gerekiyordu. Ne istiyorlarsa yapacaktım.

“Okulum her şeyden önemli,” dedim, ardından merdivene doğru adımlarımı yönelttim. “Hem belki evlenirim...”

“Ne dedin sen? Ne evlenmesi?” Aşağıdan bana bağırdı.

Merdivenin tam ortasında durdum ve ona dik dik bakarak, “Belki hayatımda birisi vardır,” dedim.

“Gece, ne saçmalıyorsun?” Kaşlarının ortasında derin bir çukur oluşmuştu. Yaşlandığı iyice belli oluyordu.

Omuz silktim. “Ne duyduysan o,” dedim ve bağıışlarını duymazlıktan gelerek basamakları çıkmaya devam ettim.

Odama girer girmez yatağın altına koyduğum bilgisayarı çıkardım. Dün akşamdan beri herhangi bir konuşma yapmışlar mı diye kontrol ettim. Evin her yerinde kameralar vardı. Bir tek evin ön tarafı ile bahçe tarafına yerleştirememiştim. Yine de Eylül ve Gürsel’in konuşmalarını kaydetmek için koyduğum bu kameralardan hiçbir netice alamamıştım.

Heyecanla kamera kayıtlarını kontrol etmeye başladım. Sabah, Eylül evden çıkmak üzere odasında hazırlanıyordu. O hazırlanırken Gürsel de alt kattaki salonda gazetesini okuyordu.

“Pislikler...” diye homurdanıp bilgisayarın kapağını sertçe kapattım. Tek bir konuşma yoktu. Üç yıldır sıfır ilerleme!

Ailemin katillerinin suçunu kanıtlamıyordum. Oysa o kamera kayıtlarında görmüştüm. Eylül henüz on iki yaşındayken ailemi vurmuştu. Önce annemi, sonra babamı katletmişti ve kamera kaydı orada bitmişti. Bense elime tutuşturulmuş bir silahla gözlerimi açtığımı hatırlıyordum.

On iki yaşındaki bir çocuk neden katil olmuştu? Eylül Yalçın normalde de yaşlılarından farklıydı. Yüzünde açıklayamadığım bir ifade olurdu. Sanki çocuk olmamıştı hiç, bir anda büyümüşü. Ama neden yapmıştı bunu? Anlamak mümkün değildi.

Karşısına geçip *her şeyi biliyorum* demek istiyordum fakat... Fakat bir şeyler beni durduruyordu. Beni de öldürebilirlerdi. Üstelik suçlarını kanıtlarsam onları adalete teslim edebilirdim. Yaptıklarının cezasını çekebilirlerdi... O yüzden şu an üç maymunu oynuyordum. Zamanı geldiğinde suçlarını kanıtlayacaktım. Öfkemle hareket etmeyecektim. Sessizliğimin altında yatan *derin çığlıklarım* onları boğacaktı.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle irkildim. Barış'tandı.

Barış: Dün akşam kötü bir rüya gördüm, sen de vardın. Seni sabah aradım ama uyuyordun sanırım. İyisin, değil mi? Bu aralar durgun gibisin.

Gece: İyiyim. Duymamışım telefonunu.

Barış: Gece, gerçekten iyi misin? Bana her şeyi anlatabilirsin.

Gece: Teşekkür ederim. Gerçekten iyiyim.

Barış, Naz ve diğerleri... Herkes durgun hâllerimden yavaş yavaş şüphelenmeye başlamıştı. Sürekli bir şeyleri unutmam gözlerine batıyordu. *B12 eksikliğim var*, diyerek geçiştirmeye çalışıyordum her seferinde. İçimde sakladığım şeyler beni iyice hırçınlaştırmıştı. Bu da Eylül'le tartışmama sebep oluyordu. Arkadaşlarım Eylül'den hiç hazzetmiyordu.

Derin bir nefes aldım.

Daha önümde uzun bir yol vardı ama huzurla kahvemi yudumladığım, her şeyi geride bıraktığım günler gelecekti. Bir gün çok mutlu olacaktım. Buna inancım tamdı.

Yol uzun olabilirdi ama yolu kısaltmak benim elimdeydi.

BÖLÜM 3

KALPTEKİ ACI

Saatlerdir odamdan çıkmamıştım. Kucağımda günlüğüm, elimde kalemim vardı. Duygularımı yazıya dökmeye çalışıyordum.

Yazacağım sayfalara önce tarih ekler, sonra yazmaya başladım. Her şeyi öğrendiğim o gün, ilk işim günlüğümü kurcalamak olmuştu. Ancak yazarken olaylardan ziyade kendi duygularıma odaklanmayı seçtiğim için hiçbir ipucu yakalayamamıştım.

“Güneş siz’in olsun, bana ayın parlak yüzünden haber verin.”

Sayfaya tarihi not düştüktan sonra bu cümleyi yazdım ve derin bir nefes alıp sırtımı yatak başlığına yasladım. En kötü hissettiğim anlarda bana iyi gelen tek şey yazmaktı.

Yatağın üzerinden kalktığımda kucağımda bulunan defterler yere düşmüştü. Defterleri yatağın altına fırlatıp kapının kolunu çevirdim. Yaşadığımız Rum evi biraz eskiydi. Bazen parkelere basar basmaz sesler çıkıyordu. Yan odadaki sesleri bile duyabiliyordum fakat garip bir şekilde, Eylül ile Gürsel’in özel konuşmalarını duyuyordum.

Köpeğim Çam merdivenin başındaydı. Ağzındaki top yere düşmesin diye patisiyle dengelemeye çalışıyor, tam düşecekken sağ patisi hemen imdadına yetişiyor ve topu yakalıyordu. Çam hem yaramaz hem de sınır bozucu bir köpekti. Oyuna daldığında çevresindeki herkesi unuturdu. Eve geleli uzun zaman olmuştu ama yanıma uğramamıştı bile.

“Çam!” diye seslenerek onu yanıma çağırdığımda kuyruğunu salladı.

Adını bahçemizdeki çam ağacından alıyordu. Çam ağacının altında salıncığım vardı, o salıncakta sallanmaya bayılırdım. Bu nedenle köpeğime bu adı vermiştim. Çam’ın üzücü bir hikâyesi vardı. Sahipleri tarafından sokağa atılmış ve daha yavruyken bir başına kalmıştı. Çam’ın hâline o kadar üzülmiştim ki onu hemen eve

almıştım. Çam da benimle birlikte yeni hayatına kısa sürede adapte olmuştu.

Aşağıya indiğimde Gürsel'in salonda uzandığını gördüm. Eylül de mutfaktaydı.

Beni fark ettiğinde oturuşunu düzeltti. "Gece?"

İçeriye girdiğimde ocağın üzerinde kaynaması beklenen bir tencere su olduğunu gördüm. Henüz akşam olmamıştı, güneş bile batmamıştı ve Eylül, yemek hazırlamaya başlamıştı. Neden erkenden başladığını merak ediyordum. Evde yemekleri genelde ben yapardım. Bana haber bile vermemişti.

"Ne zaman geldin?" diye sorup buzdolabından bir elma çıkardım. "Geldiğini bilseydim aşağıya inerdim, *ablacığım*."

Dudaklarında her zamanki o şeytani gülüş belirdi. Yavaşça kesme tahtasını tezgâhın üzerine bıraktı. Göz göze geldiğimizde bıçağı çekmecedan çıkardı. Gözlerine bakarak herhangi bir duygu kırıntısını aramaya çalıştım ama nafileydi. Eylül Yalçın kolay kolay duygularını belli etmezdi.

Bana içtenlikle gülümseyen bu kadın nasıl acımasız bir *katil* olabiliyordu?

"Geçen günkü arkadaşım vardı ya..." Buzdolabından tavuk bonfileleri çıkardı. "Yemeğe gelecekti, unuttun mu?"

Unutmuşum. Allah kahretsin, yine unutmuşum.

"Aklımdan çıkmış," dedim düşünceli bir ses tonuyla.

Dudaklarındaki gülümseme silindi. "Aklımdan çıkması normal... Neyse, ne diyeceğim ben..." Kuşkonmazları çıkardı. "Serter sürekli seni sorup durdu. Daha doğrusu hakkında bilgi almaya çalıştı. Ben de anlam veremedim."

Bugün koşu yaparken karşılaştığımızı söyleyip söylememek arasında kaldım. Bilmesi gerekiyor muydu tam olarak karar verememişim. Söylememeye karar vererek kafamı yere eğdim. O da bakışlarını benden çekmek yerine bana bakmaya devam ediyordu.

"Neyse," diyerek iç çekti. "Biz Serter ile çok eskiden beri arkadaşız. Normalde İspanya'da yaşıyor, o yüzden pek sık görüşemiyoruz. Bir kardeşim olduğunu biliyordu ama detaylı olarak bahsetmemiştim. Seni tanıdığını zannetmiyorum ama seni o kadar dikkatle inceledi ki... Tanıyormuş gibiydi." Dudaklarını ısırdı.

“Biliyorsun, uzun zamandır terapiye gidiyor, ilaç kullanıyorsun. Zihnini temizleyen bu ilaçlar bazen sende kafa karışıklığı yaratabiliyor...” Bir türlü konuya giremiyordu sanki.

Yaklaşık dört yıl önce Eylül’ün karşısına geçip her şeyi unuttuğumu söylediğimde bunun normal olduğunu söylemişti. Ona göre Tuğba Hanım’ın yazdığı ilaçlar zihnimi temizliyordu. Bir nevi zihnimdeki olumsuz duyguları siliyordu. O yüzden unutkanlık yaşamam gayet normaldi. O zamanlar kurdukları planın farkında değildim tabii.

Her zaman bir bahaneleri vardı. Ya depresyonda olduğum için unutuyordum ya da zihnim temizlendiği için.

Kullandığım ilaç, güçlü bir antidepresandı. Eylül, içmem gereken bütün hapları ilaç kutusuna koyar, bana oradan verirdi. Ama bir gün gizlice onu izlemiş ve ilacın adını öğrenmeyi başarmıştım. Basit bir antidepresandan öte, unutkanlık gibi bir sürü yan etkisi olan bir zehirdi âdeta.

“Belki de onunla daha önce karşılaştım ve içtiğim ilaçtan dolayı hatırlayamadım, değil mi?” Zihnindeki soruyu direkt ona yöneltmiştim.

Kafasını salladığında dalgın görünüyordu. “Evet ve bu gayet normal. Eğer böyle bir durum varsa bilmek isterim.” “Hayır, yok,” dedim.

“İyi, tamam. Haydi, yemek yapmaya başlayalım. Tavuk bonfile ve kuşkonmaz yaparız diye düşündüm. Ben üzerimi değiştirip geliyorum, tamam mı?” Eylül aceleyle ellerini yıkayıp kuruladı. “Geleli yarım saat bile olmadı. Şimdiden yorgun hissediyorum.” “Tamam,” diye mırıldandım.

Eylül mutfaktan çıkar çıkmaz mutfak önlüğünü üzerime geçirdim. Yemeği ben hazırlayacaktım, yine iş başa düşmüştü. Genelde yemek yapmayı seven birisi olarak asla zorlanmazdım fakat Eylül’ün arkadaşına yemek hazırlamak istemiyordum. Ben niye başkalarına yemek hazırlıyordum ki?

Üstelik Serter Güçlü garip birisine benziyordu. Muhtemelen Eylül’den farkı yoktu. Ön yargılı olmak istemesem de böyle düşünüyordum.

Eylül’ün dolaptan çıkardığı tavuk bonfileleri soslayıp tavaya attım. Sonra başka bir tava çıkarıp kuşkonmazları pişirmek için hazırlığa

giriştim. Bonfileler mühürlendikten sonra içine biraz soya, biraz baharat, az miktarda da dağ kekiği ekledim. Dağ kekikđi, tavuğa çok yakışırdı.

“Ne durumdasın?” Bir ses duyduğumda Eylül’n kapıda dikildiğini fark ettim. Üzerini değiştirmişti. Beyaz bluzunu çıkarmış, daha rahat bir şeyler giymişti. “Biraz geciktim, üst katta biraz oyalandım.” Salatayı da hazırlayıp servis tabağına döktüm.

Eylül elinde ilalarımla gelmişti. Sabah ve akşam aynı ilaçları içiyordum. Bu ilaçları güya Tuğba Hanım yazıyordu. O kadından da nefret ediyordum. Onlara yardım ederek büyük bir suç işliyordu. Her şeyi kanıtladıktan sonra Tuğba denilen sahtekr doktoru da şikâyet edecektim.

Ocağın altını kıstım. “Hazırladım, bitmek üzere,” dedim.

Sürahiye uzanıp bardağa su koydu ve ilaçları bana uzattı. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Herhangi bir açık vermemeye çalışarak nlğm çıkardım ve bardağı elinden aldım.

“Sana ilaçlarını getirdim, haydi i, sonra bardağı makineye atayım,” dedi tok ses tonuyla.

“Tamam.” Arkamı döner dönmez yüzümü buruşturdum. Yüzümde tiksiniş bir ifade vardı ve hemen düzeltip gülümseyerek karşısına geçtim. İlacı ağzıma attıktan sonra bardağı aldım fakat ilaç dilimin altındaydı. Mümkün olduğunca emmemeye çalışıyordum.

Suyu bir dikişte bitirip makineye eğildim, o sırada da dilimin altında bulunan ilacı gizlice parmaklarımla arasına sıkıştırdım. Ne hâle düşmüştüm böyle? Ben nasıl bir duruma gelmiştim? Ailem olsaydı, beni böyle savunmasız bırakırlar mıydı? Evde bir katille yaşıyordum ve ben aresizdim.

“Amcam da yemeğe katılacak mı?” O adamı görmek bile istemiyordum.

Sandalyeyi çekip oturdu. “Hayır, sadece üçümüz olacağız. Serter yabancıları pek sevmez, ben de amcamı yemeğe davet etmedim.” Mutfak kapısını eliyle gösterdi. “Zaten giyinmiş bile, dışarı çıkıyor.” “İşe gitmeyecek misin bugün?” diye sordum.

“Bugün işteydim zaten, erken çıkmak için izin aldım. Biliyorsun, misafirimiz var.” *Benim değil, senin misafirin var,* diye geçirdim içimden. “Yemekler pişene kadar birlikte kahve içebiliriz. Uzun zamandır

dertleşmiyoruz, hem şu okul işini konuşalım.” Kahve makinesinin başına geçti. “Ne zaman mezun olacaksın? Mezun olduktan sonrası için aklında bir plan var mı?” Hukuk

okuyordum...

Küçüklüğümden beri en çok istediğim şey, annemin yolunda ilerlemektir. Adalet kavramını öğrenmek ve mesleğimi hakkıyla yapmak istiyordum.

İyi bir savcı olacaktım ve katillerin beraat etmesine asla izin vermeyecektim.

“Savcı olmak istiyorum, biliyorsun.” Gülümsedim. “Annemin yolundan ilerleyeceğim.”

Ablam kahveyi fincana döküp önüme bıraktı. “Çok güzel ama zor bir meslek. Annem çok yoğun çalışıyordu, zorlanıyordu. Yani bir de...”

Sözünü kestim. “Abla, sana bir şey söylemek istiyorum. Bankada bana ait bir miktar para vardı, biliyorsun. Onun bir kısmını çekmek istiyorum. Aslında kafeden kazandığım parayı kullanacaktım ama bu ay biraz düşük geldi.”

“Ne yapacaksın?” Kuşkuyla sordu.

Uzun zamandır, hayvanlar için bağış yaptığım bir vakıf vardı. “Vakfa bağış yapacağım.”

Eylül’ün tek kaşu havaya kalktı ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Gece, sen niye paramı böyle gereksiz şeylere harcıyorsun? Para kolay kazanılmıyor. Bırak paran bankada kalsın, kimse dokunmuyor. Zaten amcamız ilgileniyor paranla. Yani güvende.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Yirmi üç yaşında olmama rağmen, hâlâ kendi paramı çekemiyordum. Kafenin geliriyle ayakta kalmaya çalışıyordum. Ailemden bana kalan parayı çekmeme izin vermiyorlardı, bu durum iyice sınırimi bozmaya başlamıştı.

“Amcamı neden alakadar ediyor? Benim paramı neden o koruyor?” diye çıkıştım. “Eskiden küçüktüm, peki ama şimdi neden kendi paramı çekemiyorum? Yoksa paramı harcadı mı? Ayrıca bugün borçlardan falan bahsetti. Eğer paramı harcadıysa bunu bilmek isterim.”

“Saçmalama, amcamız öyle birisi mi? Tabii ki de paran duruyor. Niye harcasın?” Eylül’ün sözleri hiç ama hiç inandırıcı gelmiyordu.

Boğazımı temizledim. “Bütün parayı kendi adıma açacağım banka hesabına aktaracağım. Ayrıca, Beykoz’da bulunan üç evi de yarın hemen kiraya vermek için emlakçıyla konuşacağım. O evleri ailem bana bıraktı. Amcam da kimmiş? Ona ne oluyor?” Bir anda yükselmiştim. Sakin olmalıydım, sakin...

Eylül Yalçın şaşkın şaşkın baktı çünkü ilk kez çıkmıştım. Ona karşı gelemedim. O kadar manipülatif birisiydi ki tek cümlesiyle insanları ele geçirebiliyordu. Bu yüzden dikkatli olmak zorundaydım. Güzel sözlerine kanamazdım. Sözlerinin ardındaki yalanları duyumsayabiliyordum.

Çiz Gece. Onun da üzerini çiz. Çizmezsen düşersin, kalkamazsın. Sonra sanırlar ki kendin düştün. Hayır, çiz Gece. Eylül’ün adını çiz.

“Sakin olur musun? Sana ne oluyor?” Gözleri kocaman açılmıştı.

Eylül ilk kez haklıydı. Sakin kalmalıydım. Allah kahretsin ki kendimi tutamamıştım. Cici kız rolünden bir anda çıkıvermiştim. Muhtemelen bu durumdan şüphelenmişti çünkü ben asla para konusunu açmıyordum.

Ne oluyordu bana? Tüm planımı mahvetmek üzereydim. Hemen sakinleşmeliydim. Derin derin nefes aldım. İçimden saymaya başladım. Az önce olanlar yaşanmamış gibi davranmaya çalıştım. Sakinleştim ve kendime geldim.

Kapı çaldı ama Eylül bunu duymamış gibiydi. Karşıma geçip iki eliyle yanaklarımı tuttu ve yumuşak bir sesle söze başladı: “Güzel kardeşim, bana güven. Ben kimsenin senin hakkına girmesine izin vermem. Bu para senin. Bir şekilde hesabına geçireceğiz ama sen hâlâ okuyorsun. Üstelik çok gençsin...” Zil sesi sözlerini bölmüştü.

“Para eline geçerse harcayacaksın. Paranı harcayıp bitirmeni istemiyorum. İyi bir gelecek seni bekliyor, tamam mı?”

“Kapı?” Yalan kokan konuşmasına cevap vermek yerine kapıyı işaret ettim.

“Bakıyorum hemen. Serter gelmiştir,” diyerek mutfaktan çıktı.

Mutfaktan çıkar çıkmaz arkasından gittim. Kapıyı açışımı izledim. Az önce aniden gelişen gerginliği kapatacak bu yemek belki de benim için şu an bir kurtarıcı görevindeydi. Bazen ani açıklar verebiliyordum. Herhangi bir toparlanma girişiminde de bulunmamıştım ama Serter’in beni Eylül’e sorması bile Eylül’de şüphe yaratmışken, benim Gürsel konusunda çıkışmam onu tabii ki de şüphelendirirdi. Eylül Yalçın şeytani bir zekâya sahipti bu nedenle daha da dikkatli olmam gerekiyordu. *Gece sen de biliyorsun, bir gün açık vereceksin ve dayanamayıp ortalığı ayağa kaldıracaksın.* Hayır, bunu yapmayacaktım. İç sesime odaklanamazdım. Bunu yapmayacaktım.

Ablam kapının kilidini açtığında Gürsel’in koltukta bıraktığı izi gördüm. Biraz kilolu bir adamdı. Oturduğu koltuğun derisi onun yüzünden çökmüştü. Kumasta kocaman bir iz bırakmıştı. Dağ ayısından bir farkı olmayan Gürsel’in yarattığı ize bakarak burnumu kırıştırdım. Hemen mutfağa geçip tabakları masaya yerleştirmeye başladım.

Tabakların bazıları kırık. Kırık olanları daha sonra çöpe atmak için lavabonun içine fırlattım. “Cimriler, bir tabak bile almıyorsunuz!” diye mırıldanırken Eylül’ün sesini duydum. Tiz bir kahkaha sesi kulaklarımı doldurmuştu.

Düzgün olan tabakları masanın üstüne yerleştirdim, yanlarına çatal bıçak koydum. Mutfaktan çıktığımda Eylül ve Serter’in holde ayakta dikildiğini gördüm. Eylül bir şeyler söylüyordu, Serter’in sırtı ise bana dönüktü.

Gri bir takım elbise giymişti, saçlarını geriye atmıştı. Yüzünü bana dönünce onu rahat bir şekilde inceleyebilme şansı elde ettim. Buz mavisi gözlerini ortaya çıkaran gri takım elbise ona yakışmıştı.

Gözleri keskin, kaşları çatıktı. Alt dudağı, üst dudağına göre daha dolgundu. Çene kemiği belirgindi. Köşeli hatlara sahipti. Burnu sivriydi fakat uzun değildi. Hokka bir burna da sahip değildi.

Nasil tanımlardım, bilmiyorum ama sivri burnu yüzüne yakışıyor du. Özellikle çenesindeki o belirgin köşeli hattı tamamlıyordu.

Onu incelemeyi bıraktığımda elimdeki tabakları masanın üzerine yerleştirip tekrar koridora geçtim. Ablam, Serter'in uzattığı ceketı alıyordu. "Hoş geldin, trafik mi vardı?" diye sorduğunda mutfğa geçtim. İki saniye geçmeden ekmek sepetini alıp çıktım.

Serter kafasını sallarken ciddi görünüyordu. "Biraz," dedi.

Bir anda gözlerim Serter'in kıpkırmızı olmuş ellerine takıldı. Üşümüş olmalıydı çünkü ellerinin bu kadar kızarmasının başka bir açıklaması olamazdı. Ben onu incelerken bir anda gözlerini bana çevirdi. Adamın ellerine bakarken yakalanmışım! Kafamı hemen başka yöne çevirdim. Aslında bakabilirdim de... Normaldi bence, kendimi kasmama gerek yoktu.

"Sana en sevdiğin yemekleri yaptık, aslında tavuğu Gece yaptı. Kız kardeşimin kendi tarifi olan bir sos var. Çok güzel oluyor," dedi Eylül. Serter'in ceketini asarken heyecanlı bir şekilde konuşuyordu.

"Teşekkür ederim şimdiden," dedi Serter tok bir ses tonuyla.

Eylül gülümseyerek, "Hemen yemeğe mi geçelim yoksa önce sıcak bir şeyler mi içelim?" diye sordu.

Serter dikkatlice koridoru inceledi. Salonun kapısı açıktı. Mutfaktan da yemek kokusu geliyordu. Evin eski mimarisi ilgisini çekmişti besbelli.

"Aslında normalde önce içecek bir şeyler alırdım fakat şu an acıktığımı hissediyorum." Sesi boğuk çıkmıştı. Güçlü, aynı zamanda insanın ayağını yerden kesen bir ses tonu vardı. Bir kez daha anlamışım. Daha önce böylesine güçlü bir ses duymamışım.

"Harika!" Eylül'ün dudaklarındaki gülümseme gittikçe genişledi. "O zaman masaya geçelim."

"Ben masayı hazırladım." Nihayet cümle kurabilmişim.

Serter yavaş yavaş yemek masasına doğru yürürken omzuna çarptım. Çenesini kaldırıp gözlerimin içine baktı. Gözlerindeki ifadeyi tanımlayamamış, neden öyle dikkatli baktığını da anlamamışım. *Acaba boş geldin demediğim için mi böyle dik dik bakıyor,* diye içimden geçirdim.

Sandalyesini çekti, ben de karşısında bulunan sandalyeye oturdum. Eylül ise Serter'in yanına oturmayı tercih etmişti.

"Üşümüşsün," dedi Serter'e.

"Hava soğuktu."

Peçeteliği masanın ortasına bırakmak için eğildiğimde Serter'in çatık kaşlarla bana baktığını gördüm. Mavi gözleri beni bulmuştu. Neden böyle dikkatli baktığını anlamaya çalışmak yerine yerime oturup sağ elime bıçağı aldım ve "Afiyet olsun, umarım beğenirsiniz yemeklerimi," dedim.

Serter Güçlü nihayet gözlerini benden çekip önündeki yemeğe çevirdi. Eylül hemen araya girip, "Tavuk seviyorsundur umarım. Yanında kuşkonmaz da var, sebze ağırlıklı beslendiğini bildiğim için özellikle Gece'ye söylemiştim." dedi.

Kendi hazırladığım yemeğimden gönül rahatlığıyla bir lokma aldım. Unutkanlığımın hat safhada olduğu dönemlerde yemek bile yapamazdım, illaki bir malzemeyi unutturdum. Ancak ilaçları kullanmayı bıraktığımdan beri kendimdeydim ve artık her şey çok daha netti.

Derin düşüncelerimi bir kenara bırakıp yemeğimi yemeye devam ettim.

"Her şey harika görünüyor," dedi Serter.

Eylül güldü. "Hemen yemeğe başladığımız iyi oldu. Biliyorsun, yemek yerken sohbet etmek iyi geliyor," dediğinde bana bakarak gülümsedi. Muhtemelen beni sohbetin içine katmayı planlıyordu. "Biz de sen gelmeden önce Gece ile kahve içiyorduk. İnsanın kız kardeşi olunca sorumlulukları da oluyor. Gece hâlâ üniversite okuduğu için her şeyiyle ilgilenmek zorundayım. Derslerini aksatmaması gerekiyor," dedi abartılı bir ifadeyle.

Derslerimi içtiğim ilaçların yan etkilerinden dolayı(!) aksatmak zorunda kalmış, okula devam etmekte zorlanmışım. Evden kaçmak için okula gidiyor, geceleri bar köşelerinde sızıp kalıyordum. Yatağında kahvemi yudumlayıp sonbaharın o romantik havasını yaşayacağıma, türlü türlü planların peşinde koşuyordum.

"Hangi bölüm?" diye sordu Serter aniden.

“Hukuk,” diyerek cevap verdim. Herkesin ilk yılında zorlandığı, ezber yaparken delirdiği bir bölüm okuyordum.

“Avukatlık yapmayı mı planlıyorsun? Yoksa savcı ya da hâkim mi olmak istiyorsun?” Soruyu özel olarak bana soruyordu. Üstelik sert bakışları biraz da olsa yumuşamıştı.

“Savcı olacağım,” dedim.

Öğrendiğim gerçeklerden sonra bir kez daha emin olmuştum. Bu mesleği ömür boyu yapmak istiyordum. Kötüler hak ettiğini bulacak, iyiler de rahat bir nefes alacaktı.

“Güzel.” Elini birleştirip çenesinin altına yerleştirdi. “Derslerini ihmal etmemelisin.”

“Çalışıyorum zaten, yani elimden geldiğince,” desem de buna ben bile inanmıyordum. Bir türlü düzenli bir çalışma programı uygulayamamıştım ve bu durum oldukça sinirimi bozuyordu.

Eylül fırsatı kaçırmayıp araya girdi. “Fazla geziyor, bu da ders çalışmasına engel oluyor.” Bu kadar detay vermesine ne gerek vardı ki? Sanki Serter bizim kırk yıllık dostumuzdu.

“Alkol alır mısın sık sık?” Serter’in bu garip sorusu karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

Bana göre herkes alkol tüketiyordu. Üstelik benim yaşımdaki kişiler uyuşturucu bile kullanıyordu. Tek kötü alışkanlığım alkoldü. Abartarak da içmiyordum, sadece bazen her insanın tükettiği kadar tüketiyordum. Yalnız kalmak istediğimde alkole sığınıyordum.

“Evet,” dedim.

Eylül yine saçma bir şekilde lafa atladı: “Serter alkolden hoşlanmaz.”

“Alkol, benim için bir kaçış yolu,” diye mırıldandım ablamın duymamasını umarak.

Serter’in bakışlarını üzerimde hissettiğimde ağzıma bir parça tavuk atıp yemeğimi çiğnemekle meşguldüm. Kafamı kaldırıp ona baktığımda mavi gözleri beni inceliyordu. “Alkol bazen bir kaçış yolu olabiliyor... Yani bazen insanlar eğlencesine ya da yalnızlıktan içebiliyor fakat işte...” Boğazını temizledi. “Sanırım ben...” Elinde

tuttuğu bardağı havaya kaldırıp dudaklarına götürdü. “Bunu yapamazdım.”

Eylül’ün telefonu çalınca, Eylül sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı. “Hemen geliyorum.”

“Rahatına bak,” dedi Serter.

Eylül uzaklaştığında Serter ile bir kez daha göz göze geldik. Anlamlı bakışları karşısında bir süre ne yapacağını bilemedim, sonra da kendimi toparlayıp yemeğime odaklandım.

“İnsanların kaçmak için kullandığı onlarca yol var...” Sessizce iç çektiğinde dudaklarından dökülecek sözlerin anlamını zihnimde detaylandırmaya çalıştım. “Yanlış anlama, sana çokbilmişlik yapıp tavsiye vermeyi amaçlamıyorum. Sadece bazen evren güzeldir, Gece.” İsmim dudaklarından döküldüğünde vücudumda yine o his oluşmuştu. *Ten gđdıklayıcı o his.* “Ve bazen insan yaşadığı hayatı cennete çevirmek için uğraşmalı çünkü en sert duvar bile güneşli günleri görmeyi amaçlar,” dedi.

Her şeyi bir kenara bırakıyordum. Serter’in beni tanıyormuş gibi ismimi vurgulayarak konuşması, bana tavsiyede bulunması ve derin derin bakması... Bunlar normal gelmiyordu. Sanırım diğer insanlara karşı da böyleydi. Bazen insanlar böyle olurdu: Samimi olurlardı. Kibarlık, onlar için hayatın amacı gibi bir şeydi. Muhtemelen o da öyle birisiydi. Sorgulamaya gerek yoktu.

Eylül telefon konuşmasını bitirip geldiğinde yemeklerimizi yemeye devam ettik. Serter’in söylediği son cümleye cevap vermek yerine yemeğime odaklanmıştım, zaten Eylül de hemen gelmişti. Serter ile karşılıklı sohbet etmişlerdi. Serter arada okulumla ilgili sorular soruyor, benim yerime cevapları veren ise Eylül oluyordu.

Onların sohbetine odaklanmak yerine mutfağa gitmeye karar verdim. Salatanın limonu az gelmişti. Elime limonu aldım ve tam kesecekken mutfak kapısı aralandı.

Kafamı kaldırıp göz ucuyla kapıya baktım, gelen kişi Serter’di.

“Bir şey mi istiyorsunuz?” Bilerek mesafeli konuşmuştum.

“Su,” dedi.

“Tabii, vereyim.” Bardak çıkarmak için dolaba yöneldim.

Elini havaya kaldırdı. “Ben alırım, *Gece*.” İsmimi dudaklarından yine vurgulu bir şekilde çıkarmıştı.

Serter’in konuşması ve tavrı beni o kadar etkilemişti ki yaptığım işe odaklanamadım. Limonu keseyim derken kendi elimi kesmiştim! Ağzımdan fırlayan çığlığı duyan Serter hemen yanıma geldi. Parmağımdan kanlar akıyordu. Evdeki bıçaklar da her zaman keskin olurdu. Küçük bir kesiğe benzemiyordu.

“İyi misin?” diye sordu ciddi bir şekilde.

“İyiyim, küçük bir şey...” Yüzümü buruşturdum, kana bakamıyordum.

Serter parmağıma bakmak istediğinde elimi uzatmak zorunda kaldım. Kesiğe dikkatlice bakınca kaşları daha da çatıldı. “Bayağı derinden kesilmiş. İlk yardım malzemesi var mı?” Kanayan yeri eliyle kavramıştı.

Elini kravatına götürüp çıkardı. Gri kravatıyla hemen parmaklarımı sardı. Kravatına baktığımda tanıdık gelmişti. Üstünde işlenmiş harfler vardı. Özel olarak yapılan bir kravat olduğu aşikârdı.

“İlk yardım malzemesi diyorum...” Gözümle dolabın alt rafını işaret ettim. Elimı bırakıp alt rafa uzandı ve içinden çıkardığı çantayı masanın üzerine bıraktı. “Dikiş atılması gerekebilir, seni hastaneye götürmemi ister misin?” diye sordu.

Fazla mı evhamlıydı? Çok garip bir adam olduğunu düşünüyordum. Beni yıllardır tanıyormuş gibi senli-benli konuşuyordu. Ayrıca parmağım kesildiği için hastaneye götürmek konusunda teklifte bulunmuştu. *Demek ki fazla samimi bir insan*, diye düşündüm.

Kafamı *hayır* dercesine salladım. “Teşekkür ederim.”

Sargı bezini eline aldı, kanayan yere tentürdiyodu sürdürdü, sonra da sargı beziyle sıkıca kapattı.

“Size de zahmet oldu,” dedim kısık bir ses tonuyla.

Yüz ifadesi yumuşamıştı. “Sorun yok.” *O an*

aklından neler geçiyordu acaba?

“Ağrın devam ediyor mu?”

“Hayır, iyiyim.”

“Tamam.” Bir anda benden uzaklaştı ve gözleri yine o mesafeli ifadeye büründü. “Ben şunları toplayıp yerine koyayım.” İlk yardım malzemelerini toplayıp hızlıca yerine koydu.

Güçlü bir bedeni vardı. Kashi olduğu her hâlden belliydi. Acaba kardeşleri var mıydı? Hayatı nasıldı? Neleri severdi? Hobileri var mıydı? İsholik miydi?

Zihnim bu sorularla cebelleşmeye başlamıştı. İçimde garip bir merak oluşmuştu. Muhtemelen Eylül’ün çevresinde bulunan insanlardan birisi ilk kez bana yardım ettiği içindi. Sanırım çocukluğu kötü geçen her insan gibi ben de aniden bana iyi davranan insanlara sığınyordum. Bir anda yumuşuyordum. Şu an Serter omzuma dokunup *iyi misin* diye sorsa ağlayacak durumdaydım.

O bir yabancıydı. Buna rağmen kendimi ona yakın hissediyordum.

“Bunlar ne?” diye sordu. İlk yardım çantasını yerine koyarken ilaçlarımın olduğu poşeti bulmuştu. Poşetin içindekileri incelediğinde yüzü yine o ciddi ifadeye bürünmüştü. Bana verilen ilaçları onun elinde görmek, bana kendimi kötü hissettirmişti.

Serter, Eylül’ün bana verdiği ilaçları bulmuş, üstelik o ilaçların orijinal kutularını görmüştü. Eylül, normalde ben ilaç isimlerini görmeyeyim diye ilaçları kutusundan çıkarıp bana öyle verirdi. Bu poşeti mutfak dolabında unutması garipti. Bu aralar dalgındı herhâlde.

“Benim ilaçlarım,” dedim.

“Bunları neden kullanıyorsun?” İlaçlardan birinin kutusunu açıp reçeteyi inceledi. “Bunlar herkesin kullanabileceği ilaçlar değil. Doktor kontrolünde mi alıyorsun?” Paketin küçük bir kısmını yırtıp önüne bıraktı. “Ne rahatsızlığın var?”

“Sadece ilaç.” Sesim kısık çıkmıştı.

Sadece ilaç değildi. Her şeyi unutmama sebep olan bu ilaçlar günden güne hayatımı mahvetmişti. Bunu fark ettikten sonra Eylül’ün verdiği tüm hapları ustaca bir yolla almamayı başarmıştım. Ancak unutkanlığım ve kafa karışıklığım hâlâ devam ediyordu. Serter’in elinde gördüğüm ilaç poşeti kafamda bir ışık yanmasını sağladı: Ya Eylül, benim bu ilaçları almadığımı fark etmişse ve gizlice yemeklerime ya da içeceklerime koyuyorsa? Bazen kahve içelim diye

tutturur, onunla kahve içene kadar yanımdan ayrılmazdı. Düşündükçe bu fikir daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

“Doktorun kim?” Soruyu çok sakın sorduğu hâlde yüz ifadesi pek de sakın görünmüyordu.

“Ablam... Genelde bu tür şeylerle ablam ilgileniyor. İlaçları da o alıyor.” Yalan söylemeye gerek yoktu.

O an hata mı yapmıştım, bilmiyordum ama ilaçları verenin Eylül olduğunu söylemiştim. Sanırım parmağım kesildiğinde bana yardım ettiği içindi... Bilirsiniz, sevgi noksanlığı yaşayan insanlar her zaman içindeki duyguları belli ederdi. Bunu yalnızca çocukluğu kötü geçenler anlardı.

Şüphe denilen kavram ilk anda okunu atmıştı. Şüpheyle tanışan Serter Güçlü’nün kalbinde ufak bir tohum filizlenmişti. Duyduğu cümle sonrası yüzündeki değişim dikkatimden kaçmamıştı. Sanki karanlık, yüzünü ele geçirmişti.

“Anladım,” deyip ilaçlara bir kez daha baktı. Gözlerini kıstı. Elinde tuttuğu kutuyu poşetin içine sıkıştırdı. Cümle kurarken zorlanıyor gibiydi. “Ben içeri geçiyorum. İyisin, değil mi?”

“Evet, daha iyiyim. Teşekkürler.”

Hiçbir şey demedi, sadece dudaklarını ıslattı. İlaç kutusunu tekrar dolaba yerleştirdi. Ablamın yaptığı şeyin farkına varmış mıydı? İlaçların oldukça tehlikeli olduğunu fark etmişti. Bunu bildiği hâlde ablamla konuşmaya devam eder miydi?

Mutfaktan çıktıktan sonra odama gidip yatağıma uzandım. *Duman*’ın ”Vals” adındaki şarkısını açtım. Yüksek sesle müzik dinlemeyi seviyordum. Biraz yorgun, biraz üşümüş, biraz da kırılmıştım. Kendimi müziğin ritmine kaptırıp yarım saat boyunca yatakta kaldım.

“Gece, aşağıya iner misin?” Eylül kapıyı açmış, bana bakıyordu. “Yemekten öylece erken ayrılır mı? Hoş değil bu yaptığın.”

Omuz silktim. “Karnım doydu.”

“Olabilir ama Serter benim özel misafirim. O yüzden hemen kalk ve aşağı gel.”

Normalde sözünü dinlemezdim fakat bir şeyler bildiğimden şüphelenmemesi için ayağa kalktım. Eteğimi düzelttim ve saçlarımı gelişi güzel toplayıp mutfağa indim. Eylül ise arkamdaydı. Düşüncesiz, bencil ve kötü kalpli bir insanla aynı evde yaşamak ne büyük ızdıraptı!

Yemek masasına ilerlerken Serter telefonuyla ilgileniyordu. Ablam tatlı servisi yapmıştı. Serter'e özel tatlı yaptığını sanmıyordum, muhtemelen bir yerlerden sipariş etmişti. Serter ise tatlısını yerken aynı anda telefonuyla uğraşıyordu. Çok az konuşan birisine benziyordu. Belki de mesleğinden ötürü böyleydi. Siyaset ile uğraşan adamlar genelde ciddi olurlardı.

"Yemekten sonra çalışma odasına geçip daha detaylı konuşuruz, Serter." Ablam sandalyesine otururken gülümsüyordu. *Ona yine abla dedin. Hiç mi ders almıyorsun, Gece?* İçimdeki ses tekrar beni sorgulamaya başlamıştı. O sesi susturmak zor oluyordu.

Gözlerimi devirdim. İkinci kez bu hareketi yapıyordum. Tabağımın üstünde bulunan tavuk parçasını çatalla ezmeye başladım. Tavuğu severdim ama böyle gergin bir ortamda insanın iştahı olmayabiliyordu. Yine de yemeğime odaklandım. Yarım saat önce bu masadan kalkmamışım gibi yemeğimi yemeye başlamıştım.

Serter telefonunu masanın üzerine bıraktıktan sonra kafasını Eylül'e çevirdi. "Çalışma odasına geçebiliriz."

"Gece de bize kahve yapar," diye emrivaki bir şekilde konuştu Eylül.

Tek kaşım havaya kalktı. "Tabii ki." *İçine zehir atsam ve sadece ablam içse günah olur muydu?*

Serter boğazını temizledi. "Ben kafein tüketmem." Net bir şekilde söylemişti.

Ablamdan önce söze atladım: "Neden?" Bu soruyu neden sormuştum, bilmiyordum. Sanırım içimde bir dürtü oluşmuştu. Bunun başka açıklaması yoktu.

"Bağımlılık yapan her şeyden uzak dururum." Nefesini dışarıya verirken gözleri alev alıyordu. "Çay, kahve, alkol..."

"O zaman Gece sana bitki çayı hazırlasın. Kahve içmediğini unutmuşum, kusura bakma."

Ben neden hazırlıyordum ki?

Eylül'ün beni çalışanı gibi görmesi kanıma dokunuyordu. Ama yine de sabredecek, çok erken yaşta omuzlarıma binen yüklerden bir gün kurtulacaktım. Şu an kendimi bir tiyatro oyununda gibi hissediyordum. Kamera kayıtlarını bulacak, polise teslim edecek ve gerçek katilin Eylül olduğunu adalete kanıtlayacaktım.

“Ben kendi bitki çayımı kendim hazırlarım. Gece’yi yormamıza gerek yok, hem belki dersleri vardır,” dedi Serter.

Serter bana neden iyi davranıyordu?

Eylül Yalçın bluzunun kollarını yukarıya kıvrıp, çatalını eline alarak tatlısından bir parça kopardı. “Sen misafirimizsin, hem Gece yorulmaz. Benim kardeşim çok çalışkandır.” Dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. “Küçükken mutfağa girip yumurta kırmaya çalışırdı. Rahmetli annemiz ona çok kızardı.”

Serter’in kaşları yine çatılmıştı. “Neden kızırıyordu?”

“Gece ile anlaşamıyorlardı maalesef. Annem biraz öfkeli bir kadındı, çocuklarına bağırırdı. Neyse ki Gece benim elimde büyüdü. Onu büyütürken çok uğraştım. Çok erken yaşta anne oldum diyebiliriz.” Dilinden yalan rüzgârları akıyordu.

Bir insan nasıl bu kadar kolay yalan söyleyebilirdi? Hiç mi korkusu yoktu? Yalanı kendisine mesken bellemişti. Ruhumu karartan şey de tam olarak buydu. Yalan kokan bu evde yıllardır onunla olmak...

“Anlıyorum,” dedi Serter.

Bana acıyor muydu Serter? Sanki bana bakarken, benimle konuşurken bir abi gibi davranıyordu.

“Peki, annemiz *seni* sever miydi?” diye bir soru yönelttim.

Bu sorunun cevabını biliyordum. Eylül Yalçın’a göre biz ailemizden şiddet görüyorduk. Yedi yaşımıdayken akla mantığa sığmayan bir öfkeyle ailemi öldürmüştüm çünkü ben sevgi görmeyen çocuktum. Eylül yıllarca bu masalı bana anlatmıştı. Dayak yediğimi söylemişti ve ben buna inanmıştım. Karşımdaki, dünyanın en manipülatif insanıydı. O zamanlar ona inanmak zorunda olduğumu

hissediordum çünkü beynim uyuşmuş gibiydi. Yaş aldıkça her şey mantıksız gelmeye başlamıştı.

Yıllar sonra ilk kez onun gözlerinde ufak bir üzüntü sezdim. “Beni de hiç sevmedi, sevmemi.” Samimi gelmişti, belki de iyi rol yapıyordu.

“Annem azimli, işinde başarılı bir kadındı. Hâlâ iş arkadaşları bizi arayıp sorar; ölümünün üzerinden on altı yıl geçmesine rağmen beraat ettirdiği birçok kişi annemin mezarını ziyaret eder. Kadına şiddeti önlemek için tüm gücüyle çalışan mükemmel bir kadındı.”

Serter’in telefonu çaldığında telefonun ekranına baktı. Yüzüne tuhaf bir ifade yerleşmişti. Ekranını kilitlediğinde yine onu incelerken yakalandım. O bana baktı, ben ona baktım. Aramızda sanki bir rüzgâr esti. Ilık meltemli bir yaz sabahında yüzmeye gider gibi, ruhunu kapatan yaraları sarar gibi, örselenen mavimsi tonları siler gibi... Baktı, baktı, baktı.

Ben kafamı çeviremedim, o gözlerini kaçıramadı.

Ablam ikimize de tuhaf tuhaf baktı, rahatsız olmuş gibiydi. “Çalışma odasına geçelim mi?”

“Olur.”

İkisi masadan kalktığında hemen odama gittim. Yemek masasını elbette toplamayacaktım. Benim derslerim vardı, bütün gün boş olan Eylül’dü. Onun göreviydi bu. Odama girer girmez bilgisayarımı açtım. Kamera sayesinde salonun ve çalışma odasının tüm anlarını izleyebiliyordum.

Yakalanmaktan korkuyordum fakat nasılsa bir gün ilk yangında karşı karşıya gelecektik. Zaman daralıyordu.

Bilgisayar açıldığında şifreyi girdim. En üstteki dosyayı açtım, ardından kamera kısmına tıkladım. Serter Güçlü ve Eylül karşılıklı koltuklarda oturuyorlardı. Ablam, onun karşısına geçtiğinde zaten kısa olan eteğini biraz daha yukarıya çekmişti.

İğrençsin, Eylül.

Serter elini masanın üzerine bıraktı. “Her şeyi hallettin mi?”

“Uçağım yarın sabah. Ondan sonra her şey kontrolüm altında gerçekleşecek,” dedi Eylül.

Serter bir parmağıyla çenesini okşuyordu. “Eylül, bu iş sandığın kadar kolay değil. O kadını alt etmek kolay olmayacak. Yapabileceğin her şeyi yap ama önceliğin tüm zayıf noktalarını bulmak olsun.” İşaret parmağını Eylül’e doğrulttu. “Dediğim gibi kan çıkmayacak.” “Kan daha iyi olurdu da neyse,” dedi Eylül.

Ben nasıl insanlarla muhatap oluyordum? Hepsi birbirinden beterd. Eylül, insanları kafasına göre öldüren bir katildi; Gürsel ise onun yöneten kişi. Daha yarım saat önce şefkatle parmağımı saran kişi ise başka kötü planların içerisinde rol oynuyordu. Ben neredeydim? Bunlarla baş edebilir miydim? Beni kim koruyacaktı?

Daha sonra operasyonun sıkıcı detaylarını konuşmaya başladılar, ben de ilgimi kaybettim.

Telefonumu elime aldım. Barış mesaj atmıştı. Onunla buluşup buluşamayacağımı soruyordu. Geçen hafta Eylül’ün bana verdiği ilacı gördüğünden beri sürekli sorular soruyordu. Ben ise konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

Eylül ile aramızdaki gerginlik ve ilaç meselesi artık arkadaşlarımın da dikkatini çekiyordu. Onlardan daha fazla saklayamayacağımı biliyordum ama bu iş nereye giderdi; işte, onu tam olarak bilmiyordum.

Tam bilgisayarı kapatacakken Serter’in söylediği bir cümle dikkatimi tekrar onlara vermeme sebep oldu. “Mutfak dolabının içinde ilaç dolu bir poşet buldum,” dedi.

Eylül’ün yüz ifadesini görmek isterdim ama maalesef mümkün değildi. Az önce oturduğu koltuktan kalktığı için arkası kameraya dönüktü. Bir tek Serter’in yüzündeki ciddi ifadeyi görebiliyordum. Nihayet evdeki kamera bir işe yaramıştı çünkü Serter’in ilaç konusunu aniden açması şüphelendiğini gösteriyordu.

“Gece’nin kullandığı ilaçlara baktım da oldukça güçlü, ağır antidepresanlar. Bu ilaçları alan bir kişi, günlük hayatını sürdürecektir durumda olmamalı. Neden bu ilaçları veriyorsun ona?”

Eylül Yalçın tedirgin olmadı, tam aksine ağzından kocaman bir kahkaha fırladı. “Anlayamadım?”

“Kız kardeşin, ona bu ilaçları senin verdiğini söyledi.”

Ablam parmaklarını birbirine kenetledi. “Saçmalama, Serter! Kardeşime o kadar güçlü ilaçları verdiğime nasıl inanırsın? Onun kullandığı ilaçlar farklı.”

Çalışma odasında bulunan dolabın kapağını sessizce açtı, içinden çıkardığı kutuyu Serter’in önüne bıraktı. Kutuda ne olduğunu bilmiyordum; o dolap hep kilitliydi, daha önce bakma fırsatım olmamıştı. Kutuyu açıp Serter’in eline daha önce görmediğim bir ilaç kutusu verdi.

“Bunlar kardeşime içirdiğim ilaçlar. Annemi kaybettikten sonra büyük bir buhrana girdi, maalesef kaç yıl geçerse geçsin, psikolojik sorunlarını bir türlü yenemedi.” İç çekti. “Gece bazen kendi kendine hayal kurup gerçekmiş gibi anlatabiliyor. Gittikçe durumu kötüye gidiyor, ne yapacağımı bilmiyorum.”

Ne olur, ona inanma, ne olur...

“Peki, benim bulduğum ilaçların bu evde ne işi var?” Serter kollarını birbirine sarıp sırtını koltuğa yasladı. “Eylül, umarım aklımdaki şeyi yapmıyordur. Eğer böyle bir durum varsa, yılların dostluğunu hiçe sayıp elimden geleni ardıma koymam. Bunu bil, ona göre davran. Gece daha küçük, ona böyle bir şey yapmaya hakkın yok.” Yirmi üç yaşında birisi nasıl küçük olabilirdi?

Eylül Yalçın saçlarını arkaya atıp elini masaya dayadı. “Gece benim bu hayatta değer verdiğim her şeyden daha kıymetli. O ilaçları başka maksatlar için kullanıyorum. İşimin doğasını biliyorsun. Hem ben kardeşime nasıl kıyabilirim?”

Serter dudaklarını ısırırken düşünceli görünüyordu.

“Pekâlâ, sen öyle diyorsan öyledir.” Bilgisayarı

hızlıca kapattım.

O an sadece bir dosta ihtiyacım olduğunu fark ettim. Buradan gitmek istiyordum. Bu gece burada durmak ruhumu karartacaktı.

Telefonu elime aldı ve Barış’a mesaj yazdım.

Eğer işin yoksa beni evden alabilir misin? Hiç iyi değilim ve bir dosta ihtiyacım var.

Yarım saat geçmeden zil çalmıştı. Belki Barış’a her şeyi anlatmıyordum fakat gözlerimdeki hüznü, anlatamadıklarımı ifade

ediyordu. Üniversite arkadaşı olmamıza rağmen her daim yanımda olmuş, beni hep dinlemişti. Barış ve Naz gibi dostlara sahip olduğum için çok şanslıydım.

“Nereye böyle?” Hazırlanıp çıktığımı gören Eylül meraklanmıştı.

“Barış geldi.” Ceketimi üstüme geçirdim. “Ben, Barış’ın yanına gidiyorum. Bu gece eve dönmeyebilir...” Cümlemi yarıda kesen şey, Serter’in bakışları olmuştu. Onu görür görmez sanki kelimeler ağzımda yuvarlanıyordu. “Görüştürüz,” dedim.

Ve en iyi arkadaşımın yanına gittim.

Barış’ın, motosikletin üstünde beni beklediğini gördüm. “Selam.”

“Ne oldu, evde sıkıldın mı?” İkinci kaskı uzattı.

Kaskı kafama takıp arkasına oturdum. “Eylül’ün misafiri vardı, onun hazırlığıyla uğraştım. Kendime vakit ayıramadım. Düşün, sıcak bir çay bile içemedim,” dedim, ardından kollarımı beline doladım. Şu an bir tek Barış ile vakit geçirmek istiyordum.

“Eve gidelim o zaman,” dedi.

“Olur.”

Motosikleti çalıştırdığında rüzgâr tenime çarptı. Eylül ayının başlarında olduğumuz için havalar biraz dengesiz yaklaşıyordu yeryüzüne. Bazen soğuk, bazen de sıcak oluyordu. O yüzden ne giyeceğimi tam olarak bilemiyordum. Şu an rüzgârın serinliği biraz üşütse de muhtemelen gün doğduğunda hava sıcak olacaktı. *Dengesiz eylül ayı.*

Barış’ın evinin önünde durduğumuzda motosikletten inip kaskı ve ceketimi çıkardım. “Herkes evde mi?” diye sordum.

Kapıyı çalmak yerine anahtarını kullanıp kapıyı açtı. “Babam uyuyordur, sanırım annem de müzik dinliyor.” Anahtarı arka cebine attığında ona uzattığım kaskı dolabın önüne bıraktı. “Kahve yapacağım. İçersin, değil mi?”

“Buzlu votka tercihim,” diyerek gülümsedim.

“Tamam, sen yukarı çık. Hazırlayıp geliyorum.”

Yavaşça üst kata çıkarken geçen yıl burada verdiğimiz partileri düşündüm. Genelde ailesinin tatile çıktığı dönemlerde Barış okul arkadaşlarını evine çağırır, eğlenceli partiler verirdi. Üstelik evi de

bizim eve yakındı. Yarı çakırkeyif eve gidip odama geçtiğim geceleri hatırladığımda gülümsedim.

On dakika geçmeden Barış elinde en pahalı markalardan birinin votka şişesiyle içeriye girdi.

Tek kaşım havalandı. “Çok havalı.”

“Annem seviyor diye almıştım ama onun içeceği yok, biz siftahı yapalım.” Diğer elindeki bardaklara votka doldurmaya başladı. “Yanına ekstra vişne suyu koyabilirdim ama sek içmek daha iyi olur diye düşündüm.”

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı. “Aman sarhoş olmayalım.”

“Olsak ne olacak? Boş ver.”

Votkayı sek içmeye pek alışık değildim; genelde vişne suyuyla tercih ederdim ama böyle de fena olmamıştı. Yine de yavaş içmem daha mantıklı olacaktı çünkü alkol oranı oldukça yüksekti.

“Hızlı gitme,” dedi.

Acı çekiyordum. Başka türlü yaşanan olayları unutamazdım. Zihnimin bunları silmesi gerekiyordu. O kötü hatıraları unutmalıydım, unutmak için de beynimi alkolle hızlı bir şekilde uyuşturmalıydım.

Votkayı dudaklarıma götürdüğümde yüzümü buruşturdum. “Çok sert,” dedim.

Daha fazla içmek istiyordum. Zihnimdeki tüm anıları unutmak istiyordum. O yemekte yaşanan bakışmaları unutmak istiyordum. Eylül’ün beni aptal yerine koyup ailemden bahsederken araya yalanlar kattığını unutmak istiyordum. Zihnimde dolaşan tüm sözcüklerin yarattığı depresimleri unutmak istiyordum.

İnsanlara güvenmek istiyordum ve yaşadığım hayal kırıklıklarını sadece alkolle unutabiliyordum.

“Sek içtiğin için daha da sert geliyor,” dedi Barış.

“Sorun yok,” dedim gülerek.

“Okul da başladı ama biz not tutacağımıza oturmuş, votka içiyoruz. Hâlimize bak,” dedi.

Tek kaşım havalandı. “Yemişim notları, okulu... Küçük bir dert birikintisi var şişede. İç gitsin...” Ayaklarımı uzattım ve bardağımdan bir yudum daha aldım.

“Gece, bu arada sen iyi misin? Beni bir anda çağırdığına göre bir şeyler olmuş,” dedi.

Alkolün etkisiyle abartılı bir kahkaha attım. “Herkes kötüdür, sadece bazıları bunu gizlemekte daha ustadır.”

“Gece?” Barış ruh hâlimi anlamaya çalışıyordu.

“Mesela ben eylül ayını sevmiyorum, eylül ayından nefret ediyorum... Sonbaharı seviyorum ama eylülü sevmiyorum. Niye seveceğim eylül ayını? Niye yani? Her ay sevilmez, hele ki eylül ayı hiç sevilmez...” Sarhoş oluyordum galiba.

“Neden sevmiyorsun eylül ayını?” Barış söylediklerimde bir mantık aramaya çalışıyordu.

“Eylül ayını kim sever, biliyor musun? Eylül ayında ruhu ölmeyen insanlar sever. Mesela bana bak...” Abartılı bir şekilde elimle kendimi işaret ettim. “Eylül ayında benim ruhumu öldürdüler. O yüzden sevmiyorum...”

Kimse bana eylül ayını sevdiremezdi.

“İyi görünmüyorsun...”

“Kalkıp bir şiir yazacağım ama bak gör... O şiir yazılır mı?” Gergin bir şekilde kahkaha attım. “Var ya, bir şey diyeyim mi? Şiirler bile düşman bana.”

“Gece, neyin olduğunu anlatır mısın artık?”

“Her insanın içinde kötülük vardır, bunu hiçbir zaman unutma.” Ağır ağır yutkundum. “İnsanlar çoğu zaman en sevdikleri tarafından ihanete uğrar. Ablalar hem sever hem öldürür.”

Sözlerime kaldığım yerden devam ettim: “Seni öldürür, sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam eder. Sen ölüsün... Kimin umurunda ama? Kim seni umursar? Sonra ne oluyor, biliyor musun? Ablanın açtığı yarayı kapatırken kendinden nefret etmeye başlıyorsun ve bu en büyük yenilgin oluyor çünkü insanın kendinden nefret etmesi son duraktır. Bitmişsin, mahvolmuşsun.” Bir yudum daha aldım ve yüzümü buruşturdum.

“Hep mutlu bir ailede büyümek istemişim.” Alkolün etkisi iyice kendini göstermeye başlamıştı. Kafamı kaldırıp dalgın dalgın duvara baktım. “Ama kandırıldım.” “Gece?” diye sorguladı.

“Yaşamının ucuz olduğu bu dünyada biraz daha nefes almak için nelerimi vermezdim... Karşıma geçip sen katilsin dediklerinde onlara inandım. Yalanlarına inandım.”

“Nasıl yani? Sen neler diyorsun?”

Nefesimi dışarıya verdim. “Küçüktüm... Elime bir silah verdiler ve bana dediler ki *sen annenle babanı öldürdün. Sen katilsin, Gece*, dediler. Onlara inandım, onları öldürdüğümü düşünüp kendimden nefret ettim. Ondan sonra bir daha ayağa kalkamadım.” “Ne?” Barış’ın ağzı açık kalmıştı.

Alkolün vermiş olduğu cesaretle içimdekileri dökmeye devam ettim. “Ailemi öldürdüğümü sandım. Yıllarca bu vicdan azabını çektim. Polise gitmekle tehdit edip beni sindirdiler. Tehditlerle büyüdüm çünkü onların gözünde katildim.”

“Gece, sen neler dediğinin farkında mısın?”

Kurumuş dudaklarımı ıslattım. “Peki, sonra ne oldu, biliyor musun? Prensес uykusundan uyandı. Ben meğer ailemi öldürmemişim, hepsi bir oyunmuş. On iki yaşındayken babam ve anneme çalışma odasında kurşun sıkan Eylül Yalçın’mış. Onları acımasızca öldürdükten sonra suçu bana atmış. Yirmi yaşındayken elime bir kayıt düştü. O görüntüde Eylül’ün cinayeti işlediğini gördüm.”

“Gece...” Barış ne diyeceğini bilemiyordu. “Sen neler diyorsun? On iki yaşında bir çocuk silah tutmayı bile bilmez, ailesini nasıl öldürsün?”

“Eylül farklıydı, Barış. On iki yaşında bir ‘çocuk’ değildi. Silah kullanmayı nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, onun *sıradan* bir çocuk olmadığıydı.”

Barış sessizleşti ve konuşmaya devam ettim:

“Kafandaki soru işaretlerinin farkındayım. Yedi yaşındaki bir çocuk cinayet işleyip işlemediğini nasıl hatırlamaz diye düşünüyorsun, öyle değil mi? Retrograd amnezi denen bir durum yaşadığımı düşünüyorum. Travma sonucu geriye dönük hafızamda ciddi kayıplar

oldu. O an elime tutuşturdukları silah ve annemle babamın cansız bedenlerini karşımda gördüğümde kim bilir neler hissettim...” Ağlamaya başladım. “Tam olarak hatırlayamıyorum, her şey kopuk. Bana ne dediler, böyle bir şey yaptığımı beni nasıl ikna ettiler, inan ki hatırlamıyorum. Sonra da antidepresanlarla beni uyuşturmaya çalıştılar. Kafa karışıklıklarımın ve unutkanlığımın sebebi, yıllarca bana verdikleri ilaçlar... Kendisinin katil olduğuna inanan biri o ilaçları içmeyip de ne yapsın? Çaresizdim, Eylül ne derse ona inandım. En küçük isyanımda üstü kapalı olarak beni ‘koruduklarını’ söylemeye başlıyorlardı. Bu da ‘polise gideriz’ demekle aynı şey...” Konuştukça hıçkırıklarımda daha da artıyordu.

“Gece... Ben çok üzgünüm...”

“Onca zamandır içimde volkanlar patlıyor. Hiç kimseye bir şey anlatamıyorum, sürekli saklamak zorunda kalıyorum. Anlatırsam bana zarar vereceklerini biliyorum. Kayıtlar da kayboldu. şu aptal zihnim yüzünden tam olarak nasıl gittiğini bile hatırlamıyorum. O ilaçlar yüzünden her şeyi unutuyorum...”

“Demek o hâllerinin sebebi buydu...” Barış bir aydınlanma yaşıyordu.

“O görüntüler elime geçtiğinden beri bana verdikleri ilaçları içmiyor, bir şekilde imha ediyorum. Ama kafa karışıklıklarım hâlâ bitmiş değıl.”

“Peki, bunu neden yapıyorlar?”

“Çünkü unutmamı istiyorlar. O geceyi hatırlarsam katil oldukları ortaya çıkacak. Ama suçu neden bana attılar? İşte, bunu bilmiyorum.” Ağzımda ekşi bir tat oluşmuştu. “Midem bulanıyor.” “Çok içtin,” dedi.

Ayağı kalkmaya çalıştığımında hafif bir sarsıntı yaşadım. Tekrar yerime oturmaya çalışırken Barış belimden yakaladı. Yavaşça yatağın üzerine uzandım. “Anlattığım için pişman olacağım. Al işte, on altı yılının katillerini öğren...” Yatağı uzandığımında midem bulanıyordu.

“İyi misin?”

Gözlerim kendiliğinden kapandı. “Uyumak istiyorum.”

“Gece, yapma.”

“Uyumak ve bu andan uzaklaşmak istiyorum.” Votka dolu bardağım yere düştüğünde kafamdaki tüm sesleri susturdu.

“Ah Gece ah,” diye mınıldandı Barış.

“İnsan bazen ölür ve katili en yakınları olur...” Uykuya dalmadan önce dudaklarımdan dökülen son cümle bu olmuştu.

BÖLÜM 4**YORGUN ARGİN**

İnsanların iki yüzölçü olmasından hoşlanmıyordum.

İnsanların sadece kendini düşünmesinden ve yalanlar söylemesinden nefret ediyordum.

Koşmaya çalışıyordum. Biraz ruhumu dinlendirmek, biraz da kendime gelmek için koşuyordum. Gecedan kalma bedenimi ayıltmanın yöntemlerinden biri koşmaktı. Üzerime yapışmış ince, siyah bluzum ve altımdaki siyah şortum ile koşuyordum. Yine yağmur yağıyordu fakat ben yağmura odaklanmak yerine yola odaklanmışım. Kulağımda bu sefer kulaklık yoktu. Barış'ın evinden çıkar çıkmaz kendi evime gitmişim. Barış ile yaptığım sohbeti hayal meyal hatırlıyordum. Haber vermeden çıkmamın sebebi de buydu. Barış ile karşılaşp olanları bir de ayık kafayla anlatacak hâlim yoktu. Beni sorgulayacağını biliyordum.

Kısa bir yolculuktan sonra eve varıp hemen üzerimi değıştirmiş ve tekrar çıkmışım. Muhtemelen arkamda meraklı bakışlar bırakmışım. Umurumda değildi çünkü onlardan nefret ediyordum.

Onların düşüncelerini umursamak istemiyordum. Onların hayatımdaki yerini de bir an önce yok etmek istiyordum.

Yavaşça derin derin nefes alıp soluklandım ve telefonumun zamanlayıcısını kontrol ettim. Kırk beş dakika boyunca koşmuşum. *Bu kadarı yeterli,* diye düşündüm. Karnımın gurultusu da aynı şeyi söylüyordu. Eve dönüp güzel bir kahvaltı yapmaya karar verdim.

Peki ya mutfaktaki o ilaçlar? Onların orada olduğunu bildiğin hâlde yemek yiyebilecek misin?

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım ve gri bulutların yarattığı o kasvetten nefret ettim. Bir an önce eve gitmem gerekiyordu. Şu an yağmur çiseliyordu fakat gökyüzünü kaplayan kara bulutlar şiddetli bir yağmurun habercisiydi. Artık sonbahara girmiştik.

Eylül ayından nefret ediyordum, Eylül ismini taşıyan her şeyden nefret ediyordum.

Adımlarımı eve yönelttiğimde yağmur damlalarının hızlandığını fark ettim. Eve doğru hızlıca ilerlerken yolun kenarında durmuş bir araba dikkatimi çekti. Yalnızca sürücünün camdan dışarıya çıkardığı ellerini görüyordum. Fakat arabanın durduğu noktada bir gariplik vardı. Ters şeritte bekliyordu ve beklediği sokak da benim evime çıkıyordu.

Adama bir kez daha baktığımda tanıdık bir simayla göz göze geldim. Gözlerimi tanıdık fakat bir o kadar da yabancı hissettiğim maviliklere çevirdiğimde çatık kaşlar ve gergin bir yüz ifadesiyle karşılaştım.

Serter Güçlü.

Bu aralar en çok karşılaştığım kişi... Neden acaba?

Adımlarımı yavaşlattım. Serter de arabanın kapısını açtı. Gri bir takım elbise giymişti. Başparmağına kocaman, siyah taşlı bir yüzük takmıştı; çekici görünüyordu. Dağınık saçları dalgalanıyordu. Ancak yüzünde oldukça yorgun bir ifade vardı. Tüm gece uyumamış gibiydi. O ağır takım elbise bile yorgunluğunu gizleyememişti.

“Merhaba,” dedim.

Arabadan indi ve kapıyı açık bırakıp karşıma geçti. “Bu ne güzel bir tesadüf böyle.”

“Evet...” Derin derin yutkundum. “İkidir koşu yaparken karşılaşıyoruz,” dedim kısık ama etkileyici bir ses tonuyla.

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Ben de buraya...” İşaret parmağıyla sağ tarafımda kalan manavı gösterdi. “Sebze almaya geldim.” “Sebze?” Gözlerimi kıstım.

Sakince kafasını salladı. “Evet.”

“Başka manav yok muydu?” Saçma sapan bir soru sorarak densizlik etmiştim.

Serter gülümsedi. “Buradaki ürünler taze oluyor.”

Serter garip bir adamdı. Hem samimi görünüyordu hem de mesafeli. Sözlerini dikkatle seçtiğini düşünüyordum. Üstelik bana karşı garip bir şekilde ilgiliydi. Yine aynı şeyi düşünüyordum. Bence beni birisine benzetiyordu. Elim kesildiği için endişelenmesi, onunla

ikidir karşılaşmamız ve böyle anlamlı bakması normal değildi. Belki de kuruntu yapıyordum. Gereksiz bir kuruntu.

“Öyle miymiş?” Tek kaşımı kaldırdım.

Tekrar kafasını sallarken ikinci kez gülümsemişti. “Evet, organik.”

“Aklımda olsun benim de.” Söyleyecek bir şey bulamamama rağmen aramızdaki konuşmayı sürdürmeye çalışıyordum.

Serter yine beni incelemeye koyuldu. Sonra bir anda, “Parmağın nasıl oldu?” dedi.

Sargıyı çıkarmıştım. Ne ara çıkardığımı bilmiyordum ama muhtemelen sarhoş olduğum sırada olmuştu. Bu yüzden sargılı elimi havaya kaldırıp, “Gördüğün gibi sargım yok,” dedim.

“İyileşmiş o zaman.”

“Yirmi dört saat dolmadan iyileşti,” dedim gülümseyerek.

Neden bu kadar çok gülümsüyordum?

Bir elini cebine sokarken benim gibi gülümsemeye devam etmişti. “Yirmi dört saat, iyiymiş.”

Yağmur damlaları saçına düştüğü sırada bana doğru bir adım attı. Tamamen karşıma geçtiğinde onunla göz göze gelmek garip hissettirmişti. Özellikle hayatımda gördüğüm en keskin mavi gözler olunca tuhaf hissetmem gayet normaldi.

“Yirmi dört saat bazen yeterli gelir,” dediğimde saçmalamakta üstüme tanımadığımı bir kez daha anlamıştım. Bu nasıl bir cümleydi?

“Yirmi dört saat...” Bir adım daha attığında aramızda neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. “Güzel,” dedi nefesini dışarıya vererek.

Bence bu konuşma burada bitmeliydi. Serter de bunu fark etmiş olmalıydı ki “Neyse, ben gideyim,” dedi.

“Pekâlâ,” dediğimde sanki gitmesini istemiyormuşum gibi bir ses tonum vardı.

Gitmekten vazgeçmiş olmalıydı ki yüzüme bakarak, “Bir şey soracağım,” dedi.

“Tabii, dinliyorum.” Ellerimi arkama alarak birleştirdim ve sorusunu bekledim.

Dudakları aralandı. Gözlerinden yoğun duygular geçti, ne olduğunu adlandıramadım fakat gözlerinde yoğun duygular vardı.

“Ben...” dediğinde ne diyeceğini merak ettim. “Dolaptaki ilaçları doktorun mu yazmıştı?” diye sordu.

Serter ilaç konusunu unutmamış mıydı?

“Evet,” dedim.

Derin bir nefes aldı ve bakışlarını benden uzaklaştırdı. “Tamam, neyse, görüşürüz,” dedi.

Görüşür müydük? Onu bir tek Eylül’ün yanında görebilirdim. Onun dışında onu bir daha *göreceğimi* düşünmüyordum.

“Görüşürüz,” dedim sorusunun altında yatan sebebi sorgulamayarak.

Arkasını dönerek adımlarını manava yönelttiğinde kısacık bir saniye arkasından bakıp evime doğru yol almaya başladım. Tekrar ona bakmak istediğimde tezgâhın önünde eğilip poşeti tuttuğunu gördüm. Elindeki brokoliyi pürdikkat inceliyordu. Bu ciddi hâli hoşuma gitmişti.

Bir insan brokoli almak için neden özel olarak manava gelirdi ki?

Tam arkamı dönecekken Serter’in de bana baktığını fark ettim. Elini havaya kaldırdı. Ben de karşılık olarak elimi havaya kaldırdım. Bana gülümsediğinde dudaklarımda büyük bir tebessüm oluştu. O anı bozan şey ise yol kenarında arabasıyla duran Gürsel Yalçın olmuştum. Dik dik bize bakıyor ve hiç olmadığı kadar öfkeli görünüyordu. Ne zamandır burada olduğunu bilmiyordum.

Onun bakışlarını umursamadan eve doğru yürüdüm.

Eve geldikten sonra odama çıkıp yatağıma girdim ve bir film açtım. Biraz izledikten sonra mutfığa inip kendime kahve yaptım. Yaklaşık üç dört saat boyunca oyalandım. Eylül hâlâ ortalarda yoktu. Neredeydi acaba?

Yataktan çıktığımda havanın kararmaya başladığını fark ettim. Havanın erkenden kararması sinirimi bozuyordu fakat şu an bunu umursamayacaktım. Zamanın çabuk geçmesini sevmiyordum sadece. Üstelik evde kimse yok gibiydi. Yalnız hissediyordum. Bir anda Gürsel’in sesiyle irkildim. “Neredeydin dün gece?” *Cebennemin dibinde*.

Ona bakmamaya çalışarak aşağı indim ve hemen mutfığa geçip bıçağı elime aldım. Bıçağı karnımın içine sokup ona yavaşça döndüm. Arkamdan gelmişti. Her ihtimale karşı bıçak taşıyordum. Evdeki hiç kimseye güvenmiyordum. Onlar şeytandı, onlar katildi, onlar kötüydü.

“Arkadaşımdın evindeydim,” dedim.

Gürsel pis pis sırtarak karşıma geçti. Elindeki elmayı ısırmaya başladı.

“Arkadaşın kim?” Elmanın çöpünü de yedi.

Ruh hastası.

“Barış.”

“Aferin sana, iyice tozuttun bu aralar. Hayırdır, sürekli geceleri dışarıdasın? Evinde yatak yok mu senin?” Vücudumu süzdü.

“Hayırdır, amca? Kendi evin bitti, şimdi de bana mı karışıyorsun?” Yüzümü buruşturdum.

“Evet, sana karışıyorum,” dedi.

Elim karnımın üzerine gitti. “Bana sakın karışmaya kalkma, sakın! Kaç yaşma geldim, her şeye karışabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Hazırlan, bu akşam görüşeceğin birisi var. Daha doğrusu bir talibin var.”

“Ne?”

Bu nasıl olurdu? Nefes alamamaya başlamıştım. Cehennemin ortasına düşmüştüm.

Gürsel Yalçın bıyıklarıyla oynarken aynı anda sırtıyordu. “Bir aile dostumuz seni görmüş beğenmiş. İşi gücü yerinde, sen de bir görüş. Belki bir şeyler hissedersin, hem iyi birisine benziyor. En azından gece gezmelerin kesilir, belki biraz evinde oturursun.”

Tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım. “Asla.”

“Gece, beni çileden çıkarma! Sana ne oluyor böyle? İlla polise gidip geçmişte yediğin bokları mı dökeyim? Hemen hazırlan, kendine çekidüzen var. Eğer dediğimi yapmazsan neler olacağını iyi biliyorsun.” Tehdit etmek, Gürsel’in en çok sevdiği şeydi.

Derin bir sessizlik oldu ve tekrar söze girdi: “Eylül’ün arkadaşıyla gördüm seni. Ne halt yediğin belli değil, artık kontrolü ele almam gerekiyor. Senin o adamla ne işin var? Daha da önemlisi başka bir erkeğin evinde ne işin var? Allah bilir kaldığın ev de Barış’ın değildi... Serter denilen o adamın evinde mi kaldın?” Cevap vermedim.

“Aileni öldürdün. Şimdi de bizi mi öldürmek istiyorsun? Artık aklını başına al. Bu akşam görüşeceğin kişi, tanıdığım bir adamın oğlu.

Onunla olmuyorsa bile başkasıyla görüşürsün. Allah bilir kimlerle görüşüyorsun... Ben şimdiden önlemimi alayım da...”

Kelimeler boğazıma dizildi. Bağdırmamak için kendimi zor tuttum. Sadece yürüdüm. Omuzlarım omuzlarına değdi. Yavaşça kenara geçti. Bedenimi zar zor odama yönlendirdim. Belki de kesilen şey nefesimin sesiydi, belki de susmalıydım. Zamanı gelince konuşacaktım.

Her şeyin farkında olduğumu bilmemeleri lazımdı.

Odaman kapısını açtım.

O yemeğe gidecektim.

Aynanın karşısına geçip cildimi nemlendirmek için kremimi sürdüm. Yüzüm kuruydu, saçlarım ise kuruluştan daha beter durumdaydı. Göz altlarına kapatıcı sürdüm. Dudaklarıma etkili kahve tonlarındaki ruju sürüp saçlarımı da arkadan toplayarak hazırlandım. Giyeceğim kıyafeti de ayarladım.

Birkaç saat sonra Gürsel’in bariton sesi koridorda yankılandı.

“Hazır mısın?”

“Evet.” Gözlerim ifadesizdi.

Gürsel odaman kapısını tıklattı ve çantamı uzattı. Kim bilir çantamla ne işi vardı? Çantamın fermuarını açtığımda telefonumla karşılaştım. Telefonu elime aldım. Önce halletmem gereken bir iş vardı.

“Bir işim var, sen evde misin?” dedim.

“Bu gece buradayım, ablan evde değil,” dedi.

Köpeğimi dışarı çıkarmam lazımdı.

Gürsel, daha önce de beni zorla biriyle yemeğe göndermişti. Bu ilk değildi, anlaşılan son da olmayacaktı. Ne zaman hayatıma birisinin girdiğini düşünse beni başkalarıyla görüştürmeye çalışıyordu. Aklınca ipleri eline almaya çalışıyordu.

Tuvalet bahanesiyle aşağıya indiğimde hemen mutfak dolabına ilerledim. Dolabın içinden kolonyayı çıkarıp kapağını açtım. Yavaşça dışarıya çıktığımda köpeğimin uyuduğunu gördüm.

“Çam.”

Kulaklarını dikti.

Dizlerimi gösterdim. “Anneye gel, yavrum.”

Çam kucağıma atladığında onu bahçeden çıkardım. Onu burada bırakamazdım. Başına bir şey gelmesi ihtimali kabul edebileceğim bir şey değildi. Hemen karşı evin bahçesine geçtim. Evde olmayacağım zamanlarda bu evde oturan çiftin izniyle köpeğimi buraya bağlayabiliyordum. Hemen tasmaını taktım.

Onu oraya bağlayıp yanından ayrıldım.

Dizimi temizleyip arka bahçeden içeriye girdim. Üstüm başım toprak olmuştu. Kolonyayı çantamdan çıkarıp dış kapıya ilerledim. Kapının önüne kolonyayı döktüm. Şimdi küçük bir kâğıda ihtiyacım vardı ama önce bir ip bulmam gerekiyordu. Dış kapının önünde duran çamaşır ipine uzandım. Eylül, yazın bu ipi kullanıp çamaşırları kuruturdu.

İpin ucuna kolonyayı döktüm ve çakmağı yakıp ateşi ipe tuttum.

Ben yanarsam yakardım. *O da öylece yanacaktı, en azından ders alacaktı.*

“Gece, neredesin? Haydi, kızım!” diye seslendi Gürsel.

“Geliyorum.”

Hızlıca ön kapıya koştum. Şimdi celladıma gidiyordum ama her şeyin bir zamanı vardı. Kapının önünde bekleyen son model arabaya gözlerim takıldı.

“Güzel olmuşsun. Gözlerin annene çekmiş,” dedi Gürsel.

“Sağ ol.”

“Acele et, bekletme çocuğu.”

“Peki.” *Buna da peki.*

İçim kan ağlıyordu. Yine de omuzlarımı dik tuttum. Arabaya ilerlediğimde şoförün kapıyı açmasıyla içimden çılglık attım. Gürsel’in çocuk dediği adam bu muydu? Neredeyse babam yaşında bir adam duruyordu karşımda. “Merhaba, Gece.” Çocuk muydu bu şimdi?

“Merhaba.” Arabadan inemezdim ama bunun dönüşü kötü olacaktı.

Elini uzattı. “Uzun zamandır seni tanımak istiyordum, nihayet tanışabildik.” Eli havada asılı kaldı. “Ben Hasan.”

Gülümsedim. “Oğlun var mı? Malum, babam yaşındasın.” Şoförü arabayı çalıştırırken dik dik bize baktı.

“Pardon?”

Omuz silktim. “Seninle amcamın zoruyla yemeğe çıkıyorum. Yemek boyunca sen gazetede okuduğun haberlerden bahsedersen, ben de üniversite anılarımı anlatırım herhâlde. Kendini benimle denk görecektir kadar kör olman iğrenç ama sorun yok, bu yemeği de yeriz.”

“Beni yanlış anladın, hem her şey yaş mı?” diye sordu.

Alay etmeye devam ettim. “Pardon ama bir kendine bir de bana bak istersen.”

“Amcan haklıymış, biraz arsız bir kızsın,” dedi.

İyi oluyordu, az bile yapıyordum.

Nefesimi dışarıya verdim. “Oğlun yok mu? Yemek hakkımı yaşıttım biriyle kullanmak istiyorum. Senin gibi...”

Bir anda belinden çıkardığı silahı karnıma bastırdı. “Haddini aşırıyorsun ya şu yemeğe gelirsın ya da burada neler yapacağımı tahmin bile edemezsin.”

Tek kaşım havaya kalktı. “Anladım.”

“Güzel. Anlaştığımızı sevindim...”

Sözünü kesen şey, kıyafetimin altından çıkardığım bıçak oldu. “Benim elim de boş değil. Belki Gürsel, sana geçmişte neler yaptığımdan bahsetmiştir.”

Silahını beline yerleştirdi. Ben ise elimde bıçağımla öylece kaldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yavaş yavaş onlar gibi oluyordum. Bir insan neden bıçakla dışarı çıkardı? Hangi kadın bu zulmü hak ediyordu? Gecenin bir yarısında sokağa biber gazı ile çıkan kadınlar gibiydim.

Ne ara bu hâle gelmiştik? Bizi önce yabancılar bıçakladı, sonra ailemiz. Biz kime güvenecektik? Kadın olmak çok zordu. Her yanımız savaş, her yanımız katillerle doluydu. Biz ise kendimizi bir bıçağın arkasında gizleyen insanlara dönüştürüyorduk.

Araba şık bir restoranın önünde durdu. “Burası etleriyle meşhur bir restoran. Bonfileni nasıl yemek istersin? Orta pişmiş olur mu?” Sanki her şey normalmiş gibi davranıyor, yemeklerden söz ediyordu.

Yüzümü kırıştırdım. “Yok, ben çiğ seviyorum. Kanlı kanlı güzel gözüktüyor.”

“Sen ne biçim kızsın ya!”

“Mezarda çözersin, mezarının başına gelip dua okurum sana. Haydi, şu yemeği yiyelim, ben evime gideceğim.” “Ergen,” diye söylendi kendi kendine.

“Çok normal değil mi? Hani benden büyüsun ya? Gerçekten sizi anlayamıyorum. Kaç yaşına geliyorsunuz ve sonra sizden küçükleri ayartmaya çalışıyorsunuz. İnsan yaşından utanır. Neyse, ben etimi az pişmiş yiyeceğim.” O kadar öfkeliydim ki... Hiçbir şey demedi.

Arabadan indik, içeri girdik ve bizim için rezerve edilmiş masaya oturduk. Gayet sakın bir biçimde ellerimi ıslak mendille sildim. Dünyanın en zor şeyi katil gibi davranmaktı. Ya katil olsaydım? Düşünmek bile istemiyordum. Her şey bittiği anda meditasyon yapıp tüm ruhumu temizleyecektim. Bu iğrenç günün etkisinden başka türlü kurtulamazdım.

“Midem bulandı,” diye fısıldadım.

“Pardon?”

Garson hızlıca siparişlerimizi aldı. Hasan *Bey*, kanlı et yiyeceğim korkusundan olsa gerek ki et sipariş etmemişti.

“Şarap söyledim, iyi gider,” dedi.

“Aman dikkat et, kolesterolün yüksektir. Şarap ağır gelmesin,” dedim.

“Hep böyle küstah mısınız?” diye bir soru yöneltti. Elini çenesinin altına birleştirdi.

“Kimi zaman evet.” Onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum.

“Sana söz veriyorum, gecenin sonunda bu söylediklerinden pişman olacaksın. Hatta bu yemekten en kârlı sen çıkacaksın.” Şarabı kadehe doldurup bana uzattı. “Çok şanslı olacaksın.”

Ruhum titriyordu âdeta. Şarabı içip içmemek arasında kaldım. Ellerim titreye titreye kadehi tuttum. Ben neredeydim, ne yapıyordum böyle? Neredeydi annem ve babam? Neden gelmiyorlardı?

Onlardan bir işaret bekledim.

Beni izliyorlarsa bu kötülüğü neden durdurmuyorlardı?

Yirmi üç yaşımıdaydım, kırk üç yaşında gibi hissediyordum; *öyle ürkek, öyle zavall, öyle yıkılmış.*

“Nelerden hoşlanırsın, Gece?” Yeşil gözleriyle bana baktı.

“Neden öğrenmek istiyorsun? Seni istemeyen birisi ile zorla aynı masada oturmak hoşuna mı gidiyor? Senin kızın yok mu? Gerçekten neden kötüsünüz?”

Hep sormak istemiştim. Sokaktaki köpeği öldürmeye çalışana, karısına şiddet uygulayana, çocuğunu dövene, kedileri tekmeleyene, bir insana kıyana... *Neden bu kadar kötüsünü?* İnsan doğarken masum doğardı elbette ama sizi değiştiren şey neydi? Büyüyünce mi giderdi masumiyet? Neydi bu kötü kalbin sebebi?

Anlam veremiyordum.

“Belki de aynı taraftayız, bilemezsin.” Hasan’ın gözlerinin içi parlamıştı.

“Kendinden yaşça küçük bir kızla görüşmek isteyen biriyle aynı tarafta olmam mümkün değil. O kadar kötüsün ki... Biliyor musun? Midemi bulandırdın.” Tükenmişim, daha fazla konuşmak istemiyordum.

Kafamı kaldırdığımda yakınımızdaki bir masada oturan aileye gözüm takıldı. Bir çocuk, bir kadın, bir adam... Sonra onu gördüm, gözlerim ona sabitlendi.

Büyükelçi...

Yanındaki çocuğa yemek yediriyordu. Çocuk mutluydu, kadın da gülümsüyordu ancak Serter’in kaşları çatıktı. Bu sabah gördüğüm Serter çok daha keyifli iken şimdi karşımda düşünceli ve gergin bir adam oturuyordu.

Çocuğu mu vardı?

“Beni dinlemiyorsun,” dedi Hasan.

Dudaklarımı ısırımdı. “Kulaklarım seni duymak istemiyor.”

Serter Güçlü, çocuğun ağzını peçeteyle sildi. Sonra gömleğine dökülen yemek kalıntısını ıslak mendille temizledi ve çocuğa bakıp gülümsedi. Eğilip çocuğun yanağına bir buse kondurdu ve tam o sırada benimle göz göze geldi. Kafasında dolaşan düşünceleri tahmin etmek için neler vermezdim!

Kaşları çatıldı, alnında bir kırıksıklık belirdi. Hemen karşımda duran adama baktı. Ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Beni, yaşlı bir adamlarla baş başa yemek yerken görmüştü. Elimde de şarap kadehi vardı. Ne düşünebilirdi ki? İyi düşünür müydü? Elbette, hayır.

Kadın, Serter'e bir şeyler söylüyordu ama Serter, onu duymuyor gibiydi. Bakışları üzerimde dolaşıyordu. Elimdeki kadehe bakarken kaşları tekrar çatılmıştı. Ben de ona bakmaya devam ediyordum. Neden dikkatli baktığını anlamaya çalışıyordum.

“Konuşmayı pek sevmiyorsun anlaşılan,” dedi Hasan.

Hemen gözlerimi çevirdim. Ayağa kalktım. “Lavaboya gideceğim.”

“Gecenin sonunda beni bir ayakkabının tekiyle baş başa bırakma lütfen, sonra o ayakkabının sahibi için tüm ülkeyi aramayayım,” dedi alaycı bir tavırla.

Yaşlı adamların esprisi de bayat oluyordu gerçekten.

“Merak etme, o kadar zamanın yok zaten. Malum yaş yetmiş, iş bitmiş.” Tekrar tekrar yüzümü buruşturdum.

Lavaboya doğru ilerlerken nefesim yüzüme çarpıyordu. Nasıl bir ailedeydim? Artık zamanın gelmesini istiyordum. Onlardan kurtulmak istiyordum. Beni ateşe attıkları bu hayattan çıkmak istiyordum. Aynaya baktım. Göz altlarım şişmişti. Böyle bir evde kim sağlam kalabilirdi ki? Pozitif düşünmek zorundaydım. Günün sonunda Eylül ve Gürsel denilen şeytanın çırakları cezalarını alacaktı, ailem huzura kavuşacaktı ve ben de rahat bir nefes alacaktım.

Tuvaletin kapısı açıldığında o kadını gördüm. Serter'in yanında oturan güzel kadını... Oğlunu lavaboya getirmişti. “Semih, rahat dur, oğlum.” Çocuğun yakasını tuttu. “Baksana, her yerin yağ içinde.”

“Tamam, anne.” Çocuk dudaklarını büzdü, muhtemelen beş altı yaşlarındaydı.

Acaba Serter'in oğlu muydu?

Kadın oğlunun elini bıraktığında benimle göz göze geldi. “Çocukla restoran bu kadar oluyor işte.” Samimi görünüyordu.

“Çok tatlı. Kaç yaşında?” diye sordum.

“Altı yaşında.” Sonra oğlunun elini tuttu. “Haydi, ellerini güzelce yıka, sonra Serter amcanla tatlı yiyeceksiniz.”

Babası değildi. Belki de arkadaşının oğluydu. Belki de bu kadınıla görüşüyordu ve onun oğluyla o yüzden vakit geçiriyordu. Aklıma birçok ihtimal geliyordu. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Öyle bomboştu beynim.

Lavabodan çıkmaya karar verdim. Yaşlı bunak Hasan denilen adamın yanına gitmem gerekiyordu. Şarap şişesini kafasında kıracaktım. Evet, öyle bir karar almıştım. Belki ölürdü de bu sefer *gerçekten* katil olurum.

Kapının önünde Serter'i gördüm. Başımla hafifçe selam verdim ve gülümsedim ama o hemen kafasını çevirdi. Selam verme tenezzülünde bile bulunmamıştı. Neden böyle davranmıştı? *Soru mu bu, Gece? Yaşlı bir adamla şarap içiyorsun.* Bir dakika, zaten Serter benim hiçbir şeyimdi, yanlış anlaması neden umurumdaydı?

Yerime tekrar geçtiğimde Hasan ikinci kadehini yudumluyordu. Kravatını çözmüştü, gözleri boğuk boğuktu. Sandalyeye oturduğum gibi tüm kadehi bir dikişte bitirdim.

"Yavaş iç," dedi.

Sus, başım ağrıyor.

Serter, yanındaki kadın ve çocukla birlikte yanımdan geçip masasına ilerledi. Bizim tarafa bakmamıştı bile. Üstünde takım elbisesi vardı. Zaten onu takım elbisesiz görmek imkânsızdı.

"Ben sıkıldım, eve gidiyorum," dedim.

Bileğimi tuttu, tam o sırada karşı masadan bir ses geldi.

Serter'in masasında küçük bir gürültü kopmuştu. Her şey o kadar hızlı gelişti ki o tarafa bakamadım bile.

"Annenin ve babanın öldüğü gece alınan kaydı sana ben göndermişim, onu sana tekrar vereceğim. Ben senin tarafındayım, amcanı alt edeceğin bütün kozlar benim elim..." Hasan hızlı hızlı konuşurken bir anda Serter fırlayıp onu yakasından yakaladı.

"Bekle," dedi adama tehlikeli bir ses tonuyla.

Sonra gözlerini bana doğrulttu. "Buradan çıkar mısın? Valenin önünde bekle, geliyorum," dedi.

"Ben..."

Konuşmama müsaade etmiyordu. "Ufak bir işim var, onu halledip geleceğim."

Hasan'ın yıllardır ulaşmak istediğim kişi olduğuna inanamıyordum. Tam istediğim bilgileri vereceği anda Serter'in gazabına uğramıştı. Ne yapabilirdim ki? Hasan'a tekrar nasıl ulaşacaktım? Serter'e de bir şey diyemezdim çünkü hiçbir şeyden

haberi yoktu. Öylece çıktım, yürüdüm, arkama son kez baktığımda Serter adama masayı işaret ediyordu.

O an ne olacağını bilmiyordum ama kıyametin koptuğu kesindi.

BÖLÜM 5

GÖRMEK VE HİSSETMEK

“Yağmur yağabilir, isterseniz içeri geçin,” dedi restoranın valesi.

“Gerek yok, teşekkürler.”

Tam o sırada Serter Güçlü karşımda belirdi.

Masmavi delici bakışlarını bana doğrultmuştu. Omuzlarıma bıraktığı şey bir kadın şalıydı. Kimin şalı olduğunu ise tahmin edebiliyordum. Hemen arkasından gelen kadın ve çocuğu gördüğüm için anlamıştım. Şala sıkıca sarındığımda Serter, kadının yanına doğru yürüdü. Çocuk, Serter’in kucağına gelmek için kollarını havaya kaldırdı.

Aralarındaki bağ çok hoşuma gitmişti.

“Berrak, sen eve geç. Benim bir işim var, halledip geleceğim,” dedi ve çocuğun kafasını öptü. “Anneyi üzme yok, eğer anneyi üzersen sana en sevdiğin tatlıdan almam.”

Berrak yavaşça kafasını salladıktan sonra benimle göz göze geldi. O bakışlarda tuhaf bir enerji vardı, henüz çözümleyemediğim, ismini koyamadığım. Omzumda duran şalina baktı, kaşlarını çattı, sonra çocuğun elini sıkıca tuttu.

“Beni bu gece sen uyut, tamam mı, Serter amca?” dedi çocuk.

Serter, çocuğun önünde eğilip montunun fermuarını yukarıya çekti. “Bu gece olmaz, sabah geleceğim.”

Çocuk mutsuz bir şekilde omuz silkti ama sonra Serter’e yine sevgiyle baktı.

Serter, onları gönderirken ben de arkalarında kalakalmıştım. İçimi bir korku kapladı, bu korkunun kaynağı açık bir şekilde belliydi. Olanları Serter’e nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ona nasıl açıklayabilirdim ki? Soru soracağını biliyordum ama o soruların cevaplarını vermek, benim en büyük cezam olacaktı.

Serter’in yanına yaklaşan vale arabanın anahtarını uzattı, o sırada restoranın kapısı bir kez daha açılmıştı. Dönen kapının arkasında

beliren adama baktığımda Serter önüme geçti. “Arabaya geçer misin?”

Hasan’ın yüzünde herhangi bir morluk yoktu.

“Ben...”

Sözümü bitiremeden, sırtıma dokunan bir el ile arkama döndüm. Vale, bana bir kâğıt parçası uzattı. Serter’in arkası dönüktü, ben de hızlıca kâğıdı elime alıp cebime sokuşturdum. O sırada Hasan bana imalı bir bakış attı ve arabasına doğru ilerledi. Neler olduğunu çözemiyordum.

Arabaya bindiğimde emniyet kemerimi taktım. Arabanın içi Serter’in kokusuyla dolmuştu. Evimize akşam yemeğine geldiği günkü kokunun aynıydı. Ön camın iç kısmında bulunan oyuncak ayı dikkatimi çekti. Muhtemelen restorandaki çocuğa aitti.

Göz ucuyla Serter’e baktım, dikkati tamamen yoldaydı. Valenin bana verdiği kâğıtta yazanları okumanın tam sırasıydı. Kâğıdı yavaşça, Serter’in göremeyeceği bir açıda tutarak açtım.

“O gecenin kamera kayıtları elimde. Sana zamanında onları takip edemeyeceğin bir mail gönderen de bendim. Bu kayıtlara tekrar ulaşmak istiyorsan yanındaki adama hiçbir şey anlatmaman gerekiyor. Eğer bu geceyi amcanın organize ettiğini söylersen, seninle bir daha görüşmeme izin vermezler.”

Derin derin nefes aldım. Demek o adam Hasan’dı ve ben o adamı elimden kaçırmıştım. Neden üç yıl sonra tekrar karşıma çıkmıştı? Kayıtları benim kullanamadığım aşikârdı, neden onları kendisi kullanmamış ve tekrar bana ulaşmaya çalışmıştı? Kafam karmakarışık.

Serter kâğıdı görmediği için telefonumla uğraştığını sanmıştı. “Telefonunu bırakır mısın?”

“O adama ne yaptın?” diye sordum.

“Dövmedim,” dedi.

“Serter.”

Onun ismiyle seslendiğimde gerilmesi dikkatimden kaçmamıştı. İsmiyle seslenmemden rahatsız mı oluyordu?

Bembeyaz parmaklarıyla direksiyonu tuttu.

“O adama ne yaptın?” Bir kez daha aynı soruyu sordum.

Sorumu duymazlıktan gelerek gözleriyle beni süzdü. “O adam? Hani, şu senden kaç yaş büyük adamı mı soruyorsun?” “Evet.” Gözlerimi devirdim.

Dudaklarını ıslattı. “Ona, senden uzak durması gerektiğini söyledim. Eğer uzak durmazsa onu öldürebileceğimi de ilave ettim.”

Tek kaşım havaya kalktı. “O ne dedi?”

“Tuhaf bir şekilde söylediklerime karşı çıkmadı.” Birden ciddileşti. “Gece.”

“Efendim?”

“Bana, o adamla kendi isteğinle yemeğe çıktığını söylemeyeceksin, değil mi? Gözlerindeki...” Bir anda sustu çünkü gözlerimiz birleşince konuşmakta zorlanmıştı. “Gözlerindeki korkuyu gördüm, ondan öğreniyordun. Akıl ve mantığıma asla sığmıyor. Kendinden kaç yaş büyük bir adamla yemek yemenin asla mantıklı bir yanı yok. Üstelik adamın sana karşı bakışları bile farklıydı.”

Hasan’ın bana yazdığı notu düşündüm. Ne yapacağımı bilmiyordum. O kâğıtta yazanları es geçemezdim. Yavaş yavaş sona gelmek üzereydim. O kayıtlara ulaşabilirdim. Ailemin katillerini hapse attırabilirdim.

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı yola çevirdim. “Kendi isteğimle yemeğe çıkmadım, zorlandım. O zorladı.”

Yalan söylemeye gerek yoktu, yalandan nefret ederdim. Hem belki Serter bana yardım ederdi... Beni korumak için akşam yemeğini bölmüş ve Hasan denilen o adamın yakasına yapışmıştı. Ben de ona karşı açık olacaktım.

“Kim?” Kelimeyi öylesine vurgulu söylemişti ki yüz hatlarının kasıldığını görebiliyordum.

“Amcam,” dedim.

“*Amcan* mı? Amcan, seni baban yaşında bir adamla yemeğe çıkmaya mı zorladı?” Sakin kalmaya çalışsa da öfkeyle çevrelenen bakışları kendini ele veriyordu. “Buna inanmak istemiyorum!” *Daba bilmediğin neler var*, diye geçirdim içimden.

Derin bir sessizlik oluştu ve Serter’in sorusuna cevap vermek yerine yola odaklandım. Serter ise arabayı sürmeye devam etti. İkimiz de konuşmuyorduk, sessizliği bozan tek şey cama çarpan yağmur

damlalarıydı. Kafasını yavaşça bana çevirdiğinde araba kırmızı ışıktaki durmuştu.

“Sakinleşmek istiyorum fakat elimde değil. Böyle bir şeyi inanmak istemiyorum çünkü seni zorladığını söylüyorsun,” dedi.

“Onunla yemeğe çıkmam gerekiyordu ve çıktım.” Derin bir nefes aldım. “Böyle şeyler oluyor maalesef. Bazı insanlar mükemmel bir hayata başlamıyor. Elimde değildi. Beni zorladığında gitmek zorunda kaldım,” dedim.

Beni polise vermekle tehdit ettiğini söylemedim...

Gözleri korkutucu bakıyordu. “Ablanın haberi var mıydı?” diye sorarken sakın kalmaya çalıştı ama gözleri kendini ele vermişti. “Bak, üzerine gelmek istemiyorum ama sana yardımcı olmak isterim. Kimse seni böyle bir adamla yemeğe çıkmaya zorlayamaz. Bana güzelce anlat, söz veriyorum ki seni zor durumda bırakmayacağım...” Arabayı sağa çektiğinde evimin ön tarafı görüş açımı girdi.

Gözlerimin içine baktığında ona anlatıp anlatmamak arasında kalmıştım. Her şeyden önce onu yeni tanıyordum. Ona hemen güvenemezdim. Sadece ilaç konusunu çok kısa bir sürede Eylül’e açıp ondan hesap sormaya çalışması bende hafif bir güven duygusu oluşturmuştu. Yine de Eylül’ün arkadaşıydı. Güvенеceğim *son insan* bile olmamalıydı.

“Gitmem lazım...” Çantamı koluma taktım ve omzumun üzerinde bulunan şalı alıp ona uzattım. “Gerçekten gitmem gerekiyor. Her şey için teşekkür ederim ve bu gece olanları unut lütfen.”

“Neden bana hiçbir şey anlatmıyorsun?”

Çünkü seni tanımıyorum, çünkü sen bir yabancısın. Sana hemen güvenemem. Her şeyi anlatırsam başıma neler geleceğini tahmin edebiliyorum. Ben zaten kimseye hiçbir şey anlatmıyorum.

“Amcan seni neden oraya gitmeye zorladı? Bak...” dediğinde elimi havaya kaldırdım susması için.

“Gerçekten gitmem gerekiyor, saat çok geç oldu,” dedim.

“Gece...” Bir yabancı değil de bir tanıdıkmiş gibi ismimi rahatlıkla söylüyordu. “Gece diyorum... Sana yardım edebilirim. Ben devlet memuruyum, bunu unutma...”

Tekrar sözünü böldüm. “Teşekkür ederim ama kendim halledeceğim.”

“Tamam ama Eylül’e bu durumu haber vereceğim,” dedi. Nihayet pes etmişti.

“Tamam.” Kapıyı açtığımda sağ ayağımı dışarıya attım. “İyi geceler.”

Arabadan iner inmez bana seslendiğini duydum. “Eğer yardımcı olmamı istersen ben buradayım ama eğer anlatmazsan büyük bir hataya adım attığını bilmelisin. Sana yardım edebilirim...” Sesini yükseltti. “Her şeyden önce benden küçük olduğun için beni büyüğün olarak görebilirsin. Bir abin ya da tanıdığın, fark etmez... Bırak da yardımcı olayım.”

Omzumun üstünden kısa bir bakış attım ona. “Beni yemekten kurtardığın için teşekkür ederim fakat gerisini ben hallederim.” Her zaman tek başıma ayağa kalkmışım, yine tek başıma kalkacaktım.

Hayat her zaman kolay olmuyordu. Engbelerle doluydu ve bu taşlı yollarda yürümek herkesin harcı değildi.

Telefonuma art arda gelen bildirimler düşüncelerimi böldü. Barış bir sürü mesaj atmıştı. Sarhoşken ona anlattıklarım yüzünden gün içinde beni defalarca aramıştı ama hiçbirine dönmemiştim.

Barış: Gece?

Barış: Senin için endişeleniyorum.

Barış: Yaşadıkların için gerçekten çok üzgünüm. Omzundaki o ağır yüklerden bihaberdim. Özür dilerim, özür dilerim. Sana yardım etmek istiyorum. Elimden gelen her şeyi yaparım senin için.

Barış: Sakın inkâr da etme, artık her şeyi biliyorum.

Nasılsa bir gün herkes öğrenecekti, sadece Barış biraz daha erken öğrenmişti.

Çantamdan anahtarımı çıkarmadan önce kafamı kaldırıp pencerenin arkasındaki gölgeye baktım. Elinde tuttuğu rakı bardağını dudaklarına götüren Gürsel Yalçın dikkatlice beni izliyordu. Bana bakan gözleri, Serter’in arabasına yöneldiğinde Serter ile kavga etmemesi için hızlıca kapıyı açtım. Kapıyı arkamdan kilitleyip yukarıya çıkmadan önce mutfığa geçtim.

Perdeyi çekip arkasını döndüğünde öfkeli görünüyordu. “O kimdi?”

“Beni bir yaşlı bunakla yemeğe çıkardın ve şimdi de arabasından indiğim kişiyi mi soruyorsun? Gerçekten seni anlamıyorum,” dedim.

“O adam, ablanın arkadaşı değil miydi?” Bardağı sıkıyordu.

“Evet, ne olmuş?” dedim umursamaz bir tavırla.

“Ben, sen mutlu ol diye sana birini ayarlamaya çalışıyorum ve sen başka bir adamla mı eve dönüyorsun? Kızım, sen beni delirtmek mi istiyorsun?” Gürsel bir anda bağırmaya başlamıştı. “Senin derdin ne? Amacın ne? Beni küçük düşürmeye mi çalışıyorsun? Küçüklüğünden beri başımızı belaya sokuyorsun.” Sarhoştı. Leş gibi alkol kokusu burnuma çarptı. “Önce abimi öldürdün, sonra karısını. Şimdi de bizi mi öldürmek istiyorsun? Yirmi üç yaşındasın, hâlâ orada burada adamlarla takılıyorsun. Kendine çekidüzen vermek yerine her haltı yiyorsun! Senin derdin ne? Abla bile baş edemiyor seninle...”

Güçlü durmaya çalışarak bakışlarımı bir an olsun ondan çekmedim.

“Sen sevimleyi hak etmiyorsun, Gece. Senin sorunlu bir insan olduğun çok küçük yaşta belliydi. Eğer öyle olmasaydı bugün kendine düzgün bir hayat kurardın. Bunu yapmak yerine yine sözümünden çıkıp gecenin bir vakti başka adamların arabasından iniyorsun. Kızım, sen ne istiyorsun? Beni de mi öldürmek istiyorsun?”

Kendimi sıktım, söylediklerini duymazlıktan gelmeye çalıştım. Elindeki rakı bardağını bana doğrultarak bağırmaya devam etti: “O adam kim? Onunla ne işin var? Yoksa... *Evleneceğim*, diyordun... O kişi Serter Güçlü mü?”

Sustum, cevap vermedim.

Sessizliğim onu da alevlendirdi, yüzünü buruşturdu ve devam etti: “Biliyordum o adam olduğunu. Tahmin etmeliydim zaten. Hepimizi aptal yerine koydun. O toprağın altında olması gereken kişi sendin.”

Son sözlerini söyleyip çıktığında içimdeki yıkıntı ortaya serildi. Dudaklarımda acı dolu bir gülümseme oluştuğunda mutfağın bahçeye çıkan kapısını açtım. Adımlarımı yavaşça bahçeye yönelttiğimde yağmur altında ıslanan salıncağa yürüdüm. Buz gibi havada salıncağa oturduğumda ellerimle halata tutundum.

Yavaş yavaş salladım.

Yağmur damlaları saçlarıma ulaşıyordu.

O toprağın altında olması gereken kişi sendin.

Zihnimde yankılanan sözleri bir kenara bırakarak ayaklarımı öne uzattım ve sallanmaya devam ettim. Bana karşı neden böylesine

büyük bir nefret beslediklerini bir türlü anlayamıyordum. Hayır, bu ilk düşüşüm değildi ve ne yazık ki son da olmayacaktı.

Güçlü duracaktım, ben Gece'ydim. *İsmim karanlık akşamlarda söylenirdi* ve ben karanlıkta yeniden doğacaktım.

Aya baktım. Gözlerimi parlatan aya... Aya bakarken huzurlu hissederdim fakat şu an içimde huzurdan eser yoktu. Bir kez olsun özgür olmayı istedim, o da olmuyordu işte. Herkes kaderini seçemiyordu. Ne diyordu Nietzsche; "*Amor Fati*." Kaderini sev. Ben böyle bir kaderi nasıl sevebilirdim?

Birinin belime dokunduğunu ve aynı anda havaya kaldırıldığımı hissettim. Birisi güçlü elleriyle belimi sarıp beni kucağına almıştı. Kim olduğunu biliyordum, sadece ellerinin sıcaklığı hissediyordum.

Gözlerimi açmayı denediğimde ağzımdan bir mırıltı çıktı. Uyanmak istemiyordum, sanki bir rüyanın ortasıdaydım. Nefes alabiliyordum, burası soğuk gelmiyordu ve burada kimse *hayallerimi çalmıyordu*.

"Gece," dedi boğuk bir ses tonu.

Cevap alamayınca bir kez daha, "Gece," dedi.

Gözlerimi açmayı denedim ancak bu rüyadan uyanmak istemiyordum. Beni kimse anlamıyordu, ateşe atıldığım bu evde beni kimse anlamıyordu. Bu yüzden uyumaya devam ettim.

Beni kucağına aldığı anda gözlerimi yavaşça açtım, ela gözlerim *Serter Güçlü'yü buldu*. Konuşmak ya da herhangi bir şey söylemek istemedim, sadece sustum.

"Ne zamandır buradasın sen?" Mutfak kapısını açtığında gözlerim kamaştı. Beni kucağından indirmedi, birlikte merdiveni çıkmaya başladık. "Seni bıraktıktan sonra içim rahat etmedi, ben de geri dönmek zorunda kaldım. İki saat içinde geri geldim, kapıyı çaldım ama kimse açmadı..." Sesi gittikçe derinden gelmeye başlamıştı çünkü basamaklara bastıkça ayakkabısının çıkardığı ses kendi sesini bastırıyordu. "Ben de vazgeçmek yerine evin etrafına bakındım. Sonra da seni bahçede gördüm. Salıncağın üzerinde uyuyakalmışsın. Her yerin sırlısklam... Evde de kimse yok."

Beni yatağın üzerine bıraktığında sırtım nevresimin yumuşak dokusuyla buluştu. Üzerime eğildiğini hissettiğimde kafamın altına bir

yastık bıraktı. “Neden kendine bunu yaptığını bilmiyorum ama Eylül’ü arayıp haber vereceğim,” dedi.

Eylül... Zaten beni mahveden kişiydi.

Gözlerimi tekrar açtığımda yatağın üzerine oturduğunu gördüm. Göz göze geldiğimizde yüzümü usulca incelemeye başladı. “Amcan evde miydi?”

Kafamı salladım. “Evet,” dedim kısık bir ses tonuyla.

“Sana bir şey mi yaptı?”

“Beni eve bıraktığın için...” Sırtımı yatağın bazasına yaslamadan önce hafifçe doğruldum. “Daha doğrusu beni eve bıraktığını gördü, her şeyi yanlış anladı. O adamla dönmek yerine seninle döndüğüm için farklı anladı işte...”

“Ne dedi sana?” Gözlerini kıstı. “Şu an evde de yok. Defalarca kapıyı çaldım. Eylül’ü de aradım. Böyle bir yemekten haberinin olmadığını söyledi. Eylül’e rağmen seni nasıl yaşça büyük bir adamla tanıştırmaya çalışır? Daha doğrusu, seni böyle bir şeye nasıl zorlar?”

“Geçen gün hayatımda birisi olduğunu ve evleneceğimi söyledim. Bunu duyduktan sonra beni başka bir adamla yemeğe çıkmaya zorladı. Bizi de ikidir yan yana görünce yanlış anladı. Seninle evleneceğimi düşünüyor,” dedim.

Bunu söyler söylemez yüz ifadesine baktım ama bir şeyleri anlamak zordu. Yüzündeki mimiklerden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Sadece susmuştu. Dudaklarına kilit vurulmuştu âdeta. Konuşmak yerine sessizce ayağa kalktığında kaşları çatıktı. Muhtemelen şaşırmıştı. Ben olsam ben de şaşırdırdım. Adam bir anda hayatımın içine dalmıştı ve kendini büyük bir kaosun ortasında bulmuştu.

Onun için de sıkıntılı bir durumdu.

“Seninle evleneceğimi düşünecek kadar cahil işte,” diye devam ettim. “Asla anlamıyorum. Seni tanıyalı yalnızca birkaç gün oluyor, bunu bilmesine rağmen aklına hemen sen geliyorsun. Yaşlı bir adamla yemeğe çıkmam sorun değil ama seninle yan yana gelmem sorun... Bu adamı asla anlamayacağım.” Serter

hâlâ sessizliğini koruyordu.

“Öyle işte.” Nefesimi dışarıya verdiğimde ıslak saçlarıma dokundum. “Bu arada teşekkür ederim. Eğer biraz daha uyumaya devam etseydim yarın hasta bir şekilde uyanacaktım.”

Ayağa kalktığında elini alına götürdü. Hâlâ konuşmuyordu. Bir şeyler söylemek yerine sessizliği tercih eden Serter'in gözlerindeki ifadesini yakalamaya çalışsam da sessiz kalmayı tercih ettim.

"İstersen gidebilirsin. Üstümü değiştirip biraz uyurum." Onu göndermek gibi bir amacım yoktu fakat Gürsel'in, Serter ile aramda bir şeyler olduğunu düşünmesi Serter'i dumura uğratmıştı. Tepki bile verememişti. En azından dudaklarından herhangi bir kelime veya bir cümle dökülebilirdi.

"Git," dedim. "Teşekkür ederim tekrar..."

"Biraz daha burada kalayım." Kurumuş dudaklarını ıslattı. "Hem aklım sende kalacak."

Neden akli bende kalıyordu ki? Bunu anlamaya çalışıyordum. Aramızda bir şey yoktu. Sadece birkaç kez karşılaşmıştık, hepsi buydu. Gerçi sonuncusu biraz olaylı olmuştu.

"Bir şey soracağım."

Serter bir süre önce Ankara'dan ve bir tren yolculuğundan bahsetmişti. Ben sürekli bir şeyleri unuttuğum için dediklerini kafamda bir türlü anlamlandıramamıştım. Acaba Serter geçmişinden birisi olabilir miydi? Yirmi yaşındayken tüm hayatımın bir yalan üzerine kurulu olduğunu öğrenmiştim. Yıllarım sürekli bölük pörçük olayları hatırlamaya çalışarak geçmişti. Ya aynısını bu olay için de yaşıadıysam? Böyle bir şey olabilir miydi?

Serter'in bahsettiği *trendeki kız* ben olabilir miydim?

İyice saçmalıyordum. Ben olsaydım bilirdim. Hissederdim en azından. Kafam gittikçe karışıyordu. O da cevap vermiyordu. Beni cevapsız bıraktıkça küçük bir cevap beklemeye devam ettim. Bu küçük cevap yeterli gelecekti, biliyordum.

En sonunda şuna karar vermiştim: Eğer oradaki kız ben olsaydım, Serter'i muhakkak tanırdım.

"Dinliyorum."

Gözlerinin içine baktım. "Ankara'daki tren yolculuğundan bahsediyordun ya... O kız ben olabilir miyim?"

Yüzünde herhangi bir mimik değişmedi. Bomboş gözlerle bakarak ayakta dikilmeye devam etti. "25 Ekim 2019'da Ankara'ya giden bir trene binmişim. Orada bir kızla karşılaşmışım..." Derin bir nefes aldı.

“Kız bana mı benziyordu?” diye sordum usulca.

“Evet, benzettim ama sen değilsin,” dedi.

“Galiba o kız hayatında önemli bir yer edinmiş. Baksana, unutamamışsın.” Bunu söylememem gerekiyordu ama içimde tutamazdım.

Daha birkaç saat önce eve giremediğim için yağmur altında salıncakta uyuyakalmamışım gibi Serter’e sorular soruyordum. Kendi dertlerimi bir kenara bırakmışım. Demek ki böyle böyle umursamaz bir insana dönüşecektim. Hem aklım o ilk karşılaşmada kalmıştı. Balkonda bana sorduğu soru garip gelmişti. İlaçlar yüzünden her şeyi unuttuğum için artık başka olayların çıkmasından endişe etmiyordum. Ben her şeyi unutuyordum, onu da unutmuş olabilirdim.

“Biraz yakınlaşmıştık, onu unutamayacak kadar...” Gözleri tekrar beni buldu. “Uzun bir süre zihnimin her yerine yayıldı. Sanırım gördüğüm her insanı ona benzettim. Sen bu konuya çok takılma.” Trendeki kız... *Acaba kimdi?*

“Tekrar bulsaydın onu?” diye sordum.

“Kayboldu,” dedi.

“Neden? Nereye kaybolmuş olabilir ki?”

“Kim bilir hangi şehirde, hangi anıların içinde kayboldu...” Omuz silktili. “Bunun cevabını asla bulamayacağım sanırım, tıpkı onu bulamayacağım gibi.”

“Neden aramadın ki?” Bunu sorarken özellikle surat ifadesine bakmaya çalıştım.

“Kaybolmak istedi ve kayboldu. Onu bulmam imkânsız,” dedi.

“Anlıyorum.”

Aramızda gereksiz bir samimiyet oluşmuştu. Bunu fark etmiş olmalıydı ki sesini kalınlaştırdı. “Ben...” Boğazını temizledi. “Aşağıda olacağım. Amcan gelene kadar bekleyeceğim. Sen de biraz dinlenirsin. Uyandıktan sonra konuşuruz... Seni bu hâlde yalnız bırakamam.” Gözlerini başka bir yöne çevirdi. “Lütfen uyu ve dinlen.” “Tamam,” dedim.

“Serter?” Ona seslendiğimde kapıyı açıyordu. “Teşekkür ederim, her şey için. Beni odama kadar taşımasaydın muhtemelen o soğukta hasta olacaktım. Ayrıca beni o yemekten kurtardığın için de teşekkür ederim.”

“Olması gereken neyse onu yaptım,” dedi sessizce.

Bakışlarını bana çevirdiğinde ruh hâlinde bir değişim sezdim. Gözleri daha derin ve anlamlı bakıyordu. Eli ise kapının kolunda asılı kalmıştı. İlk birkaç saniye bir şey söylemedi. Neden beklediğini merak etmeye başladığımda elini kapının kolundan çekip pencereyi işaret etti. “Hava soğuk, pencereyi kapat,” dedi.

Camın açık olduğunu bile fark etmemiştim. Kapatmak için harekete geçtiğimde boğazını temizledi. “Ben aşağıdayım,” dedi.

“Tamam ve tekrar teşekkür ederim.”

“İyi dinlenmeler,” dedi teşekkürüme cevap vermeyerek.

Gözlerimi açmaya çalıştığımda üzerimdeki nevresimin ağırlığı

BÖLÜM 6

KİRLİ AKIBET

yüzünden uzun bir süre kalkamadım. Yavaşça yataktan çıkmaya çalışsam da sanki nevresim gittikçe ağırlaşıyordu. Bir yandan da başım ağrıyordu. Dün geceyi sanki şu an yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Yataktan bir kez daha kalkmaya çalışırken elimi alnıma götürdüm.

Migrenden nefret ediyordum.

Yatağın altından bilgisayarımı çıkardım ve hemen açtım. Bilgisayar açılırken gardırobumdan bir eşofman ve bir kazak çıkarıp üzerime geçirdim. Giyinmeye başladığımda bilgisayarım da açılmıştı. Hemen kameranın bulunduğu kısma tıkladım.

Eylül'ün sesi geliyordu... Serter ile ne konuşuyorlardı, merak ediyordum.

Dün geceyi hatırlıyordum. Barış ile sarhoş olup her şeyi anlattığıma pişman olduğum gibi, dün gece Serter'in duruma karışmasına izin verdiğim için de pişmanlık duymuştum. Üst üste hata yapıyordum. Barış'a gerçekleri söylememeliydim. Dünden beri bir sürü mesaj atmıştı. Bu demek oluyordu ki her şeyi en derinine kadar konuşmak istiyordu.

Bir de Gürsel'e, Serter ile bir ilişkim olduğunu ima etmiştim. Gürsel beni sorguladığında reddetmek yerine sessizliği tercih ederek en büyük cevabı vermiştim ve sanki çok doğru bir şeymiş gibi dün gece Serter'e olanları anlatmışım. Ben salak mıydım? Zihnimi kontrol edemiyordum. Gittikçe saçmalıyordum.

Kamerayı açtığımda Serter'in salonda oturduğunu gördüm. Eylül karşısına oturmuştu. Bacak bacak üstüne atmıştı, gergin görünüyordu. Muhtemelen dün geceden beri evdeydi ve uyumamıştı. *Aferin, Gece; adam senin yüzünden uykusundan oldu. Onu nasıl büyük bir tehlikeye attığının farkında mısın?*

"Demek öyle..." dedi Eylül.

Serter eliyle yüzünü kapattı ve ellerini saçlarına geçirip oturduğu yerde doğruldu. Yavaşça öne eğilip masanın üzerinde bulunan bardağı alıp dudaklarına götürdü. Su olduğunu düşündüğüm sıvıdan birkaç yudum alıp bardağı tekrar aynı yere bıraktı. Bütün bunlar birkaç saniye sürmüştü ama ben nedense hipnotize olmuş gibi onu izliyordum.

“Eylül,” dedi Serter.

Bilgisayarın ekranını kapattım. Onların ne konuştuklarını duyabilirdim ama bunu yapmak yerine bilgisayarı kapatmışım. Açtığım için de pişman olmuşum zaten. Kim bilir Eylül ne yalanlar söyleyecekti, ben de bu yalanları dinlerken sinirden kahrolacaktım. Buna hazır değildim, henüz değildim.

Serter’i dolduruşa getirir miydi? Ona katil olduğumu söyleyip beni saf dışı bırakır mıydı? Tabii ki de bunu yapacaktı. Sırtımı yasladığım her duvarı yıkmaya çalışacaktı. Bunu yapacaktı çünkü Eylül Yalçın, benim ablam değildi. O, benim geçmişimin *katiliydi*.

Dün gece buz gibi ve yağmurlu havada salıncakta uyuyakalmışım. Çam ağacının altında bulunan salıncak, çocukluğumda beni mutlu eden bir sığınaktı âdeta. Dün çocukluğuma sığındığım yer, Gürsel’in acımasız lafları ile karanlığa bürünmüştü. Hepsinin sebebi onlardı ve asla durmaya niyetleri yoktu.

Kapının çalmasıyla düşüncelerim bölündü. Kapı açıldığında çalan kişinin Serter Güçlü olduğunu fark edip kendime hemen çekidüzen verdim. Onunla göz göze geldiğimizde önce bana, sonra da odanın içine bakarak, “Müsait misin?” diye sordu.

Dün gecedен beri evde olmalıydı.

“Evet, müsaitim. Gelsene,” dedim.

Tamamen içeriye girdiğinde ben boy aynamın yan tarafında ayakta duruyordum.

“Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu.

“Olur,” dedim.

Derin bir nefes aldı. “Direkt konuya girmek istiyorum.” “En doğrusu olur.”

Boğazını temizleyip kapıyı üstümüze kapattı. “Dün gece seni salıncakta uyurken gördüğümde garip hissettim çünkü her ne kadar

birbirimizi tanımıyor olsak da o hâlde olman zihnimde birtakım şüpheler uyandırdı.”

“Ne gibi?” diye sordum.

Kaşları çatıldı. “Senin içtiğin ilaçlar normal ilaçlar değil. Çok güçlü ilaçlar. İlaçları bir kenara bırakıyorum, senden yaşça büyük bir adamla zorunlu olarak yemeğe gitmen ve bunu sağlayan kişinin de amcan olması anormal bir durum. Ben gittikten sonra ne olduysa sen bahçede uyuyakaldın. Bu normal değil. Bana şu anda anlatmanı elbette beklemiyorum fakat sana yardımcı olmak istiyorum.”

“Seni doğru dürüst tanımıyorum ki.” *Benim için bir yabancısın...*

Serter bana doğru bir adım attı. “Haklısın, bana güvenmeni bekleyemem. Ancak şundan emin ol, eğer ortada düşündüğüm gibi şeyler dönüyorsa sana yardımcı olacağım.”

Tam bir şey söyleyecekken kapım bir kez daha çaldı. İçeriye Eylül girdiğinde aralanan dudaklarımı birbirine bastırdım. Serter’in yumuşak bakışları, yerini delici bir fırtınaya bıraktı ancak kısa süre içinde kendini toparladı.

“Uyanmışsın,” diyen Eylül gereksiz bir samimiyetle bana sarıldı. Sinirden yumruklarımı sıktım. “Güzel kardeşim benim. Nihayet uyandın.”

“Evet,” diye mırıldandım.

Eylül elini belime koyup beni göğsüne çekti, Serter’in dikkatli bakışları eşliğinde dudaklarını saçlarıma bastırdı. “Serter’den olanları duydum. İnan bana, haberim yoktu,” dedi yapmacık bir ses tonuyla.

Eylül Yalçın bazen dünyanın en duygusuz insanına dönüşebiliyordu.

“Haberin olsaydı ne yapacaktın peki?” diye sorduğumda Serter araya girdi: “Aşağıdayım ben, siz yalnız konuşun.” Ardından da kapıyı kapatıp çıktı.

“Gece...” Eylül elimi tutup yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. “Bak, amcam son zamanlarda pek iyi hissetmiyor. Yaptığını asla doğru bulmuyorum. Sana hak veriyorum ama sen ona hayatında birisi olduğunu ve evleneceğini söylemişsin. Bu da onu öfkeliendirmiş. Hayır, anlamıyorum, sen nasıl bu evden gitmeyi düşünürsün? Hayatında kim var?”

Eylül Yalçın'a göre benim bu evden çıkmam, onun hayatının kararıması demekti. Yıllarca ilaçlarla beni manipüle ederek büyüttüğü için tam olarak dışarıya adım atıp kişiliğimi kazanmamı istemiyordu. Eğer gidersem uyanırdım. Ben şu an derin bir uykudaydım ve bu Eylül için iyi bir şeydi. Uyanmamı istemediği gibi birinden etkilenip onunla beraber olmamı da istemiyordu.

“Ben çocuk değilim, yirmi üç yaşındayım. Gece geç saatlere kadar dışarıda olmamı sorun etmiyorsun ama biriyle görüşüp evlenmemi sorun mu ediyorsun?”

Dayanamıyordum. İçimdeki tüm öfkeyi dökmek istiyordum.

Yüzünü buruşturup elini çekti. “Sen gerçekten yirmi üç yaşında olduğunu mu düşünüyorsun? Allah aşkına, hayat alkol alıp arkadaş ortamına girmekten mi ibaret? Hayatın bu şekilde ilerlediğini mi düşünüyorsun sen? Gerçek hayat öyle kolay değil, bunu senin de biliyor olman gerekir.”

“Sen de amcam gibi geçmişî yüzüme mi vuracaksın?”

Kafasını yana salladı. “Bak, ben seni düşünüyorum. Ben zaten öğrenir öğrenmez amcamla kavga ettim, bir süre bizden uzak durmasını söyledim. Baksana, saat kaç oldu ama eve hâlâ gelmedi. Merak etme, tepkimi gösterdim. Sadece...”

“Sıkıldım ve yoruldum.” Elimî havaya kaldırıp odamı işaret ettim. “Buraya hapsettiniz beni. Hiçbir şey yapamıyorum. Hayatıma birisini alamıyorum, birileriyle görüştüğümde hepiniz deliriyorsunuz. Ne zaman bir şey desem hemen geçmişî hatırlatıyorsunuz. Artık çok sıkıldım.”

Her şeyin sebebini bilmek, uçurumdaki kayalıkların üzerinde rüzgârı hissetmek gibiydi. Biliyorsunuz ki hava rüzgârlı fakat oturmaya devam ediyorsunuz işte.

“Gece...”

Konuşmasına müsaade etmedim. “Dediğim gibi ben çocuk değilim. İstedığım kişiyle de evlenirim. Hem belki çok yakından tanıdığınız birisidir.”

“Ne diyorsun sen?”

Elimi omzuna koyup onu hafifçe ittim ve yerdeki çantamı elime alarak odamın kapısını açtım. “Biraz hava almak istiyorum. Lütfen beni rahat bırakın.” Merdivenden aşağıya inerken Eylül beni takip

ediyordu. Amacım Eylül'ü öfkeliendirmekti. Olmayan ilişkim hakkında yalan söyleme sebebim de buydu.

Dış kapıya doğru yürürken Eylül peşimden koşturdu.

“Gece, sen ne dedin?”

“Ne duyduysan o. Bir şeyleri sorgulamayı bırak. Böyle davranarak beni kendinden uzaklaştırıyorsun. Sana göre ben zaten hep hatalıyım.”

Hâlbuki katil sizdiniz ama beni katil olarak gösterdiniz.

“Tanıdık derken?” Arkasına döndüğünde Serter’in bakışlarıyla karşılaştı. Serter salonun kapısının girişindeydi ve bize bakıyordu. Kaşları çatılan Eylül sanki bir şey fark etmiş gibi öylece bakarken bir anda sertçe yutkundu.

“Görüşürüz,” dedim.

Kapıyı açıp çıktığımda Eylül'ün arkamdan bağırıldığını duydum ama umursamadım. Hemen kapının önünde bulunan arabama atladım. Gaza yüklenerken ana yola doğru sürmeye başladım. Eskiden hep gittiğim bir yer vardı, oraya gidecektim.

Yaklaşık yarım saatin sonunda deniz kenarına geldiğimde arabamı sağa çektim. Park edilecek yer değildi ama yine de bu durumu umursamadım. Bu umursamazlıklarım yüzünden düzenli olarak ceza yiyordum zaten.

Yol boyunca Barış beni aramış, ben de ona gideceğim yerin konumunu atmıştım. Zaten konum atmama bile gerek yoktu, “eski mekânımız” demem yeterliydi. Barış ile kahvelerimizi alıp burada oturmayı çok severdik.

Arabadan indiğimde hava soğuktu. Neyse ki yağmur yoktu ama soğuğu hesap edemeyip ince kıyafetlerle dışarı çıkmıştım. Kollarımı birbirine sarıp ısınmaya çalışarak kayalıkların üzerine oturdum. Ayaklarımı öne uzatıp temiz havayı içime çektim.

“Gece,” dedi arkamdan bir ses.

Barış, elinde iki bardak sıcak kahve ile yanıma gelmişti. Karton bardağın içinde bulunan kahvenin kokusunu alır almaz yüzüme büyük bir gülümseme yayıldı. Bu soğukta en çok ihtiyacım olan şey sıcak bir kahveydi. Barış, elindeki büyük boy kahveyi bana uzattı. “Al bakalım,” dedi. “Ben de bu taraflardaydım. İyi ki yazdın. Seni görmek istiyordum.”

Bardağı dudaklarıma götürüp kahveden bir yudum aldım. “Barış...”

“O akşam söylediklerinden sonra bir daha konuşma fırsatı bulamadık.” Beklediğim gibi Barış hemen konuya girmişti.

Kahvemden ikinci yudumu aldım ve gözlerimi kapattım. Tek istediğim dalgaların huzur veren sesini dinlemektir ama Barış’a da bir açıklama borcum vardı.

“Evet... İçkinin etkisiyle biraz fazla konuştum. Pişman değilim ama olanları bu şekilde öğrenmeni istemezdim.” Omuz silkтім. “Gerçi ben de birçok şeyi çok geç öğrendim.”

“Yaşanan durum acı verici,” dedi kısık bir sesle.

Burnumu kırıstırdım. “Evet.” *Biraz da ürkütcü.*

“Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. O evde bir süre daha kalmam gerekiyor fakat içindeki öfkeyi bir türlü bastıramıyorum. En son bu sabah tartıştık mesela.” Kahve bardağımlı sıkıca kavradım. “Gerçekleri öğrendim ve bu da beni mahvediyor. Bir şekilde öfkemi çıkarmak istiyorum. Aniden yükseliyorum, sonra duruluyorum ve onlar şüpheleniyor. Hatta ilaçların dozunu artıracığına bile inanıyorum.”

“Sana yardım etmemi ister misin?”

Kafamı ona çevirdim. “Seni bu pisliğe bulaştırmak istemiyorum.”

“Saçmalama, ben sana yardım ederim. Şu an planın ne? Tam olarak ne yapmayı düşünüyorsun?”

Dudaklarımı ısırđım ve saçlarıma değen rüzgârı umursamadan derin bir nefes aldım. “Kayıtlara ulaşmam gerekiyor. Üç yıl önce o kayıtlar biri tarafından bana ulaştırıldı. Bu demek oluyor ki biri ya da birileri her şeyi biliyor. Bir şekilde kayıtları almalıyım.”

“Kayıtlar nerede?”

“İşte, beni delirten de bu! O kayıtlar bir şekilde bilgisayarımdan yok oldu. İttiğim ilaçlar yüzünden her şeyi birbirine karıştırıyorum. Düşüncelerimi toparlayamıyorum.”

“Gece...” Siyah gözlerinde endişe vardı. “Polise gidemez miyiz? Babam halleder. Sen o katillerin içinde yaşamaya devam ettiğin süreçte hayatın tehlikede olacak. Sana her an bir şey yapabilirler. Hiç mi korkmuyorsun?”

“Polis araştırmaya girse bile o kayıtları bulamazlar. Ailemin öldürüldüğü çalışma odasında delil bile kalmamıştır. Üzerinden on altı yıl geçti. O kadar sürede DNA kalmaz, biliyorsun.” İç çekerek denize bakmaya devam ettim. “Sonuç olarak hiçbir şey kanıtlanamaz ve o zaman da polise gittiğim için benden intikam almaya çalışırlar. Hayatım tehlikede olur.”

“Bir bakıma haklısın.”

“O yüzden en mantıklısı o kayıtlara ulaşmak... Yine de bazen kendimi tutamıyorum işte. İster istemez yükseliyorum. Hayatımı mahvettiler, o kadar da olsun. Öyle değil mi?”

“Gece,” diye söze girdi Barış. “Peki ya kayıtları bulamazsan?”

“Cinayetin üstünün kapatılmasından korkuyorum. Belki de kayıtlara asla erişemeyeceğim ama *en azından denedim*, diyebilmek istiyorum. Onların hapishanede çürümesini her şeyden çok istiyorum fakat şu an önceliğim kayıtları bulmak,” dedim.

“O evde yaşamaya devam ediyorsun...” dedi iç çekerek.

“Tehlikeli olduğunu biliyorum.” Oflayarak kahvemden bir yudum daha aldım. “Yapabileceğim bir şey yok. Buna mecburum. Bir süre böyle devam edecek, sonra her şey güzel olacak. Buna inanmak istiyorum.” Gözlerim denizi bulduğunda dalgaların sesi ruhumu dinlendirdi.

“Neyse...” dedi Barış fısıldayarak ama kendisi bile konuyu kapatmaya ikna olmuyordu. “Başka bir şeylerden bahsedelim. Okul açılıyor. Nasıl hissediyorsun?”

“Bok gibi,” dedim. “Okulun açılmasını istiyorum ama sürekli bir şeyleri unutturken ders çalışmak bile işkence.”

“Gece ya...”

“Eylül sayesinde yaşlı teyzelere döndüm. Mesela okula gideceğiz, sonra derse gireceğiz ve hocanın anlattığı her şeyi tek tek not alacağım. Eğer yazmazsam hepsi zihnimden uçup gidecek. Siz benimle *inek* diye dalga geçiyordunuz ama o kadar detaylı not almamın bir sebebi vardı.” Gülümsedim.

“Artık espriye vurmaya başlamışsın,” dedi sesli nefes vererek.

“Espri yapmazsam ölürüm,” dedim.

Telefonuma gelen mesaj bildirimlerine gözüm takıldı. Arkadaşlarımla kurduğumuz bir grubumuz vardı ve mesajlar oradan

geliyordu. Naz ve Barış dışında iki arkadaşım daha vardı: Nehir ile Atakan. Onlarla çok yakın değildik. Sadece grup hâlinde görüşürdük.

Atakan ve Nehir sevgiliydi.

Nehir, kendi hâlinde sessiz sakin bir kızdı hatta bazen hiç konuşmazdı. Atakan da tam tersiydi. Serserinin tekiydi. Babasının parasına güvenirdi çoğu zaman. Bazen Nehir gibi olgun kişiliğe sahip bir kızın Atakan gibi parasıyla övünen, insanları aşağılayan bir erkekle nasıl beraber olduğunu kendi kendime sorardım.

Atakan: Öldünüz mü?

Naz: Yaşıyorsunuz, ayol.

Atakan: Nehir de yok. Aktif görünmüyor. Yanında mı şu an?

Naz: Değil.

Atakan: Nehir'in şu buyundan nefret ediyorum. Telefonuna bir türlü bakmıyor.

Naz: Kızı rahat bırak. Okul açıldığında da mı böyle yapacaksın?

Atakan: Evet.

Naz: MAL!

Atakan: Senin neyin var böyle?

Naz: Arap sergililerimden biri beni engellemiş. Ona sinirlendim ama merak etme, halledeceğim. Sizi asla aşksız bırakmam, canlarım!

Naz, her zamanki Naz'dı. Her şeye rağmen onu çok seviyordum.

Mesajları okurken saatin ne kadar geç olduğunu fark ettim. “Gitmem gerekiyor. Özür dilerim, daha fazla sohbet etmek isterdim ama saat geç olmadan gideyim.” Çantamı omzuma aldım ve oturma yerinde doğruldum. “Görüşürüz.” “Çok erken gidiyorsun,” dedi.

“Gitmem lazım,” dedim.

“Neden peki?”

“Ortalık gergin. Evde olmam daha iyi olur.”

“Peki ama bana haber ver ve asla kendini yalnız hissetme.” “İyi ki varsın,” dedim ve arabaya doğru yürümeye başladım.

Eve geldiğimde salonda kimseyi göremedim. Ne Gürsel'den ne de Eylül'den bir iz vardı. Serter de gitmiş olmalıydı. Kimse olmadığı için şanslı hissederek merdiveni çıkmaya başladım. Kendimi çalışma odasının önünde bulduğumda kapıyı açmaya çalıştım ama kapı *yine* kilitliydi.

Bu oda, ailemin *öldürüldüğü* odaydı.

Eylül Yalçın, bana güvenmediği için kapıyı her seferinde kilitliyordu. Yedek anahtarını da saklıyordu. Hatta düzenli aralıklarla kilidi değiştirdiğine yemin edebilirdim. Klasik Eylül... Bir adım önümde yürümeye çalışıyordu. Her şeyi yalandı.

Odama geçtiğimde çantamı yatağın üzerine fırlattım ve hemen bilgisayarımı açtım. Evde olmadığım sürede Serter ve Eylül'ün ne konuştuğunu öğrenmek istiyordum. İkisi de koridordaydı. Serter ayaktaydı, Eylül de sırtını duvara yaslamıştı. Serter gergin görünüyordu, Eylül ise yine o gereksiz samimiyetini takınmıştı.

"Serter," dedi Eylül endişeli bir sesle. "Küçük kardeşle ilgilenmek kolay değil. Bazen onu anlayamıyorum. Onu üzdüğümü düşünüyorum ama onu üzmeğe çalışmıyorum. Arkadaşları yüzünden mi, bilmiyorum ama bana karşı tavırları değişti. Son zamanlarda asileşti. Amcama bile bağırıp çağırıyor. Sebebini anlayamıyorum gerçekten." Serter cevap vermedi.

"Onu hapsedmeye çalışmıyorum. Amcamın yaptığı şeyin doğru olduğunu düşünmüyorum ama biriyle evleneceğini söylemiş. Neden böyle bir şey söylediğini de anlamadım. Beni hiçe saymasından sıkıldım. Annem ve babam ölünce onu ben büyüttüm. Deli gibi çalıştım. Ailem bana miras bile bırakmamıştı. Dışlanan olmama rağmen bir kez olsun Gece'yi kıskanmadım. Onu çok seviyorum... Ama Gece tarafından sevilmediğimi hissediyorum." Serter'den cevap almak için kafasını kaldırıp ona baktı. Serter ise ona bakmıyordu.

"Çevresinin değiştiğini düşünüyorum. Alkollü ortamlarda bulunuyor. Tek gecelik ilişkiler yaşıyor..."

Serter elini havaya kaldırdı. "Tamam, Eylül. Bu onun özeli, lütfen devam etme."

"Haklısın," dedi Eylül.

Yalan söylüyordu! Ne tek gecelik ilişkisi? Arkadaşlarına suçu atıp konuyu başka bir yöne çekmeye çalışıyordu. Neden özellikle Serter'in yanında beni kötülüyordu?

“Ben sadece kardeşimi düşünüyorum. Nasıl insanlarla takıldığını bilmiyorum. Kimlerle geziyor? Bu hâle nasıl geldi?” Eylül’ün sesi yalandan titredi. Endişeli abla rolünü çok güzel oynuyordu.

“Onu kontrol altına alamazsın, artık çocuk değil.” Serter yine mantıklı konuşmuştu.

“Evet, çocuk değil ama inan bana, Gece çok saf bir kız. Yirmi üç yaşında olmasına rağmen hayata bakış açısı çok farklı. Nasıl yaşayacağını bilmiyor, insanları anlamıyor. Sadece savruk ve darmadağın bir hayat yaşamak istiyor,” diye yalanlarına devam etti Eylül.

Serter onu dikkatle izliyordu. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Acaba Eylül’e inanıyor muydu? İnanmasına şaşırırmadım çünkü Eylül, karşısında resmen ödüle layık bir performans sergiliyordu.

“Bu bir tercih meselesi,” dedi Serter. “Herkes hayatını farklı şekilde yaşar. Doğru ya da yanlış olduğunu söylemek bize düşmez.” “Peki ya her gün görüştüğü erkekler?” diye sordu Eylül.

“Neyse...” Sanki son söylediğinden rahatsız olmuştu Serter.

“Günübirlik ilişkilerin pençesine düştüğünü düşünüyorum,” diye devam etti Eylül.

Vay be, ne büyük suç!

“Neyse,” dedi Serter bir kez daha.

Eylül sanki Serter’in tepkisini ölçmek için bilinçli olarak bu konunun üzerine gidiyordu. “Geç saatlere kadar eve gelmemesinin sebebinin de bu olduğunu düşünüyorum. Kim bilir kimlerle birlikte oluyor!”

Yalanlarına abartarak devam ediyordu. Delirmek üzereydim!

Serter’in tepkisini merak etmesem bu saçmalığa bir dakika daha katlanmazdım.

Serter elini kravatına götürdü ve gevşetti. Boynuna kadar kızarması da dikkatimden kaçmamıştı.

“Bu beni alakadar etmez. Dediğim gibi bu onun özeli.”

Öfkeyle bilgisayarı kapattım. Tepkimi göstermemin sonucu olarak Eylül yalanlarıyla beni karalıyordu.

Günlüğümü çıkardım ve yazmaya başladım.

Eylül ayından nefret ediyorum, Eylül'den nefret ediyorum. Gürsel'den nefret ediyorum. Herkesten nefret ediyorum.

Tekrar koşuya çıkmıştım. Bu hafta üçüncüydü. Başka türlü zihnimi dinlendiremiyordum. Hava kararmak üzere olmasına rağmen henüz Eylül ile Gürsel eve gelmemişti.

Koşu yaptığım sırada bilinmeyen bir numaradan aranmıştım. Kim olduğuna bile bakmadan hemen numarayı engelledim. Garip bir huyum vardı. Bilinmeyen numaraları açmıyordum çünkü içimdeki huzursuzluk aniden ortaya çıkıyordu ve bu elimde değildi.

Eve doğru yürürken Çam'ın pencereden beni izlediğini gördüm. Elimi havaya kaldırıp ona el salladım. Sanırım köpeğe el sallayan ilk insandım ama ben, Çam'ı köpek olarak görmüyordum ki... Onu çok seviyordum. Bazen onunla dertleşiyordum, her ne kadar söylediklerime cevap veremiyor olsa da...

Eve yaklaştığımda karşımda yine Serter'i gördüm. Arabanın ön tarafına sırtını yaslamıştı. Kollarını birbirine dolamıştı ve dikkatle beni inceliyordu.

"İyi akşamlar," dedi tok bir ses tonuyla.

"İyi akşamlar," dedim.

"Nasılsın? Daha iyi hissediyor musun?" Birkaç adım attığında aramızdaki mesafe kapanmıştı. "Aklım sende kaldı. Dün gece kötü görünüyordun."

"Daha iyiyim. İlgilendiğin için teşekkür ederim."

"Gece." İsmim dudaklarından döküldüğünde tanıdık bir ses gibi kulaklarımda dolaştı. "Anlatmak istediğin şeyler varsa dinlemek isterim. Yabancı olabilirim ama sana yardımcı olmak istiyorum." Sustum.

Neden bunu ısrarla soruyordu? Başkası olsaydı bir kez sorup sonrasında yoluna bakardı. Serter dünden beri yardım teklif ediyordu. En sonuncusu da bu sabahı. Neden ısrarcı olduğunu asla anlayamıyordum. İnsanlar durduk yere birisini merak etmezdi. Kötü şeyler düşünmek istemiyordum fakat garip gelmiyor da değildi.

Beklentiyle bana doğru eğildiğinde yüzüme bakarak, "Sabah tam konuşacakken ablan içeriye girdi. Konuşmamız bölündü. Ben yine aynı şeyi söylüyorum. Bana güvenmek zorunda değilsin fakat

güvenmen için elimden gelen her şeyi yaparım. Bir sorun varsa çekinmeden söyle,” dedi.

Serter’e güvenilebilir miydim?

“Ablamın arkadaşısın.” Bu, ona güvenmemem için en büyük sebepti.

“Ben şu an seninle ablanın arkadaşı olarak konuşmuyorum. Ablanın arkadaşı olmamı bu kadar büyütme gözünde. Yanlış bir durum varsa ben bu yanlışın karşısında dururum. Hâlâ aynı şeyi savunuyorum. Sana verdikleri ilaçlar normal değil. Bu ev...” İşaret parmağıyla evimi gösterdi. “Bu evde yaşamamalısn. Gerekirse sana yardım ederim. Ne yaşıyorsa bana anlatabilirsin.”

“Diyelim ki anlattım, ne yapabilirsin ki? Her şeyi durdurabilir misin?” dedim.

“Bu hayatta yapamayacağım hiçbir şey yok.” Kendine güvenen ses tonu içimi titretmişti. “Şu ana kadar da yapmak istediğim her şeyi yaptım.”

“Seni daha yeni tanıyorum, sana güvenemem. Yaşadıklarımı da kolay kolay anlatamam. Bunlar basit şeyler değil.”

“Pes ediyorsun yani...” İç çekti.

“Hayır,” dedim.

“Bana güven demiyorum ki... Bana güvenmesen de bir şeyleri fark ettiğimi biliyorsun. Yemeğe geldiğim gün anladım. O ilaçlar normal değil, amcanın tavırları da keza öyle. Birileri seni bu evde zehirliyor. O ilaçların insanı depresyona soktuğunu biliyor musun? Unutkanlık da cabası. Bırak, sana yardım edeyim. Bana en azından bildiklerini anlat.”

“Sonra ne olacak? En yakın arkadaşının karşısında mı duracaksın?” diye sordum beklentiyle.

“Birincisi, Eylül benim en yakın arkadaşım değil. İkincisi, eğer birine haksızlık yapıyorsa karşıdaki kişinin kim olduğu asla umurumda olmaz.” Son iki kelimeyi vurguladığında gözlerimiz birbirine kenetlendi. “Üçüncüsü de eğer sana yardım etmezsem vicdan azabı çekerim.”

Bakışlarına bir derinlik yerleşti, sonra da hızlıca toparlandı.

“Beni tanıımıyorsun bile! Bir geçmişimiz yok, arkadaşın değilim. Önce ilaçları sorguladın, sonra beni o yaşlı adamdan kurtardın.

Neden bu kadar uğraştığını merak ettim açıkçası.” *Ben, Serter’in tanıdığı değildim.*

“Ne zamandan beri birine yardım etmek anormal oldu?” Serter ciddileşti.

“Bu kadar ısrarla yardım etmek istemek normal değil.”

“Bence gayet normal.” Bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. “Eğer bir şeylerin yanlış gittiğini düşünüyorsam onu düzeltirim.”

“Neden? Kahraman mısın?” Kollarımı birbirine kenetledim.

“Kimsenin kahramanı değilim,” dedi.

“Bak...”

Konuşmama müsaade etmedi. “Yardım etmek için illa birisinin kahramanı olmama gerek yok, bazen insan yardım etmek ister. Sebebi yoktur, Gece.” İsmim, dudaklarından vurgulu bir şekilde çıkmıştı.

“Bana biraz zaman verir misin? Düşünmek istiyorum,” dedim.

“Pekâlâ...” Dış kapının açılmasıyla birlikte Serter’in sözleri yarıda kaldı. “Amcan geldi.”

Arkama döndüğümde Gürsel denilen ruh hastasıyla göz göze geldim. Yüzünde her zamanki öfkeli ifadesi vardı. İçeriye parmağıyla gösterdiğinde gitmem gerektiğini anladım.

“Sonra konuşuruz,” dedim.

“Gece?” Serter gitmemi istemiyor gibi görünüyordu.

Ağır ağır yutkundum ve boğazımı temizledim. “Gitmem gerekiyor.” İstemeyerek de olsa adımlarımı kapıya yönelttim. Ben içeri girerken Serter de benimle birlikte eve adım attı. Gürsel hızlıca kapıyı kapattı ve üzerimize yürümeye başladı. “Ne oluyor?” dedim panikle.

“Sen... Seni evimize alıyoruz, yeğenlerimle yemek yiyorsun. Bir de utanmadan küçük yeğenimle birlikte mi oluyorsun? Ahlaksız!”

“Amca! Saçma sapan konuşma! Ne diyorsun sen ya?” diye bağırdım.

Serter hiç tereddüt etmeden Gürsel’i yakasından tuttu ve duvara yapıştırdı. “Aşağılık herif! Yeğenini babası yaşında bir adamla yemeğe gönderiyorsun, sonra da burada bana mı laf ediyorsun sen?” Serter o

kadar hızlı bir şekilde hareket etmişti ki sanki uzun zamandır bu anı bekliyordu.

“Asıl sen gecenin köründe yeğenimle ne yapıyorsun? Onunla neden görüşüyorsun? Aklını çelen sensin, değil mi?” Gürsel’in söylediği cümle sonrası, Serter yumruk yaptığı elini havaya kaldırıp Gürsel’in yüzüne yumruğunu geçirdi.

“Serter, lütfen dur!” dedim panikle.

“Gece, yukarı çık.”

“Serter.”

“Yukarı.”

Belli ki ona yapacaklarını görmemi istemiyordu.

Odama gidip hemen dolabın kapağını açmaya çalıştım. İçinden çıkardığım silahın mermilerini kontrol ettim. Silahı yatağın en alt kısmına atmadan önce yatağı kenara çekip geçen yıl yarısını kestiğim parkeyi yukarı kaldırdım. İçindeki boşluğu kendim kazmıştım. Silahı oraya yerleştirip yatağı tekrar eski yerine çektim.

On dakika geçmeden odanın kapısı tıklandı.

“Ona ne yaptın?” Serter’e yaklaştığımda elindeki kanı fark ettim. “Elin kanıyor.” Elini tutmak istiyordum ama sanki ona temas edersem büyük yangına ilk adımı atmış olacaktım.

“Eşyalarını toplayabilir misin? Bana geçiyoruz, Eylül de oraya gelecek.” Tam itiraz edecekken araya girdi. “İtiraz etme! Eylül gelsin, onunla da hesaplaşacağım,” dedi.

“Bana bir sürü laf edecekler.”

“Gece, lütfen.” Etrafa baktı. “Bu adam, seni baban yaşındaki bir adamla yemeğe çıkmaya zorladı. En azından ablan gelene kadar bu evde durma. Tekrar yapmasından korkmuyor musun? Bizi neyle suçladığını da mı görmüyor musun? Ahlak dersi vermeye çalıştı!” Gözlerini birkaç saniyeliğine kapattı. “Sinirden deliriyorum şu an. Onu polise teslim etmem lazım ama lanet olsun ki kendimi zor da olsa tutuyorum. Sırf amcan diye ama bak...”

Sözünü kestim. “Bana biraz izin verir misin? Bavulumu alayım.”

“Tamam, aşağıda bekliyorum.”

O çıktıktan sonra hemen dolabımın kapağını açtım. Burayı halletmem gerekiyordu. Günlüğümü bulmaya çalıştım. Bugünün tarihi neydi? Artık tarihler de birbirine girmişti.

Ailemi katletmiş olmanın verdiği ızdırap beni her geçen gün yiyip bitiriyor. Neyse ki ablam yanımda, onu çok seviyorum. O olmasaydı benim için her şey daha zor olacaktı. Annemi, babamı o kadar özleyorum ki... Umarım bir gün bu ricdan azabından kurtulabilirim.

Yazdığım kısacık paragrafa baktım. Aylar önce ablamı günlüğümü karıştırırken yakalamıştım. Her şeyi yazmıyordum ama şüphelendiğimi düşünmesini de istemiyordum. Bu yüzden yalandan birkaç cümle ekledim. Onun katil olduğunu bilmiyormuşum gibi davranmam gerekiyordu.

Bunlar küçük ve basit detaylardı... En azından iş görürdü.

Masamın üzerinde bulunan pet şişeyi alıp kapağını açtım. Parmağımı içine sokup suya değdirdikten sonra kâğıdın üstüne bir iki damla akıttım. Kuruyunca gözyaşı gibi görünecekti.

Ardından fotoğraf albümünü buldum. Eylül'ün fotoğraflarından birini çıkarıp yastığımın altına koydum.

Sanki her gece ablama bakıyormuşum gibi bir sahne yaratmıştım.

Küçük bavulu çıkarıp kıyafetlerimi topladıktan sonra odadan çıktım. Her şey hazır. Kısa süreliğine uzaklaşacaktım. Bu evden tamamen ayrılmak gibi bir planım yoktu çünkü buradan gidersem hiçbir şeyi kanıtlayamazdım.

“Hazır mısın?” Serter merdivenin başında bekliyordu.

“Evet.”

Gürsel Yalçın ise yerinden kıpırdamaya çalışıyordu. Kanlar içindeydi.

“Gece, sakın... Hiçbir yere gitmiyorsun...” Konuşamıyordu, ağzından kanlar çıkıyordu.

“Zavallısın,” diye mırıldandım.

“Katil,” dedi Gürsel.

Serter bir anda gözlerini açtı. “Ne?”

Hayır, hayır, bunu bilmemesi gerekiyordu çünkü ben katil değildim. Garip bir paniğe kapıldığımda Serter, amcamın önüne

eğildi. “Sen bir kez daha mı dayak yemek istiyorsun? Bir yumruk daha mı istiyorsun?” Kızgındı.

“Âşığı da al, defol git! Geber de kurtulalım senden!” Gürsel öfkeden ve çaresizlikten ne diyeceğini şaşırmişti.

Serter elini yumruk yapıp tam yüzüne vuracağı sırada bileğinden yakaladım. “Boş ver, lütfen gidelim.”

“Bir insan karşısındakine yardım ediyorsa âşığı mı oluyor? Yeğenini, babası yaşındaki adamla yemeğe çıkmaya zorlarken utanmıyorsun da şimdi mi kabadayılık yapıyorsun?” Serter’in gür sesi amcamın kulağına ulaştığında hâlâ doğrulmaya çalışıyordu.

Gürsel Yalçın sehpanın ayağından destek alarak kalktı. “Gece hiçbir yere gidemez, sen kim oluyorsun da onu götürüyorsun?”

Serter boynunu kütleterek onu tekrar yakasından tuttu. “Kimim, öyle mi?”

“Serter...” Kavga etmesini istemiyordum. Yine de Gürsel’in kanlar içindeki görüntüsü beni bir miktar tatmin etmişti.

“O zaman şunu aklına yaz, Gece benim *evleneceğim kadın*. Onun yanına bir daha yaklaşırsan ortalığı yakarım, seni de yaktığım ateşin içine atarım,” dedi.

Söylediği cümle ile dondum kaldım. Korku, heyecan... Tüm duygular bedenimi sardı. Yanlış mı duymuştum? Neler söylemişti? O cümleler, Serter’in dudaklarından mı dökülmüştü?

“Ne diyorsun sen?” Gürsel Yalçın şaşkındı.

Serter ellerini uzattı. Havada asılı kalan ellerini tuttuğumda *ben ne yapıyorum*, diye bir an düşündüm. Elim elini bulduğunda Serter beni kendine doğru çekti. Gürsel şoke olmuştu.

“Ne duyduysan o.” Parmaklarımı sıktı. “Gece ile evleneceğiz. Mezun olduktan sonra düğünümüz olacak. O zamana kadar başına bir şey gelirse sana yapacaklarımı tahmin bile edemezsin.” Gülümsedi.

Küçüklüğümden beri kendimle ilgili yaşadığım travmaları bir şe

BÖLÜM 7

EYLÜL AYI

kilde atlattığımı düşünmüştüm. Yirmi üç yaşımdan önceki hayatıma baktığımda yaşadıklarımın çok da kolay şeyler olmadığını anlayarak büyümüştüm. İnsanlar beni üzecek bir şey söylediğinde ya da yaptığında hemen kendimi suçlar; biri beni sevmiyorsa *muhakkak haklı bir sebebi vardır*, derdim.

Evet, Gece, o seni sevmiyorsa sen kötüsündür çünkü her insan herkes tarafından sevilmek ister.

Bu cümleleri hayat felsefesi edinip ona göre kendime bir yol çizmiştim. O zamanlar insanların sözlerini umursuyordum çünkü küçüktüm. Artık büyüdüm ve o sözlerle eskisi kadar önem vermiyorum.

Hayatım boyunca ailemin katili olduğumu düşünerek büyümüştüm. Nefes alamamıştım, hep ızdırap içinde geçmişti yıllarım. *Yaşamak bu*, diyordum çünkü yaşamanın ne olduğunu bilmeyen insanlar, ölümün yaşamak olduğunu sanırlardı.

Eylül Yalçın. Beni ateşe atan ilk insandı. Bana *seni seviyorum*, diyen ilk insandı. Beni sevdiğini söylüyordu ama beni öldürüyordu da. Ona inanmıştım. Ona gerçekten de inanmıştım. Ona inanmak hayatıma mal olmuştu.

Gürsel Yalçın. Başından beri aramız iyi değildi. Her zaman geçmişimi yüzüme vururdu. Eylül bir şekilde olayı unutturmaya çalışsa da Gürsel sürekli o geceden bahsediyordu. O zamanlar katil olduğumu düşünerek kendimi mahvediyordum ve hep onlara inanıyordum.

Şimdi ise doğup büyüdüğüm evden çıkıyordum. *Aklımın almayacağı bir manzara*yla... Serter'in dudaklarından dökülen cümlelere inanamıyordum. Serter ile ellerimiz kenetlenmişti ve kapıdan beraber

çıkılmışık. Kapı kapanmak üzereyken yerde sürünen Gürsel ile göz göze gelmek, bana kendimi iyi hissettirmişti.

Serter bavulumu alıp arabanın bagajına koydu. Kapımı açtı ama binmekte tereddüt ettim. Sanki bir şeyler beni durduruyordu. Arabaya binmek istesem de binemiyordum. Elimde değildi.

“Burada öylece duramazsın,” dedi.

Arkama bir kez daha baktığımda çocukluk anılarımı hatırladım. Evimi öylece ardımda bırakmak istemiyordum. Gitmesi gereken *onlardı*, ben değil. Ailemi terk ediyormuşum gibi hissediyordum. Ben ailemi terk etmek istemiyordum ki... Gözlerim bahçedeki salıncağa takıldı. O salıncağı da bırakmak istemiyordum.

“Tereddüt ettiğinin farkındayım. Bu geçici bir durum, merak etme. Kalıcı bir çözüm bulana kadar bende kal.” Derin bir nefes aldı. “Bana güvenmek zorunda değilsin. Ama burada güvende olduğunu düşünmüyorum. Gürsel’in öfkesini gördün, o adamın neler yapabileceğini kimse bilemez.”

“Benimle evleneceğini söyledin.” Omuzlarım düştü. “Serter, az önce amcama benimle evleneceğini söyledin. Asla gerçekleşmeyecek bir şey! Buradan nasıl döneceğiz? Zaten bizden şüpheleniyordu. Şimdi onu haklı çıkarmış olduk.”

“Anlık gelişti. Kendimi tutamadım.” Serter düşünceli görünüyordu.

“Birbirimizi tanımıyoruz bile,” diye mırıldandım.

“Bak, biraz düşünmeme izin ver. Halletmeye çalışacağım ama sen de lütfen zaman tanı. İnan bana, şu an bu durumu tartışacak zamanımız yok. Arabaya bin, eve geçelim.”

“Evine mi gidiyoruz?”

“İstersen otel ayarlayabilirim, orada kalırsın ama bu sefer de ben iyi hissetmeyeceğim. Benim evim güvenli. Sen evde kalırsın, ben bir süre orada olmam. Ne yapacağımızı düşünüyoruz, olur mu?” “Anlaştık,” dedim kabullenerek.

Ön koltuğa oturduğumda emniyet kemerimi taktım. Yol boyunca hiç konuşmadık. İkimiz de sessizliği seçmiştik.

Arabadan indiğimizde üşüdüğümü fark etmiştim. Serter bagajdan bavulumu aldı. Ona baktığımda evi işaret etti.

Ev fazla büyüktü. Deniz manzaralı bir villaydı. Etrafı çitlerle çevrili bahçenin, eve kadar uzanan uzun bir yolu vardı. Bu alanda başka villalar da vardı ama Serter'in villası daha büyüktü.

Etrafa baktığımda Serter yüzünü bana çevirdi. “Gece,” dedi. “Efendim?”

“Serter Bey...” Takım elbiseli bir adam arabadan inip seslendiğinde Serter'in konuşması bölündü. “Size ulaşmak biraz zor oldu. Acil bir durum var.”

Serter duraksadı. “Mahkeme mi?”

“Yarın.” Adam, Serter'in kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Belli ki benim duymamı istemiyordu.

“Anladım.” Serter elini cebine atıp bir kâğıt çıkardı. “Sabah yola çıkacağım. Bana bu numaradan ulaşın.”

“Peki, efendim.”

Serter evin kapısını açarken bana açıklama yapmaya başladı. “Mahkemem var... Kritik bir mahkeme. Mesleğimi etkileyecek kadar kritik.”

Bir şeyler gizlemiyordu, bu güzeldi.

“Ne oldu ki?”

“Görev yaptığım ülkede bir iftiraya uğradım. Görevimi suistimal ettiğime dair bazı asılsız iddialar ortaya atıldı. Bu durumu düzeltmek için bir aydır Türkiye'deyim ve yarın Ankara'ya gitmem gerekiyor. Suçsuzluğumu kanıtlayıp itibarımı temizlemem lazım.”

“Çok üzüldüm.” Sonra bir anda Serter'in evine geldiğim gerçeğini hatırladım. “Peki... Kaç gün kalacaksın?”

“Bilmiyorum.”

İçeriye girdiğimizde bizi evin kasvetli havası karşıladı. Ev koyu renklerle kaplıydı. Duvarlar soluk griydi. Holün ortasında kocaman bir biblo vardı. Holün karşısından merdivenle üst kata çıkılıyordu.

Parkeler koyu kahverengiydi. Koridorda halı yoktu. Üstelik içerisi buz gibiydi. Eylül ayında genelde biraz serin olurdu ama Serter'in evi ise fazla soğuktu. Bir aydır Türkiye'de olduğunu söylemişti. Belki de bu evde kalmıyordu.

Koridorun ortasında durduğumuzda yavaşça gözlerimin içine bakarak, “Ben döndükten sonra ne yapacağımıza karar veririz,” dedi.

Derin bir nefes alıp kurmuş dudaklarımı ıslattım. “Amcama evleneceğimizi söyledin. Şu an gerçekleri söylesek bile asla bize inanmayacak. Üstelik sen bizim eve yemeğe geldiğinde birbirimize yabancı gibiydik. Eylül, bu evliliğe asla inanmaz.”

“Gece...” Tekrar gözlerime baktı. “İçtiğin ilaçlar, seni yaşlı bir adamla yemeğe göndermesi... Bak, bunlar normal şeyler değil. Oraya geri dönmek istediğini söyleme bana. Ben bile o evin kasvetli havasını hissettim. Bana aksini kanıtlamaya çalışsan bile ben asla orada düzgün bir hayat sürdürdüğüne inanmayacağım. İnsanlar için ev, huzur demektir. Huzursuz olduğun bir yere ev diyemezsin. Haksız mıyım?”

Bir süre sessiz kaldım. “Eylül senin arkadaşın...”

Konuşmama müsaade etmeden lafımı böldü. “Belki de değildir.”

“Nasıl yani?”

“Belki her şey bir yanılsamadır. Nihayetinde yan yana gelmemiz, dost olduğumuz anlamına gelmiyor.” Yüzüme doğru eğildiğinde gözlerini kısmıştı. Aramızdaki mesafe biraz da olsa azalmıştı. “Görünen ve görünmeyenler vardır. Ben görmek istediğiniz kadarını gösteririm, gerisini bilemezsiniz.”

“O...”

Tekrar sözümü böldüğünde bakışları derinleşmişti. “Acaba neden ilaçlardan şüphelendim ve neden bir anda onu karşıma aldım? Biraz düşünürsen sorunun cevabını bulabileceğini düşünüyorum.”

Eylül ve Serter düşündüğüm gibi yakın değillerdi. Burada iki teori vardı; Ya Serter ile Eylül arkadaş gibi gözüküyordu ya da Serter aslında Eylül'den nefret ediyordu. Gizli gizli bir düşmanlık besliyor da olabilirdi.

“Yarın sabah...” Adımlarını sağ tarafta bulunan kapısı kapalı odaya yönelttiğinde arkasından onu takip ettim. “Havaalanına giderken Eylül'ü arayacağım. Öncesinde seni ararsa kaçamak cevaplar ver, konuyu kapat. Eylül her şeyi benden duysun,” dedi.

Serter neden bana yardım ediyordu? Sanki eski bir tanıdığımışım gibi yardım ediyordu. Bana bakışları da farklıydı. Ben mi yanlış düşünüyordum? Mesela şu an buzdolabına eğilip rengi tuhaf olan bir içecek çıkardıktan sonra bana derin derin bakmasının sebebini merak ediyordum.

Hayatımın hızına yetişemiyordum.

“Bana neden yardım ediyorsun?” Bu kritik soruyu sordum çünkü kimse kimseye boşuna yardım etmezdi. İnsanlar çıkar üzerine kurulu birer mekanizmadan farksızdı gözümde. Herkes kendini düşünürdü.

Bardağı dudaklarına götürüp bir yudum alırken omuz silktilti. Cevap vermediği için şüphelenmiş olsam da üstelemek istemedim. Ya bir şeyler gizliyordu ya da ben katillerle yaşadığım için gereksiz kuruntu yapıyordum.

“Uygun var mı?” diye sordu konuyu değiştirerek.

“Biraz,” diye mırıldandım.

“Sana misafir odasını hazırlatırım, orada kalırsın,” dedi.

“Olur.” Derin bir nefes aldım. “Döndükten sonra nasıl bir karar alacaksın? Yani şu an geri dönülmez bir yola girmişiz gibi hissetmem normal mi? Eylül’ün arkadaşı olarak tanıdım seni ama evdeki durumumu, ilaçları gördükten sonra bambaşka biri oldun. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum.” Cevap vermedi.

“Serter?” diye üsteledim.

Boğazını temizledi. “Uykum var.” Kaçıyordu.

“Neden böyle yapıyorsun? Eylül seni tanıyor, sence bu durumu sorgulamayacak mı?”

“Düşüneceğim,” dedi içeceğinin tamamını kafasına dikmeden hemen önce. “Bana biraz zaman ver. En azından bir süre burada nefes almaya çalış. Kafanı dinle. Kimse yok, ev tüm gün sessiz oluyor. Ben de düşüneneğim. Düşündükten sonra oturup ortak bir karar alırsız, olur mu?”

“Şu an kafam çok karıştı,” dedim.

“Neden?” Gözlerimin içine bakarak sormuştu.

“Çünkü seninle birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz. Ve sen Gürsel’e evleneceğimizi söyledin. Sence durum kafa karıştırıcı değil mi?”

“Anlık gelişti,” diye mırıldandı. “Aramızda bir şey olduğunu düşündü, ben de ona cevabını verdim.”

“Fedakârlık yapıyorsun.” Sesim kısık çıkmıştı.

“Bir sorun yok, birine de iyiliğim dokunsun, değil mi? Misafir odası ikinci katta, hemen sağ tarafta. *İyi geceler.*”

“İyi geceler.”

Uyanamıyordum, uyanmak işkence gibi geliyordu.

Tavana bakarken dakikaları sayıyordum. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Şimdi bir yabancıya evindeydim. Parmaklarımı birbirine kenetleyip içimden sayı saymaya başladım. Bütün boşluklar tavana dizilmişti sanki. Bembeyaz tavandan sarkan avizenin parlak taşları göz alıcıydı.

Telefonum çalıyordu...

Telefonu elime aldım ve yazan isme baktım. *Eylül Yalçın...* Beni sabahın köründe arayarak öfkesini kusacaktı anlaşılın. Tam ona göre bir hareketti.

“Günaydın,” dedim.

“Bu sabah öğrendiğim şey doğru mu? Konuya direkt dalıp soracağım.” Derin bir nefes aldı. “Serter ile evlenmek ne demek? Bunu senin uydurduğunun farkındayım ama adamı ne diye alet ediyorsun?” Hep ben suçluydum.

Denizden çıkarılan suların baraja aktarıldıktan sonra şehri sular altında bırakması da benim suçumdu. Dünyada oluşan kuraklığın sebebi de bendim. Her gün ölen onlarca çocuğun yine aynı şekilde sebebi ancak ben olabiliyordum. Burada önemli olan olay değildi, önemli olan buna sebebiyet verecek kişinin ben olmamdı.

“Amcam, beni babam yaşımdaki bir adamla yemeğe çıkmaya zorladı. Ona kızman gerekirken gelip bana mı hesap soruyorsun?”

Sakin ol, Gece, sakın. Gün olur devran döner, hesaplarını tek tek sorarsın.

Boğazını temizleyen ablamın nefes alışlarından anladığım kadarıyla üstüme bomba yağdırmayı planlıyordu. Belki de onun hareketiydi bu. Sorun da buydu ya... *İnsan şeytanını kendi eliyle yaratıyor, onu en yakınında barındırıyordu.*

“Olayı duyduğumda başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Gürsel’e gereken cevabı verdim.” Sustu. “Ben asla böyle bir şeye izin ver-

mem. Ben senin ablanım, ablalar kardeşlerine kıyar mı?”

Gülümsedim. “Anlıyorum.”

“Yine kumar oynamış, can korkusuyla ne yapacağını bilememiş. Zaten içi rahat etmemiş, sizin arkanızdan gelecekmiş.” Yalanlar,

yalanları örtüyordu; gerçeklik ise yalanlar yüzünden uzakta kalmayı tercih ediyordu.

Yerimden doğrulup aynanın karşısına geçtim. “Sorun yok, beni Serter kurtardı.”

“Serter’den uzak dur.” Ses tonu keskindi.

Gülümsedim. “Ondan uzak duramam çünkü ona âşık oldum.”

“Üç günde mi?” Şaşırmıştı.

Ayna karşısına geçmiş, makyaj yapmaya başlamıştım. Dün gece minik bavulumun içinde bulunan kıyafetlerimi ve makyaj malzemelerimi çıkarmıştım. Eşyalarımı yerleştirirken odanın çok büyük olduğunu fark ettim. Kocaman bir makyaj aynam vardı, yatağım çift kişilikti.

“Biz yıllar önce tanışmıştık, abla. Ayrıldıktan sonra bir daha birbirimizi göremedik. Tesadüfen yine karşılaştık ve hâlâ birbirimizi sevdiğimizi fark ettik. Mezun olduktan sonra da evleneceğiz.”

Serter’i dinlememiş, kendi kendime uydurduğum hikâyeyi Eylül’e anlatmıştım.

“Güzel hikâye,” dedi Eylül alaycı bir ses tonuyla.

“Abla... Sen çok mu yalan söylüyorsun da hiçbir dediğime inanmıyorsun? Genelde çok yalan söyleyen insanlar, herkesi kendileri gibi zannederler.”

“Bana mantıklı gelmiyor, kusura bakma. Onu evde ilk kez gördün, şimdi bambaşka şeyler söylüyorsun.” Duraksadı. “Neyse, Gece... Ben acil bir iş için yurt dışına çıkmak zorunda kaldım, birkaç gün içinde eve döneceğim ve seninle bu konuyu daha detaylı konuşacağız. Umarım ne demek istediğimi anlamışsındır.” Cevap vermeme fırsat tanımadan telefonu kapattı.

Demek Türkiye’de değildi. Klasik Eylül, yine ortadan kaybolmuştu.

Onu sinirlendiren şey neydi? Bunca yıllık yalnızlığımın sonunda birinin elimi tutması mı? Öfkeleniyordu çünkü *uyuyan devi uyandırmak istemiyordu*. Daha önceleri her şeyi büyük bir saflıkla kabul eder, yapardım. Şimdi ise derin uykumdan uyanmıştım.

Eylül, bu yüzden öfkeliydi.

Dün gece dolaba yerleştirdiğim kıyafetlerime baktım. Gri bir eşofman altı ve geniş yakalı bir kazağı gelişigüzel giyip aşağı indim. Serter’le konuşmam gerekiyordu.

Salonda yoktu. Mutfağa girdiğimde hazır bir kahvaltı masasıyla karşılaştı. Serter gitmeden önce hazırlamış olmalıydı. Düşünceli bir adamdı. Masanın üzerindeki renkli not kâğıdı dikkatimi çekti.

Uçağım çok erken saatte, seni rahatsız etmek istemedim. Herhangi bir sıkıntı olursa not düştüğüm numaradan beni arayabilirsin. Evin yedek anahtarı da kâsenin içinde ve lütfen kendini aç bırakma. Taze sıkılmış portakal suyunu içmeyi de unutma. ☺ Gülümsedim.

Numarasını telefonuma kaydeder kaydetmez ona mesaj attım.

Teşekkür ederim, birazdan okula gideceğim. Bu da benim numaram.

Kahvaltı etmeyi düşünmüyordum. Genelde de çok aram yoktu. Çantamı ve anahtarı alıp direkt dışarıya çıktım. Taksi bulmalı, ardından okuluma gitmeliydim.

Taksiyi yoldan çevirip bindikten sonra yarım saat gibi bir sürede okula vardım. O yarım saat içinde Gürsel beni en az beş kez aramış, açmayınca üst üste mesajlar atmıştı. Tehditkâr bir tavırla eve bir an önce dönmem gerektiğini söylemişti. Muhtemelen beni geri döndürmeye çalışıp tekrar etkisi altına almayı planlıyordu.

Taksiden indiğimde arkadaşlarımı bulmaya çalıştım. Bugün okulun ilk günüydü ve ben yine keyifsiz bir şekilde okula gidiyordum. Arkadaşlarıma bakındığımda onları bahçede gördüm. Yüzümde büyük bir gülümseme oluştu. Sanki dün gece büyük bir olay yaşamamış gibi umursamazca okula gelmiştim. Hayatım mükemmel(!) gidiyordu. *Salak, Gece! Diptesin, farkında mısın?*

“Hey!” Barış aniden koluma girince irkildim. Birinin bana arkamdan dokunması garip hissettiriyordu.

“Günaydın,” dedim.

Karşıma geçip beni süzdü. “Gece? Sende bir değişiklik var, kırmızı ruj mu sürdün?”

Tek kaşım havaya kalktı. “Pislik, dalga geçme.” Kollarına sıkıca sarıldım. “Okula bir şeyler öğrenmeye geldim, şu an makyajı düşüncek durumda değilim.”

Gözlerimle etrafı tararken Atakan ve Nehir dikkatimi çekti. Birbirlerine sarılmışlardı. İster istemez kendimi onlara özenirken buldum.

“Günaydın, veletler.” Atakan elimi sıkıp sarıldı.

Yüzümü buruşturdum. “Günaydın,” deyip Nehir’e sarıldım. “Bugün çok güzel görünüyorsun.” Tekrar etrafa baktım. “Naz nerede?”

Atakan kıkırdadı. “Gecesi biraz hareketli geçmiş.”

Barış gülümsedi. “Klasik Naz.”

Tam o sırada Naz dağılmış bir şekilde yanımıza geldi. Sarı saçlarını topuz yapmıştı, sarı fileli eteği ise buruş buruştu. Yalnızca o da değildi. Sütyen askılarından biri, bluzundan dışarıya fırlamıştı. Kısa kollu bluzunun yakasını düzeltip, sütyen askısını içine sokup bana doğru bir adım attı.

“Zengin koca diye çıktığım yolda dün gece soyuldum,” dedi üzgünce.

Gözlerim kocaman açıldı. “Şaka mı yapıyorsun?”

Atakan lafa atladı: “Senden adam olmaz.”

Nehir, sevgilisinin kolunu dürttü. “Atakan.”

Naz, göz altlarına bulaşan maskarasının izlerini silerken oldukça ciddi görünüyordu. “Dün gece *Blind ID* uygulamasından bir çocukla tanıştım. Sesi çok etkileyiciydi, benden hoşlandığını söyledi. Mesleğini sordum. Bir galeri sahibiymiş.”

Nehir, “Sonra?” diye sordu heyecanlı bir ses tonuyla.

Naz dudaklarını ıslattı. “Şerefsizin tekiymiş. Ne evi varmış ne de iyi bir işi... Sırf ben yanına gideyim diye yalan uydurmuş. Galeri dediği yerde çalışıyormuş ve evi olmadığı için oradaki küçük bir odada kalıyormuş.”

Barış gülmemek için kendini zor tutuyordu. “E, ne yaptın peki?”

Naz öfkeyle kaşlarını çatı. “Kendime hâkim olamadım, saldırdım valla.” Biz ona şaşkınlıkla bakınca kaşlarını çatmaya devam etti. “Öyle bakmayın, şiddete karşısınız, biliyorum ama dayanamadım. Hem bu erkekler neden böyle? Hepsinden nefret ediyorum. Bundan sonra erkeklerle işim yok! Kadınlarla şansımı deneyeceğim.”

Nehir hafifçe ürker bir adım geriye yürüdü. Naz, Nehir’e baktı.

“Salak... Sana yürümeyeceğim, merak etme.”

Atakan ise sahiplenici bir tavırla Nehir’i sardı. “Dur bakalım orada. O benim sevgilim.”

“Atakan bir siktir git, seni döverim.” Sonra koluma girdi. “Neyse ki Gece burada.”

“Yok artık, Naz,” dedim gülümseyerek.

Telefonum çalınca ekrana bakıp bakmamak arasında kaldım. Arayan kişiyi tahmin edebiliyordum. Amcam ile konuşmak istemiyordum. O beni arayınca geriliyordum. Yine de telefonu elime aldım. Ekranda onun ismini görmeyi beklerken başkasının adını görmek beni hem şaşırtmış hem de rahatlatmıştı.

“Kim arıyor?” diye sordu Barış. Sesinde hafif bir endişe vardı.

“Kesin ablasıdır,” diye atıldı Atakan. “Bari okuldayken kıza rahat versinler.” İlk kez doğru bir şey söylemişti.

Arkadaşlarım ablamdan hoşlanmazdı. Özellikle Naz ve Barış bu durumu defalarca dile getirmişti. Naz’a göre Eylül baskıcıydı. Barış’a göre ise Eylül normal birisi değildi. Genelde düşüncelerini üstü kapalı anlatmaya çalışan arkadaşlarıma gerçeği söylemek zaman alacaktı. En azından Barış öğrenmişti. Naz nasıl bir tepki verirdi, asla bilmiyordum.

“Bir saniye, geliyorum,” dedim.

Serter beni arar aramaz terlemeye başlamıştım. Onlardan bir adım uzaklaşıp direğin önüne geldim. Telefonu açtım. Acaba söze nasıl başlamam gerekiyordu? Cümlelerim yeterli gelir miydi? Hem beni neden arıyordu?

“Alo,” dedi gür bir sesle.

Sesi çok güzeldi, sanırım bunu tekrar etmekten bıkmayacaktım.

“Selam.”

“Okulda mısın?” Arkadan rüzgâr sesi geliyordu. Benimle konuşmak için bir boşluk yaratmaya mı çalışmıştı?

“Evet, yeni geldim. Ben de seni arayacaktım. Ablam aradı sabah, biraz konuştuk. Gürsel de birkaç kez arayıp mesaj attı.”

“Arasın, tutuştu tabii. Cezasını çeksin. Biraz korkması gerekiyordu.” Derin bir nefes aldı. “İşim beklediğimden çabuk bitti.

Akşam saatlerinde orada olurum. Mahkemeyle ilgili bilgi aldım.” Sesi yorgun geliyordu.

Güneş açmıştı ama etrafı ısıtmak yerine bana üşüdüğümü hissettiriyordu. Eylül ayının en kötü yanı buydu. Bazen havalar aniden soğuyordu, bazense yazın ortasıymış gibi sıcaktan terleyebiliyorduk.

“Sonuç ne oldu peki?”

“Mahkeme altı ay sonraya ertelendi.”

“Çok üzıldüm. Keşke elimden bir şey gelse...” Duraksadım. “Geldiğinde sana kahve yaparım. Konuşuruz, her şeyi anlattırısın. Tabii, eğer istersen...” diye ekledim.

“Ben kahve sevmem,” dedi.

“Doğru, unuttum... O zaman süt?”

Güldüğünü hissettim ama hemen kendini toparladı. “Gece, istersen bebe bisküvisi de hazırla. Ayrıca ben süt içmem. Ben su içerim, kantaron çayı içerim. Kuşburnu da severim.” Açık bir dille midesiz olduğunu dile getiriyordu.

“Ne güzel.”

“Kapatmam lazım.”

“Kaç gibi gelirsin?”

“Ne?”

“Hiç. Derse girmem lazım, görüşürüz.” Hemen telefonu kapattım.

Ben ne saçmalıyordum? Kaçta geleceğini sormak da neyin nesiydi? İyice kendimi kaybetmişim. Karşımdaki adam Serter’di. Hani şu *kısa süredir tanıdığım adam*... Bir anda dengem şaşmıştı. Muhtemelen son günlerde yaşadığım stresin etkisi vardı. Dün gece yaşanan olaydan sonra ne yapacağımı bilememiştim. Bu da saçmalamama sebep oluyordu.

Bir el koluma dokununca arkama dönmek zorunda kaldım. “Konuşabilir miyiz?” diye sordu Barış.

“Olur.”

Yüzüne ciddi bir ifade büründü. “Babama durumdan bahsettim. Dosya zaman aşımına uğradığı için ancak ciddi bir kanıt olursa tekrar açılabileceğini söyledi. Bu kanıtları toplamak için de çaba sarf etmek gerekiyor. Ben sana yardıma hazırım.”

“Barış, bunu biliyorum. Zaten tüm çabam bu kanıtlara ulaşmak için. Sırf o yüzden evin çeşitli yerlerine kamera yerleştirdim. Ama bu konudan asla evin içinde bahsetmiyorlar.” Bıkkın bir nefes verdim.

Başparmağını kaldırıp yanağını okşadı. “Gözlerindeki yorgunluğun farkındayım, bu yorgunluğu silip atmak istiyorum. Ben halledeceğim, sen tedirgin olma.”

Barış’a olan güvenim sonsuzdu. Onunla tanıştığımızdan beri dostluğunu derinden hissetmiştim. Bana olan hislerinin dostluktan daha öteye evrildiğinin farkındaydım. Bu durum beni üzüyordu. Onu kaybetmek istemiyordum. Mecburen hislerini görmezlikten geliyordum çünkü bu, gerçeklerle yüzleşmekten daha kolaydı.

“Dersten sonra ne yapacaksın? Eve mi gideceksin?” diye sordu Barış.

Etrafıma baktığımda Naz ile göz göze geldim. Kaşlarını çatarak bizi izliyordu. Bana kızar, Barış’a ümit vermemem gerektiğini söylerdi. Ona hak veriyordum ama o kadar çok sorunla uğraşıyordum ki... Bunu düşünecek zamanım yoktu.

“Evde kalmıyorum.” Serter’den bahsedip bahsetmemek arasında kalmıştım.

Ciddileşti. “Nerede kalıyorsun?”

“Anlatacağım ama şimdi gitmem gerekiyor. Derse geç kalıyorum.” Derin bir nefes aldım. “Sonra konuşuruz.”

“Peki.”

“Görüşürüz.”

Hava kararmıştı. Dersten erken çıkıp kendimle baş başa kalmak için her zaman gittiğim o köprüde bulmuştum kendimi. Köprü yıllar önce trafiğe kapatılmıştı. Araba geçmiyordu ve en az beş metre yüksekliğindeydi.

Gürsel beni defalarca aramış, Eylül de üst üste mesajlar atmıştı. Naz bana barda çektiği fotoğrafını göndermiş, Barış ise eve gidip gitmediğimi sormuştu. Berbat bir günün ardından bu köprüünün üstünde sessizce etrafı izliyordum.

Yol nereye gidecekti, bilmiyordum.

Serter, Gürsel’e evleneceğimizi söylemişti. Her şeyi geçmiştim, o işten nasıl sıyrılacaktım? Dönüşü olur muydu? O an sırf Gürsel’i daha

da öfkeliendirmek için yalan söylemek zorunda kalmıştı fakat farkında olmadan kendini ateşe atmıştı.

Eylül ve Gürsel benden ne istiyordu? Nasıl kurtulacaktım bu durumdan? Bir bataklığın içindeydim, ayaklarım gittikçe çamura batıyordu. Hayatım tepetaklak oluyordu ve ben hiçbir şey olmamış gibi okuluma devam ediyordum. Onlardan nefret ediyordum. Hayatımı mahveden herkesten nefret ediyordum.

Serter'e mesaj atıp atmamak arasına kaldım. Ona mesaj atabilirdim, cevapları Serter'den alabilirdim ama yapamadım, yapamazdım. Düşünceler beni mahvediyordu.

"Ölmek için henüz çok gençsin," diyen bir ses duydum.

Karşımda bir kız vardı. Saçları maviye boyalıydı, göz altlarında ise siyah far görünüyordu. Öylece bana bakıyordu. Elindeki bira şişesini yanıma bırakıp oturduktan sonra gözlerini bana çevirdi. Biraz tuhaf bir tipi vardı, ela gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Ölmek için çıkmadım köprüye," dedim.

"Neden buradasın? Haydi, ben insanlardan kaçmak için bu saatte buraya geliyorum, peki ya sen?" diye sordu.

"Düşünmek istedim," diye mırıldandım.

"Yani intihar etmeyecektin?" diye sordu.

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Asla ve asla başkaları yüzünden kendi canıma kıymayı düşünmezdim. Onlar ölümü hak ediyordu fakat benim ruhum hep yaşamaya devam edecekti. "Etmeyeceğim." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Buraya intihar etmek için mi geliyorlar?" "Bilmem." Gökyüzüne baktı.

"Adın ne?" diye sordum.

Mavi saçlarına dokundu. "İmge."

"Güzel isim."

"Senin adın ne?" diye sordu.

"Gece." Ayağa kalktım. "Tanıştığıma memnun oldum, İmge. Gerçi kısa bir tanışma oldu ama eve gitmem gerekiyor." "Sorun değil, belki yeniden karşılaşırız," dedi.

"O zaman kendine iyi bak."

Dudaklarından herhangi bir cümle dökülmedi. Sadece kafasını gökyüzüne kaldırdı, dudaklarına kilit vurup gökyüzünü izlemeye devam etti. Onu orada öylece bırakıp taksi durağına yürüdüm.

Telefona tekrar baktım.

Serter hiç aramamıştı.

Eylül mesaj atmıştı.

Neden telefonlarımı açmıyorsun? Hâlâ doğru dürüst konuşamadık. Nasıl böyle bir şey yaparsın? Serter ile nasıl beraber olursun? Arkamdan iş mi çeviriyorsun? Yazıklar olsun sana, başka bir şey demiyorum!

“Aptal!” Telefonumu tamamen kapattım.

Taksiye binip Serter’in evine gittim. Bir an kendi evime uğramayı düşünmüştüm ama Gürsel’in mesajlarını okuyunca bu kararımдан vazgeçtim.

“Serter,” diye seslendim salona girince. Ayaklarım sehpa çarpınca yüzümü buruşturdum. “Dünyanın en sakar insanı falan mıyım ben?” Elektrik anahtarını bulamıyordum. “Resmen evde ışığı açamıyorum. Keşke yerini ezberleseydim.” Derin bir iç çektim. “Serter?”

Nihayet anahtarı bulabildiğimde salonun kapısının açık olduğunu gördüm. Elim hemen çantamdaki bıçağa gitti. Korkar olmuştum dünyadan, korkar olmuştum ayak bastığım her evde. İnsan korkar mıydı güven duymamaktan dolayı? Ben korkuyordum. Bu ev de bana karanlığı çağırıştırmıştı. Yine de kendi evimden daha güvenliydi.

Onu gördüm.

Yerde oturmuş, şömineye gözlerini dikmişti. Dalgın dalgın etrafı izliyordu. Beni duyacak durumda değildi çünkü bambaşka bir dünyadaydı.

“Merhaba,” dedim.

“Merhaba.” Su dolu bardağından bir yudum aldı. “Geç geldin.”

“Sen ne zaman döndün?” Çantamı koltuğun üzerine bıraktım. “Yine havalar soğumaya başladı. Nefret ediyorum hemen mont sezonunu açmak zorunda kalmaktan.” Amacım havayı yumuşatıp Serter’i düşünceli dünyasından çıkarmaktı.

Boğazını temizledi.

Bana cevap vermedi. Belli ki mahkeme kötü geçmişti ve kendisini iyi hissetmiyordu. Şöminedeki odunların çıkardığı huzurlu çıtırtıya odaklandık ikimiz de.

Onun yanına oturmak için yavaşça eğildim. Biraz fazla yakınına gelmişim, öyle ki omuzlarım omuzlarına değiyordu. Pencere açıldı, aralık pencereden rüzgâr sesi kulaklarıma ulaşıyordu.

Serter'in gözleri dalgındı, dalgın olan belki de sadece gözleri değildi. Ruhu da daralmıştı besbelli.

Anlayabiliyordum çünkü bazen insanlar konuşmadan da anlaşabilirdi.

"Yorgun olmalısın." Sesim kısık çıkmıştı.

"Düşünüyorum."

"Fark ettim."

Gözlerini bana çevirdiğinde gördüğüm yakıcı tonun esiri olan ruhum yavaş yavaş çözülüyordu.

"İki gündür düşünüyorum." Suyundan bir yudum daha aldı. "Aklımdan çıkmayan birçok şey var, üstüne gelmek istemiyorum..." Ateşin sesi sözlerini kesti. "Ablan aradı bir saat önce. Senin için endişelendiğini söyledi. Eylül'ü duygusuz bilirdim ama konu sen olunca endişeleniyor ve bu da beni ikilemde bırakıyor." "Sadede gel, Büyükelçi." Sert sert baktım.

Oflayarak bardağı parkelerin üzerine sertçe bıraktı. "O ilaçları mutfak dolabında gördüğüm an, ablanın sana olan... Anladın işte."

"Serter."

Sözümü kesti: "Bir insanın evinde neden öyle ilaçlar olabilir ki? İlaçları ablasının verdiğini söyleyen birisi var karşımda, ben ise ikilemde kalıyorum." Gömleğinin kollarını yukarıya kıvrırdı. "Bir yanda eski bir arkadaşım, diğer yanda birkaç gündür tanıdığım bir kız var."

"Ne demek bu?"

"Net konuşmamı ister misin?" Bir kez daha baktı. "Amcan, seni baban yaşındaki bir adamla yemeğe çıkarıyor. Sen ise kabul etmek zorunda kalıyorsun. Evinizde hep kasvetli bir hava var. Sen hiçbir şey anlatmıyorsun ama sıkıntılar olduğu bariz ortada. Şimdi seni *göğsüme sarıp her şeyden koruyasım geliyor.*"

"Ben..." Konuşamıyordum.

“Seni korumak zorundayım çünkü hayatının tehlikede olduğunu düşünüyorum.”

“Serter, benim anlatamadığım çok şey var.”

“Biliyorum, fark ettim zaten. Bugünkü mahkeme hiç beklediğim gibi geçmedi. Mecburen altı ay daha burada kalacağım. Bu süreçte yanında olmak istiyorum.” Ayağa kalkıp askılıkta bulunan ceketinin cebine elini attı.

Ceketinin içinden bir kutu çıkardığı sırada gözlerimi ondan ayıramamıştım.

Kutuyu açtığında bir yüzük olduğunu gördüm. Bana yüzük mü almıştı? Şoke olmuştum, inanamıyordum. “Seni korumak istiyorsam bunu somut bir şekilde yapmam gerekiyor.” Sesi içime işliyordu.

Serter’in avucunda duran kutuyu almak üzere yerimden kalktım. Parlak yüzükten saçılan ışıltı görüşümü aydınlatmıştı.

“Ben buradayken bunu takmanı istiyorum.” Yüzüğü uzattı.

“Serter.”

Konuşmama izin vermeden sözlerine devam etti: “Eğer aramızda bir şeyler olduğuna ve ciddi düşündüğümüze ikna olurlarsa seni rahatsız etmezler. O süre boyunca da bana tüm olan biteni anlatırsın, ben de sana yardımcı olmaya çalışırım.”

“Teşekkür ederim.” Yüzüğü tutan elim gerginlikten ve şaşkınlıktan terlemişti.

“Tabii, bir husus daha var.” Sesi ciddileşti. “Yüzüğü taktıktan sonra, kimseye... En yakın arkadaşlarına bile gerçekleri söylemeyeceksin. Bu ciddi bir mesele, herhangi bir açık verirse geri dönüşü kötü olabilir.”

“Anlaştık.”

Heyecandan dizlerimin bağı çözülmüştü.

“İlişkimize inanmaları için de zaman lazım...” Elini çenesine götürüp kaşdı. “En azından yan yana görünürsek inanırlar... Ben de şu ilaç meselesini araştırırım. Buradan gittikten sonra aklımın sende kalmasını istemiyorum.” Derin bir nefes aldı. “Benim mahkemem de devam ediyor. İyi bir evliliğimin olması hem dava süreci için olumlu olur hem de bu süreçte seni korumuş olurum.”

Kısa bir duraksamanın ardından sözlerine kaldığı yerden devam etti: “Bu evliliği sonlandırdığımızda senin huzurlu ve mutlu bir şekilde

hayatına devam edeceğinden emin olmam gerekiyor.” Gidecekti... Kısacası, bana *alışma* diyordu.

Sorun yoktu, sırtımı birine tamamen yaslayamazdım. Üstelik benim için özgürlüğünden ve zamanından oluyordu. Bu bile yetiyordu. Nankörlük edemezdim, Serter gerçekten iyi bir adamdı. Onu daha net anlamıştım. Taşıdığım sırların farkındaydı ve anlatmam için ısrarcı olmak yerine kendi kendine öğrenmeyi planlıyordu.

Düşünceli bir adamdı.

“Kendini ateşe atıyorsun,” dedim gözlerinin içine bakarak.

Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu ama sonra hemen ciddileşti. “Bırak da bunu ben düşüneyim, Gece.”

“Peki, sonra ne olacak? Sonuçta senin de bir hayatın var. Kendi çevrene bu durumu nasıl açıklayacaksın?”

Gülümsedi. “Gerçekten fazla panik yapıyorsun.”

“Bence herhangi bir insanın verebileceği tepkileri veriyorum.”

İç çekerek yüzüme baktı. “Bunu da ben düşüneyim, olur mu?”

“Pekâlâ...” Derin bir nefes aldım. “Bu arada sadece Barış’a söylesem olur mu?” Barış birçok şeyi öğrenmişti, yüzük konusunu da öğrense bir şey olmazdı.

“Erkek arkadaşın mı?”

“Hayır, benim erkek arkadaşım yok,” dedim.

“Anlıyorum.”

Dilimi ısırđım. “Yani, tabii ki olabilir de erkek arkadaşım fakat Barış...” Konuştukça batıyordum. “Kısacası, Barış en yakın arkadaşlarımdan birisi sadece. Ona biraz durumumdan bahsetmiştim, bu yüz-
den bunu ondan gizlemek istemiyorum.”

Sanki bir an gülmüştü, belki de yanlış görmüştüm.

“Ona anlatmak mı istiyorsun?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Bence biraz bekle, ileride anlattırın. Tabii, ben sadece tavsiye veriyorum, anlatıp anlatmamak sana kalmış.”

Şimdi ne söylenirdi? Ne denirdi, bilemiyordum. İkimiz de bir savaşın içine düşmüştük ve birlikte mücadele etmeyi seçmiştik. Birbirimize baktık öylece. Serter bardağını yavaşça eline alıp

pencerenin önüne geçti. Boğaz manzarasının soluk renkleri yüzüne çarpıyordu.

Camın yansımasında göz göze geldik.

“Söyleyeceğin başka bir şey yoksa yatmaya gidiyorum,” dedi Serter.

“Tek bir şey var. Eylül... Bugün defalarca konuştuk. Bu evliliğe inanacağını hiç zannetmiyorum.”

“İnanmasın, problem yok.” Ceketini üzerine geçirip gömleğinin ilk iki düğmesini açtı, ardından salonun kapısına doğru yürüdü. “İyi geceler.”

Serter’i salondan çıkana kadar izledim, sonra elimdeki yüzüğe bakakaldım. Artık parmağымda yabancı bir adamın yüzüğü olacaktı.

Peki, şimdi ne yapacaktım?

Kahveye öylece bakarken sıcaklığı yüzünden elim yanmıştı. Baş

BÖLÜM 8

DÜŞMAN

parmağımı kullanarak bardağı hafifçe ittim. Başımı masanın üzerine yaslamıştım, gözlerim ise bardağa odaklanmıştı. Sıcak kahveden çıkan duman etrafa yayılmıştı. Ben ise düşüncelerimle baş başaydım.

Çam'ı özlemiştim.

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki Çam'ı ne yapacağımı düşünememiştim.

Şu an muhtemelen bahçede yapayalnızdım. Karşı evin sahibine Çam'a mamasını yedirmesi için mesaj atmıştım, o da Çam'ın fotoğrafını göndermişti. Hâlimden memnun görünüyordu, yine de aklım ondaydı.

Bardağı tekrar kavrayıp dudaklarıma götürdüğümde kahveyi bitirdiğimi fark ettim. Öylesine düşüncelerime odaklanmıştım ki içtiğim kahveden bile haberim yoktu. Yabancı bir evde, bilmediğim bir mutfakta kahvaltı etmeye çalışıyordum. *Ben burada ne yapıyorum*, diye düşünmeden edemedim.

İkinci kahvemi yapmak için kahve makinesinin başına geçtiğimde küçük bir kâğıt parçası dikkatimi çekti. Üzerinde özenli bir el yazısıyla "*Berrak için*" yazıyordu.

Berrak kimdi?

Önemli birisi olmalıydı.

Merdivenden gelen ayak seslerinin ardından hole inen Serter'i gördüm. Bugün de takım elbise giymişti. Hep özenliydi. Kol düğmelerini ilikledikten sonra koridorda bulunan aynadan kendisine baktı. Mutfak kapısı açık olduğu için onu rahat rahat görebiliyordum.

Saçını düzeltti ve kravatını güzelce bağladı.

Yakışıklıydı, bu inkâr edilemez bir gerçektir.

"Günaydın," diye seslendim.

Kafasını çevirip bana bakarken ciddi görünüyor olması, beni bir miktar tedirgin etmişti. “Günaydın.” Sesi boğuktu.

Serter’in bu karakteristik sesi beni benden alıyordu. Bu sestten bir şiir dinlemek isterdim.

Kahvaltı masasını işaret ettim. “Sana kahvaltı hazırladım, aslında ben pek kahvaltı etmem ama birlikte yeriz diye düşündüm.” Kahve bardağını alıp masaya koydum. “Ne seversin, bilemedim. O gün karşılaştığımızda sebze ağırlıklı beslendiğini söylemiştin. Bir de fit bir vücudun olduğunu da...” Kızarıp cümleyi tamamlayamadım.

Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. “Demek fit bir vücudum var.”

Alev aldım. “Yanlış anlama, seni incelemedim.”

“Tabii, öyledir.”

İçeriye girip direkt olarak tabaktan bir parça salatalık aldı. “Ben de kahvaltı etmeyi sevmem.” Salatalığı yavaş ama büyük bir dikkatle çiğnerken onu izlemeye başladım, transa geçmişim âdeta. “Genelde sabahları aç karnına brokoli ve havuç suyu içerim. Yine de hazırlamışsın, yememek olmaz.”

Sabahları “brokoli” suyu içen adama sucuklu yumurta hazırlamıştım. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Serter bu sırada tabağına sucuklu yumurtadan bir parça almıştı.

“Pek de fit bir menü olmamış,” dedi gülümseyerek.

Ben de karşısına geçip tabağına sucuklu yumurta aldım ve ikimize çay doldurdum. Serter, çay bardağına kaşlarını çatarak baktı. Yine ne olmuştu da bu adam ciddileşmişti?

“Gece, ben çay sevmem,” dedi.

Allah kahretsin, ilaçları içmediğim hâlde etkisi devam ettiği için bazı şeyleri unutuyordum. İlk yemek yediğimiz gün kendisi söylemişti zaten kafein tüketmediğini.

“Özür dilerim.” Hızlıca bardağı önünden alıp lavaboya bıraktım. “Bazen unutuyorum, gerçekten bilerek yapmıyorum. Neden böyle oluyor, bilmiyorum ki...” Hayatım hep bir şeyleri unutarak geçiyordu. Ne yapacaktım ben?

“Sorun yok, lütfen telaşlanma,” dedi. “Özür dilerim.”

Elim ayağım birbirine dolanmıştı. Serter beni sakinleştirmek için dirseğimi yavaşça tuttu. O an iyice heyecanlandım. “Gece, sorun yok. Unutkanlık çoğu insanda var. B12 takviyesi al. İstersen doktora gideriz, sorun neyse hallederiz.”

“Evet...”

Sorunun ilaçlar olduğunu söyleyemedim çünkü olumsuz şeylerden daha fazla bahsedip moralimi bozmak istemedim. Sonuçta o da bana içirilen ilaçların yarattığı yan etkileri biliyordu ama sanırım konuyu açıp beni üzmemiştii.

Bugünler de geçecekti. Her gecenin bir sabahı vardı, benim de güneşim doğacaktı elbette. Sadece şu an bir karmaşanın içindeydim ve biraz acı veriyordu.

Karşıma geçip yanağıma dokundu. Elleri yanağıma değiyordu, gözleri ise bir derinliği hatırlatıyordu sonbaharın yazında. Gözlerime baktı, kalbime dokundu tesellisi. Yanağıma okşayan başparmağını hissedince gözlerimi birkaç saniyelğine kapattım.

“Ben buradayım... *Buradayım.*” Yanağıma okşamayı bırakıp iç çekti. “Seni bir şeyler üzüyor, farkındayım fakat artık ben buradayım. Böyle yorgun bakma, Gece. Böyle yorgun bakma çünkü dünya, senin yorgun gözlerini taşıyamayacak kadar aciz. Güçlü dur, bırak da seni üzenler güçsüz kalsın.” Sesi fısıltıdan halliceydi.

“İyiim,” dedim.

Gözlerimin içine baka baka yüzüme eğildi. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp bir süre orada oyalanmayı tercih etti. “İyi olacaksın.”

“Teşekkür ederim, Serter,” dedim. *Ben iyi olacaktım. Her şey geçecekti.*

“Şimdi şu güzel kahvaltıyı edelim. Bir daha da kahvaltı hazırlama. Kendini yormana gerek yok. Sen sadece derslerinle ilgilen, lütfen.”

“Ben bir şeyler hazırlamayı seviyorum.” Ya da bir nevi alışkanlık diyebilirdik. Köle gibi çalıştırıldığınız bir yaşama alıştığınız zaman kahvaltı gibi karmaşık bir öğünü hazırlamak bile yorucu gelmiyordu.

Gülümsemeye devam etti. “Ben, senin bir şeyler hazırlamanı istemiyorum. Bu konuda netim.” Kolunu kaldırıp saatine baktı. “Benim çıkmam gerekiyor, bugün biraz işlerim var. Sen okula mı gideceksin?” diye sordu.

Sahi, bugün nereye gidecektim?

“Bilmiyorum, köpeğimi çok özledim. Onu görmeye giderim...”

“O eve gitmeni istemiyorum. Birazdan birini gönderirim, köpeğini alıp getirirler,” dedi düşünceli davranarak.

“Eve alacak mısın onu?” Şaşırmıştım.

“Tabii ki...”

Serter’i tanıdıkça dünyada hâlâ iyi insanların var olduğuna inanmaya başlamıştım. “Teşekkür ederim.” *Gerçekten teşekkür ederim, Serter Güçlü.*

Buzdolabını açıp brokoli suyu olduğunu düşündüğüm bardağı kafasına dikti. Bir iki yudum aldıktan sonra peçeteyle ağzını sildi. Bir tutam saçı alnına düşmüştü, beyaz gömleğinin ilk üç düğmesinin sıkılığı ise dikkatimi çekmişti. Kravatı güzeldi, bir yerden tanıdık geliyordu. Nereden tanıdık geliyordu, bir türlü bulamıyordum.

“Benim şimdi çıkmam lazım.” Bardağı lavabonun içine bırakırken sırtı bana dönüktü. “Bir sorun olduğunda beni aramayı ihmal etme.”

“Aklın kalmasın.” Arkama döndüğümde masanın üzerindeki tabakları toplamaya başladım. Serter’in bulunduğu yerden bir kâğıt hışırtısı geldi ama ne yaptığını çözemedim.

Arkama döndüğümde çöp kutusuna bir şey attığını fark ettim. “Görüşürüz.” Boğazını temizledi. “Kendine dikkat et.”

“Sen de.”

Serter çıktıktan sonra bunaldığımı hissettim. İçimde bir sıkıntı vardı ve kendimi durduramıyordum. Masadaki kirli tabakları toplayıp bulaşık makinesine yerleştirdim, arkadan bir müzik açtım.

Tuğkan - Sen Benim.

Şarkıyı dinleyerek tüm mutfağı topladım. Kahve makinesinin üzerinde duran not kâğıdı ortada görünmüyordu.

Ne ara kaldırmıştı?

Bir saat sonra kapı çaldı. Karşımda Çam’ı görür görmez bütün neşem yerine geldi. Nihayet, Çam’a kavuşmuştum. “Oğlum benim.” Yanaklarını öptüm. “Çok özledim seni.”

“Buyurun.” Çam’ı getiren adam tasmaını da uzattı.

“Çok teşekkür ederim.”

Bir başka adam kapının girişine büyük bir köpek maması paketi ve mama kapları bıraktı.

“Serter Bey gelirken bunları almamı istedi.” “Teşekkürler,” dedim.

Kapıyı kapatıp oğluma doğru yürüdüm. “Serter abin çok düşünceli, oğlum.” Kaşlarım bir anda çatıldı çünkü Çam’ın ağzında çikolata izleri vardı. “O abi sana çikolata mı yedirdi? Seni yaramaz Çam, çikolatayı kabul etmemeyi öğrenemedin mi sen?” Çam kulaklarını yine dikti.

“Hiç öyle bakma, seni evlatlık vereceğim.” Sesim biraz yüksek çıkmıştı. “Şaka yaptım, canım oğlum.” Ona tekrar sarıldım.

Kapı tekrar çaldı. O gün restoranda gördüğüm kadın gelmişti. Ben o yaşlı adamla yemek yerken Serter, bu kadın ve çocuğuyla başka bir masada yemek yiyordu.

“Merhaba,” dedi kadın sert bir sesle.

“Merhaba.” Açıkçası biraz garip hissetmiştim. Kadının bakışlarında anlamlandıramadığım bir şeyler vardı.

“Ben Berrak. Serter yok mu?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. “Yok, çıktı ama isterseniz arayabilirim.”

O gün yanında gördüğüm çocuk da kadının yanındaydı. Pamuk şekeri ve elinde tuttuğu kamyonetiyle sevimli görünüyordu. Çam’ı görür görmez içeri daldı ve onun peşinde koşturmaya başladı.

Çam dilini dışarıya çıkardı. Çocuklara bayılırdı.

“Anne, bak, *keöpüş*!” dedi çocuk. İsmi Semih’ti, o gün restoranda annesi ona seslenirken duymuştum.

Kadın, çantasını ve montunu astı. Ayakkabı dolabını bulup terliklerini çıkardı. Bu eve sık sık geldiği belliydi. Sanki ev ona aitti.

Serter ile aralarında bir şey olabilir miydi? Bunu düşününce saçma bulmuştum. Serter hayatında birisi varken benimle sahte bir evlilik yapmazdı.

“İsmi ne?” diye sordu Semih köpeğimi işaret ederek.

Gülümsedim. “Çam,” dedim.

“Senin köpeğin mi?”

“Hı hı.”

Semih işaret parmağını annesine doğrulttu. “Anne, ne olur bana da *keöpüş* al, lütfen.”

Berrak direkt yüzünü buruşturup salona ilerledi. Köpek ile Semih de arkasından ilerleyince öylece kalakaldım.

Kadın fazla soğuktu.

Yarım saat sonra kapıdan gelen anahtar sesiyle irkildim. Serter aceleyle içeri girmişti. Saçları sırlıslıkla olmuştu. Onu o hâlde görünce dışarı baktım ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını fark ettim.

Serter'in dağınık hâlini görünce gülmeden edemedim.

"Selam. Gülme lütfen..." Serter de gülümsüyordu. Islak montunu ve ceketini sandalyenin üstüne bıraktı.

"Yağmura yakalanmışsın."

"Biraz öyle oldu. Normalde erken gelmeyecektim fakat takım elbisem mahvoldu. Bugün birkaç milletvekili ile görüşmem vardı, onların yanına bu hâlde gidemezdim."

"Ben sana takım elbise hazırlayayım mı?" diye sorduğumda duraksadı.

"Gerek yok, toplantı yarına ertelendi," dedi. Galiba bu durum hiç hoşuna gitmemişti. En azından ses tonundan bunu sezmiştim.

"Misafirin var." Yan odada Çam ile oynayan Semih'i ve yanlarında oturan Berrak'ı işaret ettim.

"Semih'in sesi mi o?" Serter'in gözleri parlamıştı. O sırada Semih koşarak gelip Serter'in boynuna atladı; Serter de çocuğun kafasını öptü.

"Amcacığım, sen ne yapıyorsun burada? Bir de köpekle mi oynuyorsun?"

"Bana köpek alır mısın?" diye sordu Semih.

Serter, Berrak ile göz göze gelmişti. "Hoş geldin, geleceğinden haberim yoktu."

Berrak bacak bacak üstüne attığında eteği biraz açılmıştı. "Biraz alışveriş yaptık, sonra sana gelelim dedik. Bu hafta sende kalalım diyorum, hem değişiklik olur."

Serter bana baktı. "Gece, yanıma gelsene," dedi.

Serter'in yanına oturduğumda ellerim yine titremeye başlamıştı. Sanki onun kokusunu duyan ellerim anında titremeye geçiyordu. Üstelik bu büyük bir haksızlıktı. Onun yanında bu kadar gergin

olmamalıydım. Ellerimi kucagımda birleştirdim. Yüzümü ona çeviremedim, *derin mavi gözlerinde* kaybolmaktan kurtuldum.

“Berrak, bu hafta biraz zor görünüyor.” Serter kelimeleri vurgulamıştı.

Berrak önce bana bir bakış attı, sonra tek kaşını havaya kaldırdı. “Neden?”

“Misafirim var.” Kucagımda bulunan elimi, elinin arasına aldı. “Daha doğrusu nişanlım.” Berrak’ın yanında bile rol yapıyor olması beni şaşkınlığa uğratmıştı.

Normalde bu tiyatroyu sadece Eylül ve Gürsel için planlıyorduk ama Serter, kendi çevresini de bu oyuna dâhil ediyordu. Neden bunu yapıyordu ki? Berrak’ın öfkeli ifadesi ve çatık kaşları kendimi daha da kötü hissetmemeye neden oluyordu. *Henüz erkendi, çok erkendi.*

“Nişanlın mı?” Berrak gözlerini açmıştı.

Serter avuçlarında bulunan elimi sıkıttı. Berrak bu hareketten daha da rahatsız olmuştu benziyordu.

“Evet.” Kravatını çıkarmak için sol elini kullandı. Diğer eli ise elimi tutmaya devam ediyordu. “Uzun zaman önce bir ilişkimiz vardı. Yıllar sonra yeniden karşılaştık ve evlenmeye karar verdik.”

Berrak hayal kırıklığına uğraşmıştı, bir kadın olarak bunu hissedebiliyordum. Zoraki bir gülümsemeyle bizi tebrik etti. “Teşekkür ederiz.”

Terlemeye başlamıştım. Bu atmosfer beni terletiyordu. Sanki bir dikenin üstünde bedenim asılı kalmıştı. Serter Güçlü ellerimi tutuyordu. Terli olan ellerimi saklamak istiyordum. Bir anda değişen hayatıma ben bile ayak uyduramıyordum. Ne ara nişanlanmıştım?

Şimdi ben nişanlı mıydım? Hem de İspanya Büyükelçisi ile? Aniden yeni bir hayatın içine düşmüştüm.

“Ben kalsam iyi olur.” Sesim kısık çıkmıştı.

Serter yavaşça kulağıma eğildiğinde tüylerim diken diken olmuştu. “Nereye?” diye sordu.

Bu kadar yakın oturmak zorunda mıydık?

“Hiç...” dedim.

Gözleri parladı. “Hiç mi?” Elimi bırakıp ayağa kalktı. “Uykun mu geldi?”

“Hayır, kafeye gitmem gerekiyor.” Anlamaz gözlerle bakınca onun gibi ayağa kalktım. “Uzun zamandır bir kafe işletiyorum da... Gidip kontrol etmem lazım.” Derin derin yutkundum.

Kendime ait bir kafem vardı. Orayı Sezen adında bir çalışanım işletiyordu. Genelde boş zamanlarımda oraya gidiyordum. Sezen tüm işleri halledebiliyordu. Şimdi de bu gergin ortamdan kurtulmak için kafeyi bahane etmiştim.

“Tamam, ben seni kapıya kadar geçireyim,” dedi.

“Geliyorum, Berrak,” dediğinde elimi elinin arasına aldı bir kez daha. Adam gayet sevgilisiymişim gibi elimi tutuyordu. Daha önce de mi sahte sevgilisi olmuştu? Bence olmuştu. İdmanlı görünüyordu.

Kapıya doğru birlikte yürürken omuzlarımız birbirine çarptı. Yüzümü buruşturdum ve arkamızda bıraktığımız Berrak ile ilgili şüpheye düşerek Serter’i kenara çektim. “Bir şey soracağım,” dedim.

“Dinliyorum.” Sesi aniden ciddileşmiş, içeride takındığı samimi tavırdan eser kalmamıştı.

Sonuçta ben, onun sevgilisi değildim. Aramızda bir şey yoktu. Ben onun için sıradan bir insandım. Gözünde de böyle birisiydim. *Gece, kendine gel, yine saçmalamaya başladın. Tamam, anladık, sen onun eski sevgilisisin. O senin hiçbir şeyin değil ve siz rol yapıyorsunuz.* “Dinliyorum?” dedi bir kez daha.

Dalgınlığımı fark etmişti.

“Berrak arkadaşın mı?” Ne? Bunu ben mi sormuştum? Ben nasıl böyle bir şey sorardım? Rezalettim, rezalet! Bunun başka açıklaması yoktu. *Gece, sen yirmi üç yaşındasın, neden on üç yaşında gibi davranıyorsun?* Çok saçma sapan sorular soruyordum.

“Bunu sahte nişanlım olarak mı yoksa meraktan mı soruyorsun?”

Adam nereden vuracağımı biliyor. Bak, yakaladı seni. Meraklı birisi olduğunu fark etti. Rezişin, rezi!

“Meraktan,” dedim.

Kaşlarını çatıttığında soruma cevap vermemesi beni düşündürdü. Berrak ile ilgili soru sormam normal değil miydi?

“Merak yani...”

Kollarımı birbirine sardım. “Merak, başka bir şey değil. İçerideyken biraz garip baktı. Neden öyle baktığını anlamaya

Çalışıyorum. Eğer sevgilinse ya da sevgili adayınsa bilmek isterim. Ona göre davranırım. Saygı gösteririm.” *Abartma, Gece, sen mi saygılısın?*

“Sadece arkadaşım...” Duraksadı. Sanırım kelimeleri zihninde toplamaya çalışıyordu. “Başka bir şey olamaz, her ne kadar sahte bir ilişkimiz olsa da ben sevgilisine *sadık bir adamım.*”

Bunu söylediği an iim huzurla dolmuş, dürüstlüğü karşısında dengem şaşmıştı. Serter gerçekten de farklıydı. Bunu birkaç günlük izlenimle söylemiyordum. Tam aksine, bazen bazı insanları iki günde bile tanıyabiliyordunuz. O da öyle birisiydi.

“Benim sadık olmamı bekler misin peki? Yani sahte bir ilişkimiz olacak, başkasıyla grşrsem kızar mısın?” diye bir soru yönelttim.

Derin bir nefes aldı. “Kızarsam...” Ellerini cebine sokup bana eğildi. “Kızarsam benim için vazgeçer misin tüm erkeklerden?” Bu soru hepsinden daha kritikti.

“Vazgeçer miyim?” diye sordum.

“Bilmem, ben de onu soruyorum.” Gülümsedi.

Terliyordum.

Serter ise gözlerini dikmiş, tüm dikkatiyle bana bakıyordu. Bunu bilerek yapıyordu, benimle oynamak hoşuna gidiyordu.

“Bu arada sahte bir ilişkimiz var diye kendini kısıtlanmış olarak görme.” Elini cebinden çıkardı. “Mutlu olmanı, yaşıtların gibi hayatını yaşamanı isterim. Eğer hayatında birisi olursa da bunu gizlice yaparsan sevinirim, onun dışında mutlu olman her şeyden daha önemli.”

Gavat mıydı acaba?

“Sen neden sadık oluyorsun peki?” Sesim titrek çıkmıştı.

“Prensiplerim var,” dedi tok bir ses tonuyla.

“Neyse, ben artık gideyim.” Dış kapının kolunu sola çevirdiğimde onun ayakta dikilen bedenine gözlerimi çevirdim. “Bu arada her şey için teşekkür ederim. Bunu milyonuncu kez de olsa söylemekten bıkmayacağım. Akşama görüşürüz.”

“Pekâlâ, akşam görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedim bir kez daha.

Kafede oturuyordum.

Burayı ailemden kalan mirasın bir kısmını kullanarak almıştım. Uzun zamandır tek gelir kaynağımdı. Tüm param o insanlara bağlı olduğu için istediğim harcamayı yapamıyordum. Onlar yüzünden bir türlü istediğim hayatı yaşayamamıştım. Şimdi ise kendime çizdiğim bir yol vardı ve bu yol uğruna harcamayacağım kimse yoktu.

Dışarıya bakıyordum.

Pencereden dışarıyı izlerken yağmur damlaları cama çarpıyordu. Bahardan uzaklaşmanın zamanı gelmişti belki de...

“Gece Hanım, bir kahve daha getireyim mi?” diye sordu Sezen.

Sezen uzun zamandır bizimle çalışıyordu, hem garsonluk yapıyor hem de kasaya bakıyordu. O, güvendiğim nadir insanlardan biriydi. Buraya gelmeden önce ailesinden kaçan bir kız çocuğuydu. On sekiz yaşında olmasına rağmen akıllı ve oldukça zekiydi. Ailesinden kaçtığında ilk yardım elini uzatanlardan birisi olmuştum. Artık bizim ailemizin bir parçasıydı.

“Hayır, teşekkür ederim.” Kahve bardağını ona uzattım. “Sadece şu damla çikolatalı kurabiyelerden hazırlarsan iyi olur, Barış çok sever.”

Barış’ın tuhaf bir midesi vardı. Bir keresinde yolda satılan midyelerden ve mısırlardan alıp karıştırarak yemişti. O gün midesiz olduğunu kanıtlamıştı. Bir insan nasıl onca şeyi karıştırıp yiyebilirdi?

“Tabii, hallederim ben.” Sezen mutfığa doğru ilerledi.

Kafe bugün sakindi.

Yavaşça kafamı kaldırdığımda kapının önünde ayağını paspasa vuran Barış ile göz göze geldim. Saçları yağmurdan ıslanmıştı, beni görünce gülümsedi. Yağmurluğunu çıkarıp eline aldıktan sonra kapıyı açtı. Onun bu dağınık hâline bakarken kendimi kakhaha atmamak için zor tuttum.

“Selam.” Yanağımı öptü. “Bugün pek güzelsin, Gece.”

Burnumu çektim. “Nezle oldum sanırım, burnum akmaya başladı.”

Kakhaha attı. “Salak, tabii olursun... Geceleri yine buz yiyorsun, değil mi?”

Aslında bir haftadır yemiyordum. Tuhaf bir takıntım vardı, yaz kış demeden buzluktan çıkardığım buzları yiyordum. Neden böyle

yapıyordum, bilmiyordum. Kendimi buz yemeye alıştırmıştım. Oysa yememem gerekiyordu.

“Salak deme lütfen, benim zekâ seviyem gayet yüksek.” Peçeteyi burnuma götürdüm. “Haydi, gidip mutfaktan kurabiye al.”

Barış’ın tek kaşısı havaya kalktı. “Canım ben diyetle girdim, diğer erkekler gibi kas yapacağım.”

Gözlerimi devirdim. “Seni pislik.”

“Ağzın mı bozuldu senin, ayol?” Aklınca Naz’ı taklit ediyordu.

Peçeteyi yüzüne fırlattım. “Evet.”

Başımı yana çevirip su şişesinin kapağını açtım. İçine bir tane ağrı kesici attım. Suyu çalkalayıp ağzıma götürürken beni izliyordu.

Barış bazen bana bakarken dalıp giderdi. Bir sebebi yoktu.

“Okula gitmeyecek misin?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. “Okul ne işe yarıyordu?”

O sırada Sezen sıcacık kurabiyeleri masaya getirdi. Barış gülümsedi. “Teşekkür ederiz, Sezen. Eline sağlık.”

Sezen gülümseyip tepsiyi göğsüne bastırdı. “Rica ederim.”

Barış o kadar dalgındı ki yemeyeceğini söylediği kurabiyesini yemeye başlamıştı. “Bir süre bizim evde kal, orası güvenli değil.”

Kafamı yana salladım. “Teşekkürler, şu an geçici olarak başka bir yerde kalıyorum.”

Serter kararı bana bırakmıştı ama sahte evlilik olayından bahsedip bahsetmemek arasında kalmıştım. Nasıl anlatacaktım ki? Barış’a olan güvenim sonsuzdu, ona yalan söylemek de istemiyordum.

Biraz zaman geçtikten sonra anlatmaya karar verdim. Şu an bunca belirsizlik arasında ben bile ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Nerede kalıyorsun?” diye sordu Barış.

“Otelde,” dedim yalan söyleyerek.

“Peki, güvenli mi?”

Eski evim dışında her yer *güvenli*di benim için. “Evet, merak etme,” diye mırıldandım. Yavaşça toparlanıp eşyalarımı çantama attım. “Çıkmam gerekiyor, sana afiyet olsun. Görüşürüz.”

“Tamam.”

“Bir avukatla randevum var.” Siyah çantamı koluma takar takmaz şemsiyemi elime almıştım. “Barış... Bu arada iyi ki varsın. Desteğin için teşekkürler.”

Barış’ın gözleri parladı. “Sen her şeye değersin, Gece.”
Gülümsedim.

Kapıdan çıkmadan önce şemsiyemi açmıştım. Yağmur yine artmıştı. Eylül ayının dengesizliği! Yağmur bir çiseliyordu bir artıyordu. Yoldan geçen ilk taksiye atlayıp buluşacağım avukatın bürosunun yolunu tuttum.

Avukat Esra Tüzzen.

Esra ile aylar önce tanışmıştık. Genellikle kadına şiddet davalarına bakardı. Bir yıl önce nişanlısı tarafından feci şekilde öldürülen Dilara Yıldız’ın davasına bakıyordu. Esra, bu dava ile kendini kadınların sesi olmaya adanmıştı.

Kapının tam önünde durduğumda onu masada otururken gördüm. Önünde bulunan kâğıda bir şeyler yazıyordu. Beni fark ettiğinde kafasını kaldırıp gözlüğünü çıkardı. “Hoş geldin, Gece.”

Esra’ya samimi bir şekilde sarıldım. “Hoş bulduk.”

“Sana hemen kahve söylüyorum.”

“Çok kalmayacağım, başka zaman içeriz,” dedim.

Bacak bacak üstüne atıp yüzümü ona çevirdim ve hemen konuya girdim. “Genellikle kadına şiddet ve cinayet davalarına baktığını biliyorum ama senden özel bir isteğim var. İstanbul’da başarılı birçok avukatla iş birliği yaptığını biliyorum. Beni onlardan biriyle tanıştırsan çok sevinirim.”

“Sorun nedir?” Meraklı gözlerle çantamdan çıkardığım kâğıda baktı.

“Bu, ailemden kalan mirasın dağılımı. Mirasın yüzde sekseni bana kaldığı hâlde bir türlü para çekemiyorum. Banka hesabıma yakınlarımdan birisi el koydu.” “Çok ilginç,” dedi.

“Bana yardım etmesi için güçlü bir avukata ihtiyacım var.”

Esra saçlarıyla oynarken titreyen parmaklarıma gözü takıldı. Yaşadığım travma ya da içtiğim ilaçların yan etkilerinden biriydi. Rahatsız ve gergin hissettiğim durumlarda parmaklarım titrerdi ve ben buna engel olamazdım.

“Sana yardımcı olurum elbette. Yalnız bir şeyden emin olmam gerekiyor. Bu tarz davalarla çok fazla ilgilendim. Genelde aile içi miras anlaşmazlıklarının sonu pek iyi bitmez. Her şeyin yolunda olduğuna eminsin, değil mi?”

Esra, beni kardeşi gibi görüp kollardı. Yıllar önce ailesini kaybetmiş küçük bir çocukken annem, Esra’yı kanatları altına almış ve eğitim masraflarını karşılamıştı. Esra üniversiteyi kazandığında annemin mezarına gelmiş ve orada yıllar sonra karşılaşmıştık. O günden sonra da bağımızı asla koparmamıştık.

Ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa Esra’yı arardım, o da bana büyük bir içtenlikle yardımcı olurdu.

“Bu soruya cevap vermek istemiyorum, Esra. Sadece yardımını rica ediyorum, başka türlü bu işten kurtulamam,” dedim. Eğer hayatımın tehlikede olduğunu söyleyip amcamdan bahsetseydim konu çok daha başka yerlere giderdi, bu yüzden net bir cevap vermemeyi seçtim.

Aslında para zerre kadar umurumda değildi ama bir savaş başlatmaya karar vermiştim. Bu saatten sonra duramazdım. Ben evleniyordum ve bu da onları öfkelenmişti. Öfkeleri benim yüzümden gün yüzüne çıkmıştı. Şimdi ise atağa geçmem gerekiyordu. İlk kez karşı karşıya geldiğim bu insanlara karşı bir şeyler yapmalıydım.

“Tamam, ben avukat arkadaşım ile görüşüp sana dönüş yapacağım.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim.” Çantamın askısını sıkıca kavradım.

“Ne demek... Her zaman yardımcı olurum,” dedi.

Son kez gülümseyip ofisten çıktım ve asansöre yöneldim. Asansörün kapısı açıldığı sırada telefonuma baktım. Naz dışında arayan yoktu. Bir de mesaj atmıştı.

Cicilerini giy. Akşam dışarı çıkıyoruz!

Güldüm, gülmek imkânsızdı. Hemen Naz’ı aradım, o neşeli sesini duyar duymaz tüm enerjimi yerine geldi. Az sonra ona üzüleceği bir haber verecektim.

Kaşlarımı çattım. “Ben dışarıya çıkamam,” dedim o telefonu açar açmaz.

“Neden?” diye sordu hayal kırıklığıyla.

“Yorgunum bugün. Başka zaman yaparız,” dedim.

“Gece, sürekli evdesin. Bak, bir gün gerçekten kafayı yiyeceksin, izin ver de seni eğlendirelim. Söz veriyorum, sana koca bulmaya çalışmayacağım!”

Koca bulmak mı? *Benim zaten bir kocam olacak*, diyemedim. *Allah’ım, düşüncesi bile tüyler ürpertici!* Arkadaşlarım evleneceğimi duyduğunda ne yapacaktı, bilmiyordum. Muhtemelen Naz düşüp bayılırdı, Barış sinirlenirdi, Atakan küfredirdi, Nehir ise bön bön bakardı.

Derin bir nefes aldım. “Barış ile çıkın,” dedim. Yine araya diğer arkadaşımı sıkıştırmıştım. Ne zaman bir bahane bulmaya çalışsam bunu yapıyordum.

“Barış geceleri pek çıkmıyor, biliyorsun.”

“Naz, bu akşam cidden hiç uygun değil.”

“Peki.” Naz’ın üzöldüğünü ses tonundan anlayabiliyordum. “Sonra görüşürüz o hâlde.”

“Naz...” Cümlemleri bitirmeme izin vermeden telefon kapandı. Naz haklıydı, onu ihmal ediyordum ama elimde değildi. Her şey o kadar karmaşıktı ki...

Bu düşüncelerle boğuşurken Serter’in evine gelmişim bile. Çantamı sol elime alıp eve doğru yürürken kapının önünde bulunan korumalar dikkatimden kaçmamıştı. Hepsinin duruşu heykelden farksızdı. Bellerinde silah vardı. Serter’i kimden koruyorlardı ki? Asla anlam veremiyordum.

Serter’in giydiği jilet gibi takım elbiseleri ve her sabah tıraş olmuş hâli gözümün önünde canlandı. Bir de kendi hâlime baktım. *Dağınık* bir kadındım. Dağınıklığı seviyordum. Plan yapmayı sevmez, her yere geç kalırdım. Serter gibi planlı ve düzenli değildim.

Çantamdan evin yedek anahtarını çıkardığımda korumalar kenara çekildi. Kapıyı açar açmaz, “Çam!” diye seslendim.

Çam, şöminenin karşısında uyuyordu. Ağzının bir kısmı açıktı, sivri dişleri ortaya çıkmıştı. Tüylerine şömine ateşinin kızılığ vuruyordu. O uyuduğu için onu rahatsız etmek istemedim. Parmak uçlarıma basarak üst kata çıkarken bir şey dikkatimi çekti.

Çalışma odasından bağırış sesleri yükseliyordu. Üstelik bu tanıdık bir sestti. Hızlıca adımları çıkıp kapının önünde durdum. Kapı hafif aralıktı. İçerideki kişiyi görüyordum.

Sarı saçları dağılmış, gergin yüz ifadesiyle odanın içinde tur atan kişi Eylül Yalçın'dı. Yüzünde büyük bir öfke vardı, kaşları yine çatıktı. Her zaman gergin olan yüz ifadesi bu sefer öfke barındırıyordu. Genelde dudaklarında yapay bir gülümseme olurdu ama bugün o da yoktu.

“Böyle bir şey mümkün olamaz!” diye bağırdı. “Bana yalan söyleme, Serter.”

Serter ile evliliğimizi tartışıyordu. Odadaki konuşmaları dinlemeye karar verdim. Çalışma odasının hemen karşısında bir ayna vardı. Aynaya direkt Serter'in yüzü yansıyor. Böylece kafamı içeriye uzatıp görmeye çalışmama gerek kalmamıştı. Sadece aynaya baktım.

Serter'in yüzünde herhangi bir duygu belirtisi yoktu. Eylül ise öfke doluydu. Klasik Eylül Yalçın... İsteddiği olmadığında deliren kadın... Bu hâlini zevkle izledim.

“Amcan, Gece'yi yaşlı bir adamla yemeğe gönderdi, Eylül. Kendi gözlerimle gördüm, ondan önce de mutfak dolabında gördüğüm ilaçlar var. Gece, o evde güvende değil. Bana yalan söylemeye de kalkma. Bir kez olsun dürüst olup yediğin haltları anlatabilirsin.” Serter beni koruyordu.

“Gece benim kız kardeşim. Ne ilaçlarla bir alakam var ne de o yemekle.” Yalan söylemeye devam ediyordu. “Bak, onun psikolojik sorunları var. Sandığın kadar akıllı değil.” Bir deli olmadığım kalmıştı. *Devam et, Eylül.* “Onun sorunları büyük. Eğer sırf onu korumak için evleniyorsan hata ediyorsun. Başına büyük bir bela alıyorsun çünkü kardeşimle ancak ben ilgilenebiliyorum.”

Serter bir anda elini yumruk yapıp masaya vurdu. Gözleri ateş saçıyordu. Eylül'ün üstüne yürüdüğünde aynanın kadrından çıkmıştı.

“Yalan söylüyorsun. Bariz yalan söylüyorsun. Senin her şeyini biliyorum. Neler yapabileceğini de tahmin ediyorum. Kendini masum göstermek için kardeşine iftira atıyorsun!”

“Serter, saçmalama! Beni hiç mi tanıımıyorsun? Biz kaç yıldır arkadaşız, bari beni aptal yerine koyma. Sırf Gece'yi korumak için kendini heba etmene gerek yok!” diye bağırdı Eylül.

“Gece, benim *evleneceğim kadın*,” dediğinde tekrar kadraja girmişti Serter.

Ablam elini alnına götürdü, gözlerinde telaş vardı. “Üç günde mi evlenme kararı aldınız? Buna inanmıyorum. Hiçbir güç beni buna inandıramaz. Sabah da onunla konuştum. Senin gibi yalanlar söylemeye devam ediyordu. Siz bayağı bayağı oyun oynuyorsunuz.” Serter yüzünü buruşturdu. “Gece ile geçmişim var, sen bunu bilmiyorsun.” Dudaklarını ıslattığını gördüm. “Bir trende başladı hikâyemiz,” dedi.

Trende mi? Trende bir kız ile tanıştığını biliyordum. Beni o kızla bağdaştırıp yalanını güçlendirmeye mi çalışıyordu? Ya da trendeki o kız ben miydim? Son önerme yanlış gibi geliyordu. Ama kafa karışıklıklarım ve unutkanlığımı düşündüğümde de emin olamıyordum.

“Trende derken? Yoksa bana bahsettiğin kız mı? Yıllar önce...” Ablam da mı biliyordu?

Onların bu kadar yakın olması sinir bozucuydu.

Serter kafasını salladı. “Evet, Gece de senden çekindiği için beni tanımazlıktan geldi.”

“Gece ile olmaz, kardeşim hep benim yanımda olacak. Senin Gece’yi İspanya’ya götürmene izin vermem,” dedi.

Eylül Yalçın tutuşmaya başlamıştı, içten içe gülümsedim çünkü komik geliyordu. Böyle böyle yanacaktı, o yanarken ben ateşinin ortasında gökyüzüne bakıp gülümseyecektim.

“Gece karım olacak, bırak da buna ben karar vereyim. Hem sen neden sürekli onu kontrol etmeye çalışıyorsun? Bu kadar kontrolcü olman normal mi? Evinde ilaçlar var, Gece senden korkuyor, amcanız ise onu yem olarak başkasına sunuyor... Beni konuşturma, Eylül. Yakarım ortalığı, seni de yakarım!” Serter’in sesi tehlikeliydi.

“Ben hiçbir şekilde ona zarar vermem,” dedi Eylül ve yalan söylemeye devam etti.

Serter kravatını düzelterip masanın kenarına kalçasını yasladı, elleri ise kucagındaydı ve gözleri direkt ablamın üzerindeydi.

“Gece bundan sonra benim yanımda olacak. *Müstakbel karımın* yeri benim yanımda. Her şeyiyle ben ilgileneceğim. Siz karışmayacaksınız.” Serter şartlarını sıralarken bir yandan da beni

koruyor olması, deyim yerindeyse kalbimde çiçekler açmasını sağlamıştı.

“Serter...”

“Ona zarar verecek hiçbir şeye müsaade etmem, ayrıca olur da bir yanlışını görürsem... İşte, o zaman yapacağımız iş birliği de dâhil her şeyi gözden çıkarıp seni yok ederim.” Serter iyice öfkelenmişti.

Burada daha fazla kalamazdım. Yakalanmak istemiyordum. Sonuçta dakikalardır konuşmalarını dinliyordum. Serter’in beni görmemesi gerekiyordu. Hemen aşağıya indim ve salona geçtim. Koltuğa oturup telefonumla ilgilenmeye koyuldum. Kısa süre sonra ayak seslerini duydum. Eylül kapıyı çarpıp çıktı, Serter ise salona geldi.

“Gece, selam.”

Boğazımı temizledim. “Ablam buradaymış. Sesi yankılanıyordu.”

Karşı koltuğa geçti.

Gömleğinin üst tarafında bulunan düğmelerine parmakları gidince duraksadı. Yavaşça düğmelerini açtığında göğsü ortaya çıktı. Yalnızca üç düğmeyi açmıştı. Sehpanın üzerinde bulunan su dolu şişenin kapağını açıp kafasına diktğinde bile gözlerim hâlâ boynundaydı. *Âdemleşmesi neden bu kadar belirgindi?*

“Evet, onunla konuşuyorduk.” Duraksadı. “Senin hakkında,” diye ekledi.

“Duydum zaten.”

“Amcanla iş birliği yapmadığını söylüyor, hiçbir şeyden haberdar olmadığını da ekledi.” Serter oldukça dalgın görünüyordu. “Gece, bu iş çocuk oyuncağı değil. Bana güveniyor musun?” Tereddüt ettim.

Bunun Serter ile bir alakası yoktu. Bu tamamen benimle ilgili bir sorundu. İnsanlar elbette birisine güvenebilirdi. Serter kesinlikle güven duyulacak bir adamdı. Üstelik benim için kendini ortaya atmıştı fakat yine de birine tam anlamıyla güvenmek benim için çok zordu.

“Cevabın yok mu?” Sorusunu yinelemişti.

“Bilmiyorum.” *Hayli karışığım*, diyemedim.

“Gece.” Dudaklarından dökülen ismim bir şiirin son dördlüğü gibi can alıcıydı.

“Efendim?” Gözlerimi birkaç saniyeliğiyle kapatıp ona çevirdim. “Serter, sen çok iyi birisin, bana evinin kapısını açtın, benim için çabalıyorsun ama beni yarı yolda bırakacak mısın? Onların sözlerine inanacak mısın? Benim için önemli olan bu.”

Ne olur, güzel bir söz söyle; yıllardır bir teselliye uzağım.

“Güvenilirliğim konusunda emin değilsen her şeyden önce şunu düşün: Ben devlet memuruyum, devletin önemli bir makamındayım. Hiçbir işi *öylesine* yapmam.”

“Biliyorum tabii ama...”

Elini havaya kaldırıp sözümü kesti. “İşin içinde başka olayların olduğunun farkındayım. Senin yaşadıkların üç günlük bir şey değil. Tam aksine, o evde yaşayamıyorsun, nefes alamıyorsun, yemeğe geldiğim ilk dakikada bunu anladım...” Gözlerimin içine baktı. “Gözlerindeki o ifade her şeyi açık ediyordu.”

Aramızda birkaç metre vardı ama o gözlerinde bulunan ateşi görmem için metrelerce ihtiyacım yoktu. Serter gerçekten de güçlü bir adamdı, soyadının hakkını veriyordu. Sanki bir rüya gibiydi her şey, *gerçek olamayacak kadar güzeldi*.

“Güven kolay kazanılmaz. Sana bunu sormam saçmaydı, haklısın. Sonuç olarak gerçek bir evlilik yaşamayacağız ve bir gün yollarımız ayrılacak.”

“Gidecek misin?” diye sordum.

Eliyle yüzünü kapattığında derin bir nefes aldı. “Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar; ya bir insan yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir.” Tolstoy’dan alıntı yapmıştı.

“Serter,” dedim. Tam bir şey söyleyeceği sırada kapı çaldı. Serter kalkıp kapıyı açtığında Eylül hışımla içeri girdi. Neden yine gelmişti ki?

“Buradasın demek...” dedi Eylül.

Serter, “Ben, sizi yalnız bırakayım,” deyip merdivene yöneldi.

Serter gidince yalnız kalmıştık. Eylül, Serter’in az önce oturduğu siyah koltuğa oturup ayaklarını öne uzattı. “Seni özlemişim,” dedi sahte bir samimiyetle.

Yalan neydi? Yalan bence karşıdaki kişiyi küçük gördüğü için süslü, abartılı ya da eksik bir cümleyi barındıran sözdü. Yalanı başka şekilde tanımlayamazdım.

“Neden buradasın?” diye sordum buz gibi bir sesle.

“Gece, sen bana hiç böyle bakmazdın. Seni kırmak istemezdim ben... Gerçekten olanlarla bir alakam yok.” Gözleri dolu doluydu. “Hayatım boyunca önceliğim hep sen oldun. Ne olur bana böyle davranma, buna dayanamam.”

Bu kadın bana daha sabah avaz avaz bağırmanın mıydı? Şimdi ağlamaklı bir şekilde benden af diliyordu. Eylül’ün ruh hâllerine akıl sır erdirmek mümkün değildi.

“Gerçekten alakan yok, değil mi? O Gürsel denilen adam beni tehdit etti...”

Serter katil olduğumu bilmiyordu, daha doğrusu beni katil olarak etiketlediklerini...

“Benim bunların hiçbirinden haberim yoktu, Gece. Yemin ederim! Amcama hak ettiği tepkiyi verdiğime emin olabilirsin.” Gözleri yumuşadı. “Ben seni çok seviyorum. Sen benim kız kardeşimsin...”

“Annemi özlüyorum...” Şimdi ben onun vicdanına oynuyordum, bu işler sıraylaydı.

Ayağa kalktı, yanıma oturdu ve sırtımı sıvazladı. “Sen çaresiz değilsin, Gece. Yıllar önce yaptığın şey bir hataydı ve geçti gitti. Artık büyüdün, önünde güzel bir gelecek var.”

Eylül neden böyleydi? Ondan nefret ediyordum. Kelimeleri yalan kokuyordu fakat neden gözleri samimi bakıyordu? Bu çelişki nedendi? Çelişki hep böyle olmak zorunda mıydı?

Kafamın karışmasına izin vermedim.

Kafamı onun göğsüne yasladım... “Gürsel’i evde istemiyorum, en azından bir süre gelmesin.”

Tamamen gelmemesini isteyemezdim, Gürsel Yalçın’ın geliyor olması iyi bir şeydi. Bu sayede, onlar gözümün önünde oluyordu ve konuşmalarını dinleyebiliyordum.

“Merak etme. Haydi, eşyalarını topla, evimize gidelim.”

Eve dönmek, yalanlarla dolu o çukura tekrar adım atmak demekti. Asla güvende hissetmediğim, odamda bıçak sakladığım eve dönmek istemiyordum.

“Bu akşam burada kalayım, yarın sabah gelirim.” Gözlerim duvarda asılı olan saate takıldı. “Hem Serter ile hiç vakit geçiremedim. Şimdi bir anda gidersem bana alınabilir.”

“Gece...”

“Efendim?” Şeytani bir biçimde gülümsedim.

“Onunla gerçek bir ilişki yaşadığın konusunda şüphelerim var, umarım yalan değildir. Gerçi, Serter bana yıllar önce tanıştığı bir kıızı yüzeysel olarak anlatmıştı. O kızın sen olduğunu iddia ediyor; madem sensin, bir anda evlilik kararı almak neden? Çok saçma,” dedi.

Eylül Yalçın bir suikastçıydı. Onun zekâsını hafife alamazdım.

“Amcam, beni o adamla yemek yemeye zorlayınca Serter, bana olan duygularından bahsetti. Zaten yıllar önce yarım kalmış bir ilişkimiz vardı. Birbirimize şans vermeye karar verdik.”

“Yani evlenmeyecek misiniz o zaman?” diye sordu kuşkuyla.

Eylül’ün bu evlilik takıntısı neydi? Serter’den hoşlanıyor olabilir miydi?

“Hayır, tam aksine, bu bir şeylerin yolunu açtı. İkimiz de amcam sayesinde bir araya geldik. Hatta Serter bana yüzük bile aldı.” Gülümsemeye devam ettim.

Eylül Yalçın’ın bedeni kasıldı. “Serter, bir süre sonra İspanya’ya geri dönecek. Seni de yanında götürecek o zaman. Sen, beni bırakıp gidecek misin?”

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. “Hayır, seni bırakmam tabii ki de... Serter, ileride buraya yerleşmeyi düşünüyor.”

“Çok hızlı gidiyorsunuz, hem de Serter gibi evlilik düşünmeyen bir adamla...” Ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. “Bak, bu başka birisi olsaydı bir şey demezdim ama Serter’den bahsediyorum. O ne aşk ne de evlilik isteyen birisi... Nasıl böyle kapıldığını anlayamadım.” “Geçmişimiz sayesinde.” *Olmayan geçmişimiz.*

“Umarım seni üzmez,” dedi.

Beni en çok sen üzdün, diyemedim.

Burnumu çektim. Nezle sayesinde duygusallaşmış gibi görünmüştüm. Eylül söylediklerime ikna olup eve geri döndüğünde salonun diğer köşesinde uyuyan köpeğim Çam ile yalnız kalmıştım.

Serter’i merak etmiştim. Bizi yalnız bırakıp odasına geçmişti. Sessizce yukarıya çıktım. Çalışma odasının kapısı açıktı ancak içeride kimse yoktu.

Yan odadan Serter’in sesi geliyordu, telefonda biriyle konuşuyordu. Göz ucuyla kapı aralığından baktım.

Serter arkası dönük bir şekilde giyniyordu ve üstünde yalnızca *boxer* vardı.

“Evet...” Pantolonunu giyip fermuarını çekti. “Hayır, şu an sadece detaylı araştırma yapıyorum. Kanıt aramak için gerekli tüm çabayı sarf ettiğimi bilin.” Kemerini de takıp derin bir nefes aldı. “Biliyorum, biliyorum, efendim... Yaşlı, aksi bir kadının egosunun kurbanı oldum ama sorun değil, üstesinden geleceğim.” *Airpods*unu takmıştı.

“Evet, evet...” Kazağını üzerine giydi. “Desteyiniz için teşekkürler. Ayrıca başkanımıza da teşekkürlerimi iletin lütfen. En kısa zamanda ziyarete geleceğim.” Ardından telefonu kapattı.

Arkasına döner dönmez beni kapıda görünce ciddi bir ifadeye büründü.

“Giyinirken beni mi izledin?” Büyük bir meseleymiş gibi sormuştu.

Boğazım kurumuştı. “Ses gelince odaya baktım, biraz öyle oldu...”

“Ne zamandır izliyorsun?” diye sordu, gergin bir hava yaratmakta üstüne yoktu.

“*Boxer*den itibaren,” dedim.

Tek kaşı havaya kalktığında bana doğru yürümeye başladı.

Dudakları kıvrıldı, dudakları gerçekten güzeldi. “Bir sapığımız eksikti, o da oldu.” Omzumu teğet geçerek kıyafet dolabına ilerledi. “Sahte müstakbel kocana takım elbise seçmek ister misin?” diye bir soru yöneltti.

“Olur,” dedim.

Önüne geçtiğimde yine bedenlerimiz birbirine değmişti. Ona dokunmamaya çalışarak dolabın kapağını açtım. Siyah, gri, lacivert... Renk çeşitliliği bu kadardı ama genelinin özel dikim olduğu belliydi. Elim siyah takımlardan birine gitti. Sanki dikkat çekici bu takım elbiseyi daha önce görmüş gibiydim.

Üzerinde bir kravat asılıydı, bu kravat da tanıdık gelmişti.

“Bir yere mi gidiyorsun?” Arkamı döner dönmez burun buruna geldik.

Takım elbiseyi elimden aldı. “Ertelenen toplantım vardı ya, yarın ona katılacağım. Onun için hazırlık yapıyorum.”

Ağzımın içinde kalan saç telimi görür görmez parmaklarını kullanarak geri çekti. “Ablanla ne konuştunuz?” “Yarın eve dönüyorum,” dedim.

Sanki bir an kasılmıştı ama hemen kendisini toparladı. “Gitmek istiyor musun?”

“Tüm düzenim orada.” Dudaklarımı ısırdım. “Ablam bana söz verdi. Amcam sık sık gelmeyecekmiş.”

Hâlâ benden uzaklaşmamıştı, tam aksine gittikçe yakınlaşıyordu. “Aklım sende kalacak...” Gözlerimin içine baktı. “Orada huzursuzluğa kapılmanı istemiyorum. Ayrıca sorun sadece amcan da değil. Neden orada kalmak istediğini anlamıyorum. Burada kal, istersen ben otele bile yerleşirim senin huzurun için...”

Daha fazla dayanamayacaktım, elim boynuna gitmişti. Kollarımı boynuna doladıktan sonra yanağına minik bir öpücük kondurdum. Serter böyle bir hareketi beklemiyordu, elinde tuttuğu takım elbisesini sıkıca tutarak sırtımın dolaba yaslanmasını sağladı.

“Teşekkür ederim.” Boynundaki güzel kokuyu gizlice içime çektim.

“Beni öpüyorsun?” dedi sorarcasına.

“Rahatsız olduysan özür dilerim.” Omuzlarım düşmüştü.

Geri çekildiğimde o da yavaşça yatağına doğru adım atıp takım elbisesini yatağın üzerine bıraktı. “Hayır, aksine hoşuma gitti.” “Peki.”

“Bu arada o eve geri dönsen de yanında olmaya devam edeceğim. Benden sakladıklarını açıkladıktan sonra bile yanında olacağım.” Yatağının üzerindeki yastığı düzeltti. “Ayrıca artık yüzüğünü de tak,” dedi.

“Takarım.” Odasını incelemeye koyuldum, kocaman bir balkon vardı. “Balkonun çok güzelmiş, burada çok güzel kahve içilir.” “Kahve mi?” Yüzünü buruşturdu.

“Çay?”

“Kantaron çayı mı?” Güldü.

Serter’in espri yapması hoşuma gitmişti. Genelde soğuk bir tavır vardı ve bu biraz sınırimi bozuyordu. Belki de mesleği gereği böyle bir adama dönüşmüştü.

Serter beni süzdükten sonra yatağın üzerine uzandı. “Film izlemek ister misin?”

Naz’ın sık sık söylediği bir sözü vardı, bir erkekle baş başa film izleniyorsa günün sonunda ateş bacağı sarardı. Sorduğu soruya ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Korkunun ecele faydası yoktu, o yüzden kafamı salladım. Bu onay verdiğim anlamına geliyordu, hem sadece film izleyecektik.

“Olur.”

“Yatağa gel,” dedi.

“Peki.”

Yatağa oturdum, o da yerinde doğrulup bilgisayarını açtı. Ekran gözükmür gözükmmez film aramaya başladı.

Profilden çok karizmatik görünüyordu.

Duvara monte edilmiş kitaplığına gözüm takıldı. Tolstoy’un *Anna Karenina* kitabı vardı. Dostoyevski, Turgenyev, Charles Dickens ve daha niceleri... Demek klasikleri okumaktan hoşlanıyordu.

“Ne tür filmler seversin?” Bana baktı.

“Bilmem, sen sevdiğin bir filmi aç.” Omuz silktim. “Tamam.”

Bilgisayarı yatağa bırakıp sırtını yastığa yasladı. Ben de onunla birlikte sırtımı yaslamıştım. Ben ne yapıyordum? Resmen onunla film izliyordum. Üstelik Serter çok kibardı, bir şeyleri yaparken böyle teklifte bulunması onun aslında düşünceli olduğunun bir göstergesiydi.

“Acıktıysan yemek sipariş edebilirim.” Bilgisayarın sesini açtı. “Filmden sonra.”

Sanırım bir bilim kurgu filmiydi.

“Teşekkür ederim.” Sesim kısık çıkmıştı.

Film, *Robin Hood* hikâyesinin modernleşmiş hâliydi. Hoşuma gitmediği söylenemezdi, güzel başlamıştı. Derin bir nefes alarak izlemeye devam ettim. Serter pürdikkat filmi izliyordu. Onun hakkında yeni bir şeyler keşfetmiştim. Kantaron çayını seviyordu,

genelde takım elbise giyiyordu, kravatları özel işlemeliydi ve film izlerken kaşlarını çatıyordu...

İç çektim.

Sesimi duymuş olmalıydı ki bana bakarak, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç.”

“Hiç mi?”

“Evet, hiç...” dedim.

Uykum gelmeye başlamıştı. Film güzel başlamış olsa da uykumun gelmesini engelleyememiştim. Esnedim ve yatağa boylu boyunca uzandım.

“Mızıkçılık yapıyorsun. Film açtık ve sen uyuyacak mısın?”

Kafamı yana salladım. “Hayır, uyumuyorum, sadece gözlerimi dinlendiriyorum.” Klasik uykucu yalanı.

“Gel.” Eliyle dizinin üstüne vurdu. “Buraya koy kafanı, saçlarınla oynamak istiyorum.”

Ona yaklaşp kafamı dizine yasladım. Elleri hemen saçlarımı buldu. Güzel, uzun parmakları vardı. Parmaklarını saçlarıma daldırdığında gözlerimi kapattım. İnsan gözlerini kapatınca kendi dünyasının sahnesinde oynamaya başlardı. Filmin sesi kesilmiş, dokunaklı mısralar saç uçlarıma asılmıştı.

Sadece dokunuşlarını hissetmek için çabaladım.

“Uyuma,” diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldım. “Neden?”

“Gece, ablanın evine neden gidiyorsun?” Sesi ciddiye. “Burada, yanımda olmak varken neden orası? O evde ne var? İlaçlarla zehirlendiğini düşündüğüm bir evde neden yaşamak istiyorsun?”

Düşmanımı yakınımda tutuyorum demek isterdim fakat her şeyin bir zamanı vardı, ona yakında açılacaktım, üstelik sır saklamak istemiyordum. Serter’den bir şeyler saklamak saçma olurdu.

“Bunun sebebini ileride anlatsam?” diye bir teklifte bulundum.

Saçlarımda gezdirdiği parmaklarını hareket ettirmeyi kesti, kafamı kaldırdım ve bir anda göz göze geldik. Burnum, burnuna çarptı; dudaklarım ise istemsizce ona doğru yaklaşıyordu. Artık söz geçiremezdim, bir yangının ortasındaydık.

“Olur,” dedi.

Dudaklarıma eğildiğinde beni öpeceğini anladım.

“Uykum kaçtı.” Nefesim dudaklarına çarptı.

“Neden?” Dudaklarıma bakmaya devam etti.

Aramıza bir rüzgâr girmişti sanki.

“Bilmem.” Yutkunup elimi dizinin üzerine bıraktım. “Hava çok sıcak, bir de ben sıcakta asla uyuyamam. Balkon kapısını da kapattın, odan çok sıcak, zaten film de çok sıkıcı...” Heyecandan ne diyeceğimi şaşırmıştım.

İşaret parmağını dudaklarımın üzerine yaklaştırdı. “Öyle mi?” Yanagımı tutup yüzümü kendisine yaklaştırdı.

“Serter.”

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğında gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Dudaklarını hissediyordum, dudaklarının tadını alabiliyordum. Gözlerine bakmamak için büyük bir çaba sarf ettim. Bir eliyle çenemi tutuyordu ve dudaklarını kıpırdatmayarak hareketsiz bir biçimde nefesini dışarıya veriyordu.

Nihayet dudakları kıpırdadı.

Beni bırakacağını düşünürken o tam tersi harekette bulunup beni belimden yakaladı ve yavaşça bacaklarının arasına girmem için belimi sıktı. Bu hareketiyle bacaklarının arasına girmeye çalıştım. Üst dudağımı öptü, bu sadece başlangıçtı. Sayısız öpücükten sonra alt dudağıma geçtiğinde gözlerini açmıştı.

Dudaklarının tadını hâlâ hissedebiliyordum.

Ellerini saçlarıma daldırdığında masum başlayan öpücüğü tutkulu bir hâl almıştı. Belki de öyle görüyordum, bilemiyordum. Duygular konusunda hemen her şeyi anlayan birisi değildim, bazen anlamakta sıkıntı çekiyordum.

Saçlarımı arkaya attığımda nefesini boynumda hissettim.

Boynumu öperken dikkatli davranıyordu. Dudaklarının sertliğini bir türlü hissedememiştim ama boynumu yumuşakça öptüğünü söyleyebilirdim.

Kafamı kaldırdığımda gözlerimiz bir tutkunun ortasında birleşti. Nefes nefese kalmışken geri çekileceği yanılgısına düştüm. Serter ise yine beni şaşkınlığa uğratacak bir hareket yaptı. Elleriyle kalçamı tuttu.

“Yaklaş,” dedi emreder bir ses tonuyla.

Biz ne yapıyorduk?

“Serter...”

Öpücüğüyle beni susturmak için yaklaştı ve dudaklarımı istila etmeye devam etti. Bu sefer dilini kullanıyordu, öpüşü daha güçlü ve kendinden emin bir hâl almıştı. Ben de ona istediği şekilde karşılık vermeye başladığımda inledi.

Bu noktada durmamız gerekiyordu yoksa karanlık bir labirentin içinde yönümüzü kaybetmemiz işten bile değildi. Fakat Serter geri çekilmiyordu, bense ona teslim olmak dışında bir şey yapmıyordum. Nefesim sıklaştığında kalçamı tekrar tekrar sıkarak pantolonunun belirgin kısmına bastırdı. Sertleşen erkekliğini hissedebiliyordum.

Ellerini bir anda geri çekti.

Ve dudaklarıma minik bir buse bıraktı.

Sabahın ilk saatlerinde eşofmanımı giyerek kendimi sahil kena

BÖLÜM 9

GÖZLER YALAN SÖYLEMEZ

rına atmıştım. Kulağımda kulaklıkla müzik dinleyerek koşuyordum. Zihnimin içinde dumanlı hava mevcuttu ve bu dumanlı hava yüzünden kendime gelemiyordum. Dün akşam çok erken bir saatte yatağa gitmiştim çünkü... Serter beni öpmüştü.

Bankın üzerine oturduğumda elim dudaklarıma gitti. Bu dudaklara dokunmuştu, üstelik öyle hoyratça değildi. Tutkuluydu, evet ama bir o kadar da nazikti. Serter film izlemeyi teklif ettiğinde böyle bir şey olabileceğini aklımdan geçirmiştim ama Serter'in şimdiye kadarki yaklaşımlarını düşündüğümde bu düşünceden sıyrılmıştım. Aramızda geçenlerden sonra hızlıca odama kaçmıştım çünkü nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum.

Utaniyor muydum? Utanmak değildi, sadece ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Serter, aramızdaki mesafeyi aşıp beni öpmüştü.

Sessizce bankın üzerine oturdum. Küçük not defterimi montumun cebinden çıkardım. *Eylül, 2022...*

Serter beni öptü.

Yalnızca bunu yazmıştım. Üstelik, bazı kelimeler hemen yazılmak için mürekkebin dolmasını bekleyemezdi. Altına bir not daha düşmek istedim. Mesela dün akşamı hatırlatan şarkı neydi? Beni heyecanlandıran şarkıyı eklemem gerekiyordu. Bazen günlük gibi kullandığım defterime günün şarkısını eklerdim. Bugün de onu yapmak istiyordum.

Eylül, 2022:

~~*Serter beni öptü.*~~

Serter dudaklarımdan bir şarkı çaldı dün akşam. (Adele - Set Fire To The Rain)

Defteri cebime tekrar attım. İlk yazdığım cümlelerin üstünü çizmiştim çünkü böyle basit bir cümleyle anlatılacak bir olay değildi. *Evet, evet, Serter dün akşam dudaklarımdan bir şarkı çalmıştı.*

Yanıma biri oturduğunda oraya bakma gereği duydum. Bu adamı tanıyordum.

“Şükran da sahili severdi.” Siyah poşete sarılı birasından bir yudum aldı. “Benden kaçtığı zamanlarda onu bir sahil kenarında bulurdum. Yanına giderdim, yüzünü çevirirdi, gözleriyle beni süzerdi ama o gözler benimkilere asla denk düşmezdi.” O adamdı...

Gürsel’in beni zorla yemeğe gönderdiği adam. Boğazımı temizledim. “Beni mi takip ediyorsun?” “Şükran sessizlikten hoşlanırdı,” dedi.

Sarhoş olmuş gibi görünüyordu.

“Neden buradasın? Benden ne istiyorsun?” diye sordum.

“Kitap okumayı çok severdi, kitaplara âşıktı. Her an, her dakika kitap okurdu. Bazen kitaplarda okuduğu acı sonlar için ağlardı ve öyle öleceğini düşünürdü.” İşaret parmağını kaldırdı. “Hatta bir keresinde ‘Anna Karenina’yı okurken öleceğini düşünmüş, bir trenin önüne atlayıp bedenini parçalamak istemişti.”

Derin bir nefes aldım. “Ne istiyorsun?” Sorumu yinelemişim.

“Kendisini bir gece vakti trenin önüne attı... Başka bir adam için.” Birayı bitirip yanda bulunan çöpe attı.

Ellerinde, parmaklarını açıkta bırakan yırtık bir çift eldiven vardı. Suratında ise kömür izleri... Yanaklarının üst tarafındaki morluk ve dudaklarındaki yara kimin eseriymiş, bilmiyordum. Giydiği keten pantolonun ise etek kısmı sökülmişti. Geceyi dışarıda mı geçirmişti?

“Onun sevgisizliğine bir kalp verdim.” Gözleri dolmuştu.

Onun bu zavallı hâli içimi burkmuştu. “Bana bunları neden anlatıyorsun?”

“Çocuğumuz olmuyor sanıyordum, yıllarca karım hamile kalamıyor diye kendimi suçlayıp vicdan azabı çektim.” Ağzının kenarını sildi. “Dün akşam bir çocuğu olduğunu öğrendim. On yaşında bir oğlu varmış... Benim karımı, bir başkası anne yapmış,” dedi acı dolu ses tonuyla.

“Sen de derdini anlatmak için beni seçtin, öyle mi?” diye sordum.

Onaylayan bakışlar attı. “Başkasını sevdi... Başkasından hamile kaldı... Başkası için intihar etti...” Sesini bastıran şey dalgaların hırçın sesi idi.

Neler çekmişti böyle? Sarhoştı, bu her hâinden belliydi. Geçmiş anlatırken zorlanıyordu, kalbindeki sızıyı anlayabiliyordum. Acının rengi yoktu. Acının insanı da yoktu. Bazen bir yabancı kalbinde dalgalanan acıyı hissedebiliyordu insan.

“Oğluyla nasıl tanıştın?” diye sordum.

“O beni buldu...” Dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi. “Uğruna ölmeyi göze aldığım kadının oğluyla tanıştım.”

“Neden? Neden bunca zaman sonra karşına çıktı?” O gece yemekte yaşanan olayları hiçe saymışım gibi bir yabancıya soruyordum.

“Annesinin eski kocasını bulmak istemiş sadece.”

“Çocuk kimden peki?” Sesim kısık çıkmıştı, ayrıca üşüyordum.

Derin bir iç çekti. “Gürsel Yalçın’dan... Çocuk amcandan.”

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Neler söylüyordu? Amcam ile düşmanca bir geçmişi olduğunu mu iddia ediyordu? Resmen olayların seyri değişmişti. Yavaşça ayağa kalkıp karşısına dikildim. Mahcup bir ifadeyle kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Beyaz sakallarının üstünde kömür tozları vardı.

“Gürsel, evli bir kadınla beraber olup çocuk mu yapmış?” Kollarımı birbirine sardım. “Onunla önceden tanışıyorsunuz, değil mi? O gece bana kaydı attığından bahsetmiştin. O kayda erişecek gücün olduğuna göre ailemle bir bağın mı var?”

Kafasını salladı. “Zeki kız.”

“Kaydı hemen bana veriyorsun,” dedim sert bir sesle.

“Her şey hemen verilmez, Gece Yalçın. Bazen özgürlük, rahatlık, mutluluk ve huzur için dikenli yollardan geçmek gerekir.” Elini cebine atıp bir kart çıkardı. “Kafam yerinde değil, numaram burada, sonra konuşalım.”

“İsmin ne? Gerçek adın ne? Gürsel, senden nefret ediyordur. Karından çocuk yaptığına göre bir husumetiniz olmuş. Dolayısıyla o gece seni başkası sanarak beni göndermişti, değil mi?” Olayı kısa bir sürede çözmüştüm.

“Gerçek adım Ömer,” dedi nefesini dışarıya verdiğinde.

Derin bir nefes alıp denizden yükselen iyot kokusunu içime çektim. Deniz, sabahları genelde akıntıyla karşıları İstanbul halkını. Bugün de öyle yapmıştı. Hafif bir esintiyle karşılamıştı bizi.

Kartı elinden aldım. “Bana kaydı da vermeni istiyorum. Zaten göndermiştin ama nasıl olduysa bilgisayarımdan silindi. Keşke detayları hatırlayabilsem... Ama bir kere gönderdiysen şimdi de verebilirsin. Öyle değil mi?”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Hayır, değil. Zamanı gelince o kaydı sana vereceğim.”

Yüzümü buruşturdum. “Ne tuhaf adamsın...”

Ayağa kalktı, uzattığı elini sıkmaya yeltenmedim. Elimi arkaya aldığımda yavaşça benden uzaklaştı ve dalgaların sesiyle baş başa kaldım. Artık eve dönmem gerekiyordu. Elimdeki kâğıdı montumun cebine sıkıştırıp yola koyuldum.

Karşıya geçtiğimde taksiye binmek yerine yürümeyi tercih ettim.

Birkaç dakika içinde eve gelmişim.

Kapıyı açtığımda Çam’ı yine uyurken gördüm. Genelde sıcak bir yatak görür görmez uyurdu. Onun bu sevimli hâli hoşuma gidiyordu. Merdivenden çıkıp odama girdim. Bavulun içine kıyafetlerimi yerleştirdim. Misafirliğim buraya kadardı. Burada daha fazla kalamazdım.

Düşman diye nitelendirdiğim o insanlara yakın olmam gerekiyordu.

Mini bavulum hazır olduğunda cebimdeki kartı da çantamın içine attım. Serter ile henüz karşılaşmamıştık. Dünkü yakınlaşmamızdan sonra nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Korkularım vardı, bu korkularım güvenle alakalı değildi. Tam aksine, güven sorunumu arka plana atmıştım. Sorun ona olan yaklaşımımdı. Biz nereye gidiyorduk? Nereye kadar devam edecekti?

Kapının kolunu çevirdiğim sırada çalışma odasının da kapısı açılmıştı. Çalışma odasından çıkan kişiye baktığımda tanımadığım bir adamla göz göze geldim. “Vay...” dedi. Uzun boylu, kahverengi gözlüydü. Hafif dalgalı saçlarının bir kısmını arkaya atmıştı.

“Pardon?” Bavulumu tuttum.

Dudaklarında büyük bir sırıtış mevcuttu. “İnce bel, uzun bacaklar, kumral saçlar ve...” Vücudumu süzdü. “Bence *biç* evlenmeliyiz.” Göz kırptı.

“Serter nerede?” diye sordum.

Adam elini çenesine götürdü. “Serter çok yoğun, telefonu susmak bilmiyor.” Bana doğru bir adım attı. “Ben de kız arkadaşım ile yemeğe çıkacaktım. İstersen sen de bize katılabilirsin.” Suratındaki sırıtış daha da genişledi.

“Pardon?” Tekrarladım.

“Neyse, zaten ben esmer seviyorum.” Boğazını temizledi. “Ben gidiyorum, istersen kartımı vereyim, beni aramak istersen buradayım.” Duraksadı. “Bu arada adım Pusat. Serter’in arkadaşım. Serter içerde.”

Kapının kolunu sola çevirdim ancak kapıyı açmadan önce bir kez daha Pusat denilen adama baktım, merdivenden inerken bana göz kırpmıştı. Değişik bir adamdı. İlk görüşte hakkında garip düşüncelere sahip olmak istemiyordum ama yine de hareketleri değişik gelmişti.

Kapıyı tamamen açtığımda Serter’in arkası dönük bir şekilde telefonla konuştuğunu gördüm. Camdan yansımaları görüyordum. Tableti elindeydi.

Saçları dağınıktı, gömleği kırıkmıştı. Telefon konuşmasını bölmek için kapının önünde durdum, konuşmasını bitirmesini bekledim. Onu rahatsız etmek istemiyordum. Telefonunu kapattı, hâlâ burada olduğunu fark etmemişti. Yavaşça masasına oturup ajandasına bir şeyler yazdı, sonra da gömleğinin kollarını yukarıya doğru kıvrıdı.

Beni görmemişti.

Beni fark etmesi için kapıyı tıklattım.

“Pusat, işim var, sonra...” Kafasını yukarıya kaldırdığında benimle göz göze geldi ve beklemiyor olmalıydı ki kaşlarını çatı. “Gece.” Dudaklarına baktım. Dün o dudaklar beni *öpmüştü*.

“Merhaba.” Heyecandan parmaklarım titriyordu. *Kendine gel, Gece! Adamlar göz göze gelir gelmez ruh hâlin değişiyor.*

Kâğıtları şeffaf dosyaya koyup en alt çekmeceye sıkıştırdı. “Seni Pusat sandım... Belki aşağıda karşılaşmışsınızdır.”

İçeriye girip kapıyı arkamdan kapattım. İzin almadan karşısındaki deri koltuğa oturdum. Montumu çıkardığım için bedenim hafıflemıştı. Üzerimde sadece bluz vardı.

“Ne yapıyorsun?” *Beni öptükten sonra...*

Kaşları çatılmıştı. “Yoğunum, birazdan çıkacağım.” Kâğıtların hepsini zımbaladı. “Biraz da başım ağrıyor.” Tekrar gözlerimin içine baktı. “Sen nereye gitmiştin?”

“Yürüyüş, koşu...” Omuz silktim.

Kafasını salladı. “Anlıyorum. Koşmayı seviyorsun sanırım.”

Konuyu değiştirip dün geceye getirdim. “Dün gece neden bu işleri halletmedin?” Kâğıtları işaret parmağıyla gösterdim.

“Dün gece mi?” diye sordu.

“Evet... Gerçi akşam birlikteydik, film izlemeye çalışıyorduk.” Son cümleyi neden eklemiştim ki?

Gözleri parladı, bu içten içe güldüğünün göstergesiydi. “Çalışıyorduk tabii ya.” İç çekerek ayağa kalktı ve hemen karşımda bulunan masanın kenarına kalçasını yasladı. “En son filmi yarıda bırakmıştık.”

“Yok öyle bir şey.”

Tek kaşı havaya kalktı. “Yoksa onu da mı unuttun?” “Başka neyi unuttum ki?” Sesim yüksek çıkmıştı.

Elini dizinin üzerine bırakıp dudaklarını ıslattı. “Sen böyle her şeyi unutursan işimiz var, *Gece Hanım*.”

İsmim dudaklarından döküldüğünde garip bir his tüm bedenimi sarmıştı. Bir isim bu kadar güzel söylenemezdi. Bu, Gece ismine sahip diğer kadınlara büyük haksızlıktı. Belki de onların hayatına, ismini böyle güzel bir ses tonuyla dillendiren bir erkek girmeyecekti. *Sanki Serter senin hayatına gerçekten girdi! Siz bir iş birliği içerisindesiniz, unuttun mu, Gece?*

“Dün kaçta uyudun?” Dudaklarıma baktı.

Kafamı başka yöne çevirdim. “Hemen uyudum.”

“Sabahın köründe de yürüyüşe çıkmışsın.” Gözleri amansız bir yolculuktaymış gibi beni süzmeye başladı.

“Sabahları yürüyüş yapmayı severim.” Dilimi ısırarak istedim.

Oda fazla sıcaktı. Ellerimi bir yelpaze gibi kullanıp yüzümü serinletmeye çalıştım fakat işe yaramıyordu. Üstelik beyaz perdeler iki yana çekilmişti ve camdan vuran güneş direkt yüzüme çarpıyordu. Bundan nefret ettim.

Serter burnunu çektiğinde, “Grip mi oldun?” diye sordum.

Onaylayan bakışlar attı. “Dün akşam senden bulaştı galiba,” dedi Serter. Bu adam niye böyle konuşuyordu. Her zaman mesafeli duran adama ne olmuştu böyle?

Konuyu neden kapatmıyordu? Resmen dün yaşadığımız küçük yakınlaşmayı hatırlatıp duruyordu. *Salak, Gece! Sen de unutmasını istemiyorsun.*

“İstersen sana güzel bir ıhlamur kaynatabilirim.”

Derin bir nefes aldı. “Yok.” Gülümsedi. “Belki dün akşamın rövanşını alırsız, yine grip olurum falan.”

Gözlerim kocaman açıldı. Gittikçe sıcak bir konuşmaya dönen bu sözler beni şaşkınlığa uğratmıştı. *Rövanş* diyordu. Asla üstüme alınmıyordum. Safa yatmak istiyordum. Duymak istemiyordum. Ne diyordu bu adam?

“Şaka yaptım, yani bir daha o filmi izlemeyiz. Sen zaten filmiden sonra uyuyorsun.” Kâğıtları eline alıp mavi kapaklı büyük dosyanın içine sıkıştırdı.

Saçlarımı geriye attım. “Ben bavulumu hazırladım, birazdan eve gideceğim.” Verdiği yüzük çantamın içindeydi, henüz takmamıştım.

Ayrıca konuyu değiştirmeye çalışmıştım. Parmaklarım tır tır titrerken düne takılı olan aklım da bir karış havadaydı.

“Anladım.”

“Serter... Eğer kararından vazgeçmediysen yüzüğü takmak isterim... Buraya da arada gelir kalırım, böylece ablam gerçek bir çift olduğumuzu düşünür.” Saçlarımı elimle düzelttim, takıntı hâline getirmiştim çünkü nefes alamıyordum. “Bu oyuna gerçekten dâhil olmak istiyor musun?”

“Elbette.” Ses tonu kendinden emindi.

“O zaman devam ediyoruz bu şeye...” Başımı eğdim. “*Bu oyuna.*”

“Ediyoruz.”

“Ben senden bir şeyler saklamak istemiyorum; en kısa zamanda neden bu durumda olduğumuzu, bazen neden dalgın dalgın duvarlara baktığımı... Kısacası hepsinin nedenini sana anlatmak istiyorum,” dedim.

Düşünceli görünüyordu. “Bana anlatırsan mutlu olurum.”

“Teşekkür ederim.” Kalkmak istemiyordum. “Kaç gündür yanımdasın... Bunu benim için kimse yapmazdı, biliyor musun? Bir yabancıydım senin için fakat sen...” Cümlemin devamını getirmeme engel olan şey karşıma geçip omuzlarımdan tutması olmuştu.

“Gece, Gece, Gece.” Nefesini dışarıya verdi. “Ben bir şeyler gördüm. O gün gözlerinde korkuyu iliklerime kadar hissettim. Ben seni asla yalnız bırakmam. Olanları detaylı bir şekilde anlattığında sana daha fazla yardımcı olacağım. Her şeyin bu kadarla kalmadığına inanıyorum. Ortada başka şeylerin de olduğundan eminim.”

Savaşın içinde açılan bir çiçek gibiydi Serter’in sözleri. *Öyle narin, öyle dokunulmaz, öyle gerçek dışı.*

“Ne zaman döneceksin İspanya’ya?” diye sordum.

“Altı ay sonra döneceğimi söylemişim.”

“Pardon, unutuyorum.” İlaçlar yüzünden yine unutmuştum. Her ne kadar ilaçları kullanmayı bıraksam da etkisinin devam ettiğini düşünüyordum. “Neyse, ben artık gideyim. Hem evimi de özledim.” Bana *mezâr* olacağını düşündüğüm ev...

Kafasını salladı. “Tamam o zaman. Yarın görüşürüz.”

“Yarın yanıma gelecek misin?”

“Belki seni okula bırakırım.” Boş olan parmağıma baktı. “Yüzüğünü takarsın ve elini tutarım.” Gülümsedi.

Gülümsedim. Serter her şeyi kafasında netleştirmişti ve ona göre davranmayı düşünüyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü planlı hareket eden bu adamın yarattığı küçük dünyaya dâhil olmak beni mutlu edecekti. En azından huzurlu olacaktım.

“Seni şoförüm bırakır.” Merdivenden inen Serter’i takip ettim.

“Teşekkür ederim.”

Kapının önünde durduğumuzda rüzgâr aramıza yine girdi. İkimiz de sessizce birbirimize baktık.

Bilirdim, adına şiir yazılan tüm hikâyelerin sonu mutsuz biterdi.

Ona bakınca denizi çağrıştıran tüm renklerle ilgili şiir yazasım geliyordu.

“Görüşürüz, Gece,” dedi tok ama gür sesiyle.

İç çektim, nefesim daralıyordu. “Görüşürüz, Serter,” deyip şoförün bulunduğu arabaya bindim.

Evdeydim. Geleli yarım saat kadar olmuştu. Eylül evde değildi, geldiğimden haberi de yoktu. Bugün geleceğimi bilseydi muhtemelen evden ayrılmazdı. Yavaşça odamın içine baktım. Tekrar dolabımın içine bıçak yerleştirmiştım. Kendi evimde bir silahla dolaşmak ne kötüydü...

Montumun cebindeki küçük defteri çıkardım. Defterde en son öpücükten bahsetmişim, şimdi başka şeyler eklemek istiyordum.

Sessizce sayfaları çevirdim.

Serter hiç öpücükten bahsetmedi, sadece bir şeyler ima etti. Bu konuyu neden açmadı, bilmiyorum. Belki de benim kaçak cevaplar vermem onun cesaretini kırdı. Asla anlam veremedim.

Defteri kapatıp terliklerimi giydim. Yazmak iyi geliyordu, insan yazdıkça kendisini buluyordu.

Evden çıkmak istiyordum. Boş boş da olsa etrafta dolaşmak ve bu evin kasvetinden uzaklaşmak istiyordum. Arka bahçe kapısını kullanmaya karar verdim. En son Gürsel'e ders vermek için burada ateş yakmaya çalışmışım. Şimdi geriye küller kalmıştı.

Yürüdüm, yürüdüm... Evden uzaklaştıkça kendimi daha iyi hissediyordum.

Nefeslenmek için duraksadığımda geçen gün köprüde tanıştığım kızı otobüs durağında gördüm. Bu sefer mavi saçlarını kapatmıştı. Sanki farklı bir renge boyamıştı. Ona doğru yürüdüm.

Acaba beni tanır mıydı?

“İmge,” diye seslendim.

İmge, ona seslenmem ile birlikte bana doğru döndü. Gözlerini artık daha net görüyordum. Benim gibi kulaklık takmıştı. Kulaklığını çıkarıp siyaha boyadığı saçlarını geriye attı. Biraz yorgun görünüyordu.

“Selam, yine mi sen?”

Gülümsedim. “Beni tanıdın.” Müziğin sesini telefonda kapattım.

Ellerini cebine soktu. “Tanırım tabii ki... Gecenin bir yarısı deliler gibi köprünün üstünde olan kızı tanımaz mıyım?” Saatine baktı. “Otobüsüm beş dakika içinde gelecek, istersen sözleşip başka zaman konuşabiliriz,” dedi.

İmge değişik bir kızdı, daha ilk tanıdığım anda farklı olduğunu hissetmiştim. İnsanların hakkında ne düşündüğünü önemsemez bir hâli vardı. Benim tam tersimdi yani.

“O zaman yine o saatte köprüye gelir misin? Yarın?” diye sordum.

Kafasını salladı. “Alkol getireyim mi?”

Güldüm. “Yok ama ben çay getirebilirim.”

Telefonum çaldı ve Eylül’ün ismini ekranda görünce yüzümü buruşturdum. “Benim gitmem lazım. Görüşürüz.” “Tamam,” dedi İmge.

Arkama döner dönmez reddet tuşuna bastım. İmge’yi gördüğüme sevinmiştim. Belki de bir yabancıya içimi dökmek istiyordum. Yabancı olduğu için ona bir şeyler anlatmak kolay geliyordu.

Artık eve dönmem gerekiyordu.

Arka bahçeye girdiğimde Serter’in şoförü, Çam’ı getiriyordu.

Toprağa bulanmış tüylerine baktım. Çam her zamanki gibi toprakla oynamıştı. “Yine kirletmişsin kendini, yaramaz çocuk,” diye güldüm. Sonra da Çam’ı kucığıma alıp içeri girdim.

Eylül Yalçın kollarını birbirine sarmış bir şekilde merdivenin başında bana bakıyordu. “Nihayet geldin, Gece... Çam’ı bahçeye bırakıp yemeğe katilsana.”

Kaşlarını çatıttım. “Abla, o bu evde kalacak. Kaç yıldır alışamadın.”

Eylül’ün Çam ile bir sorunu olduğunu düşünüyordum. Onu sürekli bahçeye çıkarmaya çalışıyordu fakat ben köpeğim olmadan yapamazdım. O benim köpeğim değildi, sırdaşımdı. Bu evde, bu masada yeri olacaktı. Herkesten çok onun hakkı vardı.

“Tüy döküyor.” Burnunu kınıştırıp mutfaka ilerledi.

Dudaklarımı ıslattım. “Serter bana yüzük almış, gördün mü?” Sadece onu öfkeliendirmek istiyordum.

Önemsiz bir olaymış gibi mutfak dolaplarından tabakları çıkarıp yemek masasına yerleştirdi. Sanki orali olmamaya çalışıyordu, neden öfkelenişinin farkındaydım. Benim mutlu olmamı kabullenemiyordu; sırf bu yüzden öfkesi, içinde kabaran bir volkana dönüşmüştü.

“Yani seninle ciddi düşünüyor, öyle mi?” diye sordu.

Buzdolabını açıp yemekleri çıkardım. “Beni çok seviyor.”

“Aptal,” diye mırıldandı.

Yandan ona bakış attım. “Ne?”

“Ee, başka? Başka ne yapıyor? Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz? Gerçi, Serter evlenmek ister mi, bilemem. Adamın çevresinde o kadar çok kadın var ki ne yapsın yirmi üç yaşındaki öğrenci bir kıızı?”

Eylül’ün nefesi içki kokuyordu. *Neden bu kadar açık konuştuğu şimdi ortaya çıktı,* diye düşündüm.

“İçmişsin,” dedim.

“İçtim sanırım.” Elini alına götürdü.

Arkasına döndüğünde hemen dolap kapağını açıp ilacını bulmaya çalıştım. İlacın yerini değiştirip en üst rafa koymuştu. Muhtemelen o kargaşanın içinde ilaçları bir yere bırakmak aklına gelmemişti. İlaç kutusundan hapi aldım ve bir tabak bulup çatalla ezmeye çalıştım.

Eylül’ün arkası dönüktü, salatayı hazırlıyordu. Beni görmesi imkânsızdı. Çorbasının içine aceleyle ilacı karıştırıp tabağını masaya yerleştirdim.

“Serter baba olmak istiyor.” Keyifle sandalyeye oturdum.

“Anlamadım?”

Ekmeği parçalayıp ağzıma attım. “Serter dün gece bana hayallerinden bahsetti, mavi gözlü bir kız çocuğu istiyormuş. Ben de hemen çocuk yapabileceğimizi söyledim, zaten bu ayın sonunda evlenmemiz gerekiyor.”

“Niye zorundasınız?” Şaşkındı.

“Serter beklemek istemiyor.”

Eylül Yalçın’ın yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu, bu daha hiçbir şeydi. Düşmanı öldürmek için önce yavaş kılıç darbeleri gerekiyordu.

“Onunla beraber oluyor musunuz?” Sesi sertti.

“Elbette, abla.” Çorbadan içer gibi yaptım. Yaptığı yemekleri yiyemezdim, ilaç koyuyordu, bu riski alamazdım. “Özelimizi anlatmak istemiyorum.” Dudaklarımı peçeteyle sildim.

Gözlerini devirdi. “Umarım seni mutlu eder.”

Serter’in konuştuklarımızı duyduktan sonraki yüz ifadesini merak etmeye başlamıştım. Dudaklarımda hınzır bir gülümseme belirdi. Hemen telefonumu elime alıp Serter’e mesaj attım. *Ablama senin çocuk istediğini söyledim, haberin olsun.* ☺ Çok geçmeden cevap geldi.

Serter Güçlü: Evrene böyle mesajlar verip durma, seni yalnızlıkla hamile bırakırım falan... ☺

Yanaklarım kızarmıştı. Yanaklarım resmen alev almıştı. Mesajını üç defa daha okudum, yazdığı cümleyle gözlerim kocaman açılmıştı. Şu an güldüğüne emindim. Üstelik ben de keyiflenmiştim. Benimle şakalaşıyor olması hoşuma gidiyordu. Sanki o soğuk yüz ifadesi bana bakınca yumuşuyordu. Berrak ile konuşurken bile kaskatı bir surat ifadesi takınıyordu. İç çekerek kafamı kaldırdığımda ablamın beni izleyen keskin bakışlarıyla karşılaştım.

“Serter, gelecekteki çocuğumuz için şimdiden kreş araştırmaya başlamış, onu anlatıyor.” Telefonu ters çevirip gösterdim. Ayrıca biraz abartmanın sakıncası olmazdı.

Eylül hemen ciddileşti. “Gerçekten mi?”

Güldüm. “Hayır, şaka yapıyorum ama... Bir an önce evlenip anne olmak istiyorum. Umarım annem gibi iyi bir anne olabilirim.” Annemin adını anınca Eylül’ün beti benzi atmıştı.

“Biliyorsun ki anne ve babamızın genlerini bir tek ben taşıyorum, benim çocuğum onların soyunu devam ettirecek,” diye sözlerime devam ettim.

Sözlerim acımasız mıydı? Hayır, öyle olmadığını düşünüyordum. O bunu hak ediyordu. Yedi yaşında bir çocuğun eline tutuşturduğu silahı on altı yıldır kullanıyor olmasıydı acımasızlık. Ben sadece gerçekleri söylüyordum.

Söylediğim sözlerle birlikte Eylül’ün göz bebekleri titredi. Elinde tuttuğu çatalı düşürdü. Kafasını yere eğip tabağına dalgın gözlerle bakmaya başladı.

“Ben... Ben de isterdim öz annem ve babamın yanımda olmasını ama beni yuvaya verip gittiler işte...” Çatalı tekrar tuttu. “İnsan bazen kaderini seçemiyor...” Gözleri dolmuştu.

Ona acıyamazdım, ona acımamam gerekiyordu fakat bilmiyordu işte. Bilmiyordu kalbimin yumuşaklığını, bilmiyordu sözlerimde yatan geçmişin silik anılarını, bilmiyordu dilimdeki kelimelerin geçmişe dayalı silahtan çıkan mermilere isabet ettiğini... Bilmiyordu, bilemiyordu, bu da acı vericiydi.

“Ama annem ve babam seni sevmiştir. Öyle değil mi?” “Gece.”

“Ne?”

Boğazını temizledi. “Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.” Ayağa kalktı. “Yine de her şeye rağmen ben seni çok seviyorum.” Elini çenemin altına yerleştirip başımı öptü.

Bazı kış gecelerinde ablam bana kitap okurdu. Bazen bana sıcak kahve yapar, bazen saçlarımı tarardı. Bazen yağmurdan korkmayayım diye benimle yatarı. Peki, neden bana bu ilaçları içiriyordu? İnsan kardeşine bunu yapar mıydı?

Eylül bir anda ayaklandı. “Tatlı yapacağım,” dedi.

“Ne tatlısı?”

“Sütlaç.” Derin derin yutkundu. “*Annenin* en sevdiği tatlıyı yapacağım.” Annemden bahsederken iyelik eki eklememiştir çünkü o da anneme ait hissetmiyordu kendisini. Belki de öz olmadığını vurguladığım için böyle demiştir.

“İyi düşünmüşsün.”

Ve ben o sütlacı yiyemeyecektim. Sırf ilaçlarla zehirlenmemek için annemin en sevdiği tatlıyı bile yiyemiyordum. İşte, böyle bir çelişkiydi...

Ellerimi çenemin altına koyup pencereden dışarı baktım. Yağmur bütün damlalarını yeryüzüne gönderiyordu. Annem, Eylül’e ismini sonbaharda doğduğu için vermişti. Böyle anlamsız detaylar acı veriyordu her aklıma düştüğünde.

Masadan kalkıp odama doğru yürüdüm. Bu gece Naz ile dışarıya çıkacaktım. Gezmeyi, eğlenmeyi severdim. Bu konuda Serter ile birbirimize benzemiyorduk. Onu tanıdığım kadarıyla seyahatleri genelde iş için oluyor ve onun dışında zamanını hep evde geçiriyordu.

Naz’a hemen mesaj attım.

Onu birkaç defa üst üste ektiğim için özür dileyecek, sonra da tüm gece yanında olacaktım.

Bir elbise bulup üzerime geçirdim. Boy aynasının karşısına geçip fotoğrafımı çektim. Diz altında bir elbiseydi, genelde bacaklarımı sergilemeyi sevdiğim hâlde bu elbisenin sırt modeli için uzunluğunu göz ardı etmiştim.

Telefonumu elime alarak onun numarasını tuşladım. Bunu yapmamam gerekiyordu ama sanırım Serter ile sohbet etmeyi seviyordum. Görüntülü aramıştım ama çağrıma cevap vermişti.

Mesaj kısmından ismini buldum, fotoğrafımı gönderdim.

Nasıl sence?

Cevap gelmesini beklerken bir yandan da pencereden dışarıya bakıyordum. Hava soğuk değildi, yağmur tüm soğukluğu alıp götürmüştü. Sadece bir deri ceket alsam yeterli olacağını düşünüyordum.

Serter Güçlü: Stil danışmanın mı oldum yoksa?

Kaşlarımı çattım ve hemen parmağımı tuşlara değdirip yazmaya başladım. Sanki on altı yaşına dönmüş gibiydim. Daha önce hiç böyle şeyler hissettiğimi hatırlamıyordum. Aramızdaki iletişim oldukça güzeldi ve bu da beni mutlu ediyordu.

Elbise kötü mü diye sormak istedim... Ayrıca ben her şeye hemen karar veremem... Şimdi söyle bakalım, Büyükelçi. Bu elbisenin bende hem siyahı hem de kırmızısı var, sence hangisini giyeyim?

Cevap yazmasını beklemeye başladım.

Serter Güçlü: Bir yere mi gidiyorsun?

Şimdi bu soruya ne cevap verilir?

Arkadaşlarımla kulübe gitmeyi düşünüyoruz, daha doğrusu yeni insanlarla tanışıp kafa dağıtmak istiyorum.

Gönder tuşuna bastıktan sonra tekrar aynanın karşısına geçtim. Belimin kalınlaşması dikkatimden kaçmamıştı. Sürekli yemek yiyordum, biraz zayıflamalıyım. Belki brokoli suyu içmeye başlayarak birkaç kilo verebilirdim.

Telefonumu kontrol ettim ama Serter, mesajı okumasına rağmen cevap yazmamıştı.

Beş dakika geçti, yine cevap gelmedi. Yirminci dakikaya girdiğimde tekrar bir şeyler yazıp gönderdim.

Müsait mi değilsin? Neyse, ben siyahıtan karar kaldım.

Aynı anda mesajımı gördü. Ya sohbetimdeydi ya da girmiş, mesaj yazacaktı.

Serter Güçlü: İyi eğlenceler...

Üç nokta koymuştu. Kötü bir şey sezmiştim. Yine de çok fazla üzerinde durmadım. Derin bir nefes alarak aşağı indim, göğsümde bir ağırlık vardı ve bunu garip bir şekilde derinden hissediyordum. Serter ile mesajlaşmak bana iyi gelmemişti. Serter'in ciddi ve soğuk tavrı keyfimi kaçırmıştı.

Son mesajı oldukça mesafeliydi.

Dayanamadım, bir kez daha yazmaya karar verdim.

Siyah elbiseyi seçtim.

Bu mesajı daha önce yazmıştım, yine aynı cümleyi kullanmaya çalıştım. Siyah elbise bahaneydi, sadece konuşmak için birtakım çabalarda bulunuyordum. Kafamı kaldırdığımda ablamı Naz ile konuşurken gördüm. Ona bir şeyler söylüyordu ve Naz dikkatle dinliyordu.

“Selam.” Çantamı elime aldım; gümüş detayları vardı, siyah çantada gümüş detayları çok severdim.

Naz, kırmızı elbisesinin eteğini düzeltip bana doğru yaklaştı. “Çok güzel olmuşsun, aşkım benim.” Yanağımı öptü.

Ablam araya girip şarap kadehini masanın üzerine bıraktı. “Bu gece evde olmayabilirim, geç kalmamaya çalış, Gece.”

Yavaşça ona doğru döndüm. “Nereye gidiyorsun?”

Dudakları yukarıya kıvrıldı. “Serter'in evine gitmeyi planlıyorum, hem onunla uzun zamandır yalnız kalıp dertleşemedik.” Kadehi tekrar tuttuğunda gözlerindeki alevi gördüm.

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Ne diyeceğimi bilemedim, Naz'ın sahte nişan olayından haberi olmadığı için ikimize de anlamsızca baktı.

Serter bana âşık değildi. Ablamın ona sunduklarıyla yetinir miydi? Serter'i tanıımıyordum ki... Bir kere güvensen, bir kere kim olduğunu

anlasam herkese karşı korurdum ama onu tanımıyordum ve bu acı vericiydi.

Eylül’le beraber olur muydu?

Hiçbir şekilde göz teması kurmamaya çalışarak dışarıya çıktım. Bu gece yine bir rüzgâr esir aldı ela gözlerimi. Naz’ın arabasına binip emniyet kemerimi taktım. Naz da sürücü koltuğuna oturmuştu.

“Serter kim, ayol?” diye sordu.

Naz *ayol* kelimesini çok sık kullanırdı.

“Nişanlım,” dedim.

Naz’ın gözleri açıldı. “Senin nişanlın mı var? Gece, sen ciddi misin?”

“Biraz karışık.” Omuz silktim. “Çok detay vermek istemiyorum ama gerçek bir nişanlılık değil.” Telefonumu çantamın derinliklerine fırlattım. Serter’in soğuk tavrına sinir olmuştum. Üstüne Eylül’ün söyledikleri de eklenmişti.

“Şaka gibi... Peki, aranızda ne var? Neden sahte bir nişanlılık...” Gözleri parmağımdaki yüzüğe çevirilince çılgık attı. “Senin yüzüğün var! Benim arkadaşımın yüzüğü var! Gece, bu gerçek mi?” Ağzı şaşkınlıkla açılmıştı.

“Bana çok soru sorma, Naz.” Terli alnımı sildim. “Zaten olay bildiğin gibi değil. Serter bana yardım ediyor, ablamın hiçbir şeyden haberi yok. Sen de belli etme lütfen.”

Naz’a anlatmak zorundaydım çünkü ondan bir şey saklamak imkânsızdı. Üstelik ileride Serter okuluma gelebilirdi. Bizi gören insanların şaşırmasını istemezdim. Ablamın da Naz’a nişanlanma olayını anlatma ihtimali vardı. Şimdiden önlemimi almalıyım.

Yine de içim rahat değildi.

Eylül, Serter’in evine gidecekti... Neden Serter ile vakit geçirmek istiyordu?

Naz arabayı sürmeye başladığında kırmızı ışıktaki durmuştuk. “Bir şeyler olmuş, üstüne gelmeyeceğim ama birisi seni tehdit ediyorsa bana söylemelisin. Gerçekten korkmaya başladım.”

Yarım saat içinde kulübün önünde durduğumuzda keyfim kaçmıştı. Pek neşeli değildim, sanki kalbime oklar saplanmıştı.

Ne hissettiğimi biliyordum fakat sorun bu hisleri bir tarafa koyamamaktı. Sorun tamamen beni ele geçiren geçmişti. Nereye gidilirdi? Yine bir buhrana kapılmıştım. Kıskançlık denen duyguyla tanışmıştım. İlk kez Serter’i kıskandığımı hissetmiştim ve daha da acısı bunun farkındalığıyla karşılaşmaktı.

Normal şartlarda ben gerçekten bir şey hissedersen söyleydim. Serter’i sevdiğimi ya da iki günde hayran olduğumu düşünmüyordum. Sorun... Yıllar sonra ilk kez beni koruyan birisi olarak karşıma çıkıyordu ve Eylül, onu da elimden almak istiyordu. Onu arkadaşça kıskanıyordum. Beni korumaya çalışan kişiyi elimden almak isteyen Eylül’e karşı öfke duyduğum için kıskanmıştım. O da kısa bir an sürmüştü.

Arabanın kapısını açıp indim ve saçlarımı geriye attım. “Hiç keyfim yok.”

“Bir şeyler içer kalkarız, hem bizim çocuklar bizi bekliyor,” dedi.

“Barış dışında kim var?” diye sordum.

İçeriye girdiğimizde bizi sigara dumanı karşıladı. Benim canım sadece buz gibi votka çekiyordu. Bu yüzden masalara baktım. Bir an önce oturup votka içmek istiyordum.

“Bak, oradalar,” dedi Naz.

Barış, Atakan ve Nehir... Yanlarında ise tanımadığım iki erkek daha vardı.

Derin bir nefes alıp sarışın çocukları gösterdim. “Onlar kim?”

Naz gülümsedi. “Yeni kocalarımız, hem de hepsi çok zengin. Birisinin babası vergi rekortmeni, diğeri de galerisi olan bir çocuk.” “Yine dolandırılacaksın.” Güldüm.

Ceket almayı unutmuşum. Üşümüyordum ama sırt dekoltem beni rahatsız hissettiriyordu. Yavaş yavaş Barış’a doğru ilerledim, bizi gördüğünde tabureden inip bana sarıldı. Atakan ise bize yandan gülümsüyordu. Kollarının arasında sevgilisi Nehir vardı. Nehir ürkek bir kızdı. Uzun zamandır tanıştığımız hâlde pek samimiyet kuramamıştık.

“Gece, bu ne güzellik,” dedi Atakan.

“Sağ ol.”

Barış votkayı uzatınca gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Taburenin üzerine oturduğumda sarışın, uzun boylu olan çocuk elini uzattı. “Merhaba, ben Berk, tanışabilir miyiz?” Berk ismi tanıdık geliyordu.

Naz güldü.

Naz’a küfretmemek için kendimi zor tuttum. Çocuğun uzattığı eline bakmadan yüzümü Barış’a çevirdim. “Ben çok fazla kalamayacağım, eve erken gitmem lazım.” Sesim kısık çıkmıştı.

Barış votkasından bir yudum alıp ceketini çıkardı ve bana uzattı. “Üşümüştündür.”

Atakan sırtıttı. “Yemin ediyorum, bunlar en sonunda sevgili olacaklar,” diye fısıldadı ve bunu sadece ben duymuştum.

“Teşekkür ederim.” Ceketini omzuma bıraktığında Naz ile göz göze geldim. Parmağımı işaret ediyordu. Hemen parmağımı sakladım çünkü bunca insanın içinde olanları Barış’a anlatamazdım.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Barış.

Votkanın tamamını bitirip ikincisini aldım. “Öyleyim.”

İçimi bir ateş kaplamıştı. Aklım orada kalmıştı. Telefonumu kontrol ettiğimde herhangi bir mesaj göremedim. Saatler geçmek bilmiyordu. Atakan ve Nehir pistte dans ettiler. Naz, sarışın çocukla bir köşeye geçti. Barış ile yalnız kalmıştık. Başım ağrıyordu, sanırım migren yine beni esir almayı planlıyordu.

“Ablan bu gece evde yalnız mı?” diye sordu Barış.

Votka bardağının kenarında bulunan limonu alıp dişledim. “Hayır, başka bir yerde olacak.” Etrafa baktığımda yanımda bulunan diğer çocuğun bakışlarıyla karşılaştım ve bu biraz beni rahatsız etti.

İç çektim. “Saçma sapan davranmak için her türlü çabayı sergiliyor, artık giriş çıkışlarıma bile karışıyor. Onunla aynı evde kalmak işkence gibi.” Göz ucuyla telefonuma baktım, hiçbir bildirim yoktu.

“Öyle işte.”

Barış, yanağıma düşen saç telimi kulağımın arkasına atmak isterken parmaklarını uzatmıştı, bir adım geri çekildim. Ufak da olsa rahatsızlık duymuştum. Normal şartlarda temastan hoşlanıyor olsam da bu bana pek doğru gelmemişti. Parmağımda başka bir adama ait

yüzük vardı, üstelik sahte olması da hiçbir şeyi değıştirmiyordu. “Gece.” Parmağıma baktı.

Yutkundum. “Efendim?”

Barış’ın kaşları çatılmıştı, ifadesinde rahatsız olduğunu fark ettiğim birkaç mimikle karşılaşmış olsam da dikkate almamaya çalıştım. Geri çekilmeye çalıştım. Üstümde bulunan siyah elbise, tüm vücudumun terlemesine sebep olmuştu.

“Yüzük?” diye sordu.

“Uzun hikâye.” İçkimden bir yudum aldığım sırada yana dönüp ayaklarımı uzattım.

“Benden bir şeyler sakladığını düşünüyorum. Sen yüzük takmayı sevmezsin ki. Aksesuar olarak takmadığını göre...”

Nefesimi dışarıya verdim. “Barış.”

“Meraklandım ve sinirlenmeye başladım,” dedi.

Ellerim yumruk oldu, parmaklarım gevşememek üzere tamamen bardağı sardı. “Sinir olmanı gerektirecek bir durum yok. Rica ediyorum, üstüme gelme. Her şeyi anlatmak, açıklamak zorunda değilim. Taktım işte, bu kadar basit...”

“Aferin.” Bardağı barmene uzattı. “Size iyi eğlenceler.” Ceketini aldı ve çıkışa doğru yürüdü. Arkasından gidip gitmemek arasında kalmıştım.

Fakat sonra karar verdim; benim insanlara değil, kendime ihtiyacım vardı.

Arkasından bakarken gözlerim doldu. Onun dostluğu benim için bir cevherdi ve tam kalbimin ortasındaydı. Fakat yine de beni sıkıştırıp sorular sormaya hakkı yoktu.

“Ne oluyor?” Naz omzuma dokundu.

“Önemli değil.”

“Berk senden hoşlanmış, numaranı istedi.” Naz göz kırptı.

Suratına bön bön baktım.

“Dünyadan Gece’ye... Vereyim mi numaranı?”

“Eve...” Tam bir şey söyleyecekken masanın üzerindeki telefonuma gelen bildirim gözüme takıldı. Hemen telefonu elime aldım.

Serter Güçlü: Eminim ki sana çok yakışmıştır.

Serter'in mesajıyla duraksadım. Elbiseyi görmeden yakışacağını düşünüyordu.

"Numaranı vereyim mi?" "Hayır, verme," dedim aceleyle.

Telefonu çantama koydum. "Haydi, Naz, çıkalım buradan. Zaten havası çok basık, başka zaman geliriz." Beni izleyen Berk ile gözlerimiz denk düşünce kafamı başka yöne çevirdim. "Midem bulandı bu ortamdan."

"Peki o zaman. Ben seni eve bırakayım," dedi Naz.

Birlikte kulüpten çıktığımızda Naz alkollü olduğu hâlde sürücü koltuğuna geçti. O genelde de böyleydi. Sırf bu durumdan dolayı defalarca tartışmıştık. Artık kavga etmek istemiyordum. Emniyet kemerimi taktım, kafamı koltuğa usul usul yasladım. Yarın ne olacaktı, onu düşünmeye başladım.

Kısa süre içinde evin önüne geldiğimizde salondan yayılan ışık ile gözlerimi devirdim. Eylül Yalçın uyumuyordu, muhtemelen de uyumadığı için benimle tartışacaktı.

"Naz," dedim.

"Efendim?" Başını ovalıyordu. "Migrenim tuttu, bir daha bu kadar içmeyeceğim."

"Beni kapının önüne kadar bırakır mısın? Tek başıma içeriye girmek istemiyorum. En azından ablam seninle olduğumu bilsin." "Peki," deyip yanağıma sulu bir öpücük bıraktı.

Yanağıma sildim. "Pis kız."

"Hayır. Seksi, alımlı, sarışın, mavi gözlü, taş kız." Göz kırptı.

Arabadan indiğimizde çantamda anahtarımı bulmaya çalıştım. Dünyanın en zor şeyi, anahtar bulmaktır. Küçük çanta takmayı pek sevmediğim için çantamın içi hep gereksiz eşyalarla dolardı. Bu sırada Naz başımda bekliyordu. Sarhoştu ve kendinde değildi.

"Bu gece bizde kal, böyle gitme," dedim keskin bir ses tonuyla.

Elini alnına götürdü. "Eve gitmeliyim, oda arkadaşım bana pasta yapmış. Yemezsem olmaz." İç çekti. "Gece, hâlâ bulamadın mı?" Kafamı yana salladım. "Bulacağım."

"Berk'le ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kapı açıldığında hâlâ konuşmaya devam ediyordu: “Bence hoş çocuk, çok yakışsınız.”

Ablamın çatık kaşlı bir yüz ifadesiyle karşılaşmayı elbette bekliyordum. Bir adım geriye çekilerek elini yana salladı. Öfkeli bir ifadeyle içeriye girdiğimde hiç beklemediğim bir kişiyle karşılaştım.

Bir masa, masanın üstünde su bardağı, karşısında ise yarım bırakılmış bir kadeh ve sönmekte olan sigara...

Serter Güçlü.

Telefonuyla ilgilenirken kafasını yukarıya kaldırıp bana baktı. Saçları dağınıktı. Gözleri buz mavisiydi, bazen lacivert de olurdu. Zaten bütün maviler en çok onda güzeldi. Sol parmağında yüzüğü vardı, benim için yüzük takmıştı; belki de bizim içindi, bilemiyordum. Ceketı ütüsüz, gömleği kırış kırıştı. Bu gece dağınık görünüyordu.

“Ne içtiniz siz? Naz sarhoş mu?” diye sordu Eylül.

Şimdi ne yapmalıydım? Serter’i görmüştüm, ona yaklaşıp sarılmalı mıydım? Bu sahte sevgiliklik olayını bir türlü beceremiyordum.

“Biraz ama çok değilim, cadı Eylül,” dedi Naz.

Ablamın gözleri kocaman açılmıştı. “Ne?”

“Pardon...” Naz saçmalayıp duruyordu.

Arkadaşımın koluna sarılıp onu dengede tutmaya çalıştım. “Bu hâlde araba kullandığına inanamıyorum, sonradan mı sarhoş oldun?” Nefes almaya çalıştım. “Abla, Naz’a bir oda hazırlar mısın? Bu hâlde eve gitmesin.”

“Siz ne halt yediniz? Kiminleydiniz? Bu hâliniz ne?” Eylül, elini beline attı.

Kaşlarımı çattım. “Arkadaşlarımızla.”

Naz güldü. “Eylül abla, kahveleri hazırla. Gece’ye talip çıktı. Artık süt kuzusu gibi kollarının altında olmayacak.”

Söylediği cümle ile birlikte nefesim daraldı. Şu anda hiç söylenmeyecek bir cümle bomba gibi ortamıza düşmüştü.

Bilerek böyle konuşup ablamı sinir etmek istiyordu ama sorun şuydu ki *Serter* buradaydı. Üstelik Eylül başkasına âşık olduğumu düşünüyordu. Bu da yalanımın ortaya çıkmasına sebep oluyordu. Naz farkında olmadan bana kötülük yapmıştı.

“Ben odamı bulmaya gidiyorum,” dedi Naz.

Eylül öne atıldı. “Ben götürürüm seni.” Serter’e kısa bir bakış attı. “Neyse.”

Serter’e bakmaya korkuyordum. Onlar yavaş yavaş merdivenlerden çıktığında Serter ile yalnız kalmıştık. Bana bakmıyordu, yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Sadece su dolu bardağı tuttu ve dudaklarına götürdü. Suyu içerken bir şey fark etmiştim. Alnı terlemişti ama nedenini anlamamıştım.

Çantamı koltuğun üzerine atıp onun olduğu tarafa yürüdüm. Kahverengi koltuğun yastığını arkama almadan önce yanına oturdum, yastığı arkama yerleştirdim ve ona baktım.

“Selam.”

Alnında bir kıvrıklık belirdi. “Merhaba.” Sesi boğuktu.

“Toplantı nasıl geçti?” “Güzel.” Suratı ifadesizdi.

Boğazımı temizledim. “Gömleğin kırıkmış, ütün yok mu, Büyükelçi?” Gülümsemeye çalıştım.

“Var.”

“Peki.”

Neden susuyordu?

Bardağında biraz su kalmıştı. Elimi uzatıp bardağı parmaklarının arasından çektim ve kafama diktim. Suyunu tamamen bitirip Serter’e yaklaştım. Kafamı onun göğsüne koydum. Bu hareketi hiç düşünmeden yapmıştım.

“Barış yüzüğümü sordu. Ona sahte nişanlılık oyunumuzdan bahsedemedim,” dedim.

“Neden söylemek istemedin?” Sorusu basitti.

Ona biraz daha yaklaşıp tamamen kollarının arasına girdim. Ablam aşağıya indiğinde bizi bu yakınlıkta görmesi gerekiyordu. Onun ise vücudu kasılmıştı. Elini belime attı, ardından beni tamamen kendi bedenine yapıştırdı.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Eğer ona güveniyorsan gerçekleri söyleyebilirsin.”

Kafamı kaldırıp ona baktım. Ablamın merdivenden indiğini belirten ayak sesiyle dudaklarımı boynuna bastırdım. Sıcaklığını duydu dudaklarım, mis gibi kokuyordu. Hisler bulvarında kalmıştı

ellerim, soğuktu gözleri. Zaman akardı ellerinden, derininden; yutkunurdu zaman zaman telaş.

Boynunu öpmeye devam ettim.

Ellerini tuttum.

Ellerimi tutan elleri kasıldı.

“Güveniyorum ama sanırım hazır değilim.” Kokusunu içime çektim. “Yarın gömleğini ben ütöleyeceğim, Büyükelçi.” “Gece.” Dudaklarından ismim acıyla döküldü.

Ablam merdivenin başında durmuş, bizi izliyordu. Tam çaprazında bulunan aynadan görebiliyordum.

“Ben sana her geçen gün daha çok âşık oluyorum.” Gözlerinin içine baktım.

Serter anlamıştı. Rol yapıyordum.

“Gel buraya.” Belimi tutup beni kendine doğru çekti. “Neden barda o çocukla konuştun? Arkadaşın niye böyle saçma sapan bir şey söyledi?” Ses tonu oldukça sertti, rol yapmadığımızı bilmesem gerçekten kızdığını düşünürdüm.

“Naz sarhoş ya, saçmalıyor işte.” Gözlerim dudaklarına çevrildi, o ise yutkunarak karşılık verdi.

“Çocuk kaç yaşındaydı?” diye sordu.

Büyükelçinin yaş takıntısı...

“Yirmi üç sanırım.”

Yaşı hakkında yalan söylemiştim, açıkçası bilmiyordum.

“En azından yirmi dokuz değil,” dedi burun kırıştırarak.

Yanaklarına eğildim, sanki bana aitmiş gibi öptüm. Uzun zamandır ilk kez içimden geldiği gibi davranmanın mutluluğunu şu an yaşıyordum. Bu an bozulmamalıydı, belki ablam bahaneydi ama ben gerçek anlamda Serter’i öpmek istiyordum.

“Serter.” Nefesim yüzüne çarptı.

Belimden duran elleri omzumu teğet geçip bacaklarımın üzerine yerleşti. “Efendim?”

Sonunda Eylül yukarıya geri çıktı. Serter’in üstünden kalkıp eteğimi düzelttim.

Serter'in dudaklarında güneşi kışkandıracak bir gülümseme mevcuttu. Ben ise oynadığım tiyatro sonrası toparlanmaya çalışıyordum.

“Bir şeyler içer misin?” diye sordum.

Güldü. “Teşekkür ederim, ben suyumu içtim.”

“O zaman ben odama gideyim. Hem çok geç oldu, istersen sen de bu akşam bizde kal.” Saçlarımı düzelttim. “Yani kalmak istersen tabii.”

Serter bana imalı bir bakış attı. Bir şeyler vardı, bunu tanımlamak için önce kuşanmam lazımdı çünkü en etkili bakışlar sonrası oluşan yangın küllerinde ölmek için benim de cephaneye ihtiyacım vardı.

Mesela neden böyle güzel bakıyordu?

Neden bu kadar sakindi ses tonu? O güzel sesi kulaklarımda bir melodiydi.

“Olur, kalırım.” Saatine baktı. “Çok geç oldu, yola çıkamam.” Ayağa kalkıp karşımda durdu. “Nerede uyuyacağım?” “Odamda,” dedim.

Tek kaşı havaya kalktı. “Yoksa çocuk işlemlerine hemen mi başlıyoruz, Gece Yalçın?”

Yanaklarım... Yanaklarım bir alevin ortasına daldı. “Baba olmak mı istiyorsun?”

Ellerini belime atıp beni yine kendine doğru çekti. “Olabilir, neden olmasın? Neredeyse otuz yaşımdayım.”

“Lütfen, benimle dalga geçme,” diye mırıldandım.

“Şaka yapıyorum...” İç çekti. “Bana uyuyabileceğim bir oda göstersen yeter,” dedi.

Birlikte yukarıya çıkarken evimizdeki odaların hiçbirinin müsait olmadığını fark ettim. Anne ve babamın odası uzun yıllardır kapalıydı, çalışma odası ise kilitliydi. Ablamın iki odası vardı, birinin içinde sadece çantalar ve kıyafetler vardı. Diğer misafir odamız ise kiler olmuştı.

Bir şeyler düşünmeye, bir fikir bulmaya çalıştım.

Ona döndüğümde belimde duran ellerini çekmişti.

Merdiven tırabzanlarına tutunup etrafa baktım. “Ev çok kirli, kaç gündür yoktum, pek temizlenmemiş.” Ablam genelde tüm işleri bana yıkardı, yokluğumda da temizleme zahmetinde bulunmamıştı.

“Sorun değil.”

Sola dönüp odamın kapısını açtım. “Sen burada uyursun, ben salona geçerim. Misafir odamız kiler oldu da...”

“Saçmalama, ben salonda uyurum.” Kesin bir dille reddetti.

Karşısına geçtiğimde alnımın terlediğini fark ettim. “Hayır, lütfen sen burada uyu.”

“O zaman birlikte uyuyalım mı?” Bir öneride bulunmuştu.

Onayladım. Onaylamak dışında yapacak başka bir şeyim yoktu. Yorgundum, alkolün etkisiyle bunu daha da net hissediyordum. Odamın kapısını açtım ve içeri girdik. Neyse ki yatağımın üstü dağınık değildi. En azından çıkmadan önce burayı toplu bırakmışım. Perdemi tamamen kapattım.

Masanın üstündeki dağınıklıkları hızlıca çekmecelere sıkıştırdım.

Serter kapıyı üstümüze kapatıp yatağa oturduğunda onu incelememek için kendimi zor tuttum. Yatağımın karşısında büyük bir L koltuk vardı. Koltuğun üstüne bir yastık bırakıp dolabın en üst tarafından battaniye çıkardım. Böylece koltuğu hazırlamışım. “Üstümü değiştireceğim, arkayı döner misin?” “Peki,” dedi.

Elbisemin fermuarını bulup hızlıca aşağıya çektim. “Dünyanın en zor şeyi dar bir sütyene sahip olmak.” Sinirlenmişim. “Sütyen takmaktan nefret ediyorum.” Sütyenimi çıkarıp üzerime hemen bir tişört geçirdim. Sarhoşluğun etkisiyle iyice saçmalamaya devam ediyordum. Sabah pişman olacaktım.

“Siz erkekler çok şanslısınız.” Altıma da kısa şortumu giydiğimde ona baktım. Telefonuyla ilgileniyordu ve beni duymuyor gibi görünüyordu. “Hemen uyuyacak mısın?”

“Bilmiyorum.”

Telefonda gördüğü şey moralini bozmuştu, vücudu kasılmıştı. Acaba derdi neydi? *Sanki ılık bir yaz akşamında gözleri kışa dönmüştü.*

Yarım gibiydi Serter Güçlü. Ailesinden hiç bahsetmemişti mesela.

Yoksa bana anlatmak mı istemiyordu?

Serter’i düşüncelerinden kurtarmak istiyordum. Aklıma çekmecemin içinde bulundurduğum fıstık ezmesi geldi. Plastik kaşığı çıkarıp fıstık ezmesini kaşıklamaya başladım. Sonra da koltuğa geçtim.

“Uyuyacağım koltuğun üzerinde o şeyden mi yiyorsun?” Kaşığıma baktı.

Ayağa kalkmadan önce kaşığı fıstık ezmesine daldırdım ve ona uzattım. “Tadı çok güzel, yemek ister misin?”

Âdemelması belirginleşmişti. “Ben fıstık ezmesi sevmem, içinde şeker bulunan hiçbir şeyi yemem.” Gözlerimin içine baktı. “Vücudumu korumam gerekiyor.” Derin derin yutkundum.

“Prensipler, prensipler, Büyükelçi...”

“Uyuyalım mı?” “Olur,” dedim.

Telefonunun ekranını açık bırakacak bir şekilde yatağın üzerine bırakınca Berrak’ın ona bir fotoğraf attığını gördüm. Yazışmaları okuyamıyordum ama fotoğrafta Berrak’ı ve kucığındaki oğlunu görebiliyordum.

Sanki bir aile gibiydiler.

Çocuk, Serter’in olabilir miydi?

Serter telefonunu alıp sehpanın üzerine bıraktıktan sonra ona hazırladığım koltuğa ilerledi. Ben ise arkasından bakmak zorunda kaldım. Sırtının genişliği beni hayrete düşürüyordu.

Koltuğa oturup ayaklarını öne uzattı ve gözlerini bana çevirdi. “Yarın akşam Niğde Belediye Başkanı ve eşiyle yemeğim var, bana katılmak ister misin?” Konu bir anda değişmişti.

“Neden?”

“Yemeğe eşiyle birlikte gelecek ve orada yalnız olmak istemiyorum. Hem gelmek istemez misin?” Ses tonu çocuk gibi çıkmıştı. “Ayrıca onları uzun zamandır tanıyorum. Daha siyasete atılmadan önce tanışmıştık. Eğer gelmek istersen birlikte gidebiliriz. Nasıl fikir?”

“Gelirim.”

“Teşekkür ederim, iyi geceler.” Koltuğa uzandığında uzun kollarını uzatıp ışığı kapatmayı da ihmal etmemişti.

Yatağa oturup öylece tavana baktım. Uykum yoktu, elimde de fıstık ezmem vardı. Daha fazla yiyemeyeceğimi anlayıp yere bıraktım.

Elimi ıslak mendille sildim. Beş dakika kadar oyalanmaya çalıştım. Şu an odamda Serter Güçlü ile yalnızdım.

Yatağında kıpırdanıp durdum. Elim şarj kablosuna çarpınca şarj aleti yere düştü. Serter'in de hareket ettiğini gösteren o kumaş sesiyle derin bir nefes aldım.

“Uyuyamıyorum.”

Bir çarşamba gününü ailemi kaybettiğim için uyuyamıyorum, diyemedim.

Çarşamba günlerinden nefret ediyordum.

“Gel,” dedi Serter.

“Orası dardır.” Koltuğu işaret ettim.

Koltuktan kalkıp yastığını eline aldı. Yanıma gelmeden önce şarj aletini yerden aldı, ardından masanın üzerine bıraktı. Etraf karanlıktı. Yatağın içine girdi, bana doğru dönüp kollarını belime sardı. “Gel bakalım,” dedi. Bedenimi tamamen kendisine yasladı. “Korkuyor musun?”

“Bazen.” Çok düşünüyordum, düşündükçe de uyuyamıyordum. Nefesini saçlarımda hissettim, belki de orayı öpecekti. Dudaklarını yavaş yavaş saçlarıma yanaştırdı ama öpmedi, öpemedi. Orada bir yerde duraksadı. Sokaklar dar olunca insanlar sevdiklerine geç kavuşurdu. Dardı bizim sokağımız, dudakları kavuşamazdı saçlarıma...

“Buradayım ben, hiçbir şeyden korkmana gerek yok.” Sonra da saçlarımı öptü.

“Hep burada olacak mısın?” Beklentiyle sordum.

Cevap vermedi.

“Burada olmaya çalışacağım,” dedi.

Gülümsedim. “Teşekkür ederim, Serter Güçlü.”

Uyuyakaldığında düzene giren nefesini dinledim. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. Geçen süre boyunca güneşin doğuşunu bile yakalamıştım. Yan döndüğüm sırada belimde duran eline gülümseyerek baktım. Büyük elleri, belimin en ince çukurunu sahiplenmişti. Çatık kaşları asla istifini bozmadı. Dudakları aralıktı.

Yavaşça gözlerimi kapatıp uykuya teslim olduktan birkaç saat sonra tekrar uyanmıştım. Beni uyandıran şey ise aralıklı camdan yansıyan güneşti. Derince iç çekip yataktan kalktım. Dolabın karşısına

geçtiğimde kendime bir kıyafet seçtim. Serter Güçlü yanımda yoktu. Muhtemelen sabah erken saatlerde kalkıp gitmişti.

Banyoya girdim, üzerimi değiştirdim, sonra da aşağıya indim. Ev sessizdi. Kimse yok muydu?

“Abla?” diye bağırdım evin içinde.

Bir gürültü duydum. Etrafa bakınıp ne olduğunu anlamaya çalışırken yabancı bir adam hızlıca bana yaklaştı, bir anda kolumdan tuttu ve sırtıma silahının kabzasını dayadı. “Bizimle geliyorsun... Ömer abimin talimatı var.”

Ömer? Gürsel’in beni zorla yemeğe gönderdiği adam mı?

BÖLÜM 10

GÖZLERİ GÖZLERİNE ÇEVRLİ

27 Eylül 2022

Şarkıları severim, ayı severim, yıldızları pek sevmem, yağmur kokusunu duyduğum an dayanamayıp pencereyi açarım. En sevdiğim kitap henüz yazılmayan bir kitap. Merhamet dilenirim sevdiğilerimden. Barış'a fazlasıyla bağlıyım. Naç, bu hayatta değer verdiğim nadir insanlardan yalnızca biri... Ha, bir de kafamı karıştıran birisi var.

Serter Güçlü...

Onu bulutların arasına giren aya benzetiyorum, parlak ve oldukça güzel...

Bugün, bu yazdığım paragrafa özel şarkım, Bağlıları - Zaten Kırılmış Bir Kızım.

Yoldaydım. Daha doğrusu yoldaydık. Ellerimi kucacımda birleştirmiş, yan tarafımda oturan silahlı adama bakmamaya çalışıyordum. Zamanın geçmesini bekliyordum. Psikopat adam silahıyla beni tehdit ederek zorla arabaya bindirmişti. Sahilde yanıma oturup saçma sapan konuşan Ömer şimdi bambaşka bir adamdı. Elinde silah vardı. Ön koltukta ise başka bir silahlı adam... Hepsi benim etrafımı sarmıştı.

“Böyle surat mı asacaksın?” dedi Ömer.

Ona bakmak istemiyordum. O kadar gergindim ki kendimi kötü hissediyordum. Üstelik yanımda herhangi bir silah da yoktu. Kendimi koruyamayacaktım. Bu adam benden ne istiyordu, onu da bilmiyordum. Niye benim peşimi bırakmıyordu? Üçtür onunla karışlışıyordum. *Sıkılmıştım.*

Dudaklarımı ıslattım. “Ne istiyorsun?” diye sordum sert bir ses tonuyla.

Bacak bacak üstüne atıp sırtını koltuğa yasladı. Rahat bir tavrı vardı. “Dünyada insanlar her zaman bir şey istemeye mahkûmdur; toprak suyu ister, gece ayını, gündüz güneşini, siyah beyazını, dünya

oksijenini, aşk ise kendisini yeniden bulmak ister. İnsanlar hep bir şey ister, Gece Yalçın.”

Güldüm. “Edebiyat parçalamaya da karar vermişsin, senden iyi Cemal Süreya olur.”

Derin derin iç çeken Ömer, tuhaf bir adam olduğunu kanıtlıyordu. “Şükran da böyle derdi, biliyor musun? Kıvrılırdı bir duvar köşesine, ona şiir okuduğum için *edebiyat parçalıyorsun*, derdi. Bilmezdi şiirlerdeki derin anlamı.”

“Şükran sana iyi dayanmış.” Yüzümü buruşturdum.

“Güzel bir kadındı, aynı senin gibi kumral saçları ve ela gözleri vardı.”

Ofladım. “Bak... Biliyorum, canın sıkılıyor, her pisliğine beni bulaştırmayı düşünüyorsun ama ben iyi değilim. Rica ediyorum, beni bırak ve başkasını bul,” dediğimde karşılık olarak kaşlarını çatı.

“Seninle işim bitemez, Gece.” İsmimi imalı bir şekilde dile getirmişti.

Gözlerimi devirdim. “Neden?”

“Sen bana lazımsın.” Cebinden sigara paketi çıkarıp bana uzattı. “Bazen bazı insanlar aynı yolda yürür, biz aynı yolun yolcusuyuz. Eğer olur da aynı yolda olmazsak, birimiz bu hikâyede kaybetmiş olacak.”

“Ben seninle aynı yolda yürümek istemiyorum,” dedim.

Dudaklarını ıslattı ve sigarasını yaktı. Ateş yüzüne değmişti, belki de birkaç kirpiğini yakmıştı. Bunu umursamadan sigarasını yakmaya devam etti. Ateş sigaraya değdi, göğsümde bir acı belirdi. Bu manzara ne kadar tanıdık... Babamı hatırladım.

Sigarasını yakarken çakmağı sol eliyle tutar ve sigara yanmasına rağmen ateşi elinde uzun süre tutmaya devam ederdi.

“Bana muhtaçsın, elimde o gecenin görüntüleri var.” İlk kez gözlerime baktığında gözlerinde farklı bir hayat mücadelesi gördüm. “Sana kayıtları vereceğim fakat sen de benim şartlarımı yerine getirecek, her dediğimi yapacaksın. Nihayetinde bana muhtaçsın. Elimde ailenin öldürüldüğü görüntüler var ve bu görüntüler polisin eline geçtiğinde gerçek katiller ait oldukları yere gidecek, sen de rahat bir nefes alacaksın.”

“Her dediğini yapmak derken?”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “İş birliği diyelim biz ona. Kayıtları almak istiyorsan böyle olmak zorunda. Her söylediğimi dinleyeceksin. Bu iş böyledir. Herkes kendi çıkarları doğrultusunda hareket eder. Ben de çıkarlarımı düşünüyorum.” Elini silahına götürüp üst kısmını parmaklarıyla okşadı. “Bunu yapmak zorundasın. Benimle iş birliği yapacaksın. İş bittikten sonra da canım isterse sana kayıtları veririm.”

“Sen...”

Konuşmama müsaade etmedi. “Küfretme sakın, küfürden hoşlanmam.”

“Sen aşağılık herifin tekisin...” diye söze başladım ama silahını bana doğrultunca dudaklarıma kilit vurmak zorunda kaldım.

“Güvenmediğim birisiyle iş birliği yapmam.” Sesim netti. “Bu işin sonunda kayıtları vermeyeceksen hiçbir anlamı yok. Önce kayıtları vereceksin, sonra iş birliği yapacağız.” Ona güvenemezdim.

“İşte, tam da bu yüzden seni bir süre depoda misafir ediyoruz, hem sıcak çayımız da var. Eski karım da çayı çok severdi.” Sigaranın dumanı dudaklarından çıkarken arabanın tavanına değiyordu.

“Yeter, hep aynı kişiden bahsediyorsun, bana hiçbir anlam ifade etmiyor söylediklerin!”

“Hırçınsın.” Yana döndü.

“Evet.”

“Sevdiğin ve güvendiğin herkes bir gün *sırtına bıçak fırlatacak* ve o gün soğukkanlılık neymiş, öğreneceksin.” Sigarayı pencereden dışarı fırlattı. “Sonra günahkârlar ölecek ve *ölüm, günahları temizledi*, diyeceksiniz ama ölüm günahları asla temizlemeyecek.”

“Ne istiyorsun?”

“Yanımda olmanı,” diye diretti.

“Sen anlamıyor musun? Kendin söylüyorsun, günün sonunda kayıtları verip vermemen bile senin keyfine bağlıymış. Ben sana güvenemem. Ben sana güvenmeyeceksem ne anlamı kalacak bu iş birliğinin?” Öfkeliydim, öfkeden delirmek üzereydim. “Mantıklı tek bir cümle yok. Sabah akşam *Şükran da Şükran, Şükran da Şükran!* Çok sıkıldım.”

Ömer, bana cevap vermedi, şoförüne baktı. “Âdem, depoda yatağımız var, değil mi? Gece Hanım bu gece misafirimiz olacak, onun için harika bir akşam yemeği hazırlat lütfen... Onun öncesinde

de bütün silahları toplat. Malum, Gece silahı gördüğü gibi saldıracılıyor.”

Gözlerimi devirdim. “Allah’ım, bütün deliler beni buluyor.” Ellerimi havaya kaldırmıştım.

Keyfi yerine gelmiş gibi gülmeye başladı. “Deli deliyi çeker, Gece Yalçın.”

Araba ormanlık bir alana girdiğinde korkum iki kat arttı. Yine de soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Emniyet kemerimi usulca çıkardım. Telefonum da yoktu. Biriyle hiçbir şekilde iletişimde bulunamazdım. Üstelik bu gece burada kalmamalıydım. Serter’e söz vermişim. Onu, belediye başkanı ve eşiyle katılacağı yemekte yalnız bırakmayacaktım.

Arabadan indiğimde silahı belime doğrulttu. Ömer’e öfkeli bir bakış attım. “Bu yaptığınız hiç hoş değil.”

“Öyle gerekli. Tedbirli olmak zorundayız,” dedi Ömer.

İssız bir köşeye “depo” dedikleri alanı kurmuşlardı. Büyüktü ve buz gibiydi. Etrafında ağaçlar vardı, buna rağmen ıssız görünüyordu. Üstelik yağmur yağıyordu. Bu soğukta, burada Ömer’in zoruyla kalacağıma inanamıyordum. Adamın hasta olduğu kesindi. Dengesiz davranışları vardı. Anlam veremiyordum ama garip bir şeyler seziyordum.

“Kahve var mı?”

“Yumuşak içim mi yoksa sert mi tercih edersin?” Alay ediyordu.

“Sade filtre kahve olursa, üstüne de bir tane çikolata koyarsan müteşekkiri olurum,” dedim.

İçeride yalnızca bir tane kırmızı koltuk vardı. Onun dışında boş, zemini betondan oluşan bir yapıydı. Dış yüzeyi metaldti. Buz gibiydi ve bir ateş dahi yoktu. Beni nereye getirmişti böyle? Anlam veremiyordum. Yatacak yer olacağını söylemişti ama öyle bir yer yoktu. Bu adamın her şeyi yalandı.

Yavaşça etrafı inceledim. “Beni nereye getirdin böyle?” Kaşlarım çatılmış, soğuk hava yüzünden tenim buz kesmişti. “Bu soğukta donarak ölürüm ben!”

Ömer gülümsedi. “Seni saraya götürecek hâlim yoktu! Hem boğaz manzarası yok diye üzülme, biraz ileride koyunlar var. Süt sağarken onları deniz gibi düşün.”

Tek kaşım havaya kalktı. “Biliyor musun? Şükran Hanım ya da Şükran teyze her kimse sana iyi tahammül etmiş.”

“Teyzen mi oldu?”

“O kadar çok bahsettin ki kadını benimsemeye başladım.” Koltuğa oturdum.

Burada ne yapacaktım? Her ne kadar belli etmesem de aklım Serter’de kalmıştı. Bu akşam düzenlenecek yemek için beni almaya geldiğinde evde göremeyecekti. Nasıl bir açıklama yapacaktım? *Adamın birisi bana kafayı taktı ve kaçırdı mı diyecektim?*

“Aç mısın?” diye sordu.

“Ne istiyorsun?”

“İstedğim şeyler belli; benimle iş birliği yap, sonra birlikte hareket edip herkesi alt edelim, nasıl fikir?” Göz kırptı ve bu tiksinneme sebep oldu.

“Seninle neden iş birliği yapacağım ki? Sen kendini ne sanıyorsun?” Sakin davranmaya çalıştım. “Senin istediğin iş birliği değil! Sorgusuz sualsiz isteklerini yerine getirmemi istiyorsun, üstelik kayıtları verme konusunda söz bile vermiyorsun.”

Ömer bir süre beni inceledi, sonra da korumalarının yanına gitti. “Gece Hanım’ı yalnız bırakalım, biraz düşünsün.” Ardından bana döndü. “Akşama doğru bir kez daha geleceğim. O sırada kararını bildireceksin, eğer cevabın *hayır* olursa sorgusuz sualsiz seni bırakacağım.”

“Pislik,” diye mırıldandım.

Güldü. “Bilmukabele.”

Tek başıma kalmıştım. Üstümde yalnızca bir ceket vardı. Ne ya pacağımı bilmiyordum. O adam benimle iş birliği yapmak istiyordu fakat ben kimseyi savaşıma ortak edemezdim. Henüz Serter'e bile açılmamışken başkasını da katmak istemiyordum. Üstelik, Ömer denilen adam benden karşılık bekliyordu.

Kararımı vermiştim: Görüntüleri onun elinden alacak ve iş birliği teklifini reddedecektim.

Ellerimi saçlarıma götürüp pencereden dışarıya bakmaya çalıştım. Ömer'in arabası ortadan kaybolmuştu. Beni buraya kilitleyip gitmişti ve işin garip yanı ben henüz delirmemişim. İnsan, yedi yaşında yaşadığı şoktan sonra bir daha eskisi gibi çılgık atamıyordu. Yaşadığım travma sonrasında ağlamayı, çılgık atmayı bırakmıştım. *Nadiren yaşadığım krizler dışında...* Sabırla bekleyecektim.

Zaman geçmiyordu. Koltuğa uzandım. Ceketimi çıkarıp kafamın altına bıraktığımda yine ve yine düşünceler silsilesinde ruhum daralmaya başlamıştı. Biraz uyumaya çalıştım.

Deponun kapısı açıldı, o içeriye girdi.

Hava kararmaya başlamıştı. Ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyordum.

Saatlerdir burada mıydım?

“Karar verdin mi?” diye sordu.

“Saat kaç?”

“Gece on bir.”

Nefesim sıklaşmıştı. “Sen hayatımda gördüğüm en aşağılık insanlardan birisin, ne istiyorsun? Seninle neden iş birliği yapacağım? Git kendine başka bir kurban bul.” Ceketimi giymeye çalıştım.

Elini beline atıp silahımı çıkardı ve bir an bile duraksamadan bana yöneltti. “Seni öldürürüm.”

“Dene, bekliyorum.” Elimini havaya savurdum. “İş birliği yapmayacağım. Kayıtları vereceksen ver yoksa defolup gidiyorum buradan.”

Oysa ben ölümden korkmazdım ki... Yaşamak, bir bakımdan ölüm gibiydi. İnsan yaşarken ölüyordu zaten, bunu bilmeyenler ise

üstlerine toprak atıldığında ölümü gördüğünü sananlardandı. Ben zaten yaşamayı ölüm gibi görüyordum.

“Bak, beni öfkelendirme. Sana şair yanımı gösterdim ama bu gidişle katil yanımı göreceksin.” Bir adım attı. “Duyuyorsun, değil mi? Şimdi benimle iş birliği yapmayı kabul et yoksa tüm sevdiklerinin ölümüne şahit olursun.” Bir adım daha attı. “Acıyı hissetmemek için ya kulaklarını kapatacaksın ya da gözlerini.”

Başımı dik tuttum. “Asla.”

“Sen sanırım fazla cesursun.”

Onun bana doğru adım atmasına izin vermeden ilerleyip silahı acemice ona doğrulttum. “Kayıtları ver, Ömer! Uzatma artık. Ya kayıtları ver ya da bırak gideyim. Beni tehdit etme. Bu iş birliğinin olması için öncelikle senin mantıklı olman gerekiyor. İşin sonunda kayıtları vermeyeceksen niye seninle iş birliği yapayım?” “Çok aptalsın, Gece.” Ömer bana iğrenerek baktı.

İyice öfkelenmişim. “Bir daha karşıma çıkma... Ayrıca görüntüler umurumda değil, ben işimi kendi yöntemlerimle halledeceğim. Sen ise sadece uzaktan izleyeceksin.”

“Seni öldüreceğim.” Durdu. “Emin ol, bir gün bunun bedelini ödeyeceksin.”

Cevap vermedim. Hızlı adımlarım deponun kapısına ulaştığında korumaları gördüm. Hepsisi belindeki silaha güveniyordu. Yaşça benden büyük olan bu adamların hepsinden çok daha cesurdum ben.

“Adamlarına söyle, arabanın anahtarını versinler.” Bir an önce Serter’e yetişmem gerekiyordu.

Korumalardan birinin elinde bulunan anahtarı hızlıca çekip aldım. “Sakin yoluma çıkma, yemin ederim ki seni de bu kanlı oyunun içine sokarım ve inan bana, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insan, dünyanın en tehlikeli insanıdır.” Kapıyı sertçe açtım. “Arabanı bizim evin önünden alırsın, Ömer Bey. Yolu iyi biliyorsun ya.” Ömer burnunu kırıstırdı. “Görüşürüz, Gece.” “Görüşmeyelim.” Titreyerek ön koltuğa oturdum.

Ne yapacaktım?

Yemeğe çok geç kalmıştım. Üstelik telefonum da evdeydi. Serter’in beni merak ettiğine adım gibi emindim.

Direksiyona defalarca vurdum. Ellerimin titremesi geçmiyordu. Kendimi suçlamam anlamsızdı, sonuçta elimde olan bir durum değildi. Yine de Serter beni bu denli koruyup kollarken benden istediği tek şeyi gerçekleştirememiştim. *Serter, birkaç gündür tanıdığı bir kadın için yüzük takacak duruma gelmişti.*

Arabayı çalıştırdım. Ortalığı toz duman içinde bırakmadan önce, Ömer denilen şahsiyetsiz arabanın camını işaret etti. Kaşlarını çatarak camı açtığımda korumasının elinden aldığı pet şişenin kapağını açtı, arkamdan su döktü.

“Çabuk gel diye döküyorum!” diye bağırdı.

Bu adam gerçek bir ruh hastasıydı. Arabayı çalıştırıp hızla yola koyuldum.

Yolu bilmiyordum, navigasyon çekmiyordu. Çevre yolu tabelasını arayarak yarım saat boyunca ilerledim. Bu civarda doğru dürüst ev bile yoktu, kimseye yolu soramazdım. Amacım direkt Serter’in evine gitmekti. Telefonumu evden almakla zaman kaybetmeyecektim.

Çevre yolu tabelasını görünce derin bir oh çektim. Orman yolundan çıktığım için navigasyon da sinyal almaya başlamıştı. Tam Serter’in evinin konumunu girecekken Ömer’in arabasını bırakmam gerektiğini hatırladım. Mecburen evimin konumunu girdim. Hızlı olmalıydım.

Acaba Serter ne yapıyordu?

Yol bir türlü bitmiyordu sanki. Evimin önüne geldiğimde hemen arabadan indim. Muhtemelen Serter yemeğe gidememişti, belki de gitmişti ve beni bekliyordu. Titreyen elimle kapının tokmağını vurdum. Rum evlerinin en kötü özelliği hâlâ tokmağı kullanıyor olmalarıydı.

Kapı açıldığında karşımda Eylül’ü gördüm. “Selam,” dedim ve aceleyle içeri girdim.

“Serter sana ulaşmaya çalışıyordu,” dedi arkamdan.

Hızlıca odama ilerledim. Merdiveni çıkarken ayaklarım güçlkle yere basıyordu. Eylül ise peşimden geliyordu.

“Belediye başkanı ile yemek davetiniz varmış.” Odamın kapısı nın önünde durdu.

Çekmeceyi karıştırıp telefonu aldım. “Evet.” Ekrana baktım, bir sürü çağrı vardı ve hepsi Serter’e aitti.

“Neredeydin? Yine her zamanki gibi bara gittin, değil mi?”

“Abla, yeter.” Yüzüğümü taktığımda gözleri hemen parmağıma çevrildi. “Bir durum oldu, anlatabileceğim bir şey değil ve vaktim yok. Şimdi iznin olursa erkek arkadaşımın yanına gidiyorum.”

“Abin yaşında adamla birliktesin. Utanmıyorsun, değil mi?” Yine saçmalamaya başlamıştı.

“Serter’in yaşında hiçbir sorun yok.” Yanına yaklaştım ve devam ettim: “Bu akşam beni bekleme. Serter ile kalacağım.”

Aşağıya indiğimde hemen Barış’ın numarasını buldum.

Kendi arabama ilerledim. Hızla Serter’in evine sürdüm. Saat epey geçti, yemeğin çoktan bittiğini düşünüyordum.

Nihayet gelmiştim.

Arabadan indiğimde evde ışığın açık olduğunu gördüm. Eve gelmişti. Şimdi ise ondan özür dileme zamanıydı. Sessizce ilerlerken taşlar ayakkabılarımın içine giriyordu. En kısa zamanda, saksıda bulunan çiçekleri değiştirecektim. Muhtemelen evle ilgilenmediği için çiçeklerin bakımını unutuyordu.

Kapıyı çaldım, gergin bekleyişim başlamıştı. “Merhaba.” Serter kapıyı açar açmaz gülümsedim. Dudaklarımda buruk bir gülümseme vardı.

Serter biraz dağınık görünüyordu. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı, saçları ise arkaya taranmıştı. Mavi gözleri buzdan daha soğuktu. Kapıyı sonuna kadar açsa da yüzündeki memnuniyetsiz ifade çok net bir şekilde ortadaydı. Sanki varlığım onu rahatsız etmiş gibiydi. Onu haber vermeden ektiğimi düşündüğü için böyle davranması normaldi. Bir an önce ona durumu açıklamalı -yapabildiğim kadar- ve kendimi affettirmeliydim.

“Özür dilerim.” Ellerim yana düştü. “Gelmeye çalıştım ama...”

Serter herhangi bir cevap vermedi. Dudaklarına kilit vurmuştu âdeta. Yüzünde derin bir sessizlik vardı. Elini henüz kapının

kolundan çekmemişti. Sadece bomboş gözlerle bana bakıyordu. Ne dü şündüğünü merak ediyordum.

“Serter, kim geldi?” diye seslendi içeriden biri. Bu sesi duyduktan sonra kaşlarını hafifçe çatıldı. Tanıdık bir kadının sesiydi. “Serter?” *Berrak’ın* sesiydi...

Serter elini ensesine götürdü. “Gece.” Bana doğru yaklaştığında ağır bir kadın parfümü kokusu almıştım. “İçeriye gelsene,” dediğinde kaşlarımı çatıttım. Belli etmek istemesem de geriliştim.

“Ben, sizi rahatsız etmeyeyim.” Geriye doğru adım atınca bir anda bileğimden tuttu. “Kusura bakma, bu saatte gelmemeliydim.”

“Gece...” Bileğimi sıkmamaya özen gösteriyordu. “Lütfen içeriye girer misin? Geldiğın iyi oldu, benim de sana soracaklarım vardı. Bana bir açıklama borcun var.” Bunu söylerken bile sesi isteksiz geliyordu. Acaba ben mi kuruntu yapıyordum?

Adamın beni öpmesi önemli değildi ki... Sonuçta basit bir öpücüktü. Bir kadın sesi duydum diye gerilmeme gerek yoktu. Sonuçta ben onun hayatına aniden girmiştim ve Berrak’tan rahatsız olup ondan hoşlanmama gibi bir hakka sahip değildim. Sadece Berrak’ın bana olan tavırları ve hareketleri hiç samimi değildi; oldukça soğuk ve mesafeli davranıyordu. Ben de onu gördüğüm her an geriliyordum.

“Kimin geldiğini...” Berrak’ın sesini duyar duymaz kafamı kaldırdım. “Ah, sen miydin? Biz de yemek siparişi vermiştik, o sandım.”

Üzerinde kırmızı, mini bir elbise vardı. Siyah saçlarını arkadan toplamıştı. Saçlarının sönüklüğünün aksine dudaklarındaki kırmızı ruj fazla iddialı görünüyordu. Gözlerine de siyah buğulu bir makyaj yapmıştı. Berrak güzel bir kadındı. Ama kıskançlığa gerek yoktu.

Serter elini belime attı, cesareti takdire şayandı. Belki de dakikalar önce yakınlaştığı kadına karşı göğsünü gere gere beni gösteriyordu. Bu asla hoş değildi, asla hoşuma gitmemişti. Sahte de olsa bana sadık olacağını söylüyordu ama neden gecenin bir yarısı bu kadınla beraberdi? *Gece, sen salak mısın? Adam sana sadık olmak zorunda değil.*

“Odamıza geçer misin?” Serter belimi tutarak benimle birlikte içeriye girdi. “Biraz konuşalım.” Gözlerini Berrak denilen süpürge

cadısına çevirdi. “Ben birazdan geliyorum. Yemek gelirse sen başla.”
“Peki.” Berrak oldukça rahatsız olmuştu, her hâinden belliydi.

Başka bir kadının parfümü, üzerinden buram buram yayılırken Serter’in bana dokunmasına tahammül edemiyordum. Evet, hakkım değildi belki onu kıskanmak ama elimde değildi.

Odasına girdiğimizde arkamızdan kapıyı kapattı. Gömleğini üzerinden çıkarıp dolabına ilerledi. Bir tişört alıp giydi. Sanırım onu ilk kez spor kıyafetlerle görmüştüm.

Yatağının üzerine oturdu ve gözlerini bana dikti. “Seni dinliyorum.”

Söze nasıl başlayacağımı bilemedim.

“Beni neden yüzüstü bıraktığını soruyorum, Gece.” Dudaklarını ıslattı, oldukça öfkeli görünüyordu. “Aşağıda bir şey belli etmemeye çalıştım ama sana çok kızgınım. Seni defalarca aradım, telefonlarımı açma tenezzülünde bile bulunmadın. Polise gitmeyi bile düşündüm, sonra aklıma Eylül’ü aramak geldi. Bana senin bara gittiğini söyledi.”

“Serter...”

Elini havaya kaldırdı. “Neden gelmedin?”

“Beni dinleyecek misin?”

“Bara gittiğine inanmıyorum, bu kadar sorumsuz davranacağını asla düşünmüyorum. Sorun şu ki hayatının tehlikede olduğunu düşündüm, hâlâ da aynı şeyi düşünüyorum.” “Ben iyiyim,” diye mırıldandım. “Aklım tüm gün sendeydi.” Aklı bende mi kalmıştı?

“Şimdi buradayım. Ayrıca gördüğüm kadarıyla gayet hoş vakit geçiriyormuşsun.” Ne diyordum ben ya? Bunu içimde tutacaktım. Niye pat diye söylemişim ki? İçimde tutabilirdim. Bazen kendime fazla sinir oluyordum.

“Berrak benimle yemeğe geldi, yalnız kalmamı istemedi.” İç çekti. “Sonra eve geldi. Ben davet etmedim, yemek yiyeceğini söyledi.”

“Gömleğinin düğmeleri açıldı.” Ses tonum yükselmişti.

Alnında bir kıvrıklık belirdi. “Bunalmıştım, senden haber alamadığım için nefes alamıyorum gibi hissettim. Ne ara düğmemi açtım, bilmiyorum.”

“Kadın parfümü kokuyorsun,” diye üsteledim.

“Bütün gece aynı masadaydık, parfüm kokmam çok normal.” Duraksadı ve yüzüme dikkatlice bakmaya başladı. “Bir dakika, bir dakika, sen neden beni sorguluyorsun?”

“Serter, onu evden gönder, rahatsız oluyorum.” Nefesim sıkışmıştı. “Bence sana karşı bir şeyler hissediyor ve benim burada olmamı istemiyor. Ben sürekli diken üstünde yaşayamam, rahat olamıyorum.”

Bahanem de hazırды. Ben ne yapıyordum, asla kendime anlam veremiyordum. O benimle gerçek anlamda bir ilişki içinde değildi ama beni öptüğü geceyi bir türlü unutamıyordum. Bunu yapmamalıydım fakat yine kendimi durduramamıştım.

“Senin burada olmanı istemediğini nereden çıkardın?”

“Hareketlerinden belli.”

“Tamam, bu eve gelmez, olur biter.” Dolabına yöneldi ve içinden bir kazak çıkardı. “Senin isteklerin her şeyden daha önemli. Ne istiyorsan onu yaparım, sorun yok.” Kazağı bana uzattı. “Üşüyorsan giyebilirsin.”

“Nerede olduğumu anlatmasam olur mu?” Kazağı bluzumun üzerine geçirirken bakışları garipti. Ona anlatmak istiyordum fakat anlatmamam gerekiyordu. Ömer konusuna henüz kendim bile alışamamışken şimdi ona anlatıp olayları daha da çıkmaza sürüklemek istemiyordum. Serter’i sorunlarımla daha da boğmak istemiyordum.

“Hayatın tehlikede miydi?”

“Değildi.” Yalan söylemek zorunda kalmıştım.

Diliyle dudaklarını yaladı. “Başka bir erkekle mi beraberdin?” Bu soruyu sorarken temkinli davranmıştı.

“Kesinlikle hayır.” Böyle bir şey mümkün değildi.

Omuzları gevşedi, o ana kadar kasıldığını fark edememişim. “O zaman anlatabilirsin. Yemek davetine gelmek zorunda değildin fakat

merak ediyorum...” Sertçe yutkunduğunda mavilikleri koyulaşmıştı.
“Detaya girmeden anlatsan...”

“Serter...”

Konuşmama müsaade etmeyerek sözümü kesti: “Lütfen, Gece. Aramızda gizli saklı olmasın. Söz veriyorum, daha fazla soru sorup seni bunalıtmayacağım.”

Nefesimi dışarıya verdiğimde ellerim yana düştü. “Ömer... Şu yemeğe çıktığım adam var ya...” Adamı hatırlayıp hatırlamadığını anlamak için dikkatle ona baktığımda kafasını salladı. Muhtemelen hatırlamıştı. “Beni zorla bir yere götürdü. Gürsel ile bağlantısı var. Onu mahvetmek istiyor. Onun dediklerini yaparsam bana bir konuda yardım edeceğini söylüyor.” Kayıtlarından bahsedemezdim.

“Ne konuda?” Kuşkuyla sordu.

“Bu çok uzun bir mevzu...” Derin bir nefes aldım. “Her şey birbiriyle bağlantılı. Sana bir gün hepsini anlatmak istiyorum ama birini anlatsam diğeri eksik kalacak.” Duraksadım. “Anlayacağın beni kaçırmaya kalktı. Uzun saatler boyunca bir depoda tuttu. Bir şekilde oradan çıktım, sonra da geldim işte. Buradayım yani,” dedim. *Bu kadar abes ve tehlikeli bir olayı böylesine sakın bir şekilde anlatabilmek anca bana yaraşır*, diye içimden geçirdim.

“Keşke anlatsan, Gece...” Serter çok üzgündü.

“Hiç kolay değil...”

Serter iç çekti. “Ah Gece ah.”

“Bir gün anlatacağım,” dedim. Yanına yaklaştım ve koluna girdim. “Özür dilerim, gerçekten seni asla yüzüstü bırakmazdım. Tüm gün aklımdaydın.”

“Gece... Ben gelmemene değil, gelmeni engelleyen şeylere öfkeliyim. Sana yardım edemiyorum. Yemek umurumda bile değildi, seni düşünüp durdum.”

“İyiymi ben,” diyebilirdim. “Sadece bana diğer konu için zaman ver. Başka bir şey istemiyorum. Söz veriyorum, her şeyi en küçük detayına kadar öğreneceksin...”

“O adam?”

“Ömer,” dedim. “Gerçek adı Ömer. Ne istediğini biliyorum ama güvenilirmez birisi. Onunla iş birliği yapmam mümkün değil.”

“Madem amcanla problemi var, yemeğe nasıl gittiniz? Yemeği amcan ayarlamamış mıydı?” diye sordu sabırsız bir ses tonuyla.

“Muhtemelen adamın Ömer olduğunu bilmiyordu, birisi aracılık etmiştir,” dedim.

“Bu adam bir daha karşına çıkmasın. Bu konuyu bir süreliğine kapatıyorum. Şimdi iznin olursa Berrak ile konuşacağım.” Etkileyici gözleriyle yüzüme baktı. “Aç mısın?”

Derin bir nefes aldım ve kafamı salladım. “Evet.”

“Birlikte yemek yiyelim.” Kapıya ilerleyeceği sırada tekrar arkasına döndü. “Hemen geliyorum, tamam mı?”

O gittiğinde yapacak başka bir şeyim kalmamış gibi odada dolanmaya başladım. Biraz kasvetliydi odası. Koyu tonlar hâkimdi. Perdeyi çektiğimde ayın heybetli duruşuyla karşılaştım. Bugün ay yuvarlaktı. Bulutlar, ayın yarısını kapatıyordu fakat yine de şekli ortaya çıkmıştı. Odamın camına böyle parlak bir ışık vursa asla perdeleri çekmezdim. Serter ise tüm perdeleri sıkı sıkıya kapatıyordu. Bu hareketine asla anlam veremiyordum.

Serter hemen geleceğini söylemişti ama ben odada kalmak istemedim. Merdivene yöneldim. Serter’in korumaları kapının önündeydi.

Tam o sırada Serter dış kapıyı açıp içeri girdi. Belli ki Berrak’ı yolcu etmişti. Acaba kadın gitmeden önce ortalığı ayağa kaldırıp öyle mi gitmişti? Bunu düşünmeden edemiyordum.

“Gitti,” dedi tok bir ses tonuyla.

“Teşekkür ederim.” Ellerimi arkama aldığımda mutfığa yürümeye başladı.

Arkasından onu takip ettiğimde birlikte mutfığa geçtik. Bu evin en güzel yeri mutfığı olmalıydı. Aydınlıktı, enerjikti, en güzeli de mutfak kapısı bahçeye açılıyordu. Serter’in odasındaki kasvetli havadan burada eser yoktu.

Serter, ellerini tezgâha dayayıp gözlerini bana çevirdi. Keskin bakışlarının altında ezilmemeye çalıştım. “Neden öyle bakıyorsun?” diye sordum.

Ciddi duruşunu düzeltip ellerini birbirine kenetledi. “Böyle mutsuz olduğunda benim de moralim bozuluyor. Ben hayatımda kimseye bağlı olmadım ama son zamanlarda sen her şeyi değiştirdin. Senin hayatına tam anlamıyla dâhil olmak istiyorum, sana karışmak istiyorum ama...”

“Ama?”

“Önemli olan senin bana bu hakkı tanımış olman.” Derin bir nefes alıp yüzüme baktı. “Hayatına karışmamı istiyor musun?” Bana karışmak için izin isteyen ilk erkek...

“Elbette.”

Dudaklarını ıslattı. “O zaman önce yüzündeki şu hüznü sil. Buna karışmak istiyorum. Sadece benimleyken değil, her nerede olursa ol yüzündeki gülümsemenin solmamasını istiyorum.”

“Elimden geleni yaparım.” Birisinin bana karşı bu şekilde davranması beni şaşırtıyordu.

Buzdolabının kapağını açtı ve sürahiyi çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı. “Yemek sipariş etmişim, Berrak ile yiyecektik ama o gittiğine göre seninle yiyebiliriz.”

Berrak için söylediği yemeği asla yemezdim. “Gerek yok.” Burun kıvrıp buzdolabına ilerledim. Omzum onun omzuna hafifçe değmişti. “Ben şimdi bize atıştırmalık bir şeyler hazırlanm. Canım patates kızartması çekiyor.”

Arkamda durduğunda yerini asla bozmayı düşünmeyerek elini buzdolabının kapağına yasladı. Böylece sırtım göğsüne değmişti. Daha da kötüsü kokusunu hissediyordum. Bu kadar hoşlandığım biriyle böylesine yakın olmak cehennemden farksızdı çünkü bizim ilişkimiz sahteydi.

Dudaklarım kurudu, nefesini ensemden hissediyordum. Ben dolabın içinde yiyecek bir şeyler ararken o bana gittikçe yaklaşıyordu. Ruhum daraldı, göğüs kafesimdeki heyecan kalbime ilmek ilmek işlendi.

Ellerim patates poşetinin içinde kaldığında nefesini artık daha yakın hissediyordum.

Hareketsiz kaldım, kıpırdayamadım. İçimden kıpırdamak gelmiyordu. Vücudu vücuduma değiyordu. Tişörtünün altındaki sıcak kaslarının yoğunluğunu duyan hücrelerim tek tek ayaklandı. Bana bir şeyler oluyordu. Önce alnım, sonra göğsüm terlemeye başladı.

Asla hareket etmedi, sadece öylece durdu.

“Patates...” İç çektim. “Patates seviyorsun, değil mi?”

“Galiba. Neden öyle heyecanlı heyecanlı sordun?”

Serter çok fenaydı. Bu yanını ilk kez fark ediyordum. Yüzündeki gülümseme çok garipti. Neden heyecanlandığımı bildiği hâlde bu soruyu sorarak neyi amaçlamıştı?

“Hayır, heyecanlı sormadım.” *Çevir kaçı, yanmasın, Gece.*

“Terlemişsin.”

Konuyu değiştirme ümidiyle patatesleri poşetten çıkardım ve kesme tahtasını bulup üstüne bıraktım. Ben patatesleri yıkarken Serter su içmeye devam ediyordu.

“Rica etsem dolaptan yoğurt çıkarır mısın?” diye sordum.

“Ne yapacaksın?”

“Havuçları rendeleyip yoğurtla karıştıracağım, patatesleri ise fırına koymayı düşünüyorum.” Patatesleri dilim dilim kestikten sonra yağlı kâğıt serdiğim fırın tepsisine koydum. Hazırladığım sosu patateslerin üstüne döktüm.

“Senin meşhur bir tavuk sosun da vardı.” Suyundan sayamadığım kadar yudum aldı.

Boğazımı temizledim. “Evet... Soslarım konusunda ketumumdur, sakın tarif istemeye kalkma, Serter Güçlü.” “İstemem,” dedi neşeli bir tavırla.

“Yemek nasıl geçti? Berrak idare edebildi mi?” Konuyu farklı bir yöne çekmeye çalışmıştım.

Serter bir tabure çekip mutfak masasına oturdu. “Sıkıcıydı, tam bir iş yemeğiydi. Genelde siyaset konuşuldu. Berrak normalde bu konuda bilgilidir ama gecenin sonuna doğru alkolü fazla kaçırdı ve...”

“Ve?” Meraklanmışım.

İç çekti. “Orada söylenmeyecek şeyler söyledi.” Bardağının kenarını okşarken ciddi görünüyordu.

“Ne söyledi?”

“Berrak çok şık giyinen bir kadın, sen de fark etmişsindir herhâlde.”

Kaşlarım çatıldı. “Fark etmedim.”

Demek ki Berrak’ın giyim tarzını beğeniyordu. Erkekler asla şaşırtmıyordu. Güzel giyinen, güzel konuşan kadınları hemen hafızalarına kaydederlerdi.

“Ayrıca çok hoş bir kadın,” diye devam etti.

“Anladım, Serter; Berrak güzel bir kadın.” Fırçayı sosa batırıp patateslerin üzerine sürmeye başladım. Hıncımı patateslerden çıkarmak istiyordum. Başka bir kadını güzel buluyor olması beni neden bu kadar geriyordu ki?

“Çok güzel gözleri var. Ela,” diye devam etti.

Berrak’ın gözleri ela değildi ki...

“Saçları açık kahverengi, omuzlarından öylece salınıyor.” Tabureden indi ve bana yaklaştı. “Sesi çok güzel, konuşurken saatlerce dinlemek istiyor insan. Öfkesi kendine has; elleri narın, uzun ve ince...”

Benden bahsediyordu...

“Başka?” Daha fazla anlatmasını istiyordum.

“Başka... Daha detaylı anlatmak için zamana ihtiyacım var, Gece Hanım.”

Doğru. Anıların birikmesi için zamana ihtiyacımız vardı. Yine de beni bu denli tanıyor olması gözümünden kaçmamıştı. İşte, şimdi keyfim yerine gelmişti.

Serter ellerimi, gözlerimi, saçlarımı beğeniyordu. Serter beni beğeniyordu...

“Ne yediniz yemekte peki?” Tepsiyi fırına attım.

“Bilmem, çok dikkat etmedim... Hatırlamıyorum.”

Yüz yüze geldik. “Alkol var mıydı?”

“Ölsem ağzıma sürmem.” Güldü. Hâlbuki ben alkol tüketmeyi severdim, bu konuda Serter ile taban tabana zıttık.

Ben yemek masasını hazırlarken Serter bize vişne suyu hazırlamaya başlamıştı. Yemeğin yanına brokoli de haşlamıştım. Sevdüğimden değil, sadece Serter’in sebze ağırlıklı beslendiğini bildiğim için patateslere dokunmayacağına kanaat getirmiştim.

Çatalları yerleştirirken çatık kaşlarla bana baktı. “Düzgün yerleştirir misin? Kaşığın üzerine bıçak mı bırakılır?” Bu adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

“Düzen takıntın mı var?”

Omzuma çarparak arkama geçti ve bana dokunmamaya dikkat ederek çatalı elimden aldı. Önce üstünü peçeteyle temizledi. Temizlik takıntısı da vardı anlaşılır. Daha kötüsü, benim gibi sofraya düzenine dikkat etmeyen birisiyle sahte bir nişanlılık sürecine girmişti.

Çatalı havaya tutup uzun uzun inceledi. “Bütün parlaklığı gitmiş,” dedi.

“Gümüş mü bunlar?”

“Evet.” Çekmecedeki tüm takımı hızlıca toplayıp çöp kutusuna atınca gözlerime inanamadım. Yüz ifademi umursamadan, üst çekmeceyi açıp oradan yeni bir takım çıkardı. “Yenilerini kullanalım, diğerlerine gerek yok artık.”

“Gümüş onlar, bir servet yatıyor orada,” dedim aksi bir ses tonuyla.

Umursamaz görünüyordu. “Parlaklığı gitmiş.”

“Sırf parlaklığı gitti diye çöpe atılır mı?” Elinden yeni çatalları alıp masaya dizdim.

Yeni evli çiftler gibi tartışıyorduk ve bu oldukça hoşuma gidiyordu. Evet, mecburi bir anlaşma sonucu yüzükleri parmağımıza takmıştık ama Serter ile olmak bana huzur veriyordu.

“Sizin eve ilk kez yemeğe geldiğim gün, su bardağının kenarında hafif bir ruj izi kalmıştı.” Elini belime doladı ve kulaklarıma fısıldayarak konuşmasına devam etti: “Ben aşırı titiz bir adamım, normal şartlarda o sofrayı terk ederdim fakat yemeğe devam etmek zorunda kalmıştım.”

Makine temizlememiş olmalıydı.

“Özür dilerim, normalde dikkatli davranırım fakat bulaşık makinesi bazen ruj lekesini çıkaramıyor. O gün de biraz dikkatsizdim, ablam yüzünden...” dedim açıklama yaparak.

“Kırmızı ruj...” Dudaklarını yaladığında sesi boğuk çıkmıştı. “Takıntım var, Gece. Sana saçma gelebilir. Ben biraz fazla takanım kafama. İçtiğim bardak tertemiz olmalı.”

“Merak etme, patatesleri ve brokoliyi çok iyi yıkadım.” Aramızda ani bir yakınlık oluşmuştu. Uzaklaşmaya çalıştım. Bunu durdurmalıydım. Ne yapıyorduk biz? Böyle davranmamalıydık.

Yemek masasına oturduğumda titreyen ellerimle patatesleri tabağıma yerleştirdim. Bütün yemekler harika gözüküyordu, brokoli hariç. Lezzetsiz, baharatsızdı.

Serter Güçlü brokolileri tabağına dizip hazırladığı limon sosunu üzerine gezdirdi.

“Çok iştah açıcı.” Yüzümü buruşturdum.

Gülümsedi. “En sevdiğim yemeklerden biridir.”

“Ben de bamyayı çok severim, dünyanın en güzel yemeği.” Kaşlarını çatıldığını görünce güldüm. “En azından tatsız tuzsuz değil.” “Öyle mi?” diye sordu.

“Hı hı,” diye mırıldandım.

Sakin bir akşam yemeği yiyip odalarımıza dağılmıştık. Geçirdiğim berbat günden sonra Serter’in evindeki huzur tam aradığım şeydi.

Eylül, 2022

Birini sevmek kolaydı ama gerçek anlamda sevebilmek herkesin harcı değildi.

Günlüğüme kısa cümlelerle alıntılar yazmak en sevdiğim şeylerden biriydi. Aklıma geldikçe not tutar, içimdekileri defterime dökardım.

Mutfağa indiğimde beni yağmurdan sonra gelen toprak kokusu karşıladı. Serter, mutfağın penceresini açmıştı. Güne harika başlamıştım.

Serter'e gülümsedim. "Günaydın."

Serter ile dün akşam sessizlik içinde yemek yemiş, sonra ikimiz de odalarımıza çekilmiştik. Bu sabah Serter'in yine soğuk ve çatık kaşlı hâli ile karşılaşmıştım.

"Günaydın." Bardağa biraz su döküp üstüne limon sıkı. "Bana kimliğini verir misin?"

"Neden?"

"Nikâh için gün alacağım. En yakın zamanda." Çok normal bir şeymiş gibi söyleyivermişti.

"Tamam." Saçlarımı arkaya attım. "Sade bir nikâh yeterli."

"Neden?" Suyundan bir yudum aldıktan sonra buzdolabından elma çıkardı, birisini bana uzattı ama almadım, yemek istemiyordum.

"İleride gerçek bir evlilik yaparsam düğün istiyorum," dedim.

"Anlıyorum," derken gözlerini başka bir yöne çevirdi.

"Sen İspanya'ya gittikten sonra evliliği iptal ederiz. Yanlış bilmiyorsam bir yıl içinde bunu yapabiliyormuşuz. Ben de okul hayatıma devam ederim..."

Gözlerimin içine baktığında derin düşüncelere daldığını fark ettim. Yine de hemen toparlanarak ceketinin önünü ilikledi. "Seni okula mı bırakayım?" diye sordu. Konuyu değiştirmesine şaşırıştım. Kararımı sorgulayacağını düşünüyordum. Erkekler genelde böyle yapardı.

"Çok iyi olur," dedim.

Arabaya doğru yürürken yağmur damlalarının hızlandığını fark ettim. Arabanın kapısını açtım, o da şoför koltuğuna geçmişti.

Arabaya bindiğimizde emniyet kemerini takmadan önce arka kapıyı kontrol etti. "Umarım trafik yoktur," dedi ve arka koltuğa eğildi. Bir adet küçük, beyaz kareli bir yastık alıp bana uzattı. "Sırtını buna yasla," dedi nazikçe.

"Teşekkür ederim." Düşünceli bir adamdı.

"Nikâh tarihini olabilecek en yakın zamana alacağım," dedi. "Evlendikten sonra buraya taşınırsın."

“Senin evine mi taşınacağım? Sen bize yakın bir evde otursan olmaz mı?” diye sordum.

“Gece, o evde ne var? Nedir seni oradan uzaklaştırmayan?” Bu soruyu elbette bekliyordum.

“Akşam sana bir defter vereceğim, Serter. Belki beni daha iyi anlarsın.”

“Ne yazıyor defterde?” Direksiyonu sola çevirdi.

“Bir şeyler... Eksik mevsimler, yaşanmamış baharlar, soğuk bir rüzgâr, biraz da yanılgıyı yazdım.” Gözlerimi yola çevirdim, sanki her şey çok iyiymiş gibi. “Ailemden bahsettim, yaşadığım acının sebebini anlattım. Kanı tarif ettim, kan ile nasıl bağdaştığımı... Öyle işte, Büyükelçi. Kimileri *yaralarını gıçlar*, kimileri de bulduğu ilk omuzda *ağlar*.”

“Sen hangisisin?” Büyük bir dikkatle sordu.

“Bilmiyorum, sorun da bu. Henüz neredeyim, onu biliyorum ve bu bazen acı verici olabiliyor.”

“Ben sana yol olurum, yeter ki üzülme,” dedi.

Fısıltıyla konuşmuştu, belki de duyamayacağımı düşünüyordu. Onu yakalamıştım. Serter’i duymuştum. Benim yanımda olmak için gereken tüm çabayı gösteriyordu. Serter farkında olmadan beni hayatına almıştı. *En azından şimdilik.*

Kısa bir süre sonra okulun önünde geldiğimizde kalabalık dikkatimden kaçmadı. Herkes bir telaş içinde okula gidiyordu. Okulun ilk haftaları genelde böyle olurdu. Özellikle ilk haftalar lisedeki gibi dersler beklerken bir anda üniversite dersleriyle karşılaştığımızda dumura uğrardık. Üniversite koca bir yanılgıydı. Dostluklar sahteydi, insanlar sahteydi. Neyse ki kendi dostlarımı özenle seçmiştim.

“Geldik,” dediğinde gözlerini bana çevirmişti.

“Teşekkür ederim.”

Arabanın kapısı açıldı ve elini belime attı. Belimi her an tutuyor olması, yüreğimdiki çiçekleri yeşertiyordu.

“İyi dersler,” dediğinde sesi mesafeli çıkmıştı ama sesine nazaran bakışları yumuşaktı.

“Sen nereye gideceksin?” Yumuşak bakışlarından cesaret alarak kravatını okşadım.

“Acilen İspanya’ya gitmek zorundayım. Buradan havaalanına gideceğim. Muhtemelen yarın dönerim.” Etrafa baktı. “Çok kalabalık bir okulmuş.”

“Evet, öyle.”

Derin derin yutkundu. “Şimdilik bana müsaade. Burası biraz fazla kalabalık. Galiba yaşlandım. Normalde okul gördüğüm an mutlu olurum ama mezun olalı seneler oluyor.”

“Yaşlandın?”

“Hı hı,” diye mırıldandığında elini belimden çekerek bir adım geriye doğru yürüdü. “Yaş...” Tam bir şey söyleyecekken telefonu çaldı. “Özür dilerim, bunu açmam gerekiyor. Tekrar iyi dersler. İletişimde kalalım, Gece Yalçın.”

“Görüşürüz, Büyükelçi.”

Serter arabasına binerken *iletişimde kalalım* cümlesini dile getirmemek için zor tuttum kendimi. Neden böyle resmî konuşmuştum? Kendimi gülmek için zor tuttum.

“Selam.” Naz’ın sesiyle kendime geldiğimde Serter çoktan gitmişti.

“Selam.” Naz’ın saçlarının ıslak olduğunu görünce kaşlarımı çatıttım. “Bu hâlin ne? Bu havada okula böyle gelinir mi? Hasta olacaksın.”

“Derse geç kaldığımı sandım, ondan böyle acele ettim.” Etrafa baktı. “Şu pezevenk Atakan var ya...”

Sözünü kestim. “Ne olmuş Atakan’a?”

“Sana bir şey diyeceğim, ben o çocuğu döverim. Nehir’i gördüm, gözünün altı mosmordu. Dolap kapağı çarptı dedi ama ben inanmıyorum.”

“Ne?”

Naz öfkeyle soluyordu. “Ben eminim, bu kızı sevgilisi dövüyor.” Atakan ile Nehir’in ilişkileri biraz garipti. Bazen çok yakın, bazen de çok uzaklardı. Nehir ürkek ve utangaç bir kızdı,

Atakan'ın ona ters davrandığına da çok kez şahit olmuştuk.
Ancak ona zarar verecek kadar gözü dönmüş olabilir miydi?

“Ne yapacağız peki? Sen, Nehir’e sormadın mı?”

Nehir fazlaca ketum birisiydi. Çok az konuşur, fazla cümle kurmazdı. Hep bir gizem içindeydi. Bunca zamandır tanışmamıza rağmen hakkında çok az şey bilirdik.

“Sordum! Sormaz olur muyum? Ama inkâr etti.”

“Biraz daha gözlemleyelim. Eğer bir kez daha olursa Nehir’le tekrar konuşur ve işin iç yüzünü öğreniriz. Gerekirse Atakan’ı şikâyet ederiz.”

“Kesinlikle. Bu kızı mahvetmesine izin vermeyeceğim,” dedi Naz.

Genelde bu konularda oldukça duyarlıydı. Her şeyi çok ince bir çizgide yaşardı. Çok güler, çok eğlenirdi. Hayat onun için bir lunapark gibiydi. Her şeyi çabuk tükettirdi ama çok duyarlı ve düşünceli bir arkadaşı.

“Haklısın.” O sırada telefonum çalmaya başladı, aslında açmayacaktım ama bir türlü susmak bilmedi. Belli ki birisi telefonu açmam için tüm gücüyle uğraşıyordu.

“Bir saniye,” dedim.

Ekranda bilinmeyen bir numara vardı. Aramayı hemen reddettim.

“Kim?” diye sordu Naz.

“Siktir et.”

“Gece?”

Telefon tekrar çaldığında istemsiz bir şekilde telefonu kulağıma götürdüm. “Ne var?”

“Gece Yalçın...” Bir öksürük sesi duydum. “Ailenin mezarının nerede olduğunu merak ediyor musun?” “Anlamadım?” Ömer...

Bu adamın benimle derdi neydi? Her seferinde onunla iş birliği yapmayacağımı söylüyordum. Buna rağmen üstün bir başarı sergileyerek beni tuhaf oyunlarına çekmeye çalışıyordu. Üstelik bunu yaparken de beni en zayıf noktamdan vuruyordu. “Annen ve baban...” Güldü. “Mezarlarında değiller.” “Ne saçmalıyorsun sen?” Hiddetlendim.

Öksürük krizine girdi, boğulacak gibiydi. “Bana inanmıyorsan gidip mezarlığı açtırmak için mahkemeden karar çıkarttır. Ailen Zincirlikuyu Mezarlığı’nda değil, annen ve babanın mezarının nerede olduğunu bilen sadece üç kişi var.” Telefonu bir anda yüzüme kapattı.

Yüzümün hâlini gören Naz endişeyle elimi tuttu. “Ne oldu, Gece? İyi misin?”

Ellerim titriyordu, bilincimi kaybetmek üzereydim.

“Bir şey yok,” dedim.

“Gece?” Kolumu tutmaya çalıştı.

Alnımda terler birikiyordu. “Bana arabanın anahtarını verir misin?” Titreyen elimle telefonumu çantama geri koydum. “Naz! Öyle bakma. Lütfen bana şu arabanın anahtarını ver.”

Tereddütlü bir şekilde anahtarını çıkarıp bana uzattı.

Bir adamın söylediği tek bir cümle ile bozguna uğramıştım. Ondan nefret ediyordum, Eylül’den nefret ediyordum, beni bu duruma düşüren herkesten nefret ediyordum. Çocukluğumdan, gençliğimden, geleceğimden... Hepsinden nefret ediyordum.

Elimle yüzümü kapattım.

Naz’ın arabasını çalıştırdım ve yolun nereye götürdüğünü bilmeden sürmeye devam ettim. Sadece sürüyordum, *sadece, sadece, sadece...*

İyi değildim. Ayağım bir frende bir gazdaydı.

“Senden nefret ediyorum, Eylül!” Aynı anda direksiyona vuruyordum.

Gözlerim dolmuştu.

Benzinin bittiğini anladığım an hemen sol tarafa direksiyon kırdım. Telefonum yine ısrarla çalışıyordu. Telefonu çantamdan çıkardığımda benzinliğe giriş yapmıştım bile.

“Ne kadarlık olsun?” diye sordu adam.

Kafamı camdan uzattım. “Tamamen doldurur musunuz?”

“Pekâlâ.”

Ekranda bir isim belirdi. *Serter Güçlü.*

Beni arıyordu, beni arayarak büyük bir hata yapıyordu. Oysa ben düşünülecek bir kız değildim. Amansız dertlerim vardı, yollarım bitmek bilmezdi. Tırnaklarım tenine batar, parfümüm yabancı kalırdı boynunda.

Dokunsam tenine alev alırdı gözleri ve o bilirdi ki ateşim hem soğutur hem ısıtırdı. Isıtırken yakardım onu, o da pişman olup geri çekilirdi.

Reddet tuşuna bastım.

“Buyurun, fişiniz.”

Parayı çıkarıp adama uzattım.

“Fazla vermişsiniz.”

“Çocuğun var mı?” Gözlerim dolmuştu.

“Evet.”

“Ona oyuncak al.” *Ben mutlu bir çocukluk geçiremedim, bari başka çocuklar mutlu olsun, diyemedim.*

“Yine de fazla var burada,” diye yineledi.

Kontağı çalıştırdım. “Sorun değil.”

Arabayı sürmeye devam ettim. Şimdi mezarlığa gidiyordum. Ailemin orada gömülü olduğuna emindim. Eylül bu kadar kötü olamazdı, değil mi? Ailemi oraya gömdüklerini söylemişlerdi. Neden hep inanıyordum? Neydi bu inancım? Kimeydi? Onlara mı? *Ah kimsesiz Gece, yine düştün mü karanlığa?*

Zincirlikuyu Mezarlığı’na geldiğimde kendimi o kadar yalnız ve çaresiz hissediyordum ki... Eğer Ömer’in söylediği şey gerçekse, ben bu gerçeğe nasıl başa çıkacaktım?

İçmek, dünyadan soyutlanmak istiyordum.

Mezarlığa giriş yaptığımda etraf sessiz görünüyordu.

Onların mezarı girişteydi.

İsimlerini gördüm.

Gül Yalçın & İrfan Yalçın.

Anne ve babamın burada olmadığına inanmak istemiyordum.

Telefon çaldı, ekranda yine aynı yabancı numara vardı.

“Ne var?” diye açtım telefonu.

“Gittin mi mezarlığa? Eğer gittiysen boşuna gittiğini söyleyebilirim.” Derin bir nefes aldığını işittim. “Ailen orada değil. Sana tam on altı yıldır yalan söylüyorlar. Ailenin mezarı sana çok yakın.”

“Peki, ailem nerede?”

“Söylemeyeceğim.”

“Bana bunu neden yapıyorsun? Hiç mi acımıyorsun? Bu kadar mı vicdansızsın?”

“Gece.”

Burnumu çektim. “Bir tek mezarları var ve onu da elimden almayın. En azından buraya gelip onlarla dertleşebiliyorum. Annemle konuşabiliyorum. Ne olur burada olsunlar...”

“Keşke sana orada olduklarını söyleyebilseydim...”

“Neredeler peki?” Gözlerim kapanıyordu, kendimi iyi hissetmiyordum.

Ömer soruma cevap vermeden telefonu kapattı.

Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

Oysa aylar önce annemle babamın mezarına papatyalar dikmiş, ağaç fideleri ekmişim. Ne yani, ağacımın büyüdüğünü göremeyecek miydim? Elimde bir papatya dışında hiçbir şey yoktu. Meğer ne çok yalan kuşatmış etrafımı.

Gözyaşlarımı silip güçlü durmaya çalıştım.

Ne yapabilirdim ki? Toprağı kazacak hâlim yoktu. Sarsak adımlarla arabaya yürüdüm. Hayır, yürüyemiyordum; ayaklarım bedenimi taşıyamıyordu.

Şoför koltuğuna geçtiğimde gözyaşlarım boynumu ıslatmıştı.

Eve doğru sürmeye başladım. Sanki bana yapılanlar bir komplo olmaktan çıkmış, kaderimin bir yazgısı olmaya evrilmişti. Serter sayesinde mutlu olduğum her günün acısı misli misli çıkıyordu sanki.

Lanet olası birkaç gün bana neden çok görülmüştü?

Ömer’in telefonuyla yine düşüncelerim bölündü.

“Gece...”

“Ne istiyorsun? Artık sıkıldım, anlıyor musun? Benden ne istediğini bir türlü söylemiyorsun; bu canımı yakıyor, görmüyor musun?”

“Benimle iş birliği yapmanı istiyorum. Sadece yanımda olacaksın, sadece! Sen ise bir çocuk gibi kaçmaya devam ediyorsun.” Ofladı. “Farkında değil misin? Ablan bir suikastçı, amcan ise dolandırıcı. Bu insanlarla tek başına nasıl başa çıkabilirsin?”

“Ne istiyorsun, Ömer?”

“Ailenin mezarının yerini söyleyeceğim ve karşılığında...”

“Ve karşılığında?” Ellerim direksiyondan kayıp duruyordu, bir türlü tutamıyordum.

“Son bir akşam yemeği. Seni ikna etmem için bana bir şans daha ver,” dedi tok bir ses tonuyla.

Hiç şaşırmamıştım. “Peki, madem öyle... Şimdi lanet olası yeri bana söyle yoksa asla o yemeğe gelmem.” Sağ şeritten gelen araba beni sıkıştırmaya başlamıştı. Bense arabanın kontrolünü kaybetmemek için tüm gücümle uğraşıyordum. “Dinliyor musun, Ömer? Şimdi bana söyleyeceksin! Şimdi!” Allah kahretsin ki ayaklarım titrediği için bir türlü frene basamıyordum.

Ne oluyordu böyle?

“Telefonda mı duymak istiyorsun?”

Aynı araba direksiyonu kırıp aracımın önünü kesmeye çalıştı.

“Evet,” dedim.

Ayaklarımı hissedemiyordum. Bana ne oluyordu böyle? Bunu daha önce de yaşamıştım. Bir keresinde karşıdan karşıya geçerken bir anda yolun ortasında kilitlenmişim. İlaçlar yüzünden hâlâ kendimde değildim.

“Hanımefendi, durun!” diye bağırdı arabanın sürücüsü.

“Anlamıyorum?” Telefonu tutarken aralık camdan seslenen adamı duymaya çalıştım. “Ne dediğinizi anlamıyorum, neden durayım?”

“Etrafın kalabalık mı?” Ömer sabırsızlanmıştı.

“Hayır, arabadayım. Söyle artık!” Nefes almaya çalıştım.

Öndeki araç yine frene basıp yolumu kesmeye çalıştı. Yoksa biri bana kumpas mı kuruyordu?

“Anne ve babanın mezarı evinizin bahçesinde.” *Altı kelime, bir cümle, iki salise, dört kahır...*

Her şey bir sayıyla oluyordu, her şey bir sayıyla yok oluyordu. Telefon elimden düştü. Ömer bombayı göğsümün tam ortasına bırakmıştı. Duyduğum şeyle beynimden vurulmuşa döndüm. Altı kelimelik cümle hayatımı mahvetmeye yeminli gibi duruyordu. Ayağım frene basamıyordu.

Direksiyona dokunamadım ve araba kendi kendine ilerlemeye devam etti.

“Araba alev alıyor. Frene bas ve hemen çık arabadan!”

Duyamıyordum, hiçbir şeyi duyamıyordum çünkü mahvolmuştum.

Ölümü istedim, ölümle iç içe olmak istedim. Belki de buraya kadardı savaşım. Oysa daha yolun başında olduğumu düşünüyordum.

“Frene bas!” diye bağırdı tekrar yabancı adam.

Frene basmaya çalıştım ama olamadı.

Son hatırladığım, U dönüşü yapmaya çalışan kamyonete çarpmak üzere olduğumdu. Gözlerim kapandı, ellerim hareketsiz bir biçimde durdu. Hissedemiyordum, hislerim dar bir sokakta gökyüzüne asılı kalmıştı.

Öylece bilincimi yitirmiştim, artık hiçbir şey hissetmiyordum. Gözlerim kapanmış, kafam yana düşmüştü. Ellerim kırıdamıyordu, sesleri duyamıyordum. Zihnim susmayı kabullenmiş gibiydi. En son duyduğum ses, çevredekilerin bağırışları ve çığlıklarıydı.

BÖLÜM 11

İKİ KELİME DÖRT YANGIN BİR MASUM

Karanlıktı.

Rüyalarımın içinde kayboluyordum âdeta. Bir ipin üzerine hayallerimi asmış gibiydim. Rüyadan bir türlü uyanamıyordum. Parmaklarımı kıpırdatacak hâlîm bile yoktu, tüm bedenim kırılıyordu sanki. Özellikle kafamın üst tarafında ve boynumda şiddetli bir acı hissediyordum. Sanki bir kâbusun içindeydim, bedenim bambaşka bir evrene savrulmuştu.

Kıpırdamak istediğimde parmaklarım hareket etme yetisini kaybetmiş gibiydi.

Sesler duyuyordum, mırıltı gibiydi.

Annemi ilk anımsamaya başladığım yaşlarda ona bazı mektuplar yazardım. Saçlarına yazılar, gözlerine şiirler yazardım. Yıllar boyu saklı tuttuğum dizelerin bulunduğu mektupları göğsümde saklamayı ihmal etmezdim. Yıllar geçmişti, şimdi annemin kokusunu boynumda hissediyordum.

Sanki burası annem kokuyordu.

Kalkamıyordum. Elim sıcak, yumuşak bir elin içersine hapsolmuştu.

“Ne zaman uyanacak?” diye sordu ince bir ses.

Ne yazık ki o sesi tanıyordum. Kâbusum olmuştu, kötü rüyalarımın sebebiydi. Daha da acısı anımsıyordum yaşadıklarımı, görebiliyordum her şeyi. *Neler alıp götürmüştü benden? Her şeyimi almıştı.*

“Bilmiyorum.” Naz’ın sesini duydum.

Gözlerimi açmaya çalıştıkça gözlerim daha da ağırlaşıyordu. Bilincim açtı.

Eylül Yalçın’ın nefesini hissettim boynumda. O beni öptükçe ben daha da kasılıyordum, daha da yok oluyordum. Aile kavramını

parçalayıp attıktan sonra her şey yok olmuştu hayatımızda ve hiçbir şey eski hâline gelmemişti. Tükenmeye devam ediyorduk.

O beni öpüyordu, sanki *sever* gibi.

O öperken kasılıyordum *inanırmışım* gibi.

Gözlerimi sonuna kadar açmayı denedim. Elalarım onun gözlerine değdi. Dağınık saçlarını gördüm önce. Gözleri yorgun ve bitkindi. Ona bakmak istemiyordum çünkü Eylül Yalçın, bana sadece kötülüğü hatırlatıyordu.

Yavaş yavaş her şeyi hatırlamaya başlamıştım.

“Gece... Güzel kardeşim, uyandın sonunda.” Ağlamaktan şişmiş gözlerini silerek elimi öptü. “Çok korktum, yemin ederim ki çok korktum.” Naz’ı kolundan yakalayıp çekiştirdi. “Uyandı, Gece sonunda uyandı.” Sonra da ağlamaya başladı.

Timsahlar da yavrularını yedikten sonra gözyaşı dökerdi. Eylül’ünki de o misaldi.

“Neden konuşmuyor?” Naz elimi tuttu.

Gözlerimi tekrar kapattım. Onu duymak istemiyordum, onu duyduğunda karanlığa teslim oluyordum, karanlık bizi çağırıyordu ve benim artık aydınlığa ihtiyacım vardı. Kendime aydınlıktan bir şemsiye yapmıştım. Ancak yıllardır aydınlık diye nitelendirdiğim şemsiyemi ablam elleriyle parçalamıştı. Her şeyimi almıştı, geçmişimi aldığı yetmiyormuş gibi bugünümü de istiyordu.

Odanın otomatik kapısı açıldığında gözlerimi istemsizce açtım. Beyaz önlüklü, orta yaşlı bir doktor bana doğru yaklaştı. Elim boynuma götürmeye çalıştığımda dirseğimde keskin bir acı hissettim.

Kafamın üzerinde ise kocaman bir sargı vardı.

“Uyanmışsın.” Bana doğru eğildiğinde elindeki cismi gözlerime tuttu. Kırmızı ışık gözlerime değdi. “Dünden beri uyuyorsun.” Koluma dokundu. “Kolunu hareket ettirdiğine göre kaslarını kullanabiliyorsun.”

Naz, “Konuşmuyor, bir sorun yoktur, değil mi?” diye sordu.

Doktor gülümseyerek kafasını yana salladı. “Çok normal. Belli ki yaşadığı şoktan dolayı olayları anlamaya çalışıyor.” Doktor eline bir eldiven taktıktan sonra sargıma dokunmaya çalıştı. “Kafana dikiş atmak zorunda kaldık ama şu anda her şey iyi görünüyor.”

Kafamdaki sargıyı düzeltti ve anlatmaya devam etti: “Kaza olur olmaz seni arabadan çıkarıp hastaneye getirmişler. Sana çarpan arabadan fırlayan cam parçaları kafa derini sıyırmış. Çarpmanın etkisiyle kolundaki bazı kemikler ezilmiş, bir süre ağrı ve acı hissetmen normal. Ağrı kesici vermeye devam edeceğiz.”

Eylül bir adım atarak doktora yaklaştı. “Peki, ne zaman taburcu olabilir? Ben onu evde iyileştiririm.”

Yalanlar akıyordu zehirli dilinden.

Doktorum dosyanın kapağını kapatıp eline aldığı anda gözlerini Eylül’e çevirdi. “Onu söylemek için henüz erken. Kafasına darbe aldığı için bir müddet daha müşahede altında tutmamız gerekecek. Biz sizi bilgilendireceğiz. Geçmiş olsun,” dedi ve yavaşça odadan çıktı.

Tekrar uyumak istiyordum. Eylül’ün benimle konuşmaması için gözlerimi kapattım. Mesajı almış olmalıydı ki odayı terk etti. Onunla birlikte Naz’ın da çıktığını anladım. Onlar gittikten sonra ağlamamaya çalıştım. Uzun bir süre gözlerimi kapalı tuttum. Kapı tekrar açıldı. Bu sefer gelen kişinin kim olduğunu bilmiyordum.

Kapı açıldığında içeri giren kişiden yükselen tanıdık bir koku odayı sardı. Kimin geldiğini görmek için kendimi zorladım ama hareket edemiyordum.

Telefon çaldığında gözlerimi açmıştım. Ona bakmak istedim ama sırtı bana dönüktü. Telefonunu kulağına götürdü. “Efendim, Kılıç?” dedi tok bir ses tonuyla.

Kılıç kimdi?

“İstanbul’dayım... Evet, evet, bir süre burada kalacağım.” Elini cebine götürdü. “Şu an pek müsait değilim ama akşam seni ararım.” Serter Güçlü.

Yine gömleği kırıktı, yine ceketini tutan elleri güçsüzleşmişti. Boynunda hafif bir kızarıklık vardı, sanki tüm gece elini boynuna götürmüştü. Ayakkabısı çamurluydu, gömleğinin yakası tozlanmıştı. Karşımdaki Serter Güçlü şu anda hiç *güçlü* görünmüyordu.

“Evet, bir sorun var mı, bilmiyorum ama neyse. Konuşuruz muhakkak... Evet, evet. Biliyorum zaten.” Boğazını temizledi. “Tamam.” Telefonu kapatıp baş ucuma geldi.

Uyandığımı görünce elimi tuttu. “Uyanmışsın.” Kafamdaki sargıya bakarken yüzünde oluşan acıyı gördüm. “Gece.” Sanki uyandığıma inanamıyor gibi bir hâli vardı.

Serter’in bakışları donuktu. “Neden konuşmuyorsun?” Bana dokunmak istiyordu ama canımı yakmaktan öylesine çekiniyordu ki... Öne eğildiğinde elim elinin arasında kalmıştı.

“Merhaba.” Öksürdüm.

Elimi sıktı. “Canın çok acıyor mu?” İyileştirici bir ses tonunun olduğunu inkâr edemezdim, bu haksızlık olurdu.

“İyiym.”

Derin bir nefes aldı, rahatlamış görünüyordu. “Hepimiz senin için çok endişelendik.”

Kuruyan dudaklarımı ıslattığımda susadığımı anlayan Serter Güçlü; baş ucumda duran, açılmamış su şişesine uzandı. Kapağını açıp içmeme yardım etti. Şişeyi koltuğa bıraktığında yatağın kenarına oturdu. “Ne oldu, Gece? Ne oldu da frene basamayacak kadar kendini kaybettin? Hastaneye getirdiklerini gözyaşları içindeymişsin, telefonunu elinde tutuyormuşsun. Ne oldu? Kim üzdü seni?” Cevap veremedim.

Elimi avucunun içine aldı. “Söyle bana. Senin canını yakanı söyle ki bu dünyayı onun için cehenneme çevireyim. Söyle ki rahat nefes almasına izin vermeyeyim.”

Serter ne söylerse yapardı. Ona tüm kalbimle inanıyordum.

“Serter.”

“Sana kim ne dedi de bu ağır yükü kaldıramadın?” Öfke dolmuştu. “Sana yemin ederim ki bunu yapanı mahvedeceğim.”

“Lütfen.” Söyleyecektim, söyleyecektim ama önce toparlanmam gerekiyordu.

“Nasılsa hastaneden çıktıktan sonra konuşacağız, Gece Hanım.” Dudaklarını ıslattı. “Nişanlımsın, yakında karım olacaksın ama hâlâ canını sıkan gerçekleri bilmiyorum ve bu beni mahvediyor.” Yüzük parmağına dokunurken kaşları çatılmıştı.

Parmağında yüzüğümüz vardı. Hayat ne garipti. Bu zamana kadar biriyle ciddi bir ilişkiye başlamayı bile düşünmezken şimdi evlenmeyi düşünüyordum. Her şey çok çabuk değişiyordu. Hayat su gibi

akıyordu kendimizi nehre öylece bırakırken, suyun akışına kapılmamak imkânsız hâle geliyordu.

“Ben iyi olacağım.” İyi olmak zorundaydım.

Çatık kaşlarını bozmama konusunda direten Serter Güçlü yüzüme usul usul baktı.

Yavaşça doğruldum. “Sen, İspanya’ya gitmedin mi?”

“Uçak rötâr yaptı, seni o yüzden aramıştım.” Eliyle yüzünü kapatıp ofladı. “Sonra kaza yaptığını duyduğumda uçağın rötâr yaptığını sevindim.” Dudaklarını ıslattı. “İyisin, buradasın, çok daha kötü bir kaza olabilirdi.” Korkmuştu.

Gülümsemek istedim, belki de ortamı yumuşatmaya çalışıyordum. “Böyle konuşma, Büyükelçi. Bana âşık olduğunu düşünmeye başlayacağım.”

“Keyfin yerine geldi sanırım?” Bir eli cebindeydi.

“Serter.”

Nefesini dışarıya vermeden önce yine derin bir sessizlik oluştu. “Sen biraz dinlen, olur mu? Sonra tekrar gelirim,” dedi.

“Gece uyudun mu?” diye sordum. “Uykusuz görünüyorsun.”

“Benim uykumun hiçbir önemi yok. Sen bu hâldeyken...”

Ne ara bu kadar açık konuşmaya başlamıştı? Başıma bir şey gelmesinden mi korkuyordu? Bu kadar kısa sürede bana bağlanmış olabilir miydi gerçekten?

“Yorulacaksınız.” Omuzlarım düştü.

“Dün sen o arabanın içinde can çekişirken ben havaalanındaydım.” Sırtını duvara yasladı, yorgun bakıyordu gözleri. “Senin canın acıyordu ve benim haberim dahi yoktu.” İç çekti.

“Biliyorum.” Boynuma saplanan ağrı ile yüzümü buruşturdum.

“Senden sadece bana güvenmeni istiyorum,” dedi Serter.

Yavaşça kafamı salladım.

Serter odadan çıktığında kafamı tamamen yastığa bıraktım. *Güven bana*, demişti. Önce ablama güvenmiştim ben, o da bana güven denilen duygunun var olmadığını öğretmişti. Sonra kendime yaslandım, kendime inanarak güç bulmaya çalıştım. O zaman da yalnızlığın pençesinde kavruldu. Şimdi Serter’e güvenebilir miydim koşulsuzca? Bu güce sahip miydim?

Düşünmemeye çalıştım, düşüncelerin esiri olmak istemedim. Yarım saat boyunca hiç kafamı kaldırmadım. Yarım saat, yerini bir saate bıraktığında güneş batmaya başlamıştı. Kızılılık gökyüzünü sarmıştı. Eylül odaya girmiş, uyuduğumu zannederek beni öpüp çıkmıştı.

Gece olmuştu.

Serter neredeydi?

Onu merak etmeye başlamıştım. Kısa süre sonra odamın kapısı açıldı. Serter Güçlü ve bir hemşire yemeğimi getirmişti. Serter hâlâ aynı kıyafetlerle duruyordu. Saçları ıslaktı ve neden ıslandığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Hemşire yemeğimi masamın üzerine bırakıp odadan çıktı. Serter paketten çatalları çıkardı. Onun gibi temizlik takıntılı bir adam hastane odasında bana yemek yediriyordu. Bu bile büyük bir fedakârlıktı.

“Çorba, haşlanmış tavuk ve pirinç pilavı.” Tabağın üstündeki streç filmi çıkardı. “Tuz ister misin?”

“Bana yemek mi yedireceksin?” diye sordum.

Yandan kısa bir bakış attı. “Evet.”

“Ben kendim yiyebilirim.”

“Ciddi bir kaza atlattın, Gece. Bırak da senin için bunu ben yapayım.”

Peçeteyi açıp hastane kıyafetimin yakasına dikkatlice yerleştirdi. Sıcak parmakları boynuma değdi. Teması yüzünden acı çekiyordum. Böyle bir his yaşamamalıydım. O benim boynuma dokunduğunda kendimi kaybetmek istemiyordum fakat kayboluyordum.

Üstelik kayboluşuma rağmen her şey *buzur* veriyordu.

Peçetenin ucunu yakama sıkıştırdığında kaşları çatıktı. “Aç mısın?”

“Evet.” Çenemi yukarıya kaldırdığımda göz göze geldik. “Sen yemek yedin mi?”

“Bir şeyler atıştırdım.”

Tabağı önüme bırakıp yatağın üzerine oturdu. “Tuz ekleyeyim mi çorbaya?”

“Gerek yok. Lütfen birlikte yiyelim. Senin de aç olduğundan eminim.” Kaşığı tutan elinin bileğini okşadım. Serter ise yüzünü başka yöne çevirdi.

“Birazdan yerim, önce sen karnını doyur,” dedi emir veren bir ses tonuyla.

Benimle böyle ilgileniyor olması garibime gidiyordu. Beni tanımıyordu, onu tanımıyordum ama buradaydı. İlk kez birlikte film izlediğimiz gün dudaklarım dudaklarına hapsolmuştu. Bakışlarının esiri olduğumda saçlarım onun omzuna dolanmıştı.

Fakat hâlâ şiir dizeleri diye nitelendirdiğim bakışlarına anlam veremiyordum.

Serter Güçlü... *Bin asra bedel miydi yoksa?*

“Tavuk fena değilmiş.” Çatalı tavuk parçasına batırdı.

Çatalı ağzıma uzattığında eğilerek dişimle yakaladım. “Baharatsız ve haşlanmış. Sen seversin,” dedim.

Tek kaşı havaya kalktı. “Beni tanımaya mı başladınız, Gece Hanım?” Çatalda kalan tavuğu peçeteyle alıp kaşığa çorba doldurdu.

“Seni hâlâ tam olarak tanımıyorum, mesela en sevdiğin şarkıyı bilmiyorum,” dedim.

Boğazını temizledi. “En sevdiğim şarkıyı öyle kolay söylemem. O biraz gizli.” Peçeteyle ellerini sildi.

Bana söyleseydi eğer, o şarkıyı saatlerce dinleyip Serter Güçlü’nün dünyasında var olurum. Gecelerce o şarkının esiri olurum. Ay gülümserdi, gece her zamanki gibi duygularını fısıldardı, *serseri bir şarap* şişesinde kaybolurdum.

“Neden gizli? Yoksa özel bir anlamı mı var?” diye sordum.

Kafasını yana salladı. “Hayır.”

“Yoksa biri sana mı ithaf etti?”

“Hayır.”

Başka bir şey söylemedi. Yemeğimi yedirmeye devam etti. Sanki konuşmak istemiyordu bu konu hakkında. Serter’in her şeyi anlatmasını bekleyemezdim elbette. Onunla ilgili her şeyi bu kadar merak etmemeliydim. O gidecekti, ben gidecektim, *biç gidecektik*. Bu kadar basitti.

“Ablam nerede?” Konuyu değiştirmek istedim.

“Aşağıda... Dün geceden beri hiç uyumadı.” Yakamdaki peçeteyi alıp katlayarak tabağın altına bıraktı. “Pek iyi görünmüyordu.”

“Serter.”

Sözümü kesti: “Ama hiçbir şey mutfakta gördüğüm ilaçlar kadar inandırıcı değil.” Titreyen ellerime değdi gözleri, ellerim ellerinde kayboldu. “Sana ne yapıyorlar, bilmiyorum ama asla izin vermeyeceğim.”

Ses tonu güven veriyordu.

“O yüzden buradan çıktıktan sonra o bahsettiğin defteri hemen bana veriyorsun, ben de ne yapacağıma bakıyorum,” dedi.

“Neden bu kadar iyisin?”

“İyi birisi olduğuma asla inanmıyorum, normal bir insanım. Ben sadece gözlerinde var olan hüznü silmek istiyorum. Bu dünyada herkesin gözlerine hüznün yakışır ama senin gözlerine yakışmıyor.” “Ses tonun çok güzel.” İltifatta bulunmuştum.

Gülümsedi, sahici bir gülümsemesi vardı. “Teşekkür ederim.” Utangaç bir tavırla elini ensesine attı. “Yemeğini yediğine göre artık uyuma vakti.” Sanırım utanmıştı.

Bir dakika, Serter Güçlü neden utanıyordu ki? Ona daha önce de iltifat edildiğini düşünüyordum fakat sadece ses tonunun güzel olduğunu söylemiştim. O ise telaşla konuyu değiştirmeye çalışmıştı. Belki de benden böyle bir şeyi beklemiyordu. Bunu bilmek güzeldi, ona iltifat ettiğimde verdiği tepki hoşuma gitmişti.

“Uykum yok.” Ağrı kesiciler etkisini göstermişti.

“Gece, uyu.”

“İyiym ben.” Doğrulamaya çalıştım.

“Ciddi bir kaza atlattın, yorgunsun ve dinlenmen lazım.” Kolunu yukarıya kaldırıp saatine baktığında kaşları yine çatıldı. “Bak, ne kadar geç olmuş.”

“Peki.” Çocuklar gibi dudaklarımı büzdüm.

“İyi geceler.” Tabakları diğer tarafa götürüp büyük dolabın üzerine yerleştirdi. “Yarın görüşürüz.”

Acılarımızı göğsümüzün tam ortasında sakladık.

Hepimizin bir acısı vardı, göğsümüzün ortasında barınmaya devam ederdi. Hasta yatağında tavana bakarak yaşadığım acıları hatırlamak sanırım en büyük cezam olmuştu. Düşünmemeye çalışsam da beceremiyordum.

Bana katil olduğumu söyledikleri çocukluğumu hatırlıyordum acıyla. Anne ve babasının dizine yatıp saçının okşanmasını bekleyen o küçük çocuğa katil olduğunu söylemişlerdi.

Benim elim oyuncak tutardı, benim elim nasıl silah tutabilirdi? *Ben bunu nasıl yapmış olabilirim*, diye çığlık çığlığa ağladığım bir gün Eylül, ailemin benden nefret ettiğini anlayınca onların canına kıydığımı söylemişti. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Ablam... *On altı yılının katili.*

Tam o anda Eylül kapıyı açtı ve içeri girdi. Kucağında bir papatya buketi vardı. Yüzündeki büyük gülümsemeye bana doğru yaklaştı. Arkasından gelen Naz'a usulca gülümsedim.

“Günaydın, güzelim. Nihayet uyandın.” Papatya buketini yanımda bulunan ahşap komodinin üzerine bıraktı. “Kendini nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?” Yastığımı eline alıp düzeltmeye çalıştı. “Doktorun bugün taburcu olabileceğini söyledi.” Naz ağlamaklı bir sesle, “Gece, çok korktuk,” dedi.

“Ben iyiyim,” dedim.

Naz ağlamaya başladı. Onu ağlarken ilk kez görüyordum. “Hepsi benim yüzümden! Araba daha önce de arızalanmıştı. Hatta geçenlerde duman kokusu almıştım ama böyle bir şey olacağını asla düşünmedim.”

“Naz, saçmalama, senin bir suçun yok.” Kollarımı açmaya çalıştım.

Burnunu çeke çeke bana koşup sarıldı. “İyi olmana o kadar seviniyorum ki...”

“İyiyim, iyiyim.”

Eylül bize gülümsedi. “Gece hastaneden çıksın, ona evde prensesler gibi bakacağım. Annem eskiden sebzeli mantar çorbası yapardı, Gece de bayılırdı. O çorbadan yapacağım,” dedi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Yorma kendini.”

“Niye yorayım Gece’ım,” dedi isminin sonuna aitlik eki getirme hakkı varmış gibi.

Naz ise gerginliğini hissetmiş olmalıydı ki konuyu değıştirdi. “Sen bir iyileş, beraber gezeceğiz daha.”

Naz’ın konuşması, Barış’ın içeri girmesiyle bölündü. Barış elinde bir buket begonvil ile odaya girdi. “Gece...” Çiçeğı Naz’a uzatıp doğruca bana yürüdü. “Bu sabah haberim oldu. Naz Hanım anca haber verme zahmetine girdiğı için...” Naz’a ters bir bakış attı.

“Korkudan aklıma mı geldi sanki?” Naz kendini savundu.

Barış saçlarını okşarken kapı yeniden açıldı. Kimin geldiğini tahmin edebiliyordum çünkü o girer girmez okyanusu andıran kokusu odaya dolmuştu. *Serter Güçlü.*

Kaşları çatık, çenesi dikti. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Gömleğı de ütülü görünüyordu.

“Korkmanı anlıyorum elbette ama böyle durumlarda en yakınlarla haber verilmesi gerekir.” Barış, saçını okşamaya devam ediyordu. Serter’e bakmak için kafamı çevirdiğimde gözlerini Barış’a diktğini fark ettim. O an ne hissettiğimi bilmiyordum. Kaşları daha da çatıldı, dudakları ise dümdüzdü. Yüzünde net bir mimik yoktu. “İyiym ben, Barış,” dedim. “Gerçekten iyiym. Zaten bugün taburcu oluyormuşum.” Nefesim kesilmişti.

İki eliyle birden yanaklarımı tuttu ve doğruca gözlerimin içine baktı. “Sana bir şey olsaydı biz ne yapardık? Bu güzel gözlerini bir daha göremeyecektim. Bu güzel saçlarına dokunamayacaktım.” Barış konuştuğunda gözlerim Serter’e kayıyordu.

Hırs ve öfke dolu gözlerini Barış’a dikmişti.

“İyi olacağım,” dedim ve Barış’ı uzaklaştırdım. “Naz, araban için üzgünüm.”

“Saçmalama, rica ediyorum, araba sıkimde değil,” dedi Naz.

Naz bazen güzel küfredirdi.

“Her neyse... Sen iyi ol da gerisi önemli değil,” diye sessizliğı bozdu Barış.

Oflayarak araya girdim. “Benim uykum geldi.” Yalnız kalmak istiyordum.

Barış’ın aldığı çiçekleri kokladım ve ona teşekkür ettim. Çiçeklerle aram pek yoktu. Ben daha çok ay ışığını izlemeyi seven, gecenin bir

yarısı yürüyüşe çıkan, aklına estikçe not defterine bir şeyler karalayan bir kızdım.

“Serter, gelsene,” dedim.

Yanıma yaklaşırken nişan yüzüğümüze dokundu. Sanki yüzüğe dokunarak aklından geçen duyguları anlamamı bekler gibi bir hâli vardı.

“Doktorunla konuştum. Yarım saat içinde taburcu olabileceğini söyledi.” Keskin gözlerinden çıkan oklar doğrudan Barış’ı hedef alıyordu. “Yavaş yavaş toparlanalım.”

Ablam lafa atladı: “Çok iyi, hemen eve gidelim. Ben kardeşimle ilgileneceğim.”

“Çam!” diye haykırdım. “O nasıl?” Bunca hengamede onu tamamen unutmuştum, aptal mıydım neydim?

“*Bizim evimizde*, onunla ilgilenmesi için birini görevlendirdim,” dedi Serter. *Bizim evimiz* derken özellikle vurgulamıştı.

Barış şaşkın bakışlarını bana yöneltti. Olaydan haberi yoktu ama Serter’in cümlesini duyar duymaz irkilmıştı.

“Teşekkür ederim.” İnce ince iç çektim.

“Sen hazırlan, ben dışarıdayım.”

O gittiğinde arkasından ablam da çıkmıştı. Şimdi ikisiyle baş başa kalmıştım. Barış elini havaya kaldırıp doğruca bana yaklaşmıştı. “*Evimiz* derken? Neyden bahsediyor?” “Gece evleniyor,” dedi Naz.

“Ne?” Barış şaşkıncı.

Barış aşırı derecede şaşırmış görünüyordu. Son zamanlarda bana yerli yersiz kızıyordu. Onun öfkeli hâliyle karşı karşıya kalmak istemiyordum çünkü dostluğunu kaybetmek istemiyordum.

“Korkma, korkma, sahte bir evlilik,” dedi Naz.

“Naz,” diye uyarıda bulundum.

Hemen her şeyi böyle apaçık söyleyemezdi.

Barış yatağımın üzerine oturduğunda doğruca gözlerime baktı. Bir ateş vardı gözlerinde, onu kıvrandıran bir ateş. “Nasıl böyle bir hata yapabilirsin? Ne sahte evliliğinden bahsediyor? O yüzük o yüzden miydi?” Sesinde öfke, acı ve hayal kırıklığı vardı.

Derin derin yutkundum. “Naz, bizi yalnız bırakır mısın?”

Naz kollarını birbirine sardığında alınmış gibi omuz silktili. “Aşk olsun.”

“Lütfen,” diye direttim.

Sonunda Barış ile yalnız kaldığımda ona olanları nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Detaya girmek istemiyordum. Üstelik Serter de kızabilirdi.

“Neden böyle bir şey yapıyorsun?” Sakin kalmaya çalışıyordu.

Dudaklarımı ıslattım. “Hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Sana detaylı bir şekilde anlatsam da anlayacağını düşünmüyorum. O yüzden lütfen bu konuyu irdeleme.”

“O adam mıydı?”

“Evet.”

Anlamaya çalışıyordu. “Onunla neden evlenmek zorundaymışsın ki? Yoksa sana bir şey mi yaptı?”

Elimi havaya kaldırdım. “Saçmalama, Serter öyle birisi değil.”

“Öyleyse neden?”

“Barış, seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun.” Nefesimi dışarıya verdim. “Lütfen daha fazla sorma. Mecburum ve evleniyorum, hepsi bu.”

“Gece...”

“Taburcu olduktan sonra asıl hayatım başlıyor. Şu an sadece kendimi düşünmem gerekiyor. Çevremdeki herkese açıklama yapamam, anlamıyor musun? Sebep yok, neden yok, çözüm yok, sonuç yok... Tek var olan şey katillerle aynı evde olduğum.”

“Neyse.”

“Ayrıca Serter hakkında kötü düşünme lütfen. O tanıdığım en dürüst, en güvenilir insanlardan birisi. Eğer iyi birisi olmasaydı bana yardım etmeye çalışmazdı.”

“Sahte biri ilişki... Dürüstlük...” Cümleleri toparlayamıyordu. Barış sinirlendiğinde konuşamazdı. Dili lâl olurdu. Şimdi de öyle olmuştu.

“Sahte veya gerçek, fark etmez... Bu durum gerçek ve bir müddet devam edecek.” Derin bir nefes aldım. İnsanlara sürekli açıklama yapmak zorunda kalmak canımı sıkıyordu. “Naz’ın yaşadıklarından

haberi yok. Sadece sahte bir nişanlılık olduğunu söyledim, sebeplerini anlatmadım.”

“Gece...”

Sözünü kestim. “Bak, Naz bile detay sormadı, uzatmadı. Dostumsan yanımda olmanı bekliyorum, Barış. Yanımda olacak mısın?”

Kafasını salladı. “Yanımdayım.”

Dudaklarım yukarıya doğru kıvrıldı. “İşte, beklediğim cevap buydu. Yanımda olduğunuzu bilmek beni rahatlatıyor, sanki hiçbir kötülük bana uğramazmış gibi hissediyorum. Şimdi senden ricam Serter’i buraya çağırır mısın? Yüzüğüm ve telefonum onda olmalı.”

“Peki.”

Barış durumu kabullenmiş gibi görünüyordu. Gidişini izledim. Fırtınalar sarıyordu etrafımı ve ben hâlâ kendimi insanlara açıklıyor, bir şeyler anlatmak zorunda kalıyordum. Bunu anlamaları lazımdı. İki kere iki dört ederdi; iki mutluluğun tek acı ettiği gibi. İki gülüyordum, tek hüzünleniyordum.

Odamın kapısı açıldığında Serter Güçlü’yü gördüm.

Bir elinde karton bardak vardı. Bardağın içinde kahve mi vardı? O kahve içmezdi ki...

“Giyinmedin mi sen?” Hastane kıyafetime baktı.

“Yüzüğüm yok.” Sol parmağımı gösterdim.

Kahveyi sessizce yanımdaki komodinin üzerine bıraktı. Önce yüzüme eğilmişti, eğilmemesi gerekiyordu. Eli yakamı bulduğunda dokunuşu içimi ısıttı. Serter Güçlü, bizi bir ateşin ortasına atmak için mi uğraşıyordu?

“Çantan, telefonun...” Yakamı düzeltti, kokusunu içime çektim. “Yüzüğün... Hepsi bende.” Sesi boğuk boğuktu.

Sesine bir beste yazılırdı.

“O kahve nedir?”

“Sana getirdim. Kahve sevdiğini biliyorum.”

Kahveyi elinden alıp dudaklarıma götürdüğümde şekersiz olduğunu geç de olsa idrak edebilmişim. Kahve şekersizdi, süt güzel kokmuyordu.

Bardağı tutan parmakları yüzünden, kahve bana güzel geliyordu.

“Ağrın var mı?” Yüzü sertti.

“Eh, biraz.” Kahvemi dudaklarıma götürüp bir yudum daha aldım. “Ne zaman çıkacağım? Çok sıkıldım, ayrıca yatağımı özledim.” “Birazdan.” Kısa ve net cevaplar veriyordu.

“Dünyanın en güzel şeyi çift kişilik yatakta uyumak...” “Yani?” diye sordu.

“Benim yatağım tek kişilik, en yakın zamanda çift kişilik alacağım.” Nefesim kesiliyordu. “Hem sen bize gelip kaldığında birlikte uyuyoruz ya, o yüzden çift kişilik yatak şart,” dedim.

“Gece...”

Neler diyordum ben böyle? İyice saçmalamıştım.

Serter’in yüz ifadesi de aynen bu düşüncemi doğruluyordu. Bazen gerçekten saçmalama sınırını aşıyordum. Söylenecek söz müydü bu? Bize her geldiğinde birlikte uyuyacağımızı ima etmiştim. Muhtemelen en yakın zamanda gözünde kötü bir kadına dönüşecektim. Laflarıma çekidüzen vermem gerekiyordu.

“Bizim eve geldiğinde birlikte uyumayacak mıyız?” diye sordum. Hâlâ devam ediyordum.

Kaşları çatıldı. “Sen fazla alıştın herhâlde aynı odada uyumaya.”

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. “Aklına başka şeyler gelmesin. Kardeş kardeş uyuyacağız alt tarafı.” “Dilin açılmış senin bakıyorum,” dedi.

Utanmıştı.

Serter’le uğraşmak hoşuma gidiyordu. Sorgusuz sualsiz yanımda duran tek kişiydi. Ne beni Barış gibi bunalıyor ne de Naz gibi sürekli bir şeyler için ısrar ediyordu. Yanımdaydı sebepsizce. Beni dinliyor, beni anlıyor, sözlerimi başka tarafa çekmiyordu. Siyahlığın içinde mavi bir gül yaratmıştı.

Oysa, gül hiç mavi olur muydu? İşte, Serter böyleydi. İmkânsız başarıyordu.

Belki bir süre daha onunla olacaktım ve sonra bir daha görmeyecektim. Hayatımdan tamamen çıkacaktı; sesini duymayacak, sol parmağımda yüzüğünü taşımayacaktım fakat *bir zamanlar hayatımda*

beni mutlu eden birisi vardı, diyebilecektim. Bizim aramızdaki aşk olmasa da güzel bir yol arkadaşlığı oluşmuştu.

Serter iyi birisiydi, artık bundan yana hiçbir şüphem yoktu.

“Her şey için teşekkür ederim,” diye mınıldandım.

Ceketinin ön cebinden yüzüğümü çıkarıp bana uzattı. Yüzüğüm buradaydı, belki sahteydi ama hayatımdaki diğer sahteliklerden çok daha gerçek hissettiriyordu bana.

“Özlemişim yüzüğümü.” Parmaklarımı düz tutup sol parmağıma taktım. “Kısa sürede alıştım.”

Yanağının içini ısıırıyordu, stresli miydi?

“Buradan çıktıktan sonra nerede kalacaksın?”

İşte, buna cevap veremiyordum. O eve ruhum teslim olmuştu. O evde ruhum geziyordu. Anne ve babamın soluklaşmış teni yatıyordu bahçemde. Bir zamanlar oraya çiçekler ekerdim. Yaseminler, güller, papatyalar... Şimdi papatyaların altında annemin olduğunu öğrenmiştim.

Ablamın elinde kan vardı ve ben yıllar boyunca kanla aynı evde yaşamıştım. Nasıl bir cevap verebilirdim ki şimdi? *Kalbim orada* desem, *ablam yüzünden kalkamıyorum* desem geç olmaz mıydı? Yıllardır kendime yapamadığım itirafı başkasına nasıl yapabiliirdim?

“Kendi evimde.” Kafamı başka yöne çevirdim.

Yanıyordum, yangınlar değildi sebep. Beni yakan şey öğrendiğim gerçeklerdi. Annem ve babamın mezarlarında olmadığını öğrenmişim. *Ötesi yoktu*. Duyduğum gerçeklerden sonra ne ayaklarım freni tutmuştu ne de nefes almayı başarabilmişim.

“Peki, sence o eve gitmene izin verir miyim?” Oldukça kararlı görünüyordu. “Oraya gitmeni doğru bulmuyorum.” Gözlerinde endişe vardı. “Doğru bulmuyorum işte.”

“Serter.”

“Bana anlatman konusunda üzerine gelmiyorum fakat o eve gitmene de izin vermem, asla *Gece*, asla.” Bir elini yatağımın kenarına yasladı. “Bir şeyler var; görüyorum, hissediyorum. Onca acı çektiğin o evde tekrar yanmana izin vermeyeceğim. *Evimize gidiyoruz, işte bu kadar.*”

Evimiz demişti. Aylar, yıllar sonra bir yeri ev bellemiştim. *Aptal Gece*, o evi ne zaman ev olarak gördün ki? Sen de her şeyin farkındaydın. Hiçbir

zaman senin evin olmadı. Hiçbir zaman da onu ruhuna almadın. Sen kan çizilen parkelerin, soğumuş kahvelerin, annenin fincanda bıraktığı rujun izi kadar küçülmüştün o evde. Bir o kadar da değersizdin.

İç çektim. “Tamam, seni dinleyeceğim.” Diretmeye gerek yoktu.

Serter’in üzerimdeki gücünü tamamen kabullenmiştim, bana sözünü dinletebiliyordu. Belki mesleği de bu net ve kendinden emin tavrına katkı sağlamıştı. Sonuçta ülkemizi başka bir ülkede temsil

eden güçlü bir makamı vardı. Bu da onun karakterini ve tavrını şekillendiriyordu.

“Fakat iki gün daha o evde kalmak istiyorum.” Eylül Yalçın’a o evi iki gün boyunca zindan edecektim. “O sürede de eşyalarımı toparlar, tamamen sana taşınırım.”

“Neden iki gün? Eşyalarını hemen birine toplattırabilirim,” dedi.

Derin bir nefes aldım. “Soru sorma lütfen.”

Tekrar gözlerimin içine baktığımda bu cevaptan memnun görünmüyordu ama sadece kafasını salladı.

Eşyalarımı topladıktan sonra Serter’in koluna girdim. Hastane odasından çıkıp asansöre yöneldik. Naz ile Barış da arkamızdan yetişip asansöre girdiler. Serter’in kolunu bırakmadan Barış’a gülümsedim. “İyi ki geldiniz, her şey için teşekkür ederim.”

Barış çatık kaşlarının altından Serter’e baktı. “Sen iyi ol yeter, *güzelim*,” dedi.

Serter başka bir yöne bakmaya çalıştığında dudaklarındaki gülümseme dikkatimi çekti. Sanki Barış’ı takmıyor gibiydi. Barış öfkeleniyor, Serter ise tam aksine durumdan eğleniyordu. Gülümsemeye devam etti ve belimi daha güçlü bir şekilde kavradı.

Güç gösterisi yapıyordu. Beni sahiplendiğini herkese ilan ediyordu.

Asansörün kapısı açıldığında elimi, elinin arasına aldı. “Arabaya geçelim, *güzelim*,” dedi imalı bir ses tonuyla.

Öfkesini hissediyordum.

Barış araya girdi. “Benim arabamla gidelim, ben seni bırakırım, Gece.”

Barış’a gülümsedim. “Başka zaman, olur mu? Şimdi Serter’in arabasıyla gitmem daha doğru olur.”

Serter’in kasılan bedeni gevşemişti.

Arabaya geçtiğimizde arka koltuğa uzandım. Serter hemen bir yastık verdi. Eylül de ön koltuğa geçmişti. Yüzünde güller açıyordu. *Şimdi gül bakalım, Eylül Hamm*, diye geçirdim içimden. İki gün boyunca onu delirtmeyi planlıyordum.

Serter şoför koltuğuna geçip hızlıca emniyet kemerini taktı. “Siz eve geçiyoruz.” Dikiz aynasından Barış’ı gördüğünde yüzünü buruşturdu. Ondan hoşlanmadığı çok belliydi.

“Kardeşime ne yemek yapayım? Ne istersin?” Ablam arkasına dönerek bana gülümsedi.

Ben de Serter gibi yüzümü buruştursam ayıp olur muydu?

Boğazımı temizledim. “Yemeği sen mi yapacaksın yoksa?”

Yeni protez yaptırdığını düşündüğüm tırnaklarını havaya kaldırıp bana gülümsedi. “Evet.”

“O hâlde şırdan istiyorum. Ben şırdan yemeyi çok severim hatta kasabın önünde durup alırsan hemen yaparsın evde. Doktor da kolumdaki eziklerin çabuk iyileşmesi için sakatat yememi önermişti zaten.” Serter ile dikiz aynasında göz göze geldik. “Serter, sen de sever misin?”

“Asla yemem,” dedi Serter.

Ben de sevmezdim ancak aklıma gelen en zahmetli yemek buydu.

“Bir de uzun zamandır lahmacun da yemiyorum. Lütfen bana ev yapımı lahmacunu yap, abla. Senin güzel yapacağını düşünüyorum.” Parmaklarımı kucağımda birleştirdiğimde yağmur damlaları cama çarpmaya başladı.

“Gece, sen ciddi misin?” Eylül hayretle sordu.

Dudaklarımı öne büzdüm. “Evet.” Serter gülümsedi.

Ona gülümsemek çok yakışıyordu. O gülümsediğinde yeryüzü aydınlanıyor, tüm çiçekler etrafı sarıyor ve kötülükler yok oluyordu. O hep gülümsemeliydi.

“Kaza yaptığım arabaya ne oldu?” Aslında saatlerdir aklımdaydı.

“Sürücüsü yaşıyor, merak etme, herhangi bir sıkıntısı yok. Arabada biraz hasar meydana gelmiş, onun da masraflarını hallettim,” dedi Serter.

Serter her zaman yardımına koşuyordu.

“Teşekkür ederim.” İçten bir şekilde gülümsedim.

Sonunda gelmiştik. Serter arabadan inip kapımı açtı ve eve gir meme yardım etti.

“Telefonun ceketimin cebinde,” diye fısıldadı merdivenlerden çıkarken.

Eylül holün ortasında bizi izliyordu. Onun bakışlarını umursamamaya çalışarak odama ilerlediğimde Serter bana kapıyı açtı. Yatağımın üzerinde bulunan dağınıklığa aldırmadan odamın pencerelerini açtı. Ben de nevresimlerimi düzelttim.

“Çok düzenlisin,” dedi alaycı bir şekilde.

“Düzen benim göbek adımdır.”

Yatağa geçtiğimde yerde bulunan yastığı eline alıp üzerindeki tozları eliyle temizledi. Yastığı sırtımın arkasına bıraktığında ayaklarımı uzattım.

“Sen biraz dinlen.” Diğer iki büyük yastığı yan tarafa bıraktı. “Bir sorun olursa hemen beni ara.”

“Eve mi gideceksin?”

“Semih’in diş randevusu var, onunla ilgilenmem lazım,” dediğinde Semih ismini anımsamaya çalıştım. Semih, Berrak’ın oğluydu.

“Dişinin nesi var ki?” diye sordum.

Gömleğinin ilk iki düğmesini açtı, genelde bunaldığında böyle yapardı. Bunalmıştı, acaba sorumu yersiz mi bulmuştu? Bunu düşünmek bile istemiyordum. Onunla konuşmak, bir şeyler paylaşmak bana çok iyi geliyordu. Yanlış soruları sormaktan ya da yanlış cümleleri kullanmaktan sakınmamın sebebi de buydu.

“Dişi kırılmış. Ele avuca sığmaz bir afacan, biliyorsun sen de.” Semih’ten bahsederken kocaman gülümsedi.

“Babası kim? Yani, Berrak evli olmadığına göre?”

İç çekerek dolabımın önüne ilerledi. Yüz ifadesini göremiyordum, sırtı bana dönmüştü. “En yakın arkadaşımı. Semih doğduktan bir yıl sonra vefat etti.”

Madem Berrak, Serter’in en yakın arkadaşıyla evliydi, nasıl olurdu da şimdi Serter’e karşı bir şeyler hissedebilirdi? Peki ya Serter? Berrak’ın ona karşı hisleri olduğunu nasıl fark edemiyordu? Ben

birkaç kez yanlarında bulunmama rağmen anlayabilmişim. Belki Serter de farkındaydı ama görmek istemiyordu.

“Çok üzücü,” dedim. Ne diyebileceğimi bilmiyordum.

“Evet.” Dolabımdan bir battaniye çıkardı. “Üşüyor musun?”

“Berrak evlenmeyi düşünüyor mu? Sonuçta hâlâ genç bir kadın, belki evlilik düşünüyordur.” Son cümleyi bir şekilde söylemişim.

“Hayır, düşünmüyor.” Netti.

Tek kaşım havaya kalktı. “Bence Berrak sana âşık.” Doğrudan söylemişim.

Yalana gerek yoktu. İnsan bazen hislerini direkt olarak karşı tarafa aktarmalıydı. Eğer düşüncelerimi uzun bir müddet saklasaydım rahat etmezdim.

Serter düşünceli bir ifadeye büründü. “Bana âşık değil, öyle mi görünüyor?”

“Evet.” *Maalesef.*

Yanağının içini yine ısırdı, gerilmişti belli ki. “Berrak bana âşık olmaz, Gece. Aksine ben onun âşık olacağı tarzda bir adam değilim. O, üzerinde baskı kuran erkeklerden hoşlanır. Ben öyle bir insan değilim, onun için seçenek bile olamam.”

“Eğer senin gibi erkeklerden hoşlansaydı onunla olur muydun?” *Hayır* demesi için içimden dua ettim. *Ne diyorsun sen, Gece? Kendine gel, sen bu değilsin. İsterse hoşlanır, sana ne?*

“Sanırım olmazdım. O benim arkadaşım.”

“Yaşı sana daha yakın. Olgun bir kadın.”

“Bu neyi değiştirir ki?” Sesi yüksek çıkmıştı.

“Eylül senin kendi yaşıtın kadınlarla olmayı tercih ettiğini söylemişti. Ondan söyledim,” dedim.

Bu konuşmadan rahatsız olmaya başlamıştı, öyle hissediyordum. Berrak’tan daha fazla bahsetmemi istemiyordu. Ah, keşke kalbinden geçenleri ruhumda taşıyabilseydim, keşke bilebilseydim içinden geçenleri...

Serter Güçlü...

Sadece konuşmayı değil, aynı zamanda susmayı tercih eden adamlardandı.

“Doğru söylemiş, Eylül. Seçeneğim olsa yaşıma yakın kadınları tercih ederim,” dedi.

Sinirlenmemek için kendimi zor tuttum. “Neyse, artık boşanır boşanmaz gidip kendine öyle bir kadın bulursun.”

Kusursuz dişleri ortaya çıktı. “Neden olmasın? Fakat artık hayatımda sen varsın. Başkalarından hoşlanmam söz konusu değil. Bir anlaşma yaptık ve sözümü tutacağım. Evleneceğiz.”

“Memnun değil misin yoksa bu anlaşmadan?” Şimdi de trip atmaya başlamıştım.

Adama trip atıyordum. Ne yapıyordum ben? İyice saçmalıyordum. Bana neydi Berrak’tan? İster Serter’den hoşlanır ister başkasından. Yok, yok, Serter’den hoşlanamaz. Serter’in bir hanımefendiye ihtiyacı var.

Mesela ben? Yine araya kendini sıkıştırdın, Gece.

“Yok, bence çok eğlenceli bir evliliğimiz olacak.” Sırıtmaya başladı. Belli ki bu durum hoşuna gidiyordu.

Ben burada acı çekerken o gülmeyi tercih ediyordu.

“Sahte evlilik ama.” Maalesef sahteydi.

Gece, bu hâlin ne? Serter’e kapılmamak için kendime söz vermiştim. Aşk zehirli bir oktu. Kalbe saplandığı an kolay kolay çıkmazdı ve tümünden hikâyelerin sonu acı bir tren rayında nihayete kavuşurdu. Bu yüzden bir daha gelecek hakkında konuşmayacaktım.

Serter aslında yoktu.

Serter sahte nişanlımdı.

Serter gidecekti.

Yine bir başıma kalacaktım.

Kendime gelmeliydim. Böyle yapamazdım, herkese hemen sırtımı yaslayamazdım. On altı yıldır bir başıma büyüyordum. Bir katilin evinde tek başıma hayat mücadeleleme devam etmişim. Şimdi gördüğüm ilk eve sığınamazdım. Onun kötü niyetle yaklaşmadığını

biliyordum ama bana burada kalma sözünü vermeyen bir adama kapıldığımda, acıyan yaralara sahip olacağımın da bilincindeydim.

“Daldın,” dedi Serter. Alnının ortasında küçük bir kırışıklık belirmişti.

“Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başladı. Uykum geliyor.” Dudaklarımı ısırardım. “Sen de dışçıye git artık istersen. Akşam ararsan konuşuruz.”

“Peki, görüşürüz.”

Ceketi bende kalmıştı. Telefonumu alıp çarpan kapı sesini duymamaya çalıştım. Kısa süreliğine de olsa Serter’in gidiyor olması canımı sıkıyordu. Elbette yapabileceğim bir şey yoktu, hayatımın her anında yanımda olmasını bekleyemezdim. Fakat yine de bu kadar kötü şeyler üst üste geldikten sonra kendimi çok hassas ve savunmasız hissediyordum.

Bir anda odamın yanındaki banyodan gelen sesler dikkatimi çekti. Yine eve birisi mi girmişti?

Banyodan çıkan kişiyi gördüğümde öfkeden deliye döndüm. Bu adamın derdi neydi benimle?

“Çok duyulandım,” dedi Ömer. “Sizi çifte kumrular sizi.”

“Bu eve nasıl girdin?”

Koltuğa oturduğunda bacak bacak üstüne attı. “Dün gece evimde otururken sıkıldım, *sevgili arkadaşım Gece’yi ziyaret edeyim*, dedim.” Etrafa göz gezdirdi. “Gerçi odan biraz dağınıktı ama olsun, ben koltukta uyumayı tercih ediyorum zaten.”

“Yaşlı bunak, hemen çık odamdan!” diye bağırdım.

“Aşk olsun, Gece.” Elini dizine vurdu. “Benim ruhum genç, evladım.” Ağzından bir kakhaha fırladı. “Önemli olan da ruhun genç olması.”

“Manyak,” dedim.

“Bilmukabele.”

“Gider misin?”

“O zaman muhterem evladım, izinle bir şeyler söylemek istiyorum. Bu aralar ortağımı ziyaret etmek istedim çünkü...” Ayağa

kalktı, çam ağacının cama yansıyan görüntüsüne baktı. “Şükran da çam ağaçlarını çok severdi. Ağaçların yapraklarını toplar, kurutur ve defterlerinin arasına koyardı.”

“Şükran Hanım da ne yapsın işte, senin gibi bir adamla evli olunca kendini meşgul etmek için her türlü aktiviteyi yapmış zamanında.”

Ömer pencerenin önüne düşen kurumuş yaprakları eline aldı ve inceledi. “Sonbaharı sevmezdi, ona göre kışı getiren her mevsim kötüydü. O ilkbaharların kadınıydı.”

“Kadın da her şeyi sevmiş, bir seni sevmemiş,” dedim alayla.

Ona haksızlık mı ediyordum? Karşımdaki adam beni kaçırmıştı, üstelik onun yüzünden Serter’in yemeğine geç kalmıştım. Tek sebep bu da değildi. Ömer hasta bir adam gibi duruyordu. Akli dengesi yerinde değil gibi görünüyordu.

Normal değildi. Bir anda saçma sapan kişilerden bahsediyor, anlamsız cümleler kuruyordu. Âşık olduğu kadın onu mahvetmişti. Peki, ben neden öfkeliydim? Cevap yoktu.

Bir şeyler beni içten içe tetikliyordu ama cevabını bulamıyordum.

“Amcanı da sevdi.”

“Bence sen çok konuştuğun için gidip amcamdan çocuk yaptı. Çok edebiyat yaparsan kadınlar gider.” Oflayarak battaniyeyi üstümden attım. “Neyse, bu kadar hasbihal yeter, odamdan çık git!”

“Hasbihal yapılacak tek insanım, Gece Yalçın. Ayrıca az önce sahte nişanlıyla gayet güzel sohbet ediyordun. Biraz sohbet benim de hakkım.” Sırtını duvara yasladı.

“Bizi mi dinliyordun sen?” Yataktan çıktığım an dengem şaştı ve başım dönmeye başladı.

Hiç orali olmadan ayaklarını öne uzattı. “Sohbetiniz gayet kaliteliydi, açıkçası sizi dinlemek gibi bir niyetim yoktu fakat bazen insan merak etmiyor değil. *Bu gençler ne konuşuyor?*”

“Ömer, son kez soruyorum. Benden ne istiyorsun?”

“İsteklerimin farkındasın. Sana kayıtları vereceğim ama sen de her istediğimi yapacaksın.” Duraksadı. “Mesela *demin odanda konuştuğun o adamı öldür* desem onu bile sorgusuz sualsiz öldürecek-sin. Yok öyle bedavaya kayıt vermek.”

Ne öldürmesi? Bu adam ne saçmalıyordu?

Ben bu işe tek başıma başlamıştım. Tek başıma da ilerleyecektim. Hem artık Serter yanımdaydı. Ömer gibi garip bir adama güvenecek hâlîm yoktu. Tehlikeli, akli dengesi yerinde olmayan, sorunlu bir insandı.

“Seninle iş birliği yapmayacağım.”

“Bana karşı büyük bir haksızlık yapıyorsun.”

“Çıkar mısın evimden?”

“Kapıdan çıkamam, evdekiler görür beni.” Pencereyi tamamen açtığına oradan atlayacağını düşündüm. “Ayrıca sana annenin ve babanın mezarının yerini söyledim. Bu iyi niyetli hareketime böyle mi karşılık veriyorsun? Şimdiki gençler pek hadsiz olmuş.”

“Git!”

“Gideceğim.” Kafamdaki sargıya umursamaz bir ifadeyle bakınca hafiften gerildim. “Geçmiş olsun, duyunca çok üzıldüm. Neyse ki bir şey olmadı, kafan hâlâ sağlam.”

Bu adamı asla anlamıyordum. Her şeyle dalga geçip geçmişe bağlı kalmak ne saçma şeydi? Hem geçmişiyile iç içe yaşayıp karısı için üzüntüsünü dile getiriyordu, hem de şu an yaşanan bir sürü olayla dalga geçiyordu. Çift karakterliydi sanki.

“Sen hayatımda gördüğüm en ruh hastası insansın.” Dişlerimin arasından konuştum.

Yine sırtıttı. “Ablandan sonra, değil mi? Malum senin ablan bu işin kitabını yazmış, sevgili Gece.”

Yatağıma geçmeye çalışırken belime saplanan keskin ağrı âdeta nefesimi kesti. Yerde gördüğüm terliği alıp almamak arasında kaldım. Daha yeni hastaneden taburcu olmuş birinin yapmaması gereken her şeyi yapıyordum.

“Senin saç rengin ne? Boya mı? Benim saçlarım beyaz, boya numarasını söylersen saçlarımı boyayacağım.” Ömer yine saçmalamaya başlamıştı.

Terliği elime aldım ve hiç düşünmeden yüzüne fırlattım. “Git artık! Sabrım kalmadı, git!”

Yüzüne yaklaşan terliğı havada yakalamaya çalıştı fakat terlik yere düştü. Pembe, süslü terliğini eline aldı, dokusuna baktı. Beni çıldırtmayı amaçlıyordu. İşe yaramadığını da söyleyemezdim.

“Az daha gözüme morartacaktın. Neyse ki son anda engelledim.” Terliğı pencereden dışarıya attı. “Bu arada şiddete meyilli olduğunu düşünüyorum. İstersen senin için tanıdığım bir psikologdan randevu ayarlayabilirim. Böylece insanların yüzüne bir şeyler fırlatılmayacağını öğrenirsin.”

“Ne istiyorsun, Ömer?” *Dede* diye eklemek istedim ancak son anda sustum.

Elini yeni çıkmış beyaz sakallarına götürdü. “Aslında birçok şey istiyorum. İsteklerim uzayıp gidiyor ama şu an önceliğim elbette saygıdeğer amcamdır.” Amcamdan nefret etmesini anlayabiliyordum, kendince sebepleri vardı. Ki o sebepler olmasa bile normal bir insan da Gürsel’den hoşlanmazdı.

“Onunla tek başına uğraş, benden bir halt çıkmaz sana.” Bir adım attım. “Farkında değilsin sanırım, senin yüzünden bu kazayı geçirdim. Şimdi defol git! Hesaplaşacağın kişi ben değilim.”

Eylül her an gelebilirdi, Ömer’in bir an önce gitmesi gerekiyordu.

“Peki, gidiyorum.” Cama çıktı. “Kendine iyi bak.”

“Örümcek adam mısın sen? Bu ne ya? Deli misin? Geberip gideceksin, sonra başıma kalacaksın.”

Çam ağacının uzun dalını kendine doğru çekerken gülümsüyordu. “Korkma, kötülere bir şey olmaz. Görüşmek üzere.” “Görüşmemek üzere,” diye mırıldandım.

Adam resmen aşağı atlamıştı! Gülsem mi yoksa ağlasam mı, karar veremiyordum. Bu adam normal değildi, buna kesin kanaat getirmiştim.

Kafamı pencereden dışarıya uzattığımda Ömer’i düştüğü yerden kalkmaya çalışırken buldum.

“Keşke ölseydin!” diye bağırdım.

Yukarıya baktı. “Nankör kız, tıpkı amcan gibisin.” Kahkaha ata ata bahçeden dışarıya çıktı.

Saçma sapan istekleri ve beklentileri olmasa Ömer’le bir anlaşma yapabilirdim. Elinde yıllardır sahip olmayı beklediğim kayıtlar vardı. Üstelik geçmişim hakkında da çok şey biliyordu. Ama Ömer’e güvenemezdim.

Odamdan çıkıp mutfğa inmem gerekiyordu. Dengemi bir türlü sağlayamıyordum. Kafam sürekli dönüyordu. Bu ev bana iyi gelmiyordu.

Mutfğın kapısının önüne geldiğimde yoğun bir sigara kokusu nefesimi kesti. Gürsel ve Eylül mutfak masasında oturmuş, sohbet ediyordu. Böyle fırsatlar kolay kolay ele geçmezdi, bir köşeye sinip onları dinlemeye koyuldum.

“Kızın durumu nasıl?” diye sordu Gürsel.

Benim bir ismim vardı.

“Daha iyi.” Tabak sesi geldi, yemek hazırlıyordu. “Dün aklım çıktı onu öyle görünce, nefes alamadım sanki.” *İnanma, inanma, inanma.*

Gürsel bir kahkaha patlattı. “Bu kızı bu hâle getiren sensin. Şımartıp durdun, annesine çekmiş zaten. İrfan’a bu yüzden çok kızgımsın. Bu kızı bir türlü eğitemediler, şimdi her şeye sızlanıyor.” Ellerimi öfkeyle yumruk yaptım.

Eylül tabakları dizerken ona cevap verdi: “Çok ciddi bir kazadan kıl payı kurtuldu. Farkında değilsin sanırım.”

“Keşke ölseydi, başımıza kaldı,” dedi Gürsel.

Önceden ablamdan nefret ederdim. Hayır, nefretim hedefini değiştirmiştim. Önceliğim bu adam olacaktı. Gürsel denilen yalancı adamı bizzat mahvedecektim. Gördüğüm en bencil insandı. Bana bunu yapmaya hakkı yoktu. Öz yeğenin ölümünü diliyordu, bundan daha aşâğılık ne olabilirdi?

Onları daha fazla dinlememek için yukarıya çıktığımda adımlarım Eylül’ün odasında duraksadı. Odalarımız karşılıklıydı. Odasının kapısını aralık bıraktım ve hemen kendi odama girdim. Bir süredir yatağımın altında bana zorla içirdiğı ilaçları saklıyordum. İlaçları alıp onun odasına gittim.

Her zaman komodinin üzerinde sürahisi olurdu.

İlacı elime alıp toz hâline getirdiğimde yüreğim sancılandı. Bütün inançlarımı o yok etmişti.

Beni mahvetmişti, ailemi mahvetmişti, kalbimi derin bir acıyla baş başa bırakmıştı. Ölümü hak ediyordu; yavaş yavaş tükenerek, acı verici bir şekilde... Toz hâline getirdiğim ilaçları avucumda biriktirdim ve aşağı indim.

Gürsel ortalarda yoktu, muhtemelen bana gözükmeyen gitmişti.

Eylül mutfakta sigara içiyordu.

“Su ister misin?” dedim.

“Sen neden odanda değilsin? Ben sana su getiririm,” dedi.

Ona bakmamaya çalışarak bardağına su doldurdum. “Uykum gelmedi ki...” Duraksadığımda ellerim harekete geçmişti. Toz olan ilacı suya attım. “Naz’ın arabasına biraz üzıldüm. Benim yüzümden arabası hurdaya döndü.” Su bardağını önüne bıraktım.

İç çekerek bardağı dudaklarına götürdü ve tek dikişte bitirdi. “Arabanın motoru zaten yanmaya hazır hâldeymiş. Sorun etmene gerek yok. Yanlış bilmiyorsam, Serter ona bir araba tahsis etmiş.” Serter benim iyilik meleğim miydi?

“Anladım,” dedim.

“Neyse, ben şu saçımı düzelteyim, sonra da yemeğe başlayalım.”

O gittiğinde mutfakta yapayalnız kalmıştım, hazırladığı yemeklere baktım. En sevdiğim mantarlı çorbadan yapmıştı. Yanında da az pişmiş bonfile ve salata vardı. Hepsi iştah açıcı görünüyordu. Peki, ben bunları nasıl yiyecektim? Kim bilir, yemeklerime hangi ilaçları koymuştu...

Bir anda dışarıdan gelen gürültüyle irkildim. Birisi resmen kapıyı yumrukluyordu.

“Serter?” Kapıyı açmıştım şaşırmıştım çünkü Serter hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyordu.

Ellerini yumruk yapmıştı. Kapıya tekme atıp içeri girdi. İki kolumu birden tuttuğunda öfkesinin altında ezilmekten korktum. Hiçbir şey demedi, dudakları kilitlenmiş gibiydi. Cümleler susmuştu, kelimeler sessizlikle mücadele ediyordu.

“Serter, ne oluyor?”

“Gece...”

“Ne oluyor?” Sorumu tekrarladım.

Yüzündeki ateşi gördüm. O ateş, silah gibi kalbime saplanmıştı. Yüzüme eğildi, öfkeli bakışlarını bir an olsun geri çekmedi. Korkuyordum, onu bu hâle getiren olayı öğrenmekten korkuyordum.

“Ailenin öldüğü gece ne oldu?” Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Daha doğrusu onları kim öldürdü? Sen mi, ablan mı, amcan mı?”

Deniz boyrat dalgalarını bir bir savuruyordu. Ay ise bulutların arkasından çıkarak parlaklığını yitirmenin acısıyla ağıt yakıyordu. Ne denizim denizdi ne de bulutların arkasındaki ayım aydı.

Tek bir şey vardı.

Geçmiş asla unutulmazdı.

BÖLÜM 12

AZALAN MESAFELER

02.07.2012

Anne.

Seni özledim. Senin şefkatine ihtiyaç duyduğum bu günlerde, senin mezarına gelerek kendimi avutmaya çalışıyorum. Özür dilerim, anne. Ben size zarar vermeyi hiç istemedim. Ablam, büyüyünce günahlarımızın silineceğini söylüyor. Doğru mu bu, anne? Beni affedin. Bugün on üçüncü yaş günüm ama kutlamayı hak etmiyorum.

Seni seviyorum, anne.

Büyüdükçe zamanın hızlı geçtiğinden dem vururduk. Zaman kısa diye güneşi unuturduk. Gün geçtikçe bunun böyle olmadığını anladım. Zaman sandığımız kadar kısa değildi. Genç ve savruktum. Zamana ayak uyduramamıştım. Ne aşkı öğrenebilmişim ne de sonsuz dostluğu.

Yalnız başıma dağınık bir hayat sürüyordum.

Karşımdaki adama baktım. Sol eli kolumu sarmıştı, alnı terlemişti. Öfkesi gözlerinden taşıyordu. Dudakları sinirden titriyordu. Ben bir adım uzaklaştıkça o bana bir adım yaklaşıyordu. Nihayet gerçekleri öğrenmişti ancak yanıldığı bir konu vardı.

Beni ne hakla suçlayabilirdi? Onun gözünde suçlu olmak, kabul edebileceğim bir şey değildi.

“Gece...” Sesini yükseltti. “Üstüne bir ceket giy, dışarıya çıkıyoruz.” Üst kattan inen ablamı görür görmez kolumu bıraktı. “Seni arabada bekliyorum,” dedi boğuk ama yakıcı bir ses tonuyla.

Eylül Yalçın’ın eli tırabzanda duraksadı. “Nereye gidiyorsunuz?”

Serter belimi tutmaya çalışarak beni arkasına aldı. “Gece’nin ilaçlarını almayı unuttum. Hem ilaçlarını alacağım hem de onunla biraz vakit geçirmek istiyorum.”

Korkmaya başlamıştım. Tekrar o anları anlatarak yaşamak istemiyordum. Ne de kötüydü anlatarak yaşamak. İnsan yaşadığı

anları unuttuktan sonra bir daha anlatınca acılarının bin katını tekrar tekrar yaşıyordu. Hep kaçmışım, hep anlatmaktan kaçmışım. Şimdi ise anlatmak zorunda olduğumun bilincindeydim ve bu benim canımı inanılmaz yakıyordu.

“Gece’nin dinlenmesi gerekiyor,” dedi Eylül.

Her şeye burnunu sokuyordu.

Askılıktan beyaz hırkamı alıp omuzlarıma geçirdim. Hırkayı giyerken kafamda bulunan sargının yarattığı küçük bir sızı hissettim. Ağrıyı umursamamaya çalışarak yana döndüğümde, Serter Güçlü elimi elinin arasına aldı. “Bırak da onun dinlenip dinlenmemesine ben karışayım.” Sakin ama keskin hareketlerinden gerginliğini hissedebiliyordum. “Hazır mısın?” Her şeye rağmen benimle konuşurken sesi yumuşuyordu.

“Evet, hazırım,” dedim.

Eylül kollarını birbirine sarıp öfkesini belli etmemek için ayaklarıyla bir ritim tutuyordu. “Arabayı yavaş kullan, Serter. Biliyorsun ki sarsıntı geçirmemesi gerek.” “Emrin olur,” dedi Serter.

Dış kapıya yöneldiğimizde kapıyı açıp arkamdan ilerledi. Şu an ne olacağını bilmiyordum. Muhtemelen kıyamet kopacaktı.

Arabanın kapısını açmaya çalıştığımda elimi bırakmayı akıl etmişti. Parmaklarımı sıkıtuğunu bilmiyordu, sorun da yoktu. Canım acıamamıştı. Ben yalnızca onun adına üzüliyordum. Onu bu denli tüketen bir öfkenin sebebi olmak beni üzüyordu.

“Yirmi üç yaşında olduğun hâlde...” Duraksadığında şoför koltuğuna geçmişti. “Sanki küçük bir çocukmuşsun gibi her şeyine karışıyor. Büyüdüğünü göremiyor mu?” Emniyet kemerini takmadan önce benim emniyet kemerimi takmak için üzerime eğildi. “Deliriyorum, deliriyorum çünkü sen artık nişanlısın, bıraksın da bir şeyleri ben düşüneyim.” Kaşlarını çattı. “Gerçi benim de karışmaya hakkım yok ama senin ablan bazen çizgiyi aşıyor.”

“Serter. Sakin olur musun?”

“Özür dilerim, kendimi kaybettim.” Avuç içlerime bakarak hüznün çöken gözlerini çekmeye çalıştı.

Bilmiyordu, hiçbir şey bilmiyordu.

“Gece.” Elleri yumruk oldu. “Öfkeden deliriyorum, öfkeden deliriyorum. Nasıl olur da görmem ben bunu? Nasıl olur da?”

“Lütfen...”

Sözümü kesti. “Sahile gidelim, arabayı kenara çekeceğim. Şu işi sakince konuşalım.” Terleyen alnını sildiğinde gerilen kasları öfkesini belli ediyordu.

Arabayı sürmeye devam etti. Beyaz hırkama sıkıca sarındım.

Çantamın zincirini tutan parmaklarım titriyordu. Serter Güçlü titreyen parmaklarına baktı. Dudaklarını ıslattı, ardından elimi tekrar avuçladı. “O ellerin yanımdayken titremeyecek; ellerinin titremesine sebep olan herkesi, her şeyi yakıp yok edeceğim, Gece. Ne elin ne yüzün titreyecek, tamam mı?” Sesindeki güven kırıntıları beni âdeta hayata döndürüyordu.

Sahil kenarında durduğumuzda önce emniyet kemerimi çıkardı. Bana yapılacak hiçbir şey bırakmıyordu, her şeyi kendi hallediyordu. Onun yüzüne bakamıyordum. Ruhum, onun yüzündeki gölgelerin altında ezilmekten deli gibi korkuyordu.

Emniyet kemerimi çıkardığında işaret parmağı bileğime değdi. Gözlerimi kapattım. Dokunuşu yakıyordu; dokunuşunun altında rüzgâr vardı, acı vardı, gidişler vardı.

“Hava serinmiş.” Bedenimi dışarıya attığımda dalgaların sesini dinlemek istedim.

Arkamdan geldi. Üşüyeceğini bile bile ceketini çıkardı ve omuzlarıma bıraktı. Hırkam olduğu hâlde... *Büyük incelik.*

“Gel, şöyle oturalım.” Bankı gösterdi.

Banka oturduğumuzda üşüyen ellerimi hırkamın cebine soktum. O ise hiç üşümüyormuş gibi duruyordu, belki de üşüyordu fakat belli etmiyordu.

Serter’in gerginlikten çenesi kasılmıştı, bir an önce konuya girmek istediği belliydi. Bense sadece denizi izlemek istiyordum. Denizi en ürkütücü bulduğum andı akşam saatleri. Deniz güzeldi, deniz özeldi, deniz güzel günler getirirdi eğer geceye sahip olmasaydı. Öyle ki güneş battığı anda denizin güzel yanından tek bir iz kalmazdı.

Derin derin nefes aldım. “Nereden öğrendin?”

Korkmaya gerek yoktu, her zaman yaralarım açık açık dikiş atılırdı.

“Ablan söyledi,” dedi.

Şoke oldum. “Ne?”

Söylediklerine inanamıyordum. Neyden bahsediyordu? Eylül böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi? Beni mahvetmek istediğini biliyordum ama neden bunu söylüyordu? Ben zaten anlatmayı düşünüyordum. Yıllardır herkesten sır gibi sakladığı olayı Serter'e mi anlatmıştı yani? Muhtemelen bu evliliğin gerçekleşmemesi için her yolu deneyecekti.

Bir iyi bir kötü olmasının sebebi de buydu.

“Ab-ablam sana...” Nefesim daraldı. “O...” Konuşamıyordum, Allah kahretsin ki bunu beklemiyordum. Geçmişim beni yine gafil avlamıştı.

Yumruklarını sıkı. “O gece ne oldu?”

“Serter, bunu biliyor muydun?” Kalkmaya çalıştığım an bileğimi tuttu. “Bırak beni, bunu bildiğin hâlde bana söylemedin mi? Sen nasıl böyle kötü olabiliyorsun? Onlar gibi mısın?” Bileğimi çekmeye çalıştım. “Bileğimi bırak! Bırak!”

Bileğimi sert tutmuyordu sadece bırakmamak için üstün bir çaba sarf ediyordu. “Birincisi ben kötü bir adam değilim, ikincisi ise beni hemen yargılayarak kalbimi kırıyorsun.”

“Bırakır mısın?”

“Oturur musun, Gece? Otur, lütfen.” Sesi yumuşaktı. “Hiçbir şey sandığın gibi değil, böyle yargılayacaksan yanında olmama da gerek yok.”

“Serter, git!”

“Gece, otur dedim.”

Burnumdan soluyarak tekrar yerime oturdum. Ellerimle yüzümü kapattım. Son bulacağını düşündüğüm her şey yeni bir başlangıç oluyordu. Bir şekilde onlar beni buluyordu. Ne yapsam da buluyordu. Uzaklaşmak istesem de onlar yine etrafımda belirliyordu.

Küçük bir kız çocuğunun parçalanmış anıları, onu ömür boyu esir etmeye mahkûmdu.

Mesafesini korumaya çalışarak denizi izlemeye devam etti. “Her şeyi biliyorum. Ailenin bir cinayete kurban gittiğini de.” “Eylül sana ne söyledi?” diye sordum.

Boğazını temizledi. “Senin, aileni öldürdüğünü söyledi.”

Bir şey demek istemedim. Üstünü çizdiğim cümleler yıllar sonra karşıma çıkıyordu, kalbim ağırlaşıyordu. Diyecek bir şey yoktu.

Yıldızların sönük olduğu bir şehirde aydınlığı arayarak hata ettiğimi bir kez daha fark etmiştim. Bu farkındalık kalbimi çürütüyordu. Şimdi çürük bir kalple mi hayata tutunacaktım?

“Bunu ne zaman söyledi?”

“Hastaneye kaldırıldığın gün,” dedi.

Yılan! Yılandı, gerçekten yılandı. Onu kendi ellerimle mahvedecektim.

Dik durmaya çalıştım. “Bana neden söylemedin? Neden evimi bir anda basıp soruyorsun? Güya Semih’i hastaneye götürecektin.” Yüzümü buruşturdum.

“Bak, şimdi beni güzelce dinliyorsun, tamam mı?” Yüzünü yüzüme çevirip iki yanağımı birden ellerine hapsetti. “Eğer ablana inansaydım, buraya gelip sana sormazdım. Gözlerindeki ışığı gördüm. O gözlerde olabilecek tek duygu masumiyetti.” Yanağımı başparmağıyla okşarken yüz ifadesi yumuşamıştı. “Hiçbir şey senden daha önemli değil, hiçbir şey.”

“O zaman öfkeyle gelip bana sorma sebebin nedir?”

Derin bir nefes aldı. “Olayı araştırmak istedim... Birini ayarlamıştım, ondan olayı araştırmasını istedim. Evet, bir cinayet işlenmiş ama katilin kim olduğu bulunamamış.”

Evet, öyleydi, ailemin katili şaibeliydi. Suç, Eylül’e kalmamıştı. Başka birisi cinayet işlemiş gibi gösterilmişti.

Yanağımı okşarken sakın görünüyordu. “Arabadaydım, bilgi gelince direkt sizin eve gittim.” Nefesi sıklaşmıştı. “Eylül bana bunu söylediği gün bile asla senin yaptığına ihtimal vermedim. Beni delirten şey...” duraksadı.

“Ne?”

Gözlerini başka yere çevirdi. “Senin üstüne bu suçı atması. Bu beni delirtti. Duyduğum anda ondan nefret etmeye başladım. Öfkem çığ gibi büyüdü. Delirdim, Gece. Anlıyorsun, değil mi? Neler yaşadığını düşünmek bile istemiyorum.”

Yanağımı bıraktığında, elini belime atıp beni göğsüne doğru çekti. “Ben hiçbir zaman senden şüphe etmedim. Tam aksine sana inanıyorum, sana güveniyorum.”

“Sana neden böyle bir şey söyledi?” Cevabı bildiğim hâlde sordum.

Boğazında derin bir yumru oluşmuştu, yutkunamıyordu. “Senin bir katil olduğunu söyleyip senden soğumamı istedi.” Alaycı bir şekilde güldü. “Zavalıca bir çırpınış sadece. Hâlbuki ben o ilaçları sana içirdiğini fark ettiğim gün Eylül’ün üstünü çizmiştim.”

“Serter.”

Ona söylediğim kelime yüzünden incinmiş görünüyordu. Hak veriyordum fakat bu, elimde olan bir şey değildi. Kendi kendimi savunmak zorunda kalıyordum. Yıllarca karanlık bir yolda yürüdüğünüzde önünüze çıkan ilk çiçeği zehirli sanabiliyordunuz. Benimki de o hesaptı. *Bütün çiçekleri zehirli zannederdim çevremdeki zehirli çiçekler yüzünden.*

“Ben ailemi öldürmedim.” Gözlerim denize daldı.

“Biliyorum.” Ses tonu netti.

“Eylül ve Gürsel, ailemin cinayetini planlayıp gerçekleştirdiler. Sonra da katilin ben olduğumu söyleyerek yıllarca vicdan azabı çekmemi izlediler,” dedim.

Şaşkınlıkla yüzünü bana tekrar çevirdi. “Ne diyorsun?” “Doğrusu bu.” Acıyla omuz silkтім.

Geçmiş geçmiyordu. Güya geçen bir şeydi. Ama benim geçmişim aynı yerde, aynı ormanda, aynı çam ağacının altında duruyordu. Geçmiş bir türlü peşimi bırakmıyordu. Saklı ihanetlerin bulunduğu bıçak izlerindeki kana rağmen ayakta duran bedenim, yörüngesinin dışına çıkarak karanlığı selamlıyordu.

Geçmiş böyleydi, karanlığı selamlamaktı.

“Sen yıllarca bu aşağılık insanların arasında mı kaldın?”

Onayladım, bazen çaresizce beklemek gerekirdi. O sabırlı bekleyişin sonunda belki güneşi görüp karanlıktan uzaklaşabilirdik.

Oturduğu yerden kalkıp direkt karşıma geçti. Elleri yumruk olmuştu, öfkesi tüm yüzüne yayılmıştı. Bir alev topuna dönmüştü âdeta. Bu alev topu herkesi ezecek gibi görünüyordu. Öfkesinin altında yatan gerçekleri düşündüğümde neler olabileceğini hayal bile edemiyordum.

“Sırf bana seni kötülemek için yalan söylediğini biliyordum ama seni de bu şekilde kandırdıklarını asla tahmin edemiyordum. Bu kadar mı aşağılık o kadın?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Gece.”

“Hayatım hep böyle geçti benim. Her gün ayrı bir ızdırabın pençesinde nefes almaya çalıştım.”

İşaret parmağını dudaklarına götürüp öfkeyle dudağının kenarını sildi. “O geceye dair bir kanıt yok mu? Hiç mantıklı gelmiyor.”

“Öyle çok soru işareti var ki... Bu olay yaşandığında ben yedi yaşındaydım. Yaşadığım travma hafıza kaybı yaşamama sebep oldu. Üstüne bir de içirdikleri ilaçlar... Yan etkilerinden en kuvvetlisi unutkanlıktı. Bir gün mail adresime cinayetin yaşandığı gecenin bir kaydı gönderildi. O kayıta cinayeti işleyen kişinin Eylül olduğunu gördüm, gözlerime inanamadım. Tam o kaydı alıp polise gidecekken biri bilgisayarıma girdi ya da başka bir şey oldu –ilaç aldığım zamanlardı, karıştırıyordum her şeyi– ve o kayıtları kaybettim. Tüm gerçekleri öğrendiğimde yirmi yaşındaydım.”

“O geceye tanıklık eden başka birisi var mı?”

“Ömer... Hani zorla yemeğe çıktığım o adam. Kayıtları gönderen kişi oydu. Şimdi de beni kendi tarafına çekmeye çalışıyor. Sana anlatacağımı söyledığım olay buydu...”

“Seni katil olduğuna inandırıyorlar, ilaçlar içiriyorlar, unutmanı sağlıyorlar, böylece onlar rahat nefes alıyor.” Kaşları çatılıydı.

“Hayat bu, Büyükelçi. Kötüysen kazanırsın, iyiysen kaybedersin. Ben masumiyetimden kaybettim, onlar şeytanlığından kazandı.” İç çektim.

Bilinmez denklemlerin ortasında kaldığımızda kendimize bir yurt edinmeye çalışırdık. Çoğu zaman bunu başaramazdık. Yurdumuz, yönümüz, sonumuz belli olmazdı. Yine de mutlu olmaya çalışırdık. İşte, ben de bunu yapmaya çalışıyordum. Beni dibi görünmeyen nehre atmalarına rağmen ben gülümsemeye çalışıyordum.

Tabii, yörüngemden çıkmazsam...

Gökyüzüne bakarak iç çeken Serter Güçlü bana elini uzattı. Ellerine tutunmak istedim; nasırlı ellerine dokunmak, elini tutup uçsuz bucaksız gökyüzünü dolaşmak istedim.

“Gel.” Eli havada kalmıştı.

“Ben...” Konuşamıyordum.

Elimi bir anda tutup beni oturduğum yerden kaldırdı ve doğruca belime sarıldı. İşte, aradığım koku buydu. Huzur arıyordum ben,

yıllardır eksikliğini çektiğim şey buydu. Huzura ulaşmak hem çok zor hem de çok kolaydı. Sobanın üzerinde yavaş yavaş pişen kestanenin kokusu, ailece yapılan bir pazar kahvaltısı gibi... Ulaşmak kolay gibi görünür ama yokluğu tam bir ızdıraba dönüşürdü.

“Ben yanındayım, her zaman da yanında olacağım.” Yavaşça fısıldadı.

“Teşekkür ederim. Sayende peri masallarına inanmaya başladım. Belki de kurtarıcım beni bulmuştur.” Acıyla gülümsedim.

“Hep böyle gülümse. Sana gülmek yakışıyor.” Sol elimi, eline hapsetti ve arabaya doğru yürümeye başladık. “Bundan sonra ben varım. Ablanla bizzat hesaplaşacağım.”

“Gerçekleri bildiğimden Eylül’ün haberi yok.”

“Daha detaylı konuşuruz bunları.” Arabanın kapısını açarken bile elimi tutmaktan vazgeçmemişti. Ellerimi bırakmak istemiyor gibi bir hâli vardı. “Altı ay boyunca İstanbul’da olacağım ve sana söz veriyorum ki altı ay dolmadan bu işi yapanların hepsi cezasını çekecek.”

“Altı ay sonra gidecek misin temelli?” Göz bebeklerim titredi.

Serter kulağıma eğildi. “Bilmem... Belki de Türkiye’de kalmam için bazı *sebepler* oluşur.”

Ne demek istiyordu? Kafam iyice karışmıştı.

Arabayı sürmeye başladı. Sanırım onun evine gidiyorduk. Öğrendiklerinden sonra beni evime bırakacağını düşünmüyordum.

Ellerimi kucağıma bıraktığımda arabayı kırmızı ışıktaki durdurmuş, bana bakıyordu. “Aç mısın?” diye sordu.

Eklemlerim ağrıyordu, kafamda kocaman bir sargı vardı, hayatım gittikçe uçuruma sürükleniyor, ailemin katillerini yakalatamıyordum ama şu bakış için bir ömür verirdim, galiba. Çok güzel bakıyordu. Öyle bir bakıyordu ki sanki tüm kötülükleri unutupordum.

Serter’in sesi kadar bakışları da çekiciydi.

“Hem de çok,” dedim. “O hastane yemeklerinden gına gelmişti artık.”

“Hastanede güzelce yiyordunuz yemeklerinizi, Gece Hanım.”

“Siz açlık nedir, bilir misiniz, Büyükelçi Bey?” Gülümsedim.

“Ben çok acıkmam. Hatta saatlerdir bir şeyler yemedim. İstersen restorana gidebilir ya da evde bir şeyler yiyebiliriz.” “Gerek yok,” dedim, o da üstelemedi.

Evin önüne geldiğimizde tahminlerimin boşa çıkmadığını bir kez daha görmüş oldum. Serter’in evine gelmiştik.

“Yemek sipariş edeceğim, sen yukarıya çıkıp giyin.” Bir anda arkasına döndü ve dikkatlice baktı. “Söylemeden geçemeyeceğim. O eve bir daha gitmiyorsun, bu konuda anlaşıcağımızı düşündüğüm için fikrini almadım. Hemfikir olduğumuzu düşünüyorum.” Sesi netti.

“Tamamdır, problem yok.”

Bu evde hiç kıyafetim yoktu ki... Ne giyecektim? Yukarıdaki odama doğru çıkarken Serter de mutfığa geçmişti.

Odamın kapısını sessizce açtım. Dolapta kıyafet bulacağımı düşünmüyordum. Yine de bakmak istedim. Dolabın kapağını sola doğru açtığımda bir düzine kıyafetle karşılaştım. Serter’in neden giyinmemi istediğini şimdi anlamıştım.

Gri eşofman altı, gri tişört.

Kombinim harikaydı, beni görenin libidosu düşerdi kesinlikle.

Yatağın üzerinde uyuyan köpeğime baktığımda gülümsedim. Çam burada kalmıştı. Ben hastanedeysen Serter, Çam’a bakmıştı.

Yanına yaklaştım. Dudaklarımı kafasına bastırıp öptüm. Çam’a en kısa zamanda bir düzen sağlamam gerekiyordu. Sürekli ev değiştirmek, onun için sağlıklı değildi.

Aşağıya indiğimde Serter’i tezgâha yaslanmış şekilde su içerken gördüm. Ben de susadığımı fark ettim. Serter sürekli su içerdi, muhtemelen vücudunun dörtte üçü suydı. Su içerken boğazındaki âdemelması da belirginleşiyordu.

Telefonu çaldığında sırtı hâlâ bana dönüktü. Onu izlediğimden habersiz, telefonunu kulağına götürdü. “Efendim, Berrak?” dedi dümdüz bir ses tonuyla.

Sürahiye tezgâhın üzerinden alıp yemek masasının üzerine bırakırken bilinçli olarak sert bir ses çıkarmıştım. “Ne Berrak’mış ya!” Fısıldadım, duyacağını sanmıyordum.

Serter parmağıyla ritim tutmaya başladı. “Üzgünüm, gelemedim. Başka bir zaman telafî edeceğim. Semih’e söyle lütfen.” Derin bir

nefes aldı. “Birtakım sıkıntılar çıktı.” Berrak bir şeyler söylüyordu. “Hayır, hayır, öyle bir sorun değil. Bana gelmene gerek yok.”

Hâlâ nasıl buraya gelmeyi teklif edebiliyordu? *Şaka gibi bir kadın.*

Bardağı ikinci kez yemek masasına vurdum. Serter Efendi de asla duyma tenezzülünde bulunmuyordu.

“Gece ile beraberim.” Yüzünü bana çevirerek çatık kaşlarıyla elimde bulunan sürahiye tuhaf tuhaf baktı. “Evet, nişanlım olan,” dedi.

Tek kaşım havaya kalktı. “Serter, yemek yemeyecek miyiz?” diye bağırdım. Biraz fazla yüksek sesle konuşmuştum.

“Şimdi kapatmam lazım, görüşürüz.”

Sinirlenmişim, buna hakkım yoktu belki ama bu savaşı başlatan kişi o kadındı. Bana hep mesafeli davranmış ve küçümseyen bakışlar atmıştı. Yalnızca bu da değildi, benim yanımda Serter’e karşı hislerinin olduğunu rahat bir biçimde belirtiyordu.

“Telefondaydım.” Buzdolabına ilerledi, kapağı sakince açtı. “Neden öyle bağırarak konuşuyorsun?”

“Bilmem,” dedim. Sesim hâlâ yüksekti.

“Bağırma, seni duyabiliyorum.” Sakin cevaplar veriyordu.

“Benim ses tellerim çok güçlü, sen bilmezsin.” Burnumu kırıştırdım. “Berra neden aramış?” diye bir soru yönelttim.

Buzdolabında bulunan streç filmle örtülü meyve tabağını önüme bıraktı. İçimde her türlü meyve vardı. Kivinin yanına dilim dilim kesilmiş ananası görünce iştahla dudaklarımı yaladım. Bu hareketimle Serter, *dudaklarıma* kısa bir an bakıp kendisini hemen topladı.

“Onun adı Berrak,” dedi.

Uzattığı çatalı elinden alıp kiviye ağızma attım. “Neyse, neden aramış Burcu?”

“Berrak,” dedi.

“Buse,” dedim.

“Onun adı Berrak.” Serter sakinliğini hiç bozmuyordu.

“Namıdiğer yılan,” diye mırıldandım.

Serter bu hâlimle hiç ama hiç eğlenmiyordu. Yüzündeki ciddiyeti korumaya devam ediyordu. Hiçbir şey söylemedi. Yalnızca karşırma oturdu. Tabağın içinden bir dilim elma alıp bana uzattı. Neden çatal

kullanmamıştı ki? Yoksa parmaklarını mı değdirmek istiyordu tenime?

Elmayı dişimle parmaklarının arasından aldığımnda gözleri parladı.

“Neden ona yılan diyorsun ki?” İkinci elma dilimi tekrar parmaklarını buldu ve hiç düşünmeden yarısını koparıp bıraktım.

“Ondan hoşlanmadım, bu kadar basit.”

Parmağında kalan parçayı ağzına atan Büyükelçi, beni hayrete düşürmüştü. Genelde temizlik konusunda bu kadar takıntılı olmasına rağmen, yarısını ısırdığım elma dilimini yemişti. Bu beni şaşırtmıştı çünkü iğreneceğini düşünüyordum. Şaşırmaktan öte, aynı zamanda bu durum beni mutlu etmişti.

“O da senden hoşlanmamış.” Sırtını koltuğa yasladı.

“Ne?”

“Neyse, bu konuyu kapatalım. Konu nasıl buraya geldi, bilmiyorum. Sana daha önce de söylemişim. Bu eve gelmeyecek.” Yüzüme eğilmeden önce ellerini masaya yasladı. “Bir de lütfen ona olan öfkeni bir kenara bırak. Sana olan bakışlarını umursama. Eğer haddini aşarsa müdahale edeceğime emin olabilirsin.”

“Sana beni sevmediğini söylemiş. Bunu sana nasıl söyleyebiliyor ki?”

Dudaklarını ıslattı. “Senden hoşlanıp hoşlanmaması umurunda değil, ben ona gereken cevabı zaten verdim. Bugün buradayım, buradasın, buradayız. O yok. Haddini de aşamaz bir daha, izin vermem.”

“Teşekkür ederim.”

Kapı çalınca Serter ayağa kalktı. Yanımdan geçip gittiğinde arkasından öylece bakakaldım. Neler yapıyordum ben? Öfkeleniyordum, bunu yapmak hiçbir şekilde doğru değildi. Bizim parmaklarımızda bulunan o yüzük sadece semboldü, başka bir şey değildi.

Serter’in sevgilisiymişim gibi üzerinde baskı kurmam doğru değildi.

Bana bu denli yardım eden ve değer veren bir adama saçma sapan kıskançlıklar yapıp ters davranıyordum. Oysa onun da benim gibi huzura ihtiyacı vardı.

Yemek paketini getirdiğinde servis tabaklarını çıkardım. En son yediğimiz yemeği hatırladım, içimi bir hüznün kapladı. Serter şimdi de kendine salata, bana ızgara tavuk söylemişti.

“Tavuk seviyordun, değil mi?” Beni inceledi. “Gece, yüzün neden düştü?”

Ruh hâlimdeki değişimleri hemen fark edebiliyordu.

Tabaktaki tavuktan bir parça aldım, strese girdiğim hâlde mimiklerim konusunda dikkatli davranmıştım fakat demek ki bazen belli edebiliyordum.

“Bir şey yok, gerçekten yok.”

“Gece.” Salatasını kâseye aldıktan sonra bana bir tabak uzattı. “Lütfen Berrak’ı kafana takma, o benim için bir şey ifade etmiyor. Moralini bozma.”

“Sorun yok.” Salatayı karıştırdım ve bir kaşık aldım. Tavuğun üzerindeki peynir soğumuştur. Marulla birleştiğinde de hiç de lezzetli değildi. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyordum.

Büyükelçi neden yemek konusunda bu kadar zevksizdi?

Sol parmağını havaya kaldırdı. “Bunun her türlü soruna karşı yeterli bir cevap olduğunu düşünüyorum,” dedi yüzüğünü gösterirken.

Bu cevap benim için gayet yeterliydi. Daha fazla dillendirmeye gerek yoktu. Beni hiçbir şekilde mağdur etmeyeceğini nişan yüzüğümüzü göstererek dile getirmişti. Gözlerinde bulunan güven verici ifade, bana huzur veriyordu.

“Diğer konuyu da yemekten sonra konuşalım.” Eylül konusunu kastediyordu.

“Serter, ben çok derine inmek istemiyorum. Geçmişten bahsettikçe canım yanıyor.”

Ellerimi tuttu. “Amacım seni üzmemek değil. Tam aksine, ruhuna iyi gelmek istiyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Anlatmaya çalışacağım,” dedim.

Beş dakika geçmeden kapı çalınca Serter gergin bir ifadeyle masadan kalktı. Gidişini izledim. Onunla bu denli yaklaşmamız beni mutlu ediyordu fakat bir o kadar da tedirgin etmiyor değildi. Siyah mürekkeple kaplı satırlarıma renk getirmişti o. Karanlık her satırı aydınlığa dönüştürmüştü.

Kapıdan yabancı bir adamın sesi geliyordu. Kimdi ki acaba?

Elinde bir içki şişesi vardı. Uzun boyluydu hatta neredeyse Serter ile aynı boydaydı. Üstünde eski bir tişört vardı, altında ise keten pantolon. Tuhaf bir kombini olduğunu düşünüyordum. Etrafı incelerken gözleri bana takıldı.

Hemen bir ıslık patlattı. “Aa, burada kimler varmış?”

Pusat denilen adamı burada görmeyi elbette beklerdim fakat saatten haberi var mıydı?

Serter iç çekerek Pusat’ı kolundan tuttu. “Zevzeklik etme, hem bu içki şişesi ne böyle?”

Pusat istifini bozmadan elindeki şişeyi tezgâhın üzerine sert bir şekilde bıraktı. Kulağında bulunan kablosuz kulaklığı cebine atarak yine aynı tavırla tabureye oturdu.

“Senin için getirmedim, zaten içmiyorsun.” Bacak bacak üstüne atıp yüzünü bana çevirdi. “Bence Gece ile birkaç kadeh şarap içebiliriz.”

Serter kaşlarını çatı. “Hayır, içmeyecek!” Kesin bir dille reddetti.

“Niye?” diye sordum.

İç yanağını ısıırıyordu, bu dikkatimden kaçmamıştı. “Pusat, çık git! Müsait değilim, gelmeden önce haber vermen gerektiğinin farkındasındır.” Şarap şişesini eline aldığı anda ne yapacağını merak ediyordum. Hiç düşünmeden direkt çöp kovasına attı.

Şaşırmamıştım çünkü Serter alkol sevmiyordu.

“Çay var mı?” Pusat leş gibi içki kokuyordu.

Serter’in öfkesi dinmemişti, belli ki Pusat’ı burada görmek hiç hoşuna gitmemişti. Hâlbuki Pusat ile yakın arkadaş olduklarını zannediyordum. Bu denli öfkelenmesi abes gelmişti.

“Serter, neyin var, oğlum? Sadece oturmaya geldim. Merak etme, nişanlığın yavşamayacağı,” dedi Pusat.

Ellerimi dizimin üzerine bıraktım. “Benim uykum geldi, yatsam iyi olur.”

“Kusura bakma, sadece şaka yapıyorum,” diye açıkladı Pusat. “Arkadaşımın sevgilisine zaten yürümem. Geçmişten gelen bir güven sorununun olduğunun farkındayım ama hatırlatayım, o halı ben yemedim, o yedi.” Kimden bahsediyordu?

Şaşkındım.

Serter bana yaklaştı ve sırtıma dokundu. Bu şefkatli dokunuşun sebebini merak ediyordum. Sanki Pusat'ın sözlerine karşı kendini sessizce savunmaya çalışıyordu.

Pusat kaşlarını çattı. “Neyse, ben uyumaya geldim. Bok gibi sarhoş...” duraksadı. “Affedersin, yenge. Küfrettim. Neyse... Biraz uyusam iyi olur.”

Serter'in nefesini ensemden hissettim. İçinde Pusat'a karşı büyük bir öfke beslediği aşıkardı ancak sebebi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arkadaşına neden böyle davranıyordu ki? Önemli bir sebebi olmalıydı.

“Alt kat hazır, git uyu,” dedi Serter.

Üst katta biz kaldığımız için Pusat'ı alt kata göndermiş olmalıydı.

“Peki.” Pusat ayağa kalktı. “Kendinize iyi bakın, hayat sizi hep mutlu etsin. Dünya küçük, bilirim; denizler nehirlerden uzak olur.” Duraksadı. “Beyaz, bir renk değil. Zaten kadınlar şerefsiz. Aman, neyse...” Saçmalıyordu.

Artık cümlelerini takip edemiyordum.

Pusat mutfağı terk ettiğinde gergin görünen Serter'e bakmaktan çekindim. Pusat'ı kapıda gördüğü an gerilmişti. Belki de alkollü bir şekilde geç saatte eve gelmesiydi onu öfkeliendiren. Ben de bu durum sayesinde Serter'i en çok neyin kızdırdığını öğrenmiştim.

“Özür dilerim gerginlik için.” Sırtımdan ellerini çekip yanımdaki tabureye oturdu. “Pusat biraz tuhaf bir adamdır, kötü birisi değil ama bazen fazla konuşur. Aynı ortamda denk geldiğinizde çok sohbet etmezsen sevinirim.”

“Neden ama? Pusat senin arkadaşın değil mi?”

Sorumu duymazlıktan geldi. “Yanlış anlama, sana karışmıyorum. Daha önce de söylemişim, kimsenin üzerinde baskı kurmayı sevmem.” Elini alnına götürdü. “Sadece rahatsız olduğumu bilmeni istiyorum. Beni anlayışla karşılayacağını düşünüyorum.” Sesi de yüzü gibi yumuşamıştı.

Gülümsedim, gülümsemem sahiciydi. “Serter, saçmalama lütfen, benden bir istekte bulunduğunda baskı kurmuş olmuyorsun. Belli ki arkadaşın kadınlara fazla düşkün. Her ne kadar ilişkimiz gerçek olmasa da yaptığın hareket doğru.”

Kafasını salladı. “Evet, evet, bahsettiğim de bu. Yüzük *sabte* olabilir. O önemli değil, önemli olan düşüncelerimiz.”

“Biliyorum.”

Gerginlikten elini nereye koyacağını bilemiyor gibi bir hâli vardı. “Dürüst olmam gerekirse, seni Pusat ile yan yana görmekten büyük bir rahatsızlık duyarım.”

“Bunu böyle açık bir şekilde dile getirdiğin için teşekkür ederim. Aramıza yalan girmemesi her şeyden önemli,” dedim. “Elbette öyle.”

Gülümsedi, ben gülümsedim.

Dünya kısa süreliğine güzel bir yer oldu.

Yanılığlar vardı hayatımızda.

Küçükken hep düşünürdüm. Hangi oyuncakımla oynasam diye plan yapmak yerine bir silahın nereye saklandığına kafa yormak zorunda kalmak ne acıydı.

Yanılığydı bu.

Yanılığlar çerçevesinde çizmiştim çocukluğumu. Büyüdükçe travmalarımın biteceğini düşünürdüm. Yedi yaşında bir çocuğun düşünmeyeceği her şeyi aklıma getirmiş, hepsini bir yanılığ terazisinde tartmışım. İnsanların benim için ne düşündükleri de önemliydi. İnsanların düşüncelerine fazlasıyla önem veriyordum.

Yanılığ değil de neydi bu?

Koltuğun üzerinde oturuyordum. Yağmur yoktu, rüzgâr yoktu, sadece sessizlik vardı. Sessizliği dinliyordum, sessizliği benim hüznümü alan şey. Kimse yoktu, ben yoktum, kalbim yoktu, yalnızca *karanlık geçmişim* vardı.

“Günaydın,” dedi boğuk bir ses.

Yüzümü Serter’e çevirdiğimde uykulu yüzüyle karşılaştım. Yeni uyanmıştı ve hemen aşağıya inmişti. O geç kalkmamıştı, sanırım ben biraz erken kalkmışım.

“Günaydın.”

Kaşlarını çatarak bana doğru ilerledi. “Senin okulun yok mu?” diye sordu.

Okulu tamamen boşlamışım. Bunun birçok sebebi vardı ama hepsi bahane olarak kalırdı.

“Var, yarın giderim,” dedim umursamaz bir ifadeyle.

Serter derin bir nefes aldı ve elindeki şalı omuzlarıma bıraktı. Üşüdüğümü fark etmiş olmalıydı. Hasta olmamam için elinden geleni yapıyordu.

Omzuma şalı bırakırken parmaklarını ensemden hissettim. Parmaklarını aceleyle geri çekip karşıda bulunan cama sırtını yasladı.

“Böyle mi savcı olacaksın? Okulunu ihmal etmemelisin, Gece. Zor bir bölümde okuyorsun ve çok çalışman lazım.” Söylediklerinde haklıydı.

Serter Güçlü baskıcı bir adam değildi. Otoriter denebilirdi, prensipli denebilirdi ama baskıcı asla denemezdi.

“Haklısın,” diye mırıldandım.

“Hemen hazırlan, seni okuluna bırakayım.”

“Tamam.” Serter’in yanında süt dökmüş kediye dönüyordum.

Hazırlanmak için odama geçtim. Benim için ne ara kıyafet aldığını soramamıştım bile. Serter’in aldığı takımlardan birini giydim ve saçlarımı topladım. Karanlık düşüncelerimi bir kenara bırakmayı planlıyordum.

Hızlıca odaya ilerlediğimde benim için ne ara kıyafet aldığını hâlâ sormadığımı fark ettim. Bunu umursamamaya çalıştım. İçimi karartan düşünceleri, kısa bir süre arka plana atmak istiyordum. Aşağıya indiğimde, dağınık saçlarını düzelden Serter Güçlü ile göz göze geldim.

“Benim arabam burada değil. Arabamı alırsam okula tek başıma da giderim. Seni boşuna yoruyorum.” Hırkamı üzerime geçirdim, hava biraz serindi.

“Onu daha detaylı konuşuruz.” Dış kapıyı açtığında elini uzattı.

Tutmam içini elini uzatmıştı. Elini tuttuğumda dış kapıyı kapattı. “Kafeye de gitmem lazım. Uzun zamandır boşluyorum. Yardımcım her işi hallediyor ama benim de ara sıra işleri kontrol etmem lazım.” Burnuma gelen saçlarımı arkaya attım.

Ön koltuğa oturduğunda yanına geçmiştim.

Kontağı çalıştırdı. “O zaman önce okula gidiyoruz, okuldan sonra da seni kafeye bırakıyorum. Anlaştık mı?”

“Olur,” dedim ve ardından gülümsedim.

Yaşadığım onca acıya ve sıkıntıya rağmen Serter Güçlü beni gülümsetebiliyordu. Onun bir kahraman olduğunu düşünüyordum. Onca kötülüğe rağmen güneşi her zerreme isabet ediyordu. Kıbardı, olması gerektiği kadar otoriterdi, güzel konuşuyordu; en önemlisi de denizin derinliklerine gönderdiğim kapkara anılarımı onunla paylaşabiliyordum.

“Kaç kardeşsiniz?” Meraktan sormuştum. Serter’in ailesi hakkında hiçbir bilgim yoktu.

Bu soru onu biraz germiştir.

İfadesizce yola bakmaya devam etti ama gerginliği her hâinden belliydi. “Bir kardeşim var,” dedi.

“Onun adı ne?”

“Kılıç,” diye cevap verdi.

Daha önce duymamıştım ama güzel bir isimdi.

“Onun da senin gibi takıntıları var mı? Temizlik, düzen konularında mesela... Ya da senin gibi alkol kullanmaz mı?” Gereksiz bir merak içindeydim ama Serter ve onun hayatı ile ilgili her şey benim için çok önemliydi.

“Kılıç biraz farklıdır. Biz hiçbir şekilde benzemeyiz.” Gözleri parladı, kardeşini çok sevdiği belliydi.

“Mesela ne konuda?”

“O deli gibi alkol tüketir, çok öfkeli, aniden sinirlenir ve zor sakınleştirirsin ama melek gibi de kalbi vardır.” Yakasını düzelttiğinde kırmızı ışıktaki durmuştu. “Farklıyız yani.”

“O zaman onunla çok kavgaya ediyorsunuzdur.”

Kafasını yana salladı. “Biz kolay kolay kavgaya etmezdik çünkü birlikte büyümeydik, büyüyemedik.” Hüzün çökmüştü maviliklerine.

Serter’in de bir hikâyesi vardı besbelli. Ne gizliyordu, bilmiyordum ama tam daha fazla detay öğrenmeye çalışacakken okula geldiğimizi fark ettim.

“Okuluna geldik.” Arabayı durdurduğunda dikkatlice üzerimi süzdü, onu izlediğimi fark edince gözlerini başka yöne çevirdi. “Evet.”

“Gecen sefer birlikte katılamadığımız o daveti bugün tekrar yapalım istiyorum. Başkan ile de tanışsın hem. Tabii, bu akşam için bir plan yaptıysan sorun etmem.”

Kafamı yana salladım. Bu yemeği asla kaçırmayacaktım. “Ben de katılmayı çok isterim. Orada olacağım.”

“Teşekkür ederim, o hâlde sana iyi dersler.”

Elim bir türlü kapıya gitmiyordu. Kısa sürede Serter’e bu denli alışmış olmak gözümü korkutuyordu. Dengem şaşmıştı. Onunla her an, her dakika sohbet etmek istiyordum. O, çevremdeki diğer erkeklerden çok farklıydı. Hem otoriter hem de yumuşaktı. İki zıt özelliği tek ruhta taşıyordu. Bu da onun farklı olmasını sağlıyordu.

Bir türlü arabanın kapısını açıp inemedim. Serter’le sohbet etmek, onun hayatı hakkında bir şeyler öğrenmek çok daha çekici geliyordu. Gözlerimi Serter’e çevirdiğimde keyifli bir gülümseme ile beni izliyordu. Bu hâli beni daha da heyecanlandırmıştı.

“İnmeyeceksin sanırım?”

Boğazımı temizledim. “Kapıyı şey yapamadım...” Tek kaşı havaya kalkınca cümlelerimi toparlamaya çalıştım. “Kapıyı açamadım, çok sert.”

“Beceriksiz olduğunu itiraf etmek yerine arabamın kapısına mı suç atıyorsun, Gece?”

“Büyükelçi, benimle eğlenme lütfen. İnsanlar kapı açmakta zorlanabilir, bu gayet normal.”

“Tamam, hemen küsme,” dedi.

“Küsmem, çocuk muyum ben?” Serter’in gözlerinde bir heyecan pırıltısı oluşmuştu, o da bana takılmaktan keyif alıyordu. “Neyse, ben okula gidiyorum. Canım okulumda derse gireyim artık.” Çantamı elime aldığım da kapıyı nihayet açabilmişim.

Arabadan indiğimde sert rüzgâr saçlarıma dolaştı. “Görüşürüz, Serter.”

“Görüşürüz,” dedi yüksek bir sesle.

Araba gözden kayboluncaya kadar bekledim. Okula gitmeyecektim, zaten bugün dersim de yoktu. Şu an yapmam gereken şey belliydi. Burada asla durmayacaktım.

Okuldan çıkmış ve yürüyordum ki lüks bir araba dikkatimi çekti. Hasan kılıklı Ömer, duvarın önünde bir şeyler yapıyordu. Bir poster

mi vardı elinde? Yanındaki koruması da yapıştırıcıya benzer bir şey tutuyordu. Bu adam ne yapıyor olabilirdi ki? Dikkatlice izlemeye başladım. Merak içindeydim.

Hasan kılıklı Ömer, posteri korumasına uzattığında adam elindeki yapıştırıcıyla posteri duvara astı. Gözlerime inanamıyordum. *Kendi* posterini asıyordu!

“Ömer?” diye fısıldadım.

Sırıtarak bana döndü. “Gece, ne işin var burada?” “Asıl senin ne işin var?” Bu adam beni delirtecekti.

Eliyle posteri gösterdi. “Beni unutma diye kendimi hatırlatmaya karar verdim. Okulunun ve evinin yakınlarında benim posterimi göreceksin. Âdem, sence nasıl oldu? Bu yakışıklı fotoğrafım gençleri yoldan çıkarır mı?”

Ömer’in koruması gülümseyerek başını salladı. “Çok iyi oldu, abi.”

Ofladım. “Yaptığın şey komik bile değil, sıkıldım artık. Birincisi, orası kamuya ait bir alan. İkincisi, izinsiz yapamazsın...”

Ömer ellerini birbirine vurup silkeledikten sonra sırtını arabasına yasladı. Beyaz sakalları uzamıştı. Sakallarının üstünde hafif bir siyahlık dışında başka bir renk yoktu. Tamamen beyaza çalan sakalları, hokka bir burnu, iri gözleri, sivri ile yuvarlak arasında giden bir çene kemiği ve belirgin elmacık kemikleri vardı.

“Amacın ne?”

Güldü. “Kendimi sana hatırlatmak.”

“Bak!”

Elini havaya kaldırarak sözümü kesti. “Bugün burada olmamın birçok sebebi var. Şimdi beni iyi dinle.” Bana gittikçe yaklaşıyordu, yine de geri çekilmedim. “Sana bir sır daha vereceğim. Böylece ben olmadan bir hiç olduğunu anlayacaksın.”

“Dinliyorum,” dedim.

Yan taraftan bir adam geçtiğinde direkt gözleri postere kaymıştı. İnsanlar artık tuhaf tuhaf postere bakıyordu. Ömer ise bu durumdan eğleniyordu.

“Önce kahve içelim.” Arabayı işaret etti.

Onunla hiçbir şekilde arabaya binmezdim. Onun arabasına binmek, onun istediklerini kabul etmek demekti, bir nevi ona boyun eğmekti. Ben hep tek başıma düşmüş, yine tek başıma kalkmışım. Şimdi de kendi yolumu kendim çezecektim. Ömer’e güvenmem imkânsızdı.

Ömer kimdi ki? Onu tanıyor muydum? Geçmişimle ilgili bildiği şeyler olduğu yadsınamazdı ama bana gerçek anlamda yardım etmek istiyor muydu? Ona güvenemezdim, bundan emindim. Karanlık yolumun sonunda ışığı görüp göremeyeceğimden de emin değildim ama tek başıma ayağa kalkacağımdan emindim. Ben yedi yaşında *Barbie* bebeklerle oynamayı değil, insanlara güvenmemeyi öğrenmişim.

“Hayır.” Keskindi ses tonum.

“Peki, sen kaybettin.” Omuz silkti.

Onu dinlemeyecektim. Çantama sıkıca tutunarak hızlı hızlı yürümeye başladım. Eve gitmeliydim. İçimdeki hıncı bir tek orada çıkarabilirdim. Üstelik günlüğüm de orada kalmıştı. Öfkemi ancak günlüğüme yazarak kusabilirdim.

Taksiye bindiğimde tek düşündüğüm şey kendim olmuştu. Önümde uzun bir yol vardı, şimdiye dek öfkeyi de kötülüğü de görmüştüm. Artık ne yapmam gerektiğine karar vermem gerekiyordu. Çantamın içinden evin anahtarını çıkardım.

Yol bir türlü bitmiyordu.

Gittikçe sabırsızlanıyordum.

Taksiden indikten sonra bir yağmur damlası burnuma düştü. Önemsememeye çalıştım. Karanlık fısıltıların hâkim olduğu o eve girmek beni heyecanlandırmıştı. Bu evden kopamıyordum bir türlü, sanki bir şeyler beni buraya çekiyordu.

Anahtarım olmasına rağmen kapıyı çaldım. Tam da tahmin ettiğim gibi Eylül evde değildi.

Kapıyı açtığımda ellerim titriyordu. Bu eve girmemeliydim ancak kendimi durduramıyordum. İçerinin kasvetli atmosferi beni daha da germiştir. Yıllardır mezarına gittiğim ailemin yattığı yerin aslında bu evin bahçesi olduğu gerçeğiyle yüzleşmek bana çok ağır geliyordu.

Barış'ı aradım, ilk çalışta açtı.

Gülümsedim. "Selam."

Üst kata çıktığımda ilk işim odama girmek olmuştu. Odam her zamanki gibiydi. Bomboş, sakın, biraz dağınık... Kalbimden çılgınlıkla yükseliyordu, o çılgınlara kulak vermek istemiyordum.

"Gece, neden açmıyorsun telefonlarımı? Mesajlarıma da dönmüyorsun." Sesi biraz sert gelmişti.

"Mesajları görme..." Aklıma gelen düşünce ile dilimi ısırdım.

Mesajların bildirimini kapatmıştım. Neden kapattığım konusunda en ufak bir şey hatırlamıyordum. Genelde de gün içinde birçok şeyi unuturdum. Bazen unutmamak için aklıma getirip dururdum. Her bir kelimeyi aklıma getirmeye çalışır, unutmamak için büyük bir çaba gösterirdim.

"Gece?" diye sordu Barış.

Yatağımın üzerine oturdum ve telefondaki mesajları kontrol etmeye başladım. Nihayet Barış'ın cevapsız bıraktığım mesajlarını görmüştüm.

"Neyse, ben sadece nasıl olduğunu sormak için aradım."

Barış'ın derin bir nefes aldığını işittim. "Bir sorun yok, değil mi? Sesin de kötü geliyor. Bak, hayatındaki değişimin farkındayım. Gözlerindeki hüznü görebiliyorum. Bir de o sahte nişanlılık olayı var..."

Hızlıca araya girdim. "Bak, evet, hayatımda değişen şeyler oldu. Ancak Serter bana destek oluyor ve iyi hissedebilmem için yardım ediyor. O konuda endişen olmasın."

"Serter ile aranda bir şey var mı?" diye sordu.

O sırada mutfağa geçmiştim. Buzdolabının kapağını açtım, içinden vişne suyu çıkarıp etrafa dökmeye başladım. Barış'ın bomba etkisi yaratan sorusu tam o anda gelmişti.

“Hayır, yok,” dedim.

Güldü. “Yapma lütfen. Hastane çıkışı sizi gördüm. Adam sana sarılıyordu. Asansörde belini tuttu ya... Sana bu şekilde yakın davranmasına neden izin veriyorsun ki?”

“Evet, aramızda bir şey yok ama bu, bana sarılamayacağı anlamına gelmiyor. Barış, lütfen sürekli konuyu Serter’e getirme. Gerçekten şu an onu konuşacak durumda değilim.” Çekmeceleri açtım ve bütün çatalları yere fırlattım.

“O gürültü de ne?”

“Hiç bilmediğin şeyler oldu. Hayal bile edemeyeceğim birtakım gerçekler öğrendim.” Dışarıdan gelen gök gürültüsü ile irkildim. “Şimdi kapatmam lazım. Sadece şunu söyleyebilirim ki artık kanlı bir savaşın içindeyim. Belki de kimse sağ çıkamayacak.”

“Ne yaptı?”

“Yüz yüze gelince konuşalım.” Kafamı kaldırıp camdan dışarı baktım. “Şimdi kapatmam lazım, görüşürüz.”

“Lütfen...”

Telefonu yüzüne kapatmak zorunda kalmıştım çünkü dışarıdan sesler geliyordu. Kimsenin beni görmesini istemiyordum.

Bütün eşyaları dağıtmaya başladım. Mutfaktaki tüm eşyaları yere fırlatmıştım. Hırslımı alamayıp Eylül’ün yatak odasına doğru ilerledim. Yatağın üzerinde bulunan nevresimleri zemine bıraktım. Her yeri dağıtıyordum, her yeri mahvediyordum.

“Anne ve babanın mezarı evinin bahçesinde.”

Tüm sesler kulağımda yankılanıyordu. O sesleri duymak istemiyordum. O seslerin karanlığında bir çiçek açmasını bekleyemezdim. Ruhumu yakan düşünceleri fırlattığım bu dünyada, o sesleri kendi bedenime saramazdım.

“Sen onlara kıymak istemedin ama küçükken sana şiddet uyguluyorlardı,” diyordu Eylül.

Ellerim yumruk oldu.

Salona ilerleyip koltuğun üzerinde bulunan yastıkları yere, büyük bibloları da televizyon ünitesinin üstüne de fırlattım. Artık bar daklar kırık, ruhlar bitik, kalpler bıkkındı.

“Annem o kadar işkolikti ki bir keresinde seni aç bırakmıştı. Daha o zamanlar mamaya yeni geçmiştin. Açlıktan parmaklarını emiyordun,” diye yalanlarını sıralardı Eylöl.

Her yeri yıkmıştım fakat içim hiç ama hiç rahat değildi.

Boş bir koltuk bulmaya çalıştım. Cam kırıklarına basmamak için bedenimi koltuğa attım. Telefonumdan annemin eski görüntülerini bulmaya çalıştım. Beşinci yaş günümünden bir videomuz vardı. O günü dün gibi hatırlıyordum. Videoyu açtım ve izlemeye başladım.

“İyi ki doğdun, Gece. İyi ki doğdun!” Annem saçlarımı öpüyor. “Benim minik prensesim bugün beş yaşına girdi.”

Babam gülümseyerek bana ilerliyor ve güzelce paketlenmiş hediyesi bana uzatıyor.

“İyi ki doğdun, prensesim. Bugün beş oldun.” Hediyesi gösteriyor. “Şimdi babayı öp bakalım, sonra da baban sana hediyesi versin.”

Videoyu durdurmak istedim. Kendi kendime işkence ediyordum. Bizim ailemiz böyle parçalanmamalıydı. Ben böyle mahvolmamalıydim. Annemi kaybetmemeliydim. Biz bunu hak etmemiştik.

“Gece, kameraya bak, kızım,” diye bağılıyor annem.

Kameranın kadraji salonun diğer köşesine dönüyor ve orada Eylöl’ü görüyorum. Amcam Gürsel’in yanında, onun elini tutmuş. Aile fotoğrafına girmek istemiyor. Yüzünde buruk bir ifade var ama benim ona baktığımı görünce gülümsüyor. Kâkülleri var, ben de küçükken saçlarımın onun gibi olmasını isterdim.

“Eylöl, gelsene, canım.” Babam, Eylöl’ü fotoğrafa girmesi için ikna etmeye çalışıyor.

Amcam ise ifadesiz bir sesle babama cevap veriyor: “Eylöl’ün biraz karnı ağrıyor, siz fotoğrafınızı çekin.”

Videoyu hemen kapattım. Psikolojim daha fazlasını izleyecek güce sahip değildi. Hemen ayağa kalktım. Belki de bana iyi gelecek

şey biraz alkol almaktı. Bugün öyle bir gündü işte. Serter ile gideceğim yemeğe psikolojik olarak hazır olmamın tek yolu bir şeyler içip kendimi sakinleştirmekti. En azından bu mutsuzluğumu ve kalbime saplanan acıyı hafifletebilirdim.

Dolaptan bir şişe şarap çıkardım ve Eylül'ün sigarasını elime aldım. Balkonda oturup bacak bacak üstüne atıp sigaramdan bir duman çektim. Sarhoş olmaya çalışmıyordum, sarhoşluk bana göre değildi. Ben yalnızca unutmak için içiyordum.

On dakika geçmeden dış kapının sesini duymuştum. Eylül Yalçın elinde alışveriş poşetleriyle kakhaha atarak içeriye giriyordu. Arkasında ise Gürsel Yalçın vardı.

Salonun hâlini gören Eylül donakaldı. “Bu evin hâli ne böyle?” Poşetleri telaşla yere bıraktı. “Neler oluyor?”

Gürsel Yalçın korkmuşa benziyordu. “Hırsız mı girdi acaba?” Tam o anda balkondan içeri girdiğimi gördü. “Gece?”

Dudaklarımı öne büzdüm. “Hoş geldiniz.” Kadehimi onlara doğru kaldırdım.

Ablam hemen bana koşup kolumdan tuttu. Yine endişeli abla rolüne bürünmüştü. Artık onları o kadar iyi tanı mıştım ki ne gerçekti ne sahteydi, anlayabiliyordum.

“Ne oldu, Gece?”

Derin bir nefes aldım. “Eve geldiğimde etrafı bu hâlde buldum.”

Eylül Yalçın tek kaşını havaya kaldırdı. “Ve bu pisliğin içinde içki mi içiyorsun?”

Gürsel dağınık yerlere baktı. “Burayı böyle bulduğuna inanmıyorum. Bence doktorunu aramalıyız.”

Güldüm. “Neden? Yine deli olduğumu mu ima edeceksiniz?” Yerimden kalkmaya çalıştım, amacım onlara gözdağı vermekti. “Ayrıca başka bir doktor ayarlamanızı istiyorum. O doktor bana güven vermiyor.” Sert bir ifadeyle Eylül'e baktım. “Güven, her şeyden önemli, abla.”

“Haklısın.” Eylül'ün omuzları çöktü. Gürsel de cevap veremedi.

Nihayet karşımda kahroluyorlardı. Bu bana huzur veriyordu. Benden korkmaları için elimden ne geliyorsa yapacaktım. Yalanlar, sırlar ve sakladıkları karanlık gerçekler onları yavaş yavaş bitirecekti.

“Ben evi toparlayayım,” dedi Eylül.

“Neyse, benim çıkmam lazım. Serter ile akşam yemeğine gideceğiz.” Çantamı bulmaya çalıştım. “Beni merak etmesin.”

Gürsel, “Aptal kız,” diye fısıldadı.

İçten içe gülümsedim. “Size iyi günler. Kolay gelsin, ablacığım.” Eylül öne atıldı. “Gece, böyle gitme lütfen. Hiç iyi görünmüyorsun, canım. Bırak da seninle ilgileneyim.”

Beni yine deli gibi hissettirmeye çalışıyorlardı. Onlara döndüm ve işaret parmağımı kaldırdım. “Ben iyiyim, en azından tek başıma gayet huzurluyum.”

Bu kadar basitti.

Arabam evin önünde duruyordu. Motoru çalıştırdım ve rotamı Serter’in evine çevirdim. Beni bu ruh hâinden çıkaracak tek şey Serter’i görmek olacaktı.

İçimdeki öfkeyi bir türlü atamıyordum. Özellikle Gürsel’den nefret ediyordum. Artık sabrım kalmamıştı, onlarla en kısa zamanda yüzleşmek istiyordum. Her seferinde beni doktorla tehdit ediyorlardı.

Yarım saat içinde Serter’in evinin önündeydim. Dikiz aynasından kendimi inceledim. Saçlarım dağılmıştı. Şık bir kıyafet seçmem ve makyaj yapmam gerekiyordu. Evdeki gardırobumdan bu geceye uygun olabilecek bir iki parça kıyafet getirmiştim. Umarım kendime yakıştırdım. Konu Serter olunca hiçbir şey yeterince iyi görünmüyordu.

Tam kapıyı çalmak üzereyken Serter ciddi bir ifadeyle kapıyı açtı.

“Selam...” dedim.

Kaşları çatıktı. Cevap vermeden öfkeyle bana bakmaya devam etti.

“Serter? Bir sorun mu var?” dedim.

Yine sessizlik...

“Serter?”

Serter’in alınının ortasında keskin bir çizgi oluştu. “Okula gitmemişsin, bana yalan söyledin. Teşekkür ederim, gerçekten teşekkür ederim.” Kapıyı sonuna kadar açtı ve bakışlarını üzerimden çekip yavaşça gitti, benden tamamen *uzaklaşmıştı*.

Gözlerine bakmaya korkuyordum. Ona yetişmek, onu kolun

BÖLÜM 13

ESKİMİŞ ANILAR

dan tutup bana bakmasını sağlamak istiyordum. İçindeki kırgınlığı ve öfkeyi silmek için elimden geleni yapmaya hazırdım.

Serter'in çoğu olaydan haberi yoktu. Hâlâ kendimi tam anlamıyla açamamıştım ona, tüm yaşananlardan yüzeysel olarak bahsetmiştim. Benim için birine tamamen güvenmek öyle zordu ki...

Ne yapacağımı bilmiyordum ama *ne yapmayacağımı* kesinlikle biliyordum.

Yavaş adımlarla merdivenden çıktım. Çalışma odasının kapısı aralıktı. Hemen Serter'le konuşmalı ve ondan özür dilemeliydim. Kendimi ona ifade etmem gerekiyordu.

Tam odaya girecekken merdivenin başında Çam'ı gördüm. Kapı sesine uyanmış olmalıydı. Beni görür görmez kucacağıma atladı. "Git uyu bakalım, saat geç oldu," dedim. Çam, elimi yaladıktan sonra merdivenden indi.

Derin bir nefes aldım, Serter'in odasına girdim.

"Serter."

Serter pencereyi açmış, temiz havayı içine çekiyordu. Fazlasıyla gergin olduğu her hâlimden belliydi.

"Konuşalım lütfen," dedim.

Sinirliydi, tüm vücudunun gergin görünmesinden anlıyordum. Kafasını hızlıca bana çevirdiğinde dık durmaya çalıştım. Sözlerim etkili olur muydu? Bu denli büyük bir öfkeyi yatıştırmaya sözlerim tesir eder miydi? *Karanlıktan çıkıp geldim*, diyemiyordum. İçimdeki karanlığı kelimelere dökebilmek öyle zordu ki... Duygularımı

bilmeliydi.

Neden yalan söylemişim? Ben bir salaktım, ona yalan söylemişim; bu kadar basitti işte. Hem onu okula kadar yormuş hem de yalanlar söylemişim.

“Dinliyorum,” dedi boğuk bir ses tonuyla.

Konuya giremiyordum bir türlü. Ellerimi yumruk yapıp tüm gücümle sıktım, acıdan yüzüm buruştu. Canımın yandığını fark eden Serter’in gözlerindeki öfkenin yerini endişe aldı. Bu düşünceli ve içten hâli bana kendimi daha da kötü hissettiriyordu.

“Sana yalan söyledim, bana kızmakta çok haklısın.” Dudaklarımı ıslattım. “Bugün dersim yoktu ama sana okula gideceğimi söyledim. Amacım aslında eve gitmekti ve beni oraya göndermeyeceğini biliyordum. Bu yüzden sana yalan söyledim.”

Kaşları çatıldı, sırtını duvara yasladı. “Seni almak için okula gittim. Dersin olmadığını öğrendim. Seni aradım, telefonunu açmadın. Tamam, nişanımız gerçek değil ama en azından nerede olduğunu bilmek hakkım değil mi?”

“Serter...”

Sözümü kesti. “Ben her daim seni koruyacağımı söylüyorum, sen ise bana yalan söylüyorsun. Yalandan nefret ettiğini söylüyorsun, sonra yine yalan söylüyorsun.”

“Serter, lütfen dinle,” dedim.

“Böyle nasıl iletişim kuracağız biz? Hayatında bu kadar önemsiz miyim ben?”

“Hayır, değilsin. Sen farkında olmasan da şu an herkesten daha yakınsın bana.” Ona doğru bir adım attım. “Sen benim hayatımda bir yüzükten ibaret değilsin. Son zamanlarda herkesten daha yakın oldun bana, beni koruyorsun ve inan bana, bu benim için o kadar önemli ki...”

Korumak... Neden yaptığı eylemi bu kadar basite indirgiyordum? Sadece koruduğu için yakın hissetmiyordum ki ona. Bir şeyler vardı ama adlandıramıyordum. Sadece onun yanındayken huzurlu hissediyordum. Bu yeterli değil miydi?

Derin bir nefes aldı. “O zaman söylemlerin ile eylemlerin çelişmesin, Gece. Lütfen çelişmesin. Bugün o kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradım ki... Bahanan de bana saçma geldi, yalan söylemeye gerek yok. Asla tatmin olmadım.”

Serter'in geçmişte bir güven sorunu yaşadığını şimdi daha net anlıyordum. Onu bir şeyler üzmüştü, ne olduğunu söylemese de hissedebiliyordum. Onu bu hâle getiren olayı bilmek istiyordum. Saçlarına düşen karın, gözlerine inen karanlığın sebebini bilmem lazımdı. Bilmeliydim ve ona göre davranmalıyım.

"Özür dilerim." Omuzlarım düştü.

Yüzüğünü gösterdi. "Bunun benim için önemi büyük çünkü ilk kez evleneceğim. İlk kez birisi soyadımı alacak, hayatıma ilk kez birisi girecek."

"Serter..."

Konuşmama müsaade etmedi. "Benim mesleğim de işim de belli. Mesleğimin bir ağırlığı var, karımın da benim gibi olmasını isterim."

"Sahte o yüzük... Bunu biliyorsun."

Bunu neden söylemiştim ki? Kendimi tutamamıştım. Ne saçmalıyordum ben? Gözlerindeki öfkenin büyüdüğünü görünce yanlış bir şey söylediğimi daha iyi anlamıştım.

"Sahte olup olmaması umurumda değil!" Duraksadı, birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Ben karımın bana yalan söylemesini istemiyorum," dedi.

Verecek bir cevabım yoktu. Şu an bakışlarıyla beni kırdığının farkında mıydı? Ağır davranmamamı istiyordu, beni böyle kabullenmemiş miydi?

"Sen istedin diye bu evlilik gerçekleşiyor, Serter." Ellerimi arkama aldım çünkü parmaklarımı sıkıştırmı görmesini istemiyordum. "Ben istedin diye evlenmiyoruz. *Sen*, beni korumak istedin. Şimdi ise bir büyükelçiye eşine yakışır şekilde davranmamı bekliyorsun. Madem bu kadar çok prensibin var, o zaman başkasıyla evlen."

"Sesini yükseltme, Gece. Lütfen sesini yükseltme. Ben gerekmedikçe sana sesimi yükseltmiyorum. İki medeni insan gibi konuşarak da anlaşabiliriz," dedi.

Çenemi kaldırsam da gözlerine bakamadım. "Konu yalan söylememden buraya kadar nasıl geldi? Böyle mi davranacaksın bana? Şimdiden tutsak mı edeceksin? Ablam gibi davranıyorsun, farkında değil misin? Ben bir fanusun içinde yaşayamam."

"Ben, seni *tutsak etmiyorum*." Kelimeleri bastırdı.

“O hâlde söylediğin şeyler ne? Makammış... Gerçekten bir şey demek istemiyorum.” Arkamı dönüp gitmeyi istedim. Tabii, kendimde bu gücü bulabilseydim...

Aniden yükseldiğim için kaşları çatılmıştı. “Ben, bizi ciddiye almanı istiyorum. Bak, sana anlatmadığım birçok şey var, hiçbirini de yüzüne vurmam. Ama ben İstanbul’da asla üç günden fazla kalmam. Şimdi ise senin için buradayım...” “Yüzüme

vuruyorsun,” dedim.

“Yüzüne vurmuyorum, sana ne kadar değer vermeye başladığımı görmeni istiyorum sadece. Senin iyiliğini her şeyden daha çok düşündüğümü görmeni bekliyorum.” İşte, şimdi sesini yükseltmişti.

Bana değer vermeye başladığını söylemişti. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezdi. O cümle bende birçok duyguyu uyandırmıştı.

“Bana değer vermeye mi başladın?” Gözlerim dolmuştu, ilk kez bir yabancı bana değer veriyordu.

“Fazlasıyla.” Kendini daha fazla tutamamış olmalıydı ki elini uzattı. “Gel buraya, gözlerin bir daha benim için dahi dolmasın.”

Ona sarılmak için kollarına tutundum. Başım göğsünü bulduğunda saçlarımı okşamaya başladı. Ruhumdaki görünmez yaralar tek tek kapanmaya başlamıştı. Kalbimdeki çığlıklar yerini bahara bırakmıştı. Sevincimi hissediyordum, sevinçti *sarılmamanın* diğer adı.

“Özür dilerim.”

Nefesini saçlarımda hissettim. “Özür dileme lütfen, kendimi daha kötü hissediyorum.” Boğazını temizledi. “Yalana karşı büyük bir hassasiyetim var. Bir daha olmasın, yeter. Ayrıca sen ağladığında kendimi suçlu hissediyorum.”

“Yalan söylemem saçmaydı, belki de bana tepki vermenden korktum.” Kafamı kaldırıp yüzüne usulca baktım. “Bana değer verdiğin için teşekkür ederim. Bakışların sayesinde yaşadığımı hissediyorum.”

“Gece...”

“Sen çok iyi bir insansın ve bir daha asla yalan söylemeyeceğim.” Elim yanağına gittiğinde, çene kemiğinin bitiş noktasını okşamak-

tan kendimi alamadım. “Benim için İstanbul’dasın, benim için ya nımdasın, benim için benimle evleniyorsun.”

“Her zaman burada olurum, koşullar ne olursa olsun.”

Engibeli yolları umursamıyordu. İçinde bulunduğumuz tünelin aydınlığa çıkıp çıkmaması da umurunda değildi. O yalnızca burada kalmayı amaçlıyordu. Bir yüzüğe tutsak hissetmesini istemiyordum. Daha dikkatli davranacaktım. Tünelin sonunda karanlıktan kurtulamasak bile güneşimi ondan eksik etmeyecektim.

İnsanlar böyle yapardı, insan olan böyle yapmalıydı.

“Eve gittim. Evime...” Sıkıca sarılmaya devam ettiğimde Serter Güçlü yavaş yavaş belimi sardı.

Belimi böyle sarıyor olması, tüm yorgunluğumu alıyordu. O bana dokundukça ben yaşıyordum. Sıcaklığı belimin tüm kıvrımlarına yayıldı, güneşin okları bedenimi ele aldığı anda yüzümdeki gülümseme genişledi. Duygu geçişlerimin bu denli hızlı oluşu beni de korkutmuştu. O bana sarıldığı anda pamuk şekerine dönüşüyordum.

“Ne oldu peki?” Saçlarımı kokladı.

“Evi dağıttım. Yarım kadeh şarap, biraz da sigara içtim.” Dudaklarımı ıslattım. “Ablam eve geldi, beni o hâlde gördüğü için hemen psikiyatristi aramakla tehdit etti. Onun bulduğu doktor, benim nezdimde mesleğini yapan bir kadın değil çünkü benim deli olduğumu düşünüyor, Serter.” O anları hatırladıkça öfkeleniyordum.

Eylül’ün bulduğu psikiyatrist beni beyaz bir odaya kapatmıştı, saatlerce orada tutsak etmişti ve bunun bir çeşit terapi olduğunu söylemişti. Bana iyi geleceğini söylediği için ona inanmışım fakat gerçekler sonradan ortaya çıkmıştı. Amaçları beni delirtmekti.

“Sen yaşadıklarımı anlattıkça daha da öfkeleniyorum.” Belimi sıktı ve bedenimi tamamen kendi bedenine yasladı. Hissettiğim sıcaklıkla gözlerimi kapatmak istedim.

“Bilmediğin çok şey var, hepsini sana anlatacağım,” dediğimde hâlâ sarılıyor olmamız dikkatimden kaçmamıştı. “Tekrar özür dilerim.”

“Okuluna gidip öğrendim, biliyor musun?” Kollarımı tutup benden uzaklaştığında yağmur damlaları cama çarpmaya başlamıştı.

Yağmuru seviyordum fakat neden ısrarla yağıyordu? Eylül ayın da kuru yaprakların yere dökülmesini beklerken yağmurla karşılaşıyorduk. Bazen hiç olmayacak anda yağıyor ve yine hiç olmayacak anda gözlerimize damlalar düşürüyordu.

“Sana kendimi nasıl affettirebilirim?” Özür dilemeyi eyleme dökmeliydim.

Bileğindeki saate baktığında ciddiyet barındıran ifadesi geri gelmişti. “Şimdi bırak af dilemeyi, ikimiz de birbirimizi anladık. Kırmızı çizgilerimin farkına vardın, sana açık bir şekilde kendimi ifade ettim. Gerisi önemli değil.”

“Kantaron çayı yapsam sana? Bol limonlu,” dedim.

“Gece.”

“Hatta senin için o çayı içebilirim.” Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Gözlerini devirdi, Serter Güçlü gözlerini devirmişti. “Kusarsın falan, hiç gerek yok. Nişanlımı bu kadar erken kaybetmek istemem. Ayrıca lütfen şu konuyu kapatalım. İkimiz de kendimizi açıkladık, daha fazla hatırlayıp sinirlenmek istemiyorum.”

Parmaklarımı kenetledim. “Peki.”

Yağmur damlaları aralık pencereden içeriye girince Serter camı kapatmak için hareketlendi. Arkasından onu izledim. Gönlnü almayı başarmıştım. Başkası olsaydı belki de beni yalancı olarak görürdü. Serter ise başta sinirlenmiş, kendimi ifade edince ise olgunluğunu göstermişti.

Serter neden bu kadar olgundu?

Duygularına yön verebiliyordu. Bu oldukça güzeldi. Ben de böyle olmak isterdim. Duygularıma yön verip mantıklı hareket etmem gerektiğinin de farkındaydım.

“Şu anlatmadığın sırlarını da baş başa olduğumuz...” Yüz ifademi görünce sustu. “Baş başa derken yanlış anlama.”

Kafamı iki yana salladım. “Ben yanlış anlamadım, senin aklına ne geldi ki, Büyükelçi?”

Boğazını temizledi. “Gece, lütfen susar mısın?” “Peki.”

Aniden terleyen alnını silip doğruca gözlerimin içine baktı. “Onları daha detaylı konuşuruz. Hatta en kısa zamanda olursa sevinirim. Bu arada bir daha o eve tek başına gitmeni istemiyorum. Eylül tehlikeli bir kadın. Mesleğini de bilmiyorsun. Sana zarar verebilir.” Mesleğini biliyordum.

Beni tedirgin eden de buydu. Yıllarca katillerin arasında büyümüştüm. Onların katil olduğunu bilmeden yaşamıştım. Şimdi mesleği konusunda da yalan söylediğini öğrenmişim. Sürekli kandırılıyor olmak acı vericiydi.

“Aslında biliyor gibiyim,” dedim.

“Araştırdın mı?”

Derin bir nefes aldım. “Eve kamera yerleştirmiştim, sizin salonda konuştuğunuz gün öğrendim.”

“Akıllı *nişanlam* benim.” Dudakları yukarıya doğru kıvrıldı.

Bana olan davranışları o kadar güzeldi ki... Söylediği cümleyle yüzümde bulunan gülümseme genişledi. O böyle konuştuğu kalbimde kuşlar uçuyordu. Yüzüne bakmaya korkuyordum. Yüzüne bakarsam yanaklarım kızarırdı. *Ben ne zaman böyle hissetmeye başlamıştım ki?*

İşaret parmağımı çalışma masasına sürttüm. “Eylül konusunda bazen korkularım oluşuyor. Yaptıklarını göz ardı edemem.”

“Benim soyadımı aldığında sana fiziksel olarak zarar vereceklerini düşünmüyorum.”

“Nikâh tarihi belli oldu mu?” diye sordum.

Dudaklarını ıslattı. “İki gün sonra belli olacak.”

“Anlıyorum.”

“Bu konuyu şimdilik rafa kaldırıyorum. Ayrıca diğer konu hakkında da bir şey konuşmak istemiyorum. Yalan konusunda artık hemfikir olduğumuzu düşünüyorum.” *Kural 1: Büyükelçi’ye yalan söylemek yok.*

“Peki, peki,” dedim.

“Eylül için endişe duymana da gerek yok. Ben buradayım.”

“Tamam.”

“Şimdi giyin. Sana güzel bir elbise seçtirdim. Sonra yemeğe gi delim.” Saatini kaldırıp baktığında kaşlarını çattı. “Bir saat içinde çıkmamız gerekiyor. Makyaj malzemeleri de aldım. Neler aldım, bilmiyorum ama satıcı kadın yardımcı oldu.”

“Sen ciddi misin?” Tek kaşım havaya kalktı.

Güldü. Nihayet gerginliği ortadan kalkmıştı. Demek ki insanlar konuşarak da sorunlarını halledebiliyordu. Serter ile sorunlarımızı hallettiğimiz için mutluydum. Bir daha bu şekilde karşı karşıya gelmek istemiyordum. Üstelik beni anlamıştı, bir şekilde duygularım konusunda empati yapabiliyordu.

“Niye, bir erkek makyaj malzemesi alamaz mı?”

“Alır tabii, sadece şaşırdım.”

“Desene seni şaşırtacağım daha çok şey olacak,” dedi.

Odaya girdiğimde yatağın üzerindeki siyah elbiseyi fark ettim ve dudaklarıma geniş bir tebessüm yayıldı. Siyah düz bir elbiseydi ama benim için değeri dünyalar kadardı: Serter, bunu benim için almıştı. Bu elbise sıradan bir elbise olamazdı.

Bu akşam yemek nasıl geçerci, bilmiyordum. Stresli geçer miydi? Hem Serter’in yakın çevresiyle tanışacağım için hem de yemekte pek fikir sahibi olmadığım siyasi meselelerin konuşulacak olması beni iyice germişti.

Serter’in aldığı makyaj malzemeleri gözüme çarptı. Bu detayları düşünüp zaman ayırmış olması o kadar değerliydi ki...

Kısa süre içinde elbisemi giyip, makyajımı yapmıştım. Artık hazırdım. Şimdi Büyükelçi’nin koluna girip arabaya binecek, ardından yemeğe gidecektim.

Kapı sessizce açıldı, eli kapının kulpunda takılı kaldı. Ciddiyet barındıran bir yüz ifadesiyle uzattığı elini tuttum. “Güzel olmuşsun,” dedi dümdüz bir ses tonuyla.

“Teşekkür ederim.”

Aşağıya indik, ayaklarım zemine basmak istemiyordu. Ona döndüğümde elimi bırakmadan kapıyı açtı. Böyle yapıyordu. Evet, evet, yeni bir huyunu keşfetmişim. Evden birlikte çıkarken elimi bırakmıyordu. Arabasının kapısını açarken bile elimi bırakmıyordu.

Neden böyle yapıyordu? Birinin elini tutmak büyük bir mesele değil miydi?

Ön koltuğa geçtiğimde ellerimi kucağıma bıraktım.

“Annemin doğum günümü kutladığı bir videosu vardı, eve gittiğimde onu izledim.” Ona annemden bahsetmek istiyordum.

Şoför koltuğuna oturdu, arabayı çalıştırmadan önce arka tarafı kontrol etti. “Kaç yaşındaydın?”

“Beş.” Küçük bir gülümseme takındım. “Küçük bir çocuğum ama o kadar çirkinim ki... Saçlarım dağınık, giydiğim elbisenin önünde pasta lekeleri var. Bir de sürekli pastayı yemek istiyorum.” Gülmeye devam ettim. “Serter, ben küçükken çok huysuzmuşum ya.”

Kontağı açtı. “Büyüdüğünde de pek değişmemişsin sanırım.” Yandan bakış attı.

“Seni ciddiye almıyorum,” dedim.

“Peki, o videoyu görünce ne hissettin?”

Derin bir iç çektim. Ona kışımından bahsedip bunaltmak istemiyordum. Yaza olan hasretimden, yaprakların garip hışırtısından, denizden gelen dalga seslerinden; banklara oturduğumda toprağa bulanana küçük, beyaz eteğimden bahsedebilirdim. Ona kötü bir dünyada nasıl iyi kalınır, onu anlatabilirdim.

Çünkü kışımı anlattıkça onu bunaltıyormuşum gibi hissediyordum.

“Gece?” Merak ediyordu.

Bir oyun vardı. Oyunun içinde dönen rüzgârlar, esen sanırlar, deniz dalgaları vardı. Oyun beni yoruyordu, bu denli güçlü olmak da yorucuydu.

“Videoyu izlediğimde acı çekmediğim söylenemez.” Gözlerim yola çevrildi. “O videoyu izledikten sonra sanki tekrar yaşadım tüm anıları. Bilirsin, en güzel anılar geçmişte kalıyorsa her zaman acı verici olur.”

Beni bir psikolog edasıyla dinledi. “Peki, izlemeye devam etmek için kendinle savaşı verdin mi?”

Kafamı iki yana salladım. “Videoyu istediğim zaman kapatabiliyordum çünkü video kapandıktan sonra asıl film başlıyordu.”

“Gece.”

“Ben hayallerimden korkuyorum, Serter.” Hayaller yakıcıydı. “Beni korkutan şey video değildi, beni korkutan şey düşüncelerimde ve hayallerimde hâlâ izlemeye devam etmemdi.” Elimi boşluğa savurdum. “Her neyse, bu önemli değil. Sadece geçmişi değiştirseydim o gece çalışma odasında olmayacaktım, kesinlikle olmayacaktım.”

“Artık ben buradayım,” dediğinde kaşları çatılmıştı. Anlattığım şeyler onu kızdırmıştı çünkü onun öfkesi, geçmişte yaşadığım o kötü anılaydı. Benim için üzülmüyordu.

“Doğru.” Göğsüm kalkıp iniyordu. “Bu arada eve gittim ve her tarafı dağıttım, biliyor musun?” “Anlatmıştın,” dedi.

“Ne?” Anlatmış olamazdım.

Yine mi unutuyordum? Neden böyle oluyordu? Uzun süredir o ilaçları kullanmıyordum ki. Neden sürekli unutuyordum? Unutmamam gerekiyordu. Bunu hak etmiyordum.

“Geldik,” dedi.

Az önceki konuşmayı es geçtim. Unutmamışım gibi düşünmek istiyordum. Ben unutmadım, unutmadım, unutmadım, bu kadar basitti. Sadece kafam bazen karışıyordu. Kendimi *hasta* diye nitelendirmek istemiyordum. Bana göre hastalık, cinayet işleyen insanların ruhlarıydı. Onlar hastaydı, ben değil.

Restoran lüks bir yere benziyordu.

Hemen herkes takım elbiseliydi ve oldukça sık görünüyorlardı. Serter’in giyim konusunda ne kadar dikkatli olduğunu bir kez daha anlamıştım.

“Elimi bırakma,” dedi yumuşak ama aynı zamanda otoriter bir ses tonuyla.

Ellerini bırakmadım, hemen bırakamazdım. Sadece yürüdüm, onu takip ettim, omzum bedenine değerken bile ciddiyetimi koruyordum. Orta yaşlı çiftin yanına ulaştığımızda Serter elimi bırak mıştı.

Ak sakallarıyla Ömer dedeme benzetmiştim.

Adam elini uzattı. “Serter, hoş geldiniz.” Sesinde bariz bir sevecenlik yatıyordu. Serter onun elini sıkışığında, adamın bakışlarının durağı bu sefer ben olmuşum. “Sen de hoş geldin, kızım. Ben Kadir,” dedi.

Elini sıkışığında yanında oturan kadını süzdüm. Karısı fazla güzeldi. Kızıl saçlıydı, burnunun ucundaki çillerini makyajı kapatamamıştı. Nahif, hafif bir makyaj yapmış olmalıydı. Fondötenin pütür pütür görüntüsü bile yoktu. Tam aksine, cildi bebeksi bir görüntüye sahipti.

Kürküne sarnarak bana sevecen bir şekilde elini uzattı. “Merhaba, güzel kız. Ben Sevcan,” dedi.

“Gece,” dedim.

Serter elini belime koyduğunda gururlu bir sesle, “Nişanlım,” dedi.

Garson oturmam için sandalyemi çektiğinde yavaşça oturdum. Serter’in yakınında olmak bana güven veriyordu. Aslına bakılırsa hiçbir zaman kalabalıklardan ürken bir kız olmamışım. Tam aksine, kalabalığın içine karıştığımda daha öz güvenli olabiliyordum fakat ilk kez bu kadar resmî bir ortama girmiştim.

Karşımda oturan kişi belediye başkanıydı, yanındaki de eşiydi. İkisi de benden yaşça büyüklerdi ve önemli bir makamın temsilcileriydi. Onlarla konuşurken cümlelerimi iyi seçmeli, ağırbaşlı bir duruş sergilemeliydi.

“Siz gelmeden önce yemekleri sipariş etmek istemedik,” dedi Kadir Bey.

Serter düzeni bozuk olan çatallara çatık kaşla baktı, sonra da tüm dikkatini masaya çevirdi. “Umarım çok bekletmemişizdir.” Garson siparişlerimizi almak üzere masaya geldi.

Serter, “Biftek söyleyelim,” dedi.

“Olur ama benimki az pişmiş olsun.” Adam ellerini çenesinin altında birleştirip benimle göz göze geldi. “Eskiden *pişmiş et başkadır*, derdim ama son zamanlarda az pişmiş etin tadını hiçbir şeyden alamıyorum.”

Ben kesinlikle iyi pişmiş yerdim.

“Tamam.”

Garson yanımıza geldiğinde ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ben etin üzerinde kekik sevmezdim ama bunu dile getirmek konusunda ikileme düşmüştüm. Kafamı yana çevirdiğimde Serter bana menüyü uzattı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Nefesini yüzümde hissediyordum. Buraya geleli beş dakika olmasına rağmen ağzımı bıçak açmıyordu.

Ne diyeceğimi bilememiştim. Etin yanında bir kadeh kırmızı şarap iyi bir eşlikçi olurdu ama masadaki kişilerin alkol tüketip tüketmeyeceğini bilmiyordum.

“İçmeyebilirim.” Beklentiyle yüzüne baktım.

Serter bana oldukça yakın bir pozisyondaydı. Menüye bakıyorduk ama aslında ben onu inceliyordum. Dudaklarının üstünde bulunan çizgileri görebiliyordum. Burnunun altındaki küçük beni de fark etmiştim.

Dirseğini masaya dayadı ve gülümsedi. “İçebilirsin,” dedi.

“Başkan içiyor mu?”

Serter’in dudaklarımı incelediğini fark ettim. Ne yapıyordu böyle? Bilmiyor muydu bu yangında ikimizin de yanacağını?

“Bilmem.” Nefes nefeseydi. “İçmiyorum sanırım.”

Başkan ve karısının bizimle ilgilenmediğini, yemek seçmeye çalıştıklarını görünce rahatladım.

“Hmm... Bilemedim,” dedim.

Serter elimdeki menüyü alıp masanın üzerine bıraktı. “Buranın etleri çok iyidir, özellikle marinasyon konusunda çok başarılılar.” Biraz daha yaklaştı. “*Dry aged* yöntemiyle hazırlanmış bifteklerini öneririm. Eti haftalarca dinlendirip yumuşak ve lezzetli olmasını sağlıyorlar.”

Konuşmasına devam etti: “Yanında da...” Duraksadığında dizimin üzerine bırakmış olduğum ince, uzun parmaklarımı avuçlarının içine alarak dudaklarına götürdü. “Güzel bir salata getiriyorlar. Mezelerini pek beğenmem ama salataları konusunda iltifatta bulunabiirim,” dedi sesini yükseltirken.

“O zaman biftek yiyeyim.” İştahım artmıştı.

“Pekâlâ.” Ellerin belime koyup açıkta kalan omzuma dudaklarını bastırdı.

Ani hareketiyle gözlerim açıldı. Serter resmen omzumu öpmüştü. Daha önce öpüşmüştük ama böyle bir yerde omzumu öpmesi beni dumura uğratmıştı.

“Karar verdiniz mi?” diye sordu Kadir Bey.

Serter iç çekti. “Evet.”

Kadir Bey, “Gece, alkol tüketiyor musun?”

Sevcan Hanım hemen araya girdi: “Kadir alkolden hazzetmez, ben içtiğim için de sürekli kavga ederiz. O yüzden sana soruyor. Eğer alkol içmiyorsan üçünüze su sipariş edecek. Ben tabii ki her zamankinden söyleyeceğim.”

Ne tanıdık bir hikâyeydi.

“Ben alkol tüketirim ama pek sık olduğu söylenemez. Yılda bir kez içiyorum,” dedim.

Serter tek kaşını havaya kaldırdı.

Kadir Bey, “Serter’in neden nişanlandığı anlaşıldı. Benim bildiğim Serter, ev hayatı yaşayan bir kadın ister, öyle değil mi, Serter?” dedi.

Kaşlarım çatıldı. Bu alkol mevzusu fazla uzamamış mıydı? İnsanların ne içtiği bu kadar önem arz etmemeliydi. Üstelik benim savruk bir hayatım yoktu. İçtiğimde de körkütük sarhoş olmuyordum. Ben sadece tadını seviyordum.

Bazı konularda Serter’le çok farklıydık.

“Ev hayatını sever” cümlesi de beni rahatsız etmişti. İki kadeh şarap içiyorum diye ben ev hayatını sevmiyor mu oluyordum? Ya da gece dışarı çıkmayı seviyor olmam başka bir anlam mı içeriyordu onlar için? Tam o anda Eylül’ün bizi bir ara gördüğü an yaşadığı şaşkınlığı anımsadım. Serter’in bu tutucu hâllerini bildiği için mi o kadar şaşırmıştı acaba?

“Serter olgun kadınları tercih eder,” demişti Eylül. Demek ki “olgun” ifadesi sadece yaş anlamında değil, duruş anlamında da kullanılıyordu. Ben zaten çocuk bile olamadan büyümek zorunda

kalmıştım. Yaşımdan çok uzun yıllar yaşamıştım. Fakat yine de Serter’le ortak bir noktada buluşamıyor olmak ruhumu incitiyordu.

Yüzümün asıldığıı gören Serter konuyu değıştirmek için başkana döndü: “Umarım işleriniz yolundadır,” dedi. Kadir Bey memnuniyetle başını salladı. “Her şey yolunda. Desteklerin için tekrar teşekkür ederiz,” dedi.

Sevcan Hanım, Serter’e bakarak araya girdi. “Ah, Serter sana sormayı unuttum. Berrak nasıl? En son görüştüğümüzde çok mutsuz görünüyordu.”

Berrak’ı neden soruyordu ki?

Yüzümü buruşturdum.

“Bilmiyorum, konuşmadık pek.” Serter umursamaz bir ifade ile garsona seslendiğinde bakışlarımı önüme çevirdim. “İki kadeh şarap, iki su ve her zamanki biftekten olsun,” dedi tok bir ses tonuyla. Garson gittikten sonra sırtımı sandalyeye yaslayıp yemeğin gelmesini bekledim. Serter ellerimi tutmaya devam ediyordu. Onun varlığı bana güç veriyordu, bunu inkâr edecek değildim. Karanlık bir odada; rüzgârın en şiddetli şekilde estiğı, perdenin rüzgâr etkisiyle havalandığında çıkarmış olduğı sesler gibi... Birinin pencereyi kapatırken ellerinin cama değmesi ve soğuk havada camda oluşan buğunun elde bıraktığı soğukluk gibi.

Soğuk kahveyi diline değdirdiğın anda ağzına çikolata tadı gelmesi...

Tatlıydı, güzeldi.

“Yemeklerimiz gelene kadar sohbet edelim. Aslında ben bugün iş konuşup hanımları sıkmak istemem.” Kadir Bey, eşine göre daha samimiydi.

Aslında Sevcan Hanım’la alakalı bir problemim yoktu ama Berrak’ı sorduğı andan itibaren ondan pek hazzetmemeye başlamıştım.

Serter ellerini geri çekip çenesinin altına yerleştirdi. “Carla olayını konuşmak istiyorum,” dedi Serter. “Bu olayın artık çözülmesi lazım. Nasıl oluyor da bir türlü mahkeme tarihi alamıyoruz?”

“Olay karmaşık ve başka bir ülkenin hukuki kuralları içinde ilerliyor,” dedi Kadir Bey.

Serter öfkeyle ellerini sıktı. “Biliyorum.”

Bahsettikleri kişinin kim olduğunu anlayamamıştım. İsim tanıdık gelmişti ama unutkanlığım yüzünden bir türlü çıkaramıyordum. Serter’in işiyle ilgili sıkıntıları olduğunu biliyordum. Hatta o akşam Eylül’le yaptıkları konuşmayı kameradan izlerken tam da bundan bahsediyorlardı. Acaba o gün bahsettikleri kadın bu kişi miydi? “Sen canını sıkma. Bu konuda onlarca insan arkada.” “Biliyorum,” diye tekrarladı Serter.

Kadir Bey gözlerini bize çevirdi. “İşte arkadaşlar, olay bundan ibaret. Başarılı insanlar asla çekilmez. İnsanların mesleğine bu denli bağlı olmasını istemezler.”

Tam da tahmin ettiğim gibiydi; adı geçen kadının, Serter’in mesleğiyle bir bağlantısı vardı.

Yemekler geldiğinde Serter ilk önce masaya bırakılan suyu dudaklarına götürdü ve tek dikişte bitirdi. “Ben bu mevkiye kendi emeğimle geldim. Birinin yalan ithamları ile aşağı çekilmeyi kabul edemem.”

“Sen ne düşünüyorsun, Gece?” dedi Sevcan Hanım.

Bu ani soruyla ne diyeceğimi şaşırmıştım. Bir anda donakaldım. Konuyla ilgili hiçbir bilgin yoktu.

Sevcan Hanım sessizliğimden durumu anlamıştı. “Bir dakika, senin haberin yok mu? Siz nasıl nişanlısınız?”

Ortama bomba gibi düşen soru ile ne yapacağımı şaşırmıştım. Bunun altında başka bir ima yatıyordu, sanki bilerek sormuştu. Beni gafil avlamıştı. Serter dudaklarını açıp olaya müdahale edeceği sırada araya girmek zorunda kaldım. Toparlamak zorundaydım, başka bir çarem yoktu.

“Elbette haberim var ama araya girmek istemedim,” diye toparlamaya çalıştım.

“Şarabını servis etmemi ister misin?” Serter de çaresizce konuyu değiştirmeye çalışıyordu. “Lütfen.”

Kadir Bey ise ortamı yumuşatmaya çalıştı. “Gece’yi anlıyorum,” dedi. “Yabancı bir ortamda nişanlısına eşlik etmek için buralara kadar geldi. Dalgın olabilir.”

Nihayet yemekler servis edilmişti ve bu zoraki sohbetten kurtulmuştum. Et, Serter'in dediği kadar vardı. Çok lezzetliydi ve şarapla harika bir ikili olmuştu. Saatlerce yiyebilirdim.

“Ne iş yapıyorsun? Yoksa öğrenci misin?” Sesinde bariz iğneleyici bir ton vardı Sevcan Hanım'ın.

“Gece bir kafe işletiyor, aynı zamanda hukuk öğrencisi. Savcı olmak istiyor,” dedi Serter gururlu bir şekilde.

Sevcan Hanım elinde bulunan çatalı tabağın üzerine bıraktığında beyaz peçeteyle ağzını silmeyi ihmal etmedi. “Kaçınıcı sınıftasın?”

“Üçüncü sınıftayım.” Sesim tiz çıkmıştı. “Üniversiteye hazırlanma sürecim biraz uzun sürdü.”

Sevcan Hanım yüzünü buruşturdu. Bunu yaparken mimiklerinde rahatsız olduğunu belirten o ifadeyi gördüm. Başka zaman olsaydı ona cevabını verirdim ama Serter'in yemeğini mahvetmeyi düşünmüyordum. Serter beni seçmişti, yalnız kalmamak için beni davet etmişti. Onu yalnız bırakmayacaktım, bırakamazdım.

“İstanbul'da okuyorsun, değil mi?” diye sordu başkanın karısı.

Boğazımı temizledim. “Evet, bölümüm tamamen İngilizce.” Gözlerime bir ateş düşmüştü. “2019-2020 yıllarında derece yaptım ve bu bölümü yazdım. Açıkçası memnunum da. Büyük basamakların zirvesinde bulunan bayrağı almak için temelde küçük basamakları tırmanmak gerekiyor. Bunu da başardığımı düşünüyorum,” dedim.

Serter yine gururlanmıştı.

Parmaklarımı avuçlayıp sıktı.

“Ne güzel.” Sevcan yüzünü defalarca kez buruşturdu.

“Siz, Sevcan Hanım? Mesleğiniz ya da eğitiminiz var mıydı? Merak ettim.” Dudaklarımı keyifle ıslattım.

“Neden bunu soruyorsun?” Şarabından bir yudum aldı. “Aslında bizim gibi ailelerin çocukları, eşlerine kadın olmak için doğar.

Ben de Kadir'in karısı olduğum için meslekten ziyade yemeyi, içmeyi, gezmeyi seviyorum.”

Gülmemek için zor tuttum kendimi. “Yani eşinizin imkânlarıyla...”

Bu kötü bir şey değildi. Beni öfkeliendiren şey, başkasını aşığalamaya çalışırken kendi hayatına bakmıyor olmasıydı. Kendisi muhtemelen üniversite bile okumamışken yirmi üç yaşında, üniversite üçüncü sınıf öğrencisi bir kızı aşığalayarak bakma hakkına sahip değildi.

Ben hayatımdaki her şeyi büyük bir mücadele ile kazanmıştım. Şimdi kocasının ona sunduğu imkânlarla güzel bir hayat süren bir kadının beni alaycı gözlerle süzmesine müsaade edemezdim, kendimi asla ezdirmeyecektim.

“Gece...” dedi Serter.

“Böyle söylemen hiç hoş değil. Bu bizim aile yaşantımız, bizim tercihimiz,” dedi Sevcan Hanım.

“Hanımlar,” diye araya girdi Serter. “Başka şeylerden bahsedebilir miyiz?”

Kadir Bey de aramızdaki gerilimden hiç hoşnut görünmüyordu. “İşte, bu yüzden alkol kullanmandan rahatsız oluyorum, Sevcan,” dedi. “Ne söylediğini bilmiyorsun. Neyse... Kahve ya da tatlı söyleyelim mi, Serter?”

Serter başını olumsuz anlamda salladı. “Teşekkürler, bir gün sizi Gece’nin kafesinde ağırlamak isteriz. Tatlı ve kahveyi oraya saklayalım. Şimdi kalkmamız gerekiyor. Her şey için teşekkür ederiz.”

Serter’in yemekten bu kadar hızlı kalkmasının sebebi, Sevcan Hanım’ın tavrı ve gereksiz soruları olmalı, diye düşündüm. Bu kadının derdi neydi? Konuyu sürekli anlamsız yerlere çekiyordu.

“Berrak’a selam söyle,” dedi biz tam masadan kalkarken.

Çantamı elime alıp hızlıca masadan kalktım. Son cümlesi iyice gerilmeme sebep olmuştu. Kendimi kötü hissediyordum. Belki de Serter bana kızacaktı. Bu yemek için çaba sarf etmişti ve yemek dolaylı yoldan da olsa benim yüzümden bozulmuştu.

Restorandan çıktım ve Serter’in gelmesini bekledim. Serter yavaşça belimi kavradı ve ceketini omuzlarıma bıraktı. “Arabamız hemen ileride.”

“Serter.”

“Arabada konuşuruz, tamam mı?”

Onu takip ettiğimde kapıyı açmasını beklemeden bedenimi içeriye attım. O ise şoför koltuğuna geçmişti.

Koltuğa oturup arabayı sürmesini bekledim. Avuç içlerim terliyordu. Serter'i öfkelenirmiş olabilir miydim? Bugün ikinci bir kavgaya hazır değildim. Artık huzur istiyordum.

Yüzüne baktığımda Serter'in öfkeli olduğunu anladım. Direksiyonu sıkıca tutuyor, gözlerini bir an olsun yoldan ayırmıyordu.

"Yemek normalde böyle erken bitmeyecekti, değil mi?" diye sordum.

Elini alnına götürdüğünde araba kırmızı ışıktı durmuştu. "Evet."

Doğru kelimeleri seçmeye özen gösteriyordum. "Özür dilerim, eğer benim hatam varsa bağışla."

"Gece." İsmim dudaklarından vurgulu çıkmıştı.

İsmim dudaklarına o kadar yakıştıyordu ki... Her şeyi unutuyordum adımı söylediği an. Hüzünlü bir sonbahar akşamında içilen bir kadeh şarabın esintisi vardı ses tonunda...

"Bir hatan yok, kendini suçlama lütfen. Ben asıl Sevcan'a kızdım. Sana olan bakışları hiç hoşuma gitmedi. Seni oraya götürdüğüm için asıl ben özür dilerim," dedi.

Omuzlarım düştü. "Neden bu kadar iyisin?"

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı. "Bir daha onlarla görüşmeyeceğiz, bundan emin olabilirsiniz."

"Berrak'ın ismini dile getirip durdu, onu neden bu kadar seviyor? Beni görmezden geldi resmen," dedim.

Derin bir nefes aldığı anda kaşlarının çatılması asla bozulmamıştı. "Çünkü Berrak'ın teyzesi."

Cevabı yeterliydi, neden böyle olduğu belli olmuştu. Bana soğuk davranmasının sebebini öğrenince içimdeki öfke gün yüzüne çık-

tı. Yol boyunca Serter’le başka bir şey konuşmadık. Arabanın sesini dinledim, camdan dışarıya baktım. Yol bir türlü bitmek bilmedi.

Serter arabayı park ettikten sonra çantamı alıp arabadan indim. Evden çıkarken üşüyordum, şimdi de terlemiştim. İçeri girdiğimizde Serter ellerimi, ellerinin arasına aldı. “Ben hemen uyuyacağım, yarın önemli işlerim var.” Sonra gülümseyerek bana baktı. “Sen de yatacak mısın? Gerçi gececi bir tipin var.”

“Ne kadar zıt insanlarız, değil mi Büyükelçi?” Elimi geri çekip kabanımı askılığa astım.

Bu ev bizim evden biraz daha farklıydı. Öncelikle eşyalar çok yeniydi, askılık bile yeniydi. Benim kaldığım ev eski bir Rum eviydi ve içindeki birçok şey annemden kalmaydı. Hatıralara saygım vardı, hiçbirinin ablam tarafından atılmasına müsaade etmemiştim. Şimdi Serter’in evine baktığımda yabancılik hissetmem gerekiyordu ama aksine buraya *ev* diyebiliyordum.

Evi çok güzeldi.

“Sanırım öyle.” Mutfağa ilerlemeye başladığında onu takip ettim.

Buzdolabından sürahiyi çıkardı, sanırım o tuhaf yeşil içecekten tekrar yapmıştı. Bardağa doldurdu, içine birkaç damla limon sıkı.

“Sevcan’ı hiç sevmedim, kasıntı bence,” dedim.

“Sırf Berrak’ın teyzesi diye mi?” Gülümsedi.

Kafamı iki yana salladım. “Bence senin çevrendeki kadınlar biraz tuhaf.” *Ben hariç*. “Yanlış anlama lütfen ama tuhaf insanlarla arkadaşlık kuruyorsun. *Kadın evde oturmalı*, diye düşünen bir zihniyetle asla muhatap olamazdım.”

“Herkesin kendi düşüncesi, Gece.” Dolaptan bir kâse çıkardı, içine kaju doldurdu. Kâseyi bana uzattığında reddettim. “Müdahalede bulunamam, yani düşünmek suç değildir. Sonuçta öyle düşünüyor, kocası da memnun.”

“Sen de mi öyle düşünüyorsun? Sana göre bir kadın evde mi oturmalı?”

Kajuyu ağzına atıp çiğnemeye başladı. “Benim karım çalışırsa ve başarılı olursa ben bununla gurur duyarım. Kadınların kendi

ayaklarının üzerinde durduğu bir aileden geldim, öyle gördüm, öyle öğrendim.” Sesi netti.

“Bir de senin alkole karşı olduğundan defalarca bahsettiler, buna da anlam veremedim. Hem sen alkol konusunda neden bu kadar katıydın ki?”

“Senden bir şey gizlemek istemem...” Serter yutkundu, gözlerine hüznün çökmüştü. “En yakın arkadaşım alkol bağımlısıydı ve onu bu yüzden kaybettim. Onu kaybettiğimden beri bu konuda oldukça katıyım ve bir kadeh dahi olsa içmeyi gereksiz buluyorum.” “Üzıldüm.” Gerçekten üzülmüştüm.

Kendisini hemen topladı. “Kadir abi de senin içki içtiğini görünce o yüzden şaşırdı ve sana bu konuyu sordu. Kendisi beni iyi tanır, normal şartlarda içki içilen bir ortamda bile zar zor bulunurum.” “Anladım,” diye mırıldandım.

“Şimdi gelelim asıl konuya.” Bardaktaki yeşil renkli içeceği tek dikişte bitirip tezgâhın etrafında dönerek yanıma ulaştı. “Carla Salazar meselesi. Aramızda sırlar olmasını istemiyorum, sana en kısa zamanda o konuyu detaylı olarak anlatacağım.”

“Anlatmak zorunda değilsin.”

Sözümü kesti. “Hayır, zorundayım. Hem yakında karım olacaksın.”

“Doğru.”

“İyi geceler.” Yüzüme eğildiğinde öpeceğini düşündüm. “Sürahide biraz daha içecek kaldı, içmek istersen...” Duraksadı, bu hâlim onun hoşuna gidiyordu.

Elimi boğazıma götürdüm, kusacak gibi olmuştum. “Teşekkür ederim, benim midem böyle şeyleri kaldırmıyor.”

“İyi geceler, Gece Hanım.”

“İyi geceler, midesi...” Yüzündeki şaşkınlığı görünce hemen toparlandım. “Midesi efsane olan Büyükelçi.” Güldüm, güldü.

Uyuyamıyordum.

Gözlerimi açıp durdum. Dünyanın en zor şeyi yağmur yağarken uyumaktı. Cama yağmur damlaları çarpıyor, bir yandan da rüzgârın sesini işitiyordum. İyice uykum kaçmıştı.

Yataktan kalkıp odanın içinde dolanıp durdum.

Önce biraz telefonda zaman geçirdim, sonra da kitap okumaya karar verdim. Ancak buraya hiçbir kitabımı getirmemiştim. Gök gürültüsü şiddetini artırdıkça içimi bir ürperti kapladı. Odada durdukça bu ürperti daha da artıyordu, bu yüzden salona geçmeye karar verdim. Üzerimde uzun, geniş bir tişört ve altımda ise şort vardı. Buna rağmen üşüyordum.

Merdivenden indiğimde onu gördüm. Bir ışık süzülüyordu, pencereye bakıyordu. Perdeleri çekmişti, yıldızların parlak rengi evi donatmıştı. Ayaklarının birini uzatmış, eliyle bardağını tutuyordu. Mis gibi ıhlamur kokusu alıyordum. Salonun her yerine yayılmıştı.

“Sen de mi uyuyamadın?” diye sordum.

Kulağında bulunan kablolu kulaklığını çıkarıp sehpanın üzerine bıraktı ve yorgun gözlerini yavaşça bana çevirdi. “Uyuyamadım.” “Afiyet olsun.” İhlamuru işaret ettim.

“İçmek ister misin? Hâlâ çok sıcak,” dedi.

Aslında ıhlamuru severdim. Eskiden pek aram yoktu fakat zamanla sevmediğim şeyleri sevmeye başlama gibi bir özelliğim olduğu için ıhlamuru da sevmeye başlamıştım. Üstelik içine limon sıkıldığına daha da lezzetli oluyordu.

“Olur, ben kendime bardak getireyim,” dedim.

“Tamamdır.”

Mutfağa gidip bardağı aldıktan sonra Serter’in karşısına oturdum. Yağmur damlaları yavaşça çarpıyordu cama, bir yandan da ıhlamur kokusu ve huzur dolu bir sessizlik hâkimdi etrafa... Çok güzeldi bu görüntü, alışmak üzereydim.

Serter ikinci bardağı doldurmak için ayağa kalktığında ona bakarak gülümsedim: “Yanlış anlama ama bu ev biraz fazla kasvetli, yani renk seçimleri açısından. Biraz ürkütücü bir hava var.” Tek kaşı havaya kalktı. “Korktuğun için mi uyuyamadın?” Güzel bir soruydu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bence insanların yaşı kaç olursa olsun yalnız uyumaktan korkardı. Yirmi üç yaşında olabilirdim ama bu durumun yaşla orantılı olduğunu düşünmüyordum. Yaşımız büyüdükçe korkularımız artardı.

“Sanırım,” dedim.

“Ne yapacağım ben seninle? Her şeyde bir kusur buluyorsun.” Güldü.

“Mesela şuraya pembe bir koltuk çok şık olurdu.” Elimle büyük koltuğun yanında bulunan boşluğu gösterdim. “Nasıl fikir?”

Burnunu kırıştırdı. “Saçmalama, pembe koltuk ne?”

“Doğru ya, ben hep saçmalarım zaten.” Kollarımı birbirine sardığımda gözlerini başka yöne çevirdi.

Ona baktığımda sanki bu dünyaya ait değil gibi hissediyordum. Sanki bu dünyada böyle bir karakterin olması imkânsızdı. Ona baktım ve usul usul gözlerimi üzerinde gezdirdim. Serter sanki ona bakışlarımdan rahatsız olmuştu. Eli fincanını buldu ve ıhlamurunu yudumlamaya devam etti.

“Sürekli saçmalamıyorsun.” Boğuktu ses tonu.

Gözlerine bakmak ve maviliklerinin içinde kaybolmak istiyordum ama gözlerinde hüküm süren karanlık beni uzaklaştırıyordu.

Dudaklarımı ıslattığımda gözlerini hemen dudaklarıma çevirdi.

Boğazını temizledi. “Ben uyusam iyi olur. Sabah erken kalkmam gerekiyor.” “Peki.”

Ben de onunla birlikte ayağa kalktığımda ellerimi garip bir titreme almıştı. Tişörtümün eteğini düzelterip fincanları toplamaya çalıştım.

“İyi geceler.”

“Sana da.” Titreyen elim yüzünden fincanım elimden düştüğü anda iyice telaşlandım. “Kırıldı, özür dilerim.”

Yardıma koşarak yerden cam kırıklarını topladı. Kokusu burnuma dolduğunda geri çekilmek istedim. Kokusunu duyamazdım. Kokusu tüm dikkatimi dağıtırdı ve bu dikkat dağınıklığı ruhumu ele geçirirdi.

“Fincan için neden özür diliyorsun? Kırılması önemli değil ki.” Fısıldamıştı.

“Olsun, belki eski yani şey...” Konuşamıyordum. “Hatıradır falan diye düşündüm.” Nefesimi dışarıya verdiğimde elimdeki fincanı alıp sehpanın üzerine bıraktı.

Gittikçe birbirimize yaklaşıyorduk, bana yaklaşırsa sonuçlarının ne olacağını bilmesi gerekiyordu. Sanki bu sahne tanıdıkta, bir şeyler anımsıyordum. Belki o film gününden kalma bir anıydı. Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında görüntüler gittikçe silikleşti. Dudaklarımı ıslattım, gözleri dudaklarımı buldu.

Eli yanağını bulduğunda dudağımın kenarına bulaşan rujumu sildi.

“Makyajını güzel temizleyememişsin,” dedi.

“Sanırım biraz dikkatsizim,” dedim.

“Gece.” Fısıldadı, yine yine fısıldadı. “Haydi sen de uyu, çok geç oldu.”

“Peki.” Ayaklarım hareket edemiyordu.

Yanağında bulunan elini geri çektiğinde gözlerimiz kenetlendi. Gözlerimiz birbirini buldu. Uzun boylu olduğu için sağ elimi omzunun üstüne bıraktım. Dudaklarım kurudu.

Parmak ucumda yükselerek ona yaklaştığımda ilk adımı benim atıyor olmam umurumda değildi. Sadece onu öpmek istiyordum. *Öpmek, öpmek...*

“Gece.” İsmim yakışıyordu dudaklarına.

“Efendim?” Omzunu saran parmaklarım orada yurdunu bulmuş gibi rahat davranıyordu. “İyi geceler,” dedim ve bir anda geri çekildim. Gözlerindeki korkuyu görünce ilk adımı atmamaya karar vermiştim.

Tam o anda elini belime atıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Serter beni öpüyordu, ruhumu sarıyordu, kalbimdeki duvarlara tırmanıyordu. Dudaklarını hissetmek istiyordum, tadını henüz alamamıştım. O ise bir anda durdu, kıpırdamadı.

“Serter.” Dudaklarımız birbirinden ayrılmıştı.

“Uyu sen, tamam mı? Uyu, her şey daha iyi olacak bizim için.”

Bir şey demeyecektim. Beni öpmek istemeyen bir adama hiçbir şey demeyecektim. Hemen pişman olmuştu.

Ona bakmamaya çalışarak hızlıca merdivenden yukarı çıktım. Odama gidip uyuyacaktım ve bir daha onunla yan yana gelmemeye çalışacaktım. Beni öpmek istemiyordu, ilk adımı atan da ben olmuşum. Sonunda beni öpmüştü ama ben de onu zorunda bırakmıştım. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Odama girdiğimde kapıyı kapatıp bedenimi yatağa attım.

Neden böyle davranmıştı ki?

Basit bir öpücük... Sadece bunu yapacaktı. Başka bir şey değil.

Yatağın içine tamamen girdiğimde dağınık saçlarımı umursamadan kafamı yastığın üzerine bıraktım. Yatağın içinde oyalanmaya çalıştım. Kapımın açıldığını duydum.

“Gece,” dedi o boğuk etkileyici sesiyle.

“Efendim?” Hemen kafamı çıkardım yorgandan.

“Gelsene.” Elini uzattı.

Bu adam az önce beni reddetmemiş miydi? Şimdi neden çağırıyordu? İçim yine kıpır kıpır olmuştu ama yataktan çıkamazdım, o beni reddetmişti. Şimdi de istekli gibi görünmek istemiyordum.

“Uyuyorum, kapıyı kapatıp çıkar mısın?” Sesim sertti.

Dudaklarını ıslatırken, gözlerini benden çekmeden yorganın ucunu tutup çekti. “Kalk, uykun olmadığını biliyorum. Kalk ve seni öpmeme izin ver.” Netti.

“Ne diyorsun, Serter?”

“Öpeceğim seni diyorum... Bana izin verir misin?”

“Pardon?”

“Gece, lütfen.”

Direnmeye çalıştım. Elini tekrar uzattığında direnmenin yersiz olduğunu fark ettim. Bugün tüm dengesizliklerimi bir saat içinde kullanarak tüketmişim. Onun elini tuttum. Üstelik beni öpmesini istiyordum. Bunu inkâr etmeye de gerek yoktu.

Ellerimi tutup beni duvara doğru götürdüğünde iki eliyle birden yanaklarımı tuttu ve vücudunu bana bastırđı.

Yanağımı tutmaya devam ederken dudaklarıma doğru eğilmeye başladı. Bundan sonrası artık karanlık bir tüneldi. Önce dudağımın kenarımı hafıfçe öptü. Kokumu içine çekiyordu öpücükleriyle. Sonra sıra alt dudağıma geldi. Oraya yüzeysel bir öpücük bırakacağını düşünüyordum ama alt dudağımı dişinin arasına almıştı.

Isırdı.

Bir bacağıma tutup havaya kaldırdığında erkekliğini kasıklarına bastırmayı ihmal etmemiştı.

“Kıpırdama, tamam mı?” Belimde duran ellerinin durağı tişörtümün etek kısmı olmuştı. Elini tişörtümün içine sokup karnıma dokundu. “Neden böyle zayıfsın? Az mı yemek yiyorsun?”

“Yediklerime dikkat ediyorum.” Aslında etmiyordum, sadece havalı görünmek için öyle demiştim.

Dudaklarıma bakarak iç çekti. “Bir şey yapmak istiyorum ama önce iznini alacağım.” Neler söylüyordu böyle? Ne izninden bahsediyordu? Aklıma kötü kötü şeyler geliyordu.

“Yap, sormana gerek yok.” Cesaret gelmişti bana.

“Pekâlâ.” Tişörtümü kafama kadar çekeştirip sutyenime bakmamaya çalışarak karnımın üzerine küçük bir öpücük bıraktı. “Bu çok güzel, yani burayı öpüyor olmak.” Karnımın üzerine dudaklarını değdirmeye devam ettiğinde gözlerim kapanmıştı. “Kasma kendini, lütfen Gece.”

“Serter, yapma,” diye fısıldadım.

Bir öpücükten nereye gelmiştik...

Öpücüğünü sonlandırıp dudaklarımı dudaklarının arasına alarak elini kalçama götürdü ve beni kendisine bastırđı. Kasıklarım yanıyordu, bunu hissediyordum. Uzun zamandır böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki tanıdık bir histi ve oldukça güzeldi.

Üst dudağımı öptü, ardından alt dudağımı yaladı. “Bunu yapabilir miyim?” Çok kötü görünüyordu, bu iyi anlamdaydı, sanki kontrolünü kaybetmiş gibiydi. “Dudaklarını böyle öpebilir miyim?”

“Yapıyorsun.”

“Daha fazlasına ihtiyacım var,” dedi.

Dudaklarıma dokunup tekrar tekrar öptü. Her öpücüğünde kendimden geçiyordum. Bir zehrin son katresini yudumluyordum. Dudakları bal değildi, kesinlikle zehirdi ve ilk kez bir zehir bu kadar tatlıydı. Sarmaşıklar tüm vücuduma yayılmıştı. Özellikle beni öperken kontrolünü kaybetmesi dikkatimden kaçmamıştı.

“Benim de,” dedim.

Gülümsedi. “Uyu yoksa seni kötü emellerim için kullanmak durumunda kalacağım.” Vücudumu süzdü.

Dudaklarımı tekrar sardığında belimi daha sıkı tuttu. Sırtımın değdiği duvar soğuk olabilirdi fakat sıcak dudakları sayesinde sırtımdaki soğukluğu hissedemiyordum. Parmak ucumda yükselmeye çalıştım. Boyum uzun olmasına rağmen onun boyuna yetişemiyordum. Ellerimi omzunun kısmına koymaya çalışıp dengede durmaya çalıştım, o da bacaklarımdan tutarak beni yatağa yöneltti.

“Gelsene.” İki bacağımdan yakalayıp yatağın üzerine vücudumu bıraktığında, yatakta da beni öpmeye devam edeceğini düşündüm.

Kafam yastığı bulduğunda ıslak dudaklarını diliyle yaladı. Ellerimi yanağına götürüp orayı okşadım. Ona dokunmaya alışmıştım, bu beni korkutmuyor değildi. Ona alışmak, uçuşumdaki derin kayalara yaklaşmaktı. Düşsem ellerim yok olur, kalbim sanrıların içinde kalırdı.

“Haydi, uyu bakalım,” diye fısıldadı Serter.

Son buseyi almak üzere yine yüzüme eğilip dudaklarını bastırdı ve tekrar geri çekildi.

Gitmek istemiyor gibi bir hâli vardı, gitmek zorunda olduğunu da biliyordu. Sessizce odadan çıktığında elimi dudaklarıma götürdüm. Beni karmakarışık bir hâlde bırakıp gitmişti.

Araba sürüyordum. Aslında araba sürüp zihnimdeki bütün dü

BÖLÜM 14

İLK BÜYÜK HAMLE

şünceleri silmek istiyordum. Bir bakıma bu işe yarıyordu fakat hâlâ dünün etkisindeydim. Serter'in ikinci öpücüğü sonrası kendime gelmem uzun sürmüştü. Sabah uyandığımda onu evde görememiştim. Kaçıyor muydu? Ben olsam ben de kaçardım... Dün gece aramızda geçenler küçük, basit bir öpücükten fazlasıydı.

Beni neden öpmüştü mesela? Ben onu neden öpmek istemiştim?

Muhtemelen o geceki atmosfer bizi birbirimize yakınlaştırmıştı. İkimiz de istemiştik ve harekete geçmiştik.

Kırmızı ışıktaki arabayı durdurduğumda Serter'i aramaya karar verdim. Telefondan numarasını bulduğumda derin bir nefes alarak numarasının olduğu kısma dokundum.

"Efendim, Gece?" dedi.

"Neredesin, Serter?" Bu ne biçim bir soruydu? O an kör kuyulara düşmeliydim. *Neredesin* ne demektir?

Kendine gel Gece, kendine gel.

Güldüğünü işittim. "Hesap sormalar da başladığına göre..." Gülyordu resmen, ben de olsam bana gülerdim. Alt tarafı iki kez öpüşmüştük ve ben hesap sorar gibi aramalara başlamıştım.

"Neredesin?" Sorumu tekrarladım. Asla utanmıyordum kendimden.

"Kadir abi ile birlikteyim. Bir toplantımız vardı; ben papatya çayı içtim, o da kahve içti." Tüm gününü detaylarıyla anlatıyordu. "Şimdi de arabaya bindim, Semih'i okuldan alacağım." Duraksadı. "Yanlış anlama, Berrak'ın evine gitmeyeceğim. Semih'i kapıda bırakıp direkt *evimize* geleceğim." "Bana ne Burcu'dan?" dedim.

"Onun adı Berrak," dedi.

"Her neyse..." Umursamıyordum. *Hayır, belki biraz umursuyordum.*

“Sen acaba biraz fazla mı taktın ona?” diye sordu.

Eğlendiği aşikârdı.

Takıntılı değildim, sadece ikiyüzlü insanları sevmiyordum. “Seni kıskanıyorum, ölüyorum senin için, Büyükelçi,” dedim ironik bir dille.

“Bak işte bu. İtiraf et böyle, hem beni kıskanmana gerek yok, müstakbel karıcığım.” İç çekti, sesi çok güzel geliyordu. “Biliyorsun, benim kalbim yalnızca senin için atıyor. Neden başka kadınlara bakayım ki?”

Serter’in keyfi neden bu kadar yerindeydi? Üstelik kalbinin benim için attığını söylemişti ama bu konuda şaka yaptığını biliyordum. İki kere yakınlaşmış olsak da bizimkisi “gerçek” bir evlilik olmayacaktı. Bizim aramızda bir şey yoktu. İnsanlar öpüşebilirdi. Bu yüzden kendimi ümitlendirmeyecektim.

Ayrıca neden ümitleniyordum ki? Sadece öpüştük. *İki kez. Dört kez de olabilirdi.*

Gece, sus artık.

“Gece? Neden sustun?” diye sordu Serter.

Neden dün gece yaşananlardan bahsetmiyordu? Onun için bir önem teşkil etmiyor muydu?

“Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Gözlerimi kıstım. “Evliyiz biz, değil mi?”

“Yani nişanlıyız diye hatırlıyorum, öyle değil miyiz?” Sesi çocuksu çıkmıştı.

“Evliyiz,” dedim.

“Hayır, henüz evlenmedik ama merak etme, yakında evleniriz.” Küçük bir kahrkaha attı.

Kaşlarımı çattım. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Bilmem.”

“Bence şaka yapıyorsun,” dedim.

“Yapıyor muyum?” Oyun oynuyordu.

“Susar mısın?” Sesim yüksek çıkmıştı.

“Kalbimi kırdın,” dedi.

“Neden mutlusun?” İnsanların sebepsiz yere mutlu olması beni geriyordu.

“Bugün güzel bir haber aldım, geldiğimde seninle paylaşacağım.”

“Tamam.”

“Görüşürüz,” dedi boğuk ses tonuyla.

Nasıl güzel bir haber almıştı ki? Eylül kanser miydi? Gürsel sakat mı kalmıştı? Küresel ısınma mı bitmişti? Dünya artık dönmüyor muydu? Günler mi kısalmıştı? *Ne saçmalıyorsun, Gece? Yine geldiler sana!*

Bir süre bu konulardan uzaklaşmalıydım. Ya da oturup ders çalışmalıydım. Okul yeni başlamıştı, ders çalışarak zihnimi temizleyebilirdim. Serter yüzünden tüm aklım ve mantığım uçup gitmişti sanki.

Düşüncelerimin içinde kayboluyordum. Tam o sırada takip mesafesini ayarlayamadım ve önümdeki arabaya çarptım.

Yine mi kaza yapmıştım? Nasıl böyle bir dikkatsizlik yapabilmıştım?

Araba durduğunda trafikte bulunan tüm araçlardaki kişiler araçlarından çıktılar. Telaşla ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Ben ne yapmıştım? Bu kadar dikkatsiz davranmamalıydım.

Çarptığım arabanın kapısı açıldı, kafamı kaldırdığımda o tanıdık gözlerle karşılaşmayı beklemiyordum. Mavi gözlerini bana doğrultan Serter’i fark ettiğimde şoke olmuştum. Koca İstanbul’da Serter’in arabasını bulup çarpmıştım. Başka araba mı yoktu?

Serter beni görünce telaşla yanıma geldi. “İyi misin? Bir yerine bir şey olmadı, değil mi?” diye sorarken kaşları çatılmıştı. Yüzünde gergin bir ifade vardı.

“Özür dilerim,” dedim.

Alnımı kontrol etti. “Kırmızı ışıktaki geçmeye çalıştığının farkında mısın? Alkollü değilsindir umarım.”

“Tabii ki değilim, dalgınım sadece.” Uzattığı eli tuttum. “Ehli yetimin alınmasını istemiyorum.” En büyük korkum buydu çünkü ehliyetsiz kalırsam belli bir süre araç kullanamayacaktım.

Serter’in aracından inen şoför yanımıza yaklaştı. Serter arabamın anahtarını kontaktan çıkarıp şoförüne teslim etti ve ellerimi tuttu. “Ehliyetin alınmayacak. Senden şikâyetçi olacak değilim; arabayı yaptırırım, bu olay da kapanır.”

“Araban için üzgünüm.” Gözlerim doldu.

Serter şoförüne döndü. “Ön tarafta hasar var, tamire götür,” dedi.

“Peki, efendim,” dedi adam.

Serter’in küçük çocuğu gibiydim. Yaramazlık yapıyordum ve o her seferinde beni kurtarıyordu. Gergin suratına bakmak istemedim, bakarsam onu öfkeliendirdiğim için kendime kızacaktım. Ellerimi bırakmadan arabasının kapısını açtı. Ön koltuğa oturduğumda, arka koltukta oturan ve emniyet kemeri takılmış şekilde dışarıyı seyreden Semih ile karşılaştım.

“Merhaba,” diye mırıldandım.

“Merhaba,” dedi Semih.

Serter şoför koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı. “Nasıl bu kadar dikkatsiz oluyorsun, anlayamıyorum. Bence sen ehliyet sınavına yeniden hazırlanmalısın.”

“Bu ağır oldu,” dedim nefes nefese.

Boğazını temizledi. “Araba umurumda bile değil ama ya başka bir adamın arabasına çarpsaydın ve sana zarar verseydi? İnsanlar trafikte zombiye dönüşüyor.”

“Kendimi korurdum,” dedim.

“Lütfen dikkatli ol.” Sesi otoriterdi.

Serter’in sözlerini umursamayarak arkama döndüm. “Okuldan mı geldin? Nasıl geçti? Bu arada kaçınıcı sınıfsın?” “Kreşe gidiyorum,” dedi Semih.

“Hm, ne güzel.” Otuz iki diş sırttım. “Ben de kreşe gitmiştim. Hatırlıyorum, bir arkadaşımın kırmızı kalemini yemiştım. Siz de kalem yiyor musunuz? Benim tuhaf takıntılarım vardı, gerçi...” Sözle

rimi devam ettiremememin sebebi Serter'in garip bakışları olmuştu. Kabul ediyordum, bazen fazla saçmalıyordum.

"Çocuğa yanlış şeyler öğretme." Sıkıca elimi tuttu. "Çok sinirliyim sana, gerçekten çok sinirliyim. Lütfen artık dikkatli sür şu arabayı, daha yeni kaza atlattın."

"Tamam, tamam."

"Aferin." Ellerimi daha da sıkı tutuyordu. "Nereden geliyordun bu arada?"

"Hesap sormaya mı başladın?" Onu taklit etmiştim.

Cevap vermedi.

Serter'i yine sinirlendirmiştim. Belli ki şaka kaldıracak durumda değildi. Benim için gerçekten endişelenmişti. İlk kez birisi benim için endişeleniyordu. Evet, arkadaşlarım da beni düşünürdü fakat yabancı birisinin bana bu denli düşünceli yaklaşıyor olması yüzümü güldürüyordu. Serter hayatıma bir anda girmiş ve kısacık sürede benim için çok fazla şey ifade etmeye başlamıştı.

Araba durduğunda bana bakarak, "Aç mısınız? Bir şeyler yedin mi?" diye sordu. Yüzüme eğilip tekrar alınımı kontrol etti.

Ani bir temas olmuştu, böyle bir şey beklemiyordum. Ellerinden yayılan sıcaklığı ve temasını daha derinden hissedebilmek için gözlerimi kapattım.

"Gece," diye fısıldadı.

"Efendim?"

Derin bir nefes aldı. "Eve geldik. Ben Semih'i alıp eve geleyim, sen de mutfağa geç. Bize harika bir yemek yaptırım."

"Sebze mi?" Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutmuştum.

"Evet," dedi.

Bütün keyfim kaçmıştı. Bu adamın sebze takıntısı ne zaman bitecekti? Bazen et ve tavuk da yiyordu fakat ağırlıklı olarak sebze tüketmesi bana çok saçma geliyordu. İnsan hiç mi bol salçalı makarna yemezdi? En kısa zamanda ona makarna yapacaktım.

Büyükelçi'nin zevksiz damak tadını düzeltme görevini ben üst lenmişim.

Dış kapıyı açmaya çalıştım ancak bir türlü açamıyorum. Anahtar mı sıkışmıştı yoksa ben mi beceremiyordum? O sırada Serter, Semih'le birlikte yanıma gelmişti. Semih'in ellerini sıkıca tutuyordu. "Bu akşam Berrak şehir dışında olacak; ben de Semih'i bize getirdim. Birlikte oyun oynarız, değil mi ablası?" Semih'e bakarken gözlerinin içi gülüyordu.

"Olur, tabii," dedim sevecen bir ses tonuyla.

Kapı açılmıyordu. Lanet kapı!

"Gerçi ablası daha kapı açamıyor ama olsun." Elimdeki anahtarı alıp tek seferde kapıyı açtı. "Acaba *kapı nasıl açılır* kursuna da mı yazdırsak seni?"

"Öyle bir kurs mu var?" diye sordum.

Kapı açıldığında Semih, Çam'a doğru koştu. Çam nihayet uyanmış, oyuna hazır hâldeydi.

"Köpüş!" diye bağırdı Semih.

"Yoksa bile oldururuz." Serter belimi sıkarak dudaklarını bir anda boynuma bastırdı.

Bu ani bir hareketti. Sanki midemde kelebekler uçuşmuştu. Duygularımın beni bu şekilde ele geçirmesi ruhumu korkutuyordu. Semih'in yanında samimi görünmek için boynumu öpmüştü ama kalbimdeki heyecanı bilseydi muhtemelen böyle öpmezdi. *Evet, evet, böyle öpmezdi; öpmemeliydi.*

Merdivenden çıkarken elimi tekrar elinin içine hapsetti. Kapının kolunu çevirip açtığında elimi bırakmak zorunda kalan Serter'i takip ettiğimde Naz ve Barış konusunu açıp açmamak arasında kararsız kalmıştım.

Giyinme dolabının karşısına geçti. Sürgülü kapağı açtığında içinden krem rengi bir kazak çıkardı. "Trafikte daha dikkatli ol, olur mu?" Üzerindeki gömleğin düğmesini açar açmaz arkama döndüm. "Trafikte çeşit çeşit insan var. Kimin ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilemezsin. Araba kullanırken gözlerin sadece yolda olsun." "Tamam."

“Sağdaki gaz, soldaki fren.” “Tamam, Serter,” dedim.

“Kırmızı olunca duruyorsun, yeşilde geçiyorsun. Yaya geçidinde geçmiyorsun. Levhalara da dikkat et,” diye devam etti.

“Anladım.” *Sus artık, Serter* dememek için kendimi zor tutuyordum.

“Beceriksiz,” dediğinde cevap vermek için ağzım kocaman açıldı. “Hiç öyle bakma, neyse.”

Gömleğini eline aldığından yanımdan geçerek yatağın başlığına astı. Diğer elinde tuttuğu kazağı üzerine geçirirken bir kez daha arkama döndüm. Kadrajıma giren Serter’in kaslarına bakmak istemiyordum, daha doğrusu bakıp garip garip düşüncelere girmek istemiyordum. Bu yüzden arkamı dönmüştüm.

“Gece?”

“Sana bir şey söylemem gerekiyor,” diyerek tekrar ona baktım. Neyse ki kazağını giymişti. “Seninle bir konuşma yapmıştık, hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Ne konuşması? Biraz detaylandırır mısın?” Sesi boğuk çıkmıştı.

“Bu aramızdaki anlaşmalı evlilik meselesini kimseye bahsetmememi istemiştin ama ben arkadaşlarıma söyledim. Naz ile Barış’ın durumdan haberi var.”

Yüzünde herhangi bir ifade oluşmadı. Bomboş gözlerle baktığında gömleğini eline aldı. Yavaşça onu yatağın üzerine bıraktı. “Anlıyorum,” dedi sadece.

Anlıyor muydu? Bir cevap vermesini beklerdim. Herhangi bir şey de söyleyebilirdi. Mesela ben olsam neden bunu yaptığını sorardım.

“Barış...” Nefesimi dışarıya verdim. “En yakın dostum, sırdaşım. Ondan bir şey saklayamazdım zaten. Naz ise bir şekilde öğrendi işte. Onlara yalan söylersem daha büyük sıkıntı yaşayacağımızı düşündüm.”

“Problem değil, senin arkadaşların sonuçta,” dedi kısık bir sesle.

“Öyle işte.”

“Anlıyorum,” dedi bir kez daha.

“Aşığıya inelim istersen?”

“Olur,” dedi ve benden önce aşığıya indi.

Yemek yiyorduk.

Daha doğrusu, Serter önündeki tabağı dokunmuyordu. Ben ise bir şeyler yemeye çalışıyordum. Çam yanımdaki sandalyede oturmuştu; Semih de tabağındaki eti Çam’a uzatıyordu. Garip bir görüntünün içindeydik. Sanki aile olmuştuk.

Yemekler lezzetliydi, sadece sebze hazırlanmamıştı. Biber dolması, et ve tabii ki brokoli vardı. Göz ucuyla Serter’e baktım. Yanımda kaskatı bir vaziyette oturuyor, yemeğine dokunmuyordu bile.

“Serter amca, bana da köpek alsanız olmaz mı?” Semih ağzındaki yiyeceği yutarken konuşmakta zorlanmıştı.

Serter gülümsedi. “Çam var işte, onunla istediğin kadar oynayabilirsin.”

“Evet, tabii,” dedim.

Tuzluğu almak için ellerimi ileri uzattım. Serter ise çabamı görüp yakınındaki tuzluğu bana uzattı. Ellerimiz birbirine değdiğinde göz göze geldik.

“Brokoli de yemek ister misin?” Serter’in sorusuyla burnumu kışkırttım.

“Hayır, teşekkürler. Daha gencim,” dedim.

Yüzüme eğildiğinde nefesini kulaklarımda hissettim. “Yaşlı olduğumu mu ima ediyorsun?”

Tek kaşım havaya kalktı. “Aramızdaki yaş farkını vurgulayan sendin.”

Oysa bana göre yaş farkı da yoktu.

“Artık nişanlıyız, yaş farkını umursamayacağım.”

Şakaya alıyordu, bariz belliydi. Onu güldürmek istiyordum. Gülmesi gerekiyordu. Moralinin bozuk olduğunu, gerildiğini ve huzursuz olduğunu hissetmek beni yaralıyordu. Kalbinde her zaman güneş açmalıydı. Serter Güçlü mutlu olmayı hak ediyordu.

Genelde bunu kimse için dilemezdim.

Küçük yaşta insanlara güvenmemeyi öğrendiğinizde insanlar için iyi dileklerde de bulunamıyordunuz çünkü güven duygusuyla birlikte merhamet duygusu da yok oluyordu; bu da sizi acımasız bir insana dönüştürebiliyordu.

“Karabiber var mı?” diye sordum.

Semih küçücük elleriyle karabiberi uzattığında ona şefkatle gülümsedim. Çocuklarla aram her zaman iyi olmuştu. Onların çok özel olduğunu düşünürdüm. Bir çocuk büyüdüğünde doktor da olabilir, katil de... Çocuk büyütmek zor işti; bir gün anne olursam iyi bir evlat yetiştirmek için elimden geleni yapacaktım.

İyi bir anne olacaktım.

“Daldın?”

Serter’in sorusuyla dikkatimi ona verdim. “Düşünüyordum öyle... Dolma çok güzel, yemek ister misin?” Tabağımdan bir parça dolma alıp ona uzattım ama hemen bu hareketime pişman oldum. Muhtemelen benim kaşığımdan yemeyecekti. Ani hareketim için kendime kızmıştım.

“Olur.” Uzattığım kaşığı alıp tadına baktığında yüzü gülümsüyordu. “Biraz acı olmuş, karabiberi fazla kaçırdın sanırım.”

Serter bizim için ev yemekleri hazırlatmıştı. Onun bu kadar düşünceli olması beni ürkütüyordu. Ona alışmaktan korkuyordum, bir gün her şey bittiğinde ve o gitmek zorunda kaldığında tek başıma yaşam mücadeleme devam edemezdim. Serter’e alışmayacaktım; evet, evet, alışmayacaktım.

Peki, ya ruhum?

“Acı sevmez misin?” Dudaklarımı ıslattım.

Tabağımda kalan biber dolmasından bir parça aldı. “Çok sevmem ama yerim.” Kaşığı bana uzattı.

Bana yemek yediriyordu.

O kadar büyük bir lokma uzatmıştı ki yalnızca bir kısmını ağzıma atabildim, kaşıktaki kalan kısmı da o aldı. Yavaş yavaş çiğnedi, onun bu hâli hoşuma gitmişti. Gerçek bir karı koca gibi birbirimize yemek yediriyorduk.

“Semih’e baksana, ne güzel brokoli yiyor,” dedi Serter.

Semih brokolinin hepsini parçalayarak ağzına atıyordu, iştahlı bir çocuk olduğu belliydi. O yerken onu izlemeye başladım. Sanırım, küçüken ben de böyle iştahlı bir çocuktum.

“Çok seviyor sanırım,” dedim.

Semih otuz iki diş sırtarak bize çevirdi yüzünü. “Annem hep der ki; büyüyünce Serter amcan gibi kaslarının olması için brokoli yemelisin.”

Berrak’la ilgili bir şeyler duyunca kaşlarımı çattım. Kadınla herhangi bir tartışmam olmadığı hâlde ondan hoşlanmıyordum. Elimde değildi, o kadını sevmemiştim.

Serter hemen atıldı. “Annen tam olarak doğru söylememiş aslında, brokoli yediğinde kasların olmuyor.” Kaşığını tabağın üzerine bırakıp Semih’e peçete uzattı. “Aynı zamanda bol bol protein alman lazım.”

“Ben yemek yiyorum zaten,” dedi Semih dudaklarını büzerek.

Serter yapay bir şekilde kaşlarını çattı. “Annenle konuştum, sürekli çikolata yiyormuşsun.” Sürahiden bir bardak su doldurup çocuğun önüne bıraktı. “Elbette tatlı yediğin zamanlar da olacak ama önce yemeklerini yemelisin.”

“Tamam, söz,” dedi Semih.

“Sık sık çikolata yemek zararlı ama az şekerli, katkı maddesi bulunmayan çikolatalar var. Onlardan tüketebilir,” dedim.

Serter iki elini birleştirip çenesinin altına yerleştirerek gözlerimin içine baktı. “Fıstık ezmesi de yiyebilir, değil mi?”

“Onunla ne alakası var?”

“Sen seviyorsun diye dedim.” Sesi gür çıkmıştı.

Benim fıstık ezmesi sevdiğimi nereden biliyordu ki? Bunu düşünmeye başladım. Ona bahsettiğimi hatırlamıyordum. Sonra hatırladım: Bir keresinde, odamdayken onun karşısında kaşık kaşık fıstık ezmesi yemiştim. Belli ki o geceyi unutmamıştı.

Tuhaftı, Serter’in her şeyi hatırlıyor olması tuhaftı.

“Evet, fıstık ezmesi de yiyebilir.” Bir bardak su doldurup içtim.

Tek kaşı havaya kalktı. “O zaman birlikte Semih’e fıstık ezmesi yapalım; ev yapımı, katkısız. Rahatlıkla tüketebilir.” “Olur, güzel olur.” Keyfim yerine gelmişti.

Semih’e eğilerek peçeteyle ağzımı sildim, ardından Serter’in gülümseyen bakışları altında bardakları lavaboya yerleştirdim. Serter ile aramızdaki gerginliğin azalması beni rahatlatmıştı.

Saçlarımı arkadan topladım ve hemen mutfak masasının üzerinde bulunan boş tabakları toparlamaya giriştim.

“Ben de yardım edeyim sana.” Serter, gömleğinin kollarını yukarıya doğru katladıktan sonra elimdeki tabakları alıp makineye yerleştirmeye başladı.

Tek kaşım havaya kalktı. “Sen yapabilir misin ki?”

Altan altan güldü. “Niye, yapamaz mıyım?” Şaşkın suratıma birkaç saniye baktıktan sonra çatalları da makineye yerleştirdi.

Semih ve Çam mutfakta oyunlarına devam ediyor, Serter ise bana yardım ediyordu. Ablama göre bir erkek mutfağa asla girmemeliydi, temizlik ve toparlama işleri kadınlara ait olmalıydı. Ne kadar saçma bir bakış açısı olduğunu şimdi daha net anlamıştım.

Masanın üzerinde kalan son tabakları da alıp makineye yerleştirdim. Tam bir takım çalışması olmuştu. Herkese ayrı bir görev düşmüştü. Çöpleri poşete, tabakları makineye, geri kalan tüm eşyaları ise dolaba yerleştirmiştım. Özellikle düzgün yerleştirmeye çalışıyordum. Serter’in düzen takıntısı vardı ve düzenini bozup onu sinirlendirmek istemiyordum.

“Şimdi ellerini yıkamaya gidiyoruz.” Semih’i kucağına alan Serter gülümsüyordu. “Annen sana ne öğretti? Yemekten önce ve yemekten sonra hemen ellerimizi yıkıyoruz.”

Semih yalandan burnunu çekti. “Ama ben temizim.” “Değilsin,” dedi.

Onlar mutfaktan çıktığında çaydanlığa su koydum. Serter’e bitki çayı yapacaktım. Aklımda harika bir tarif vardı. Hem kantaron hem melisa bitkilerini kullanacaktım. Daha önce denememiştım ama Serter’in hoşuna gideceğini düşünüyordum.

“Çam, haydi salona.” Sesim biraz yüksek çıkmıştı.

Çam hiç orali olmamıştı.

Kaşlarımı çattım. “Bak sen yine söz dinlemiyorsun, şımarık çocuğum.” Bardakları hazırlayıp tezgâhın üzerine bıraktım ve Çam’a yaklaştım. “Anneyi üzmemek yok. Salona git ve Semih’i bekle.”

Köpeğimi seviyordum. Onu iyi yetiştirmiştim ve bana düşkündü. Ne zaman üzgün olsam bunu hisseder, kucağıma yatarı. Yıllar içinde benim en iyi dostum olmuştu.

Çam nihayet kalkmayı başarıp salona doğru koştuğunda, çaydanlıktaki su da kaynamaya başlamıştı. Hızlıca içine bitkileri ekleyip demlenmesini bekledim. Kokuyu azaltmasını umarak biraz çubuk tarçın ve limon kabuğu da eklemeyi ihmal etmedim. Demlendikten sonra çayı fincanlara doldurdum.

Yavaş yavaş merdivenden yukarıya çıkmaya başladım.

Kokusu çok kötüydü, kokuyu duymamaya çalıştım.

Çalışma odasının ışığının yandığını fark edince Serter’in orada olduğunu anlamıştım. Müsait olup olmadığını bilmiyordum ama ellerim dolu olduğu için kapıyı çalamadım. Ayağımla hafif aralık olan kapıyı itirmek durumunda kalmıştım.

Serter Güçlü...

Koltuğun üzerinde oturmuş, elindeki kâğıda bir şeyler yazıyordu. Muhtemelen Semih’i odasına göndermişti.

“Sana bitki çayı yaptım, harika oldu,” dedim gülümseyerek. Hâlbuki çok kötü kokuyordu.

Gözlerini bana çevirdiğinde aramızda bir sıcaklık oluştu. Mesela şu an böyle bakıyor olması yanıltıcı, bana böyle güzel bakamazdı. Başka birisi olsaydı ümit beslerdi. Yıllar önce ümidi kalbimden sildiğim için ümitlenmiyordum ama herhangi bir kadın; bu bakışta aşk bulurdu, sevgi bulurdu, güzel bir şeyler bulurdu.

“Neden zahmet ettin?” Elindeki kalemi kenara bıraktı ve oturmam için koltuğu işaret etti ama ben ayakta kalmayı tercih ettim.

Tepsiyi küçük sehpanın üzerine bırakıp, fincanın birisini onun ellerine verdim. “Zahmet olmadı. Bu arada Semih uyudu mu?”

“Odasına gitti. Ödevleri var, sonra da tabletiyle oynayacak. Benden izin aldı.”

“Tabletten oyun oynamak çocuklar için hiç sağlıklı değil,” dedim. “Eğer vakti kalırsa Çam onunla oynamak için hazırda bekliyor.”

“Bir keresinde...” Cümleye başlar başlamaz duraksadı. Gözlerimin içine baktığında söyleyeceği şeyi merak ettim.

“Evet? Bir keresinde?” Serter’in gözlerinin içine baktım.

Fincanı dudaklarına götürdü ve bitki çayından bir yudum aldı. “Ankara’ya giderken trende bir kızla karşılaşmıştım. Gerçi sana biraz bahsetmiştim.” Kravatını çıkarıp çekmecenin içine koydu. “Biner binmez bana sorular sormaya başlamıştı. Biraz çenesi düşük bir kızdı.”

“Seni tanımadığı hâlde o kadar soru sorması ilginç. Acaba hoşlandı mı senden?” Serter’in duygusal hâlini görmeye alışık değildim, oldukça meraklanmışım.

“Hoşlandığını düşünmüyorum, ikimiz de yabancıydık.” “Peki, sonra ne oldu?” O kızdan hiç *hoşlanmamışım*.

Boğazını temizledi. “Susması için eline tablet vermiştim.” Güldü, gülerken iç çekiyordu. “Biraz komikti, yani hatırlayınca kendime kızdım. Sanırım onu küçük bulmuştum ve konuşmak istememişim.”

Acaba nasıl bir kızdı?

Derin bir nefes aldığı anda yüzüne bakmak için gözlerimi ona dıktım. Dağılmış bir kazak, parlak mavilikler, loş ışık ve etrafı saran bitki çayı kokusu... Odayı acılar değil, umut ve güzellikler dolduruyordu. Hafiflediğimi hissettim.

“Ona karşı bir şeyler hissettin mi?” Bir gaflete düşerek bu soruyu sordum.

Bu soru onu sersemletmişti. “Öyle değil.” Fincanın kenarında parmaklarını gezdirdi. “Açıkçası ona biraz üzülmişim. Çaresiz görünüyordu. Ama o benden hoşlanmış olacak ki beni öpmeye çalıştı.”

İç yanağımı ısınyordum, Serter ne zaman strese girse iç yanağını ısıırırdı ve ben de artık bunu yapmaya başlamışım.

“Peki, sen ona karşılık verdin mi?” Gözlerimin koyulaştığından emindim.

“Evet,” dedi sakince.

Pislik Serter.

Bir dakika, bana ne oluyordu? Bence sadece her kızı öpüp öpmediğini merak ediyordum. Trende tanıştığı o kızla öpüşmesini basit bir dille ifade etmesi sinirimi bozmuştu çünkü dün gece yaşanan yakınlıktan hiç bahsetmemişti. Demek ki Serter için olağan bir durumdu bu.

“Tanımadığın bir kızla öpüştün, belki bir şeyler de yaşadın ama sonrasında kızı görmediğini söylüyorsun. Nasıl yani? İnsan tanımadığı birisini öper mi? Haydi öptün, kızı niye bırakıyorsun ki?” Farkında olmadan sesimi yükseltmişim.

Bağırduğım için kızacağının düşünürken o tam tersi davranıp rahat rahat ellerini masaya koydu, yüzüme eğildi, duygular gözlerinden film şeridi gibi geçiyordu âdeta. Tam olarak tanımlayamıyordum. Bir an sertleşen bakışları kısa bir süre sonra hüznün doluyordu.

“Bir şeyler yaşadık, doğru.” Umursamaz görünüyordu.

“Belki kız hamile kaldı,” dedim.

Sırtını koltuğa yasladı. “Hayır, hamile bırakmadım onu, eminim,” dedi.

“Olsun, hamile de kalabilirdi, ayrıca sen niye tanımadığın kızla bir şeyler yaşıyorsun?” İyi ki aramızda gerçek bir şey yoktu.

“Canım istedi, oldu.” Omuz silkti.

Burnumu kırıştırdım. “Neyse.”

Çayından son yudumunu alıp fincanını masaya bıraktı.

Üstüne fazla gitmişim, hakkım değildi; belki de bundan rahatsızlık duymuştu. Hem Serter geçmişini umursamıyordu, insanları da umursamıyordu. Serter yalnızca değer verdiklerini umursuyordu. Üstüne gitmem yersizdi, hata etmişim. Sonuç olarak geçmişte yaşadığı ilişkiler beni alakadar etmezdi.

Sabte nişanımızı fazla ciddiyete almışım. “Neyse...” dedi Serter ve bir anda ciddileşti. “Şu Ömer olayını konuşalım.”

Ömer’den bahseder bahsetmez kanım çekilmişti, ondan ölesiye nefret ediyordum. Hayatımda gördüğüm en acımasız insanlardan birisiydi. Öyle ki onun Eylül ve Gürsel’den bir farkı yoktu.

“Ona ne yapacaksın?” diye bir soru yönelttim.

Sırtını duvara yasladı. “O gecenin kaydı onda olduğuna göre çok şey biliyor olmalı. Birincisi, evdeki kayda nasıl ulaştı?”

“Evde kamera vardı ama Ömer gibi birisinin eve girip kaydı alacağını düşünmüyorum, tam aksine onu hiç hatırlamıyorum bile.” Sakince cevap vermeye çalıştım.

Kaşları çatıldı. “Babanın arkadaşı değil miydi?” “Hayır.”

Öyle bir adamla babam muhatap olmazdı.

Kafasını salladığında, bir elini cebine koymuştu. “Belki de yıllar sonra kaydı Gürsel’den aldı ve sana gönderdi.” Çenesini kaldırdığında, göz göze geldik. “Bu adam neden senin peşinde? Beni bile araya koyarak ne istedi senden?”

“Onunla iş birliği yapmamı istiyor, amcamdan nefret ettiği için onu alt etmek istiyor.”

“Gece,” dedi Serter sakince.

“Efendim?”

“Beni dinle, lütfen.” Bana doğru yaklaştı ve karşımda ayakta durmak yerine oturduğum koltuğa eğilip kucığımda bulunan elimi ellerinin arasına aldı. “Bu işte akla mantığa uymayan bir şeyler var. Neden seninle ısrarla iş birliği yapmak istiyor? Üstelik gördüğüm kadarıyla amcan sana düşkün bir adam değil, dolayısıyla onu seninle de vuramaz.”

“Yani?” Gelecek olan sorudan korkuyordum.

“Başka bir iş var, böyle adamları tanırım ben. Seninle iş birliği yapmak istemesinin başka sebepleri var. Gürsel denen aşağılık adam, senden kurtulmak için gün boyu planlar yaparken bu adamın nasıl işine yarayabilirsin?” Zekice bir soruydu.

Hiç bu taraftan düşünmemiştim. Amcam gerçekten benden nefret ediyordu. Benim için *keşke ölseydi* diyen bir adamın beni sevdiğini zaten düşünmüyordum. Peki, bu adam neden başından beri benimle iş birliği yapmak istiyordu? Ben onun için harika bir yem olamazdım çünkü işine yaramazdım.

“Peki, sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Amacını öğrenmeye çalışmamız gerektiğini düşünüyorum. Madem iş birliği istiyor, onunla iş birliği yap.” “Ama Serter...” Nefesim kesilmişti.

Gülümsedi. “Bana güven, lütfen. Bir planım var, eğer ona karşı bir oyun oynarsak kaydı elinden alabiliriz.” Bana yaklaştırdığı işaret parmağı çenemin altını buldu. “Senin hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam.”

“Onunla iş birliği yapmamı istiyorsun. Ya bir planı varsa, ya beni öldürüp...”

Serter sözümü kesti, gözlerinden alev çıkıyordu. “Sana bir şey yapamaz, ben varım. Seni onun önüne de atmıyorum. Madem oyun istiyor, ona istediğini vereceğiz. Kaydı başka türlü alamayız, Gece.”

Koltuğun kenarına tutunarak ayağa kalktım. “O adam çok tehlikeli. Onunla iş birliği yapıp hayatımı tehlikeye atamam.”

“Hayatın tehlikede olmayacak, arka planda her zaman ben olacağım. Diyelim ki bir buluşma ayarladınız; ben de seninle geleceğim, uzaktan izliyor olacağım.” Titreyen ellerimi fark ederek - her ne kadar ben fark etmemiş olsam da- ellerinin arasına aldı. “Yoksa bana güvenmiyor musun?”

“Bilmiyorum.” Fısıldadım. “Sana güveniyorum ama bu çok tehlikeli.”

“Başka çaremiz yok, bu adam kafasına göre gelip evini basıyor.” Dudaklarını ıslattı. “Sana hiçbir şey olmayacak. Sana yaşattığı korkunun bedelini ona ödeteceğim, buna emin ol.” “Umarım işe yarar.” Saçlarımı arkaya attım.

Çayı içememiştim, soğumuştur. Fincanı öne iterek ayaklandım ve kapıya doğru yürüdüm. “Benim uyumam lazım, çok yorgun hissediyorum. Yemek için teşekkür ederim.”

“Güzelce uyu, dinlen.” Masadaki kalem ve kâğıtları önüne alıp çalışmaya devam etti.

Kapıyı kapattım ve uyumak için dakika saydım.

Gözlerimi kapattığımda aldığım darbelerin, çektiğim acıların ve içine düştüğüm yalnızlığın hesabını yapar dururdum. İlk darbemi

henüz yedi yaşımdayken almıştım. O zamana kadar acı nedir bilmeyen masum bir çocuktum. Elime bir silah tutuşturup ailemi öldürdüğümü söylemişlerdi. Buna nasıl inanmıştı o saf yüreğim? Annem ve babamın mezarına koşmuş, onların yanına kıvrılmıştım. Ben ailemi mi öldürmüştüm? Küçük bir çocuktum oysa... Onlara o kadar ihtiyacım varken nasıl yok edebilmişim?

Yirmi üç yaşında yine mezarlıktaydım.

Elimde karanfillerle mezarlarına bakıyordum.

Annem burada yatıyordu, babam buradaydı. İnanmak istemiyordum, mezarlarının evimin bahçesinde olduğuna inanmayacaktım.

“Huzurla uyuyun.” Mezar taşlarını öptüm, bu sefer ağlamadım. “Sizi çok seviyorum.”

Bu sabah uyanır uyanmaz mezarlığa gelmişim. Onlara duyduğum özlemle kavruluyordum. Çantamı elime aldım, spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlayıp doğruca beni bekleyen taksiye yürüdüm. Yorgundum, bitkindim ve biraz da susamıştım. Kahvaltı etmeden çıkmıştım.

“Nereye, abla?” diye sordu taksi şoförü.

Ona adresi verdiğimde nereye gideceğimi biliyordum. Rahatsız etmek istiyordum, hepsini rahatsız edip canlarını acıtmalıyım. Yarım saat içinde evime vardığımda, ücreti ödeyip taksiden indim.

Eylül ve Gürsel balkonda oturuyordu.

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. İki katil sakince oturmuş, sohbet ediyordu. O hâllerini gördükçe onlardan daha da nefret ettim.

Kapıyı çaldım.

“Günaydın...” Abartılı bir neşe ile içeri girdim. “Sana kahvaltıya geldim, ablacığım. Sevgili müstakbel kocam dışarıya çıkınca tek başıma kahvaltı etmek istemedim.”

Eylül şaşkın görünüyordu, beni beklemediği açıktı. Yavaş ama büyük bir dikkatle beni süzdü. “Amcamız burada.”

“Öyle mi? Gürselciğim de mi burada? Ne güzel, birlikte kahvaltı ederiz.” Yine abartılı bir neşeyle yanağından makas aldım. “Serter en

kısa zamanda çocuk sahibi olmak istiyor. Bu yüzden yediklerime daha fazla dikkat ediyorum.”

Sarı saçlarını tepesinde toplamış olan Eylül Yalçın bana bir çift terlik verdi. Terlikleri elinden alıp ayağıma geçirdiğimde dudaklarımdaki gülüş asla silinmemişti.

“Yakında güzel haberlerimizi alırsın, ablacığım.”

“Kocan niye seni getirmedi? Madem o kadar pervane oluyor peşinde...” Eylül çaydanlığa su doldururken gergindi.

Dudaklarımı öne büzdüm. “Acil bir işi çıktı. Yoksa asla yalnız bırakmaz beni.”

Eylül zeytin tabağını masaya koyarken tek kaşını havaya kaldırmıştı. “Senin konuşma tarzın değişmiş. Kocam aşağı, kocam yukarı...”

Omuz silktim, oldukça umursamaz görünüyordum. “Aşk beni çok değiştirdi, sevmek çok başkaymış. En son ailem tarafından sevilirken böyle hissetmişim, şimdi de sevdiğim adam...” Yorgun yorgun sırtımı yasladım sandalyeye. “Ah, çok şanslıyım.” “Belli,” dedi.

“Gürselciğim nerelerde? Ben geldim diye gitti mi yoksa?”

“*Gürsel*.” İsmi düzeltti. “Gece, bu nasıl bir üslup? Tamam, ona kızgın olmanı anlarım ama o senin amcan.”

Eylül Yalçın bazen fazla mı alık oluyordu? Gürsel denilen adam beni zorla yaşlı bir adamla yemeğe göndermişti, aynı zamanda benim ölmemi uman bir adamdı. Bazen Eylül’ü fazla ciddiye alıyordum. O bir katildi ve benim iyiliğimi düşünüyor olması imkânsızdı.

“Niye aşağıya inmiyor? Balkonda değil miydi?” dedim.

Tam o sırada telefonuma mesaj bildirimi geldi.

Serter: Neredesin?

Katil ablam ve katil amcama kahvaltıya geldim.

Eylül çayı demlemişti. Şimdi de omleti hazırlıyordu. “Kim mesaj attı?” diye sordu.

Seni alakadar etmez dememek için kendimi zor tuttum. “Sevgili nişanlım.”

“Düğün ne zaman?” diye sordu.

Merak mı ediyordu?

“Henüz tarihi belli değil, en geç birkaç hafta içinde evleniriz.” Zeytini yemekle yememek arasında kalmıştım. Eylül ortaya omleti de koyunca açlık galip geldi ve omletten bir parça alıp ağzıma attım. “Düğün istemiyorum, sade bir nikâh ile evleneceğiz.”

“Düğün neden istemiyorsun ki?”

“Halay çekmeyi bilmiyorum,” diyerek güldüm.

“Saçma.” Kötü bakışlarını sergilerken karşıma oturup yüzüme dikkatlice bakmayı da ihmal etmemişti.

Eylül bir hayvan olsaydı, muhtemelen yılan olurdu.

“Saçma mı?”

“Bir kez evleneceksin, güzel bir düğün yapmak senin hakkın. Hem Serter öyle alelade bir aileye sahip değil, soyadı var.”

“Gerek yok.”

Telefonuma tekrar baktığımda Serter’den gelen herhangi bir mesaj görememiştim. Sadece Barış bir kez aramış, Naz ise sosyal medya üzerinden görüntülü bir arama gerçekleştirmiştik. Serter’le ilgili yeni bir şey daha keşfetmiştim. Sanırım mesajlaşmayı sevmiyordu. Birkaç kez mesajlaşmıştık fakat genelde yüz yüze görüşmeyi tercih ediyordu. *Benve*.

O sırada gelen arama ekranında onun ismini görünce ani bir rahatlama gelmişti.

Ablama bakarak telefonu kulağıma götürdüm. “Alo,” dedim.

Serter Güçlü hattaydı.

“Gece?”

“Efendim, aşkım?” dedim.

Eylül tekrar tekrar yüzünü buruşturdu.

Kafamı yana salladım ve abartılı bir şekilde konuşmaya devam ettim: “Ben de seni çok özledim,” derken sesim flörtöz çıkmıştı. Ben ne ara bu kadar cilveli bir kız taklidi yapar olmuştum?

“Ben seni özlemedim ki,” dedi Serter.

“Merak etme, iyiyim, kahvaltı ediyorum. Aklın kalmasın, her şeyden yiyorum.”

“Müsait değilsin ve sanırım rol yapıyorsun. Sen ne zaman bu kadar iyi bir oyuncu oldun? Seni öptüğüm zaman bana karşılık verdiğinde de oyunculuk yaptığını düşünmeye başlayacağım.”

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Sandalyeden kalkıp boş bir odaya girdim. “Serter,” diye fısıldadım. Sesim uyarıcı nitelikteydi.

“Birazdan seni almaya geliyorum. O evin tehlikeli olduğunu biliyorsun, daha fazla kalma.” Düşünceliydi.

Serter Güçlü her ihtimali düşünüyordu, her zaman yanımda olmaya çalışıyordu. Gerçek anlamda bana destek olan ve arkamda duran birinin olması ne kadar iyi hissettiriyordu. Eylemleri ile cümleleri çelişmeyen, güvenilir bir adamdı Serter Güçlü.

“Anlaştık.”

“Ayrıca lütfen bir daha oraya gitmeden önce haber ver.” Derin bir nefes aldı. “Şu an yoldayım, yirmi dakikaya orada olurum.”

“Bekliyorum seni.”

Telefon kapandığında, Serter’i endişelendirdiğimi fark ettim. Haber vermem gerekirdi ama evden çıkarken buraya gelmeyi planlamamıştım. Tüm öfkemi kusmak için bu eve gelmeye bir anda karar vermiştim.

Arkamı döndüğümde Gürsel’i merdivenin başında gördüm. Elindeki puroyu tütürüyordu, odanın içi leş gibi kokmuştu. Gömleği ve pantolonu kırış kırıştı, saçları dağınıktı ve sakalları da iyice uzamıştı. Puroyu tutan parmaklarının kenarı hafifçe sararmıştı, uzaktan bile görebiliyordum.

İnsanların içindeki kötülük yüzlerine yansır derler ya, Gürsel Yalçın da aynen öyle bir insandı. Kirli ruhu ve karanlık kalbi yüzüne yansımıştı. Boşa yaşayan, dünyaya faydası olmayan bir insandı.

“Günaydın, kız,” dedi imalı imalı.

Kollarımı birbirine sardım. “Mağarandan çıkmışsın.”

Gürsel hiç oralı olmayarak purosunu içmeye devam etti, ayağını bastığı basamaklar sallanıyordu. “Benimle neden dalga geçiyorsun, aşk olsun.”

Onunla kesinlikle muhatap olmayacaktım.

Mutfağa geçip sandalyenin üzerinde bulunan çantamı elime aldım. Eylül mutfak masasında pürdikkat bir şeyler yapıyordu. Ne yaptığını anlamaya çalışırken gözüm kenardaki ilaç kutusuna takıldı. Kutudan çıkardığı ilaçları çayına dökmeye çalışıyordu. İşte, bu yüzden bu insanlara asla güvenemez ve bu evde bir şey yiyip içemezdim.

Şu an bile beni *zehirlemek* istiyordu.

Ellerim yumruk oldu, hiçbir şeyi belli etmeden telefonumu çantama attım. “Serter geliyormuş, çıkmam gerekiyor.” Sesim net, bakışlarım keskin, omzum dikti.

Eylül Yalçın elindeki çay bardağını masaya koydu. “Kahvaltı etmedin. Bir şeyler ye, öyle git.”

“Yok, teşekkürler. Çıkmam lazım.” *Hepsi senin yüzünden, hepsi.*

“Peki.”

Çantamı koluma takıp dış kapıya yöneldiğimde, Gürsel denen zavallı adam çoktan ortadan kaybolmuştu.

Bu evde can güvenliğim yoktu, artık tamamen emin olmuştum. Amacım odamdaki eşyalarımın bir kısmını toplamaktı ama onu bile yapmayacaktım. Bu insanlar buradayken hiçbir şey yapamazdım. Serter’le konuşup eşyalarımı toplaması için birilerini yollatacaktım.

“Görüşürüz,” diye bağırdım.

Arka kapıdan çıktığımda bahçe dikkatimi çekti. Çam ağacının altında hafif bir çukur vardı. Bu ağacı seviyordum. Ben küçükken babam oraya bir salıncak kurmuştu. Annem beni sallardı. Hâlâ orada bir salıncak vardı, eskimiş bir iple ağaca sıkıca tutunuyordu. Salıncağa doğru yürüyüp elimi ipin gerilmiş yüzeyine dokundurdum. Yağmurdan ıslanmış; üzerinde yılların kirini, tozunu barındıran o ip bana çocukluğumun en güzel anlarından birkaçını hediye etmişti. Sadece gülümsedim.

Arka bahçeden ön tarafa doğru yürüdüm ve onun arabasını gördüm. Şoför koltuğunda oturuyordu. Kafasını kaldırıp beni gördüğünde gözlerimin içine baktı; eski bir baharı hatırlatan gözlerinde kül olmayı değil, yeniden yeşermeyi diledim. Yeşerirken yapraklarım onun üzerine dökülmeliydi.

Kapıyı açıp oturduğumda elindeki kahveyi bana uzattı. “Seversin, sıcak sıcak iç.”

“Beni şımartıyorsun, Büyükelçi.” Kahveyi dudaklarıma götürdüm, şu an en çok ihtiyacım olan şeydi.

Kontağı çalıştırdı ve gülümsedi. “Alt tarafı bir kahve, Gece.” *İsmimi böyle vurgulayarak söylemeseniz, sayın Büyükelçi.*

Sırtımı koltuğa yasladım. “Beni şımartmaya fazla alıştın sen. Ben bağımlılık yarattım.”

“Senin dilin bugün fazla açılmış. Haydi, kahveni iç.” “Çok gıcıkısın.” Derin derin iç çektim.

“Hak ediyorsun...”

Gözlerimi devirdim ve kahvem i içmeye devam ettim. Serter beni iyi tanıyordu, en büyük boy almıştı. Günde beş fincan kahve içebilirdim, kahve beni mutlu ediyordu.

“Şimdi asıl konuya gelelim,” dedi Serter. Dirseğini cama dayadığında gergindi. “Konuyu hiç uzatmayacağım, Ömer’i ara ve iş birliğini kabul ettiğini söyle.”

“Ne?”

“Sen dediğimi yap, sonra ben sana planı anlatacağım.” Gözleri karardı. “Madem seni oyununa ortak etmek istiyor, o zaman ben o oyunu ateşe veririm, olur biter.” Sertti, öfkeliydi, canı sıkılmıştı.

O an anladım.

Serter Güçlü’nün yumuşak kalpli görüntüsünün altında öfkeli bir adam yatıyordu. İşin içinde sevdiği ve değer verdiği insanlar olduğunda bambaşka bir adama dönüşüyordu.

Telefonumdan Ömer’in numarasını buldum. Telefonu ilk çalışta açmıştı, benim aradığımı gayet iyi biliyordu.

“Alo,” dedi güçsüz bir ses tonuyla.

“Kısa keseceğim, seninle iş birliğini kabul ediyorum. Kayıtları vermen karşılığında istediğin şartları yerine getireceğim.”

“Biliyordum geleceğini...”

Telefonu kapattım, ardından Serter’e baktım. “Peki, şimdi ne olacak?”

“Şimdi savaş olacak,” dedi Serter tehlikeli bir ses tonuyla.

Savaş başlamıştı, zırhlarımızı kuşanmıştık. Bir yanda Eylül ve Gürsel, diğeri yanda Ömer; karşılarında ise *biğ* vardık.

BÖLÜM 15

YANGIN

Aynaya baktım.

Solgun göz altlarımı anca kapatıcı ile toparlayabiliyordum. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra saçlarımı topladım. Yine sahte bir gülümseme takınıp güne başlayacaktım. Her zaman yaptığım gibi...

“Elbisenin fiyatını gördün, değil mi? Bin beş yüz dolar ne demek ya?” diye bağırdı Naz.

Naz ile görüntülü konuşuyorduk. İkimiz de makyaj yapıyorduk. Bazen çok sıkıldığımızda birbirimizi arayıp makyaj yapardık, bugün de öyle bir gündü.

“Neden o kadar pahalı? Altın tozu mu serpmişler?”

Okula gitmek için hazırlanıyordum. Son zamanlarda derslerimi boşlamıştım, artık odaklanacağıma dair kendime söz verdim. Vize haftam yaklaşıyordu ve ben daha notlarımı toparlayamamıştım.

“Bilmiyorum, zaten son zengin koca adayım da beni terk etti,” diye mırıldandı Naz.

“Hangisi?” diye sordum.

“Faruk,” dedi.

Rujumu biraz taşırmıştım, hemen düzelttim. “Neden terk etti ki?”

“Bilmiyorum,” dedi.

Odaman kapısı açıldığında yavaşça arkama baktım.

Serter Güçlü...

O kadar şık ve etkileyici görünüyordu ki... Gözlerimi ondan alamamıştım. Kravatını düzeltirken dikkatlice bana baktı.

“Yarın dersten sonra bara gidelim, seni biriyle tanıştıracayım,” dedi Naz.

Serter’in geldiğini fark etmemişti.

Hemen önüme dönüp makyajımı yapmaya devam ettim. “Bakınız,” dedim.

Serter boğazını temizledi. “Müsait misin?” diye sordu.

“Evet,” dediğimde Serter’in sesini duyan Naz’a kafamı çevirdim. “Naz, ben seni sonra ararım.”

“Ya kapatma...”

“Serter geldi,” dedim.

“Tamam, konuşuruz sonra.” Sesi isteksiz çıkmıştı.

Serter Güçlü elinde bulunan kravatu boynuna dolarken gözlerini benden hiç ama hiç ayırmamıştı. “Yarın İspanya’ya gidiyorum,” dedi boğuk bir sesle.

Oturduğum yerden kalkıp hırkamı üstümden çıkardıktan sonra onun yanına yaklaştım. Elim gevşeyen kravatını bulduğunda düzeltip şekil vermeye çalıştım.

“Ne zaman döneceksin?” diye sordum.

Kravatını tutan elimin üzerine ellerini bastırduğunda aniden tüm vücuduma bir sıcaklık yayıldı, bu sıcaklığın etkisi belki de güneşten daha büyük, daha yakıcıydı; bilemiyordum. Sıcaklığa teslim olamazdım, biliyordum ki soluma aldığım *acılar* göğsümde daha büyük depremler yaratırdı.

Ellerimi yavaş yavaş okşadı. “İki üç günden fazla kalmam. İstersen nikâhı bugünden halledebiliriz.”

Tek kaşım havaya kalktı. “Bugün mü?”

“Ne zaman evlenmek istersin?” Bir adım atarak ellerimi serbest bıraktı, ardından başparmağını yerleştirip çenemin alt kısmını okşadı.

“Bilmem.” Boğazım kurumuştı.

“Bugün evlenelim.” Başparmağı bu sefer dudağımın kenarını bulduğunda yüzüme doğru eğildi. “Hem daha iyi olur, değil mi?” “Olur,” dedim.

Yüzünde garip bir gülümseme oluşurken imalı imalı bakmayı da ihmal etmemişti. “Ben yokken ne yapacaksın? Planın var mı?” Sırtım duvarı bulduğunda henüz gözlerini benden çekmemişti.

Oldukça yakın duruyorduk. Ona dokunmayı, onun da bana dokunmasını istiyordum. Geçen sefer de ilk adımı ben atmıştım, yine aynı şeyi yapmayacaktım.

“Hayır, planım yok.” Bir an için Naz’la bara gideceğimizi unuttuğum.

“Güzel. Bence de evde kal, derslerine çalışıp ödevlerini yaparsın. Alt katta sinema odam var, film izlersin.” Ellerini geri çektiğinde benden uzaklaşacağını düşünürken o tam tersi davranıp eliyle bacağını okşadı. “Değil mi?”

Bu adam çok fenaydı.

“Tek başıma film izlemeyi sevmiyorum,” dedim.

Güldü. “O zaman ben döndüğümde birlikte izleriz.” Oyun oynuyordu benimle, bunu başarmadığını da söyleyemezdim. *Çok iyi başarıyordu.*

Bacağını okşamaya başladı.

“Tamam, birlikte izleriz.” Yine itaat etmişim. Hani benim gururum? “Neden bacağını okşuyorsun?” Bir anda sormuştum.

Bacağını okşarken arzu dolu gözlerini hiçbir şekilde benden ayırmıyordu, tam aksine tüm vücudumu süzüyordu. Düşmemeliydim, düşmemeliydim.

“Bence bu kadar yakın olmayalım, yoksa sonu iyi bitmeyecek,” diye mırıldandım. En azından açık sözlü davranıyordum.

“Kendine hâkim olamamaktan mı korkuyorsun?” Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında nefesini hissettim. “Ben de aynı şeyden korkuyorum. Seni üzebilirim, incitebilirim, *sert* davranabilirim,” dedi.

Nefesim daraldı, üzerinde durduğum zemin kayıyordu sanki. “Sen beni incitecek bir şey yapmazsın,” dedim.

Bana anlamlı bir şekilde uzun uzun baktı ve sonra yanağımdan öptü.

“Seni asla incitmem.” Dudaklarını geri çekti. “Seninle konuşurken doğru kelimeleri bulmaya gayret ediyorum çünkü seni incitmekten korkuyorum. Bu yüzden...” Duraksadı. “Bu yüzden?”

“Gece, farkındaysan sana karşı çok hassas davranmaya gayret ediyorum. Başka birisi olsa aramızdaki bu evlilik konusunu başka yerlere çekebilirdi.” İç çekti. “Sen öylesine bir insan değilsin benim için, keza ben de senin için öylesine bir adam olmak istemiyorum.”

“Biliyorum.”

Serter’in düşüncelerini açık açık paylaşıyor olması beni çok memnun etmişti.

“Seninle öylesine bir şeyler yaşayalım istemiyorum, bir anlamı olmalı.”

“Nasıl bir anlam mesela?”

“Mesela evleniyoruz, karım olacaksın. Nasıl yan yana durabileceğiz sence? Ateşle barut misali...” Ben de korkuyordum.

“Korkmana gerek yok, gerçekten korkmana gerek yok. Bazı şeyler olur ve bunlara engel olamayız. Hayat her şeyi planlayarak gerçekleştirmek için oldukça kısa. Bazı olaylar kendiliğinden gelişir,” dedim.

“Ben İspanya’dan döndükten sonra bunu daha detaylı konuşalım, olur mu?” Maviliklerini uzaklaştırarak kravatını düzeltti. “Birbirimize açık olalım istiyorum, Gece.”

“Peki.”

Kol düğmelerini takarken konuşmaya devam etti: “Nikâhı bugün yapalım, akşam olmadan İspanya’ya gitmem lazım.” Her hareketini izliyordum.

Onu bu kadar derin incelememem gerekiyordu. “Anlaştık.”

“Sonra şu Ömer için planlarımdan bahsedeceğim. Aklımda birkaç bir şey var, onları da seninle konuşur öyle hallederiz.” Derin bir nefes aldı ve bana şefkatle baktı. “Senin güvenliğin ve mutluluğun için her türlü önlemi alacağım.”

“Yanımda olduğun için teşekkür ederim,” dedim.

Üzerime baktı, sadece kısa bir bakıştı. “Kıyafetini değiştirecek misin? Yani en azından beyaz bir elbise giymeyi düşünüyor musun?”

“Hayır, böyle iyi, zaten sade bir nikâh olacak.”

Her genç kız gelinlik giymeyi hayal ederdi. Ben artık hayal etmiyordum, *hayal* denilen kavram benim için yıllar önce yok olmuştu. Gelinlik planlayacak kadar tasasız yaşadığım, güllük gülistanlık bir dünyanın içinde değildim.

“Sana gelinlik yakışır.” Derin düşüncelere daldı, belki de beni gelinlikle hayal ediyordu. “İstersen döndüğümde sade bir düğün yapalım. Sadece yakın çevremizi çağırırız.”

“Serter, lütfen.”

Kafasını kaldırıp yine o can alıcı gözleriyle bana baktı. “Sadece seçenek sundum sana, kabul edip etmemek sana kalmış.” Ayağa kalktı

ve karşımda durdu. “Ya da nikâhımızı yapar, birkaç ay içinde güzel bir düğün yaparız.” Yana düşmüş olan ellerimi avuçladığında sıcacık bakışlarına teslim oldum. “Düğünü yaza yapacağımızı söyleriz, olur mu?”

“Mantıklı, tamam. Nikâh yapar, düğünü de yaza yapacağımızı söyleriz.”

“Olur, çok iyi olur.” Gülümsedi.

Parmaklarımı sıkmaya başladığında, yüzüne doğru eğildim ve dudaklarımı pürüzsüz tenine -yanağına- bastırdım. Orayı uzun uzun öptüm.

Serter yine belimi sardı ve bir kez daha içim kıpır kıpır oldu. O bana her dokunduğunda ruhumda çiçek bahçeleri açıyordu âdetâ.

Serter kapıya yöneldi. “Aşağıda seni bekliyorum,” dedi.

“Gelirim birazdan,” dedim.

Serter gittikten sonra gardırobuma göz atmaya karar verdim. Serter o kadar şık bir takım giymişken benim de özenli olmam gerekirdi. Biraz aradıktan sonra krem rengi, şık bir elbise buldum. Serter o kadar düşünceli bir adamdı ki bana yepyeni bir gardırop düzmüştü. Elbiseler, pantolonlar, çantalar, etekler... Her şey düşünülmüştü. Bu denli iyi olması yasaklanmalıydı. Kalbim kırılacak diye korkuyordum.

Elbiseyi giydim, makyajımı tazeledim ve aşağı indim.

“Ben hazırım.”

Bana döndüğünde kıyafetime baktı ve dudaklarında bir gülümseme oluştu. “Çok güzel görünüyorsun,” dedi.

Heyecanlanmıştı.

Dudaklarımı ısırdığımda elbisemi işaret ettim. “Beyaz elbise yoktu, ben de krem rengi bir elbise seçtim. Umarım beğenmişsinizdir,” dedim.

“En sevdiğin renk ne?” Kolunu uzattı.

Narin, ince parmaklarımı koluna doladım. “Mavi.” *Artık mavi.*

Arabaya geçtiğimizde Serter Güçlü şoför koltuğuna oturdu. Gülümsemeye devam ediyordu, gülüşünü saatlerce izlemek isterdim. *Korkmadan, ürkmeden, utanmadan.*

“Nikâh şahitleri olarak Pusat ve Berrak’ı ayarladım.” Serter oldukça heyecanlı görünüyordu.

Tek kaşım havaya kalktı. “En sevdiğim insanlar bir arada, harika.”

“Berrak’ı çok sevdiğini biliyorum. O yüzden *nikâh şahidimiz o olmalı*, diye düşündüm,” dedi alaylı bir şekilde.

Berrak’ı elbette sevmiyordum.

Hem onu nasıl sevebilirdim ki? Birincisi, tanıştığımız andan beri bana garip davranıyordu; ikincisi, Serter’den hoşlandığını düşünüyordum.

Yüzümü buruşturdum. “O benim mi yoksa senin mi şahidin olacak?” diye bir soru yönelttim, gayet makul bir soruydu.

“Benim.” Cevabı netti.

Sessizce yolun bitmesini bekledim. Bu sırada aklımda rüzgârlar esiyordu. Kafamı ona çevirdiğimde arabayı çoktan durdurmuştu. Geldiğimizi fark etmemiştim bile. Ellerim terliyordu, heyecanlıydım. Sanırım buna hazır değildim fakat hazır olmak zorundaydım. Evleniyordum. *Evleniyorduk*.

“Hazır mısınız?” Arabadan indiğinde benim kapımı da açmayı ihmal etmemişti. “Birazdan karım olacaksınız.” “Her şey çok hızlı oldu,” dedim.

“Bir tanıdığı araya soktum, yoksa normal şartlarda asla bu kadar hızlı ilerlemez.”

Serter Güçlü mutluydu, bunu net olarak görebiliyordum. Onunla ilgili bir şey daha keşfetmiştim. Onu geren ya da sinirlendiren bir olay olduğunda aksi bir adama dönüşüyor ve bu durum saatlerce sürüyordu. Keyfi yerinde olduğunda ise oldukça neşeli ve eğlenceli bir insandı.

Nikâh dairesine girdiğimizde kapıda Berrak’ı gördüm. Onu görür görmez kanım çekilmişti.

“Serter!” Berrak neşeli bir ses tonuyla el sallıyordu. Topuklu ayakkabılarıyla hızlı hızlı yanımıza yaklaştı.

Üzerinde *beyaz* bir elbise vardı.

Bembeyaz giyinmişti.

Beyaz mı?

“Nerede kaldınız? Biz geleli çok oldu.” Gülümsüyordu. Bana hiç bakmamıştı bile. “Bu arada takım elbise sana çok yakışmış, zaten siyahı sana her zaman yakıştırmışımıdır.”

Pusat araya girerek elini uzattı. “Hoş geldiniz. Merhaba, yenge,” dedi.

Uzattığı elini sıkıştırdımda Serter’in gözleri ellerimizi buldu, birkaç saniyelik bakıştan sonra dikkatini Berrak’a verdi. “Beyaz giymişsin, Berrak.” Serter’in kaşları çatılmıştı.

Bu, Serter’in de dikkatini çekmiş olmalıydı. Düğünlerde gelinlerin beyaz giyinmesi gerekirdi fakat Berrak Hanım bu görevi kendi üstlenmeyi tercih etmişti. Öfkelenmemek elde değildi.

“Evet, yakışmamış mı?”

Serter bir adım geri çekildi ve belimi daha güçlü bir şekilde sardı. “Hoş durmamış ama sen bilirsin.” Açık sözlüydü.

Pusat kıkırdadı. “Bir duvağın eksik, Berrak.”

Berrak gülümsemeye devam ederken kasıntı görünmemek için üstün çaba sarf ediyordu. “Aşk olsun size.” Aşk mı olsun?

Bilerek mi böyle davranıyordu? Aramızdaki ilişkinin sahte olduğunu bilmiyordu. Buna rağmen bu kadar laubali olmasının sebebi ne olabilirdi? Arkadaşlıklarının geçmişe dayanıyor olması bile bu durumdan rahatsız olmamı engelleyemezdi.

“İçeriye geçelim mi?” Serter’in sesi biraz sert çıkmıştı.

İçeriye doğru yürürken Berrak’ın bilerek Serter ile aynı hizada yürüyor olması dikkatimden kaçmamıştı. Basit hareketlerini görmezden gelerek yalnızca önüme baktım. Asansörün olduğu tarafa geçtiğimizde, Serter belimi bırakıp sol tarafıma geçti ve beni, Berrak ile ortasında aldı.

Serter elimi tuttuğunda Pusat asansör düğmesine basmıştı.

“Heyecanlı mısın?” Kulağıma fısıldadı.

“Biraz,” dedim.

Berrak’ın gözlerini üzerimde hissediyordum.

“Kasma kendini, her şey çok güzel olacak.” Elimini dudaklarına götürüp içten bir şekilde öptü. Hem de Berrak’ın gözünün önünde. “Birazdan karım olacaksın,” dedi. Bilerek rol yapıyordu. Evliliğin gerçek olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Pusat burnunu çekti. “Evde kaldın, Berrak.” Sessizce söylemişti ama ben duymuştum.

Asansörün kapısının açılmasıyla heyecanım iyice arttı. Ellerimiz kenetlenmiş bir şekilde uzun bir koridoru yürüdük. Koridorun ıssızlığından biraz ürkmüştüm. Kapıyı açtığımızda bizi kocaman bir salon karşıladı.

“Gel bakayım.” Masaya ilerledik, Serter sandalyemi çekti. “Nikâh memuru ne zaman gelecek? Bir şey söyledi mi, Pusat?”

Pusat kafasını yana salladı. “Gelir birazdan.”

Derin derin nefes aldım, ardından sandalyeye oturdum. “Çok heyecanlıyım, resmen evleniyoruz.”

Serter çenemin altından tutarak kafamı kaldırdı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. Saçlarımı öperken *kokluyordu*, bu beni gülümsetmişti. Öpücüğünün etkisiyle sarhoş olmuştum. “Çok güzel kokuyorsun.” Rol yapmaya devam ediyordu.

Berrak lafa atladı, karışmasa olmazdı tabii. “Bu acele neydi ki? Düşün yapsaydınız keşke.” Sanki fikrini önemsiyorduk.

“Sizin gibi çifte kumruları gördükçe evlilik fikrine ısınıyorum.” Pusat alttan alttan sırıttı. “Neyse, daha vaktim var benim.”

Serter kasıldı. “Pusat, gidip şu adamı bul. İki saat onu bekleyemeyiz. Niye bu kadar yavaşlar?” Öfkelendiğini görünce ben de gerildim.

Tam o sırada salonun kapısı açıldı ve nikâh memuru girdi.

Serter iç çekti. “Sonunda.”

Şimdi nikâhımız kıyılacaktı. Artık biraz rahatlamam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve Serter’in nikâh memurunun yanına gitmesini izledim. Tam o sırada Berrak’la göz göze geldik. Kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

“Haydi bakalım.” Pusat nikâh şahitlerinin oturduğu sandalyeye oturdu; Berrak da istemsiz bir şekilde onun yanına geçti.

“Gelin sizsiniz, değil mi?” Nikâh memuru beni işaret ettiğinde kafamı salladım.

Serter yanıma geçti. “Heyecanlanma.” Ellerimi daha da sıkı tuttu.

Neden böyle yapıyordu? O hiç mi heyecanlanmıyordu? Yanaklarım al al olmuştu, ilk kez birisiyle evleniyordum ve bu

duyguyu tarif etmek imkânsızdı. Sanki bir rüyanın içindeydim. Öyle tarifi imkânsız, öyle güzel ve öyle can alıcı...

“Başlayalım,” dedi nikâh memuru. “Öncelikle hoş geldiniz.” Sonra duraksayıp bana baktı. “Gelinimiz biraz heyecanlı görünüyor, çok normal tabii.”

Gülümsedim. “Fazlasıyla heyecanlıyım.” Serter parmaklarımı daha da sıkı.

“Serter Bey ve Gece Hanım, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Beşiktaş Evlenme Dairesine evlenmek üzere başvurduğunuz ve yaptığımız incelemede evlenmenizde bir sakınca görülmedi. Şimdi, burada şahitlerinizin huzurunda bu arzunuzu sözlü olarak beyan etmenizi istiyorum.”

“Sayın Serter Güçlü, kendi özgür iradenizle hiç kimsenin etkisi altında kalmadan, sayın Gece Yalçın’ı hastalıkta sağlıkta, bir ömür boyu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?”

Berrak’ın kasıldığını hissettim. Bir sessizlik oldu.

Pusat araya girdi: “Son pişmanlık neye yarar, her şeyin bir bedeli var, buraya kadar...”

Serter güldü. “Evet, kabul ediyorum.” Tek bir an bile tereddüt etmemişti. “Gece Yalçın’ı *ömür boyu* eş olarak kabul ediyorum.” Ellerim titredi.

Ellerim onun ellerinin arasındayken titredi.

Her duyguyu tatmıştım; acıyı, kederi, üzüntüyü, şefkati ama Serter Güçlü, beni hayatımda yaşamadığım duygularla tanıştırmıştı. Ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum, adını koyacak kadar güçlü değildim. Tek bildiğim sınırlarını bilmediğim, uçsuz bucaksız bir denizde tek başımaydım. Bu hem korkutucu hem de eşsiz bir duyguydu.

“Sayın Gece Yalçın, Serter Güçlü’yü eş olarak kabul ediyor musunuz?”

Evleniyordum, evleniyorduk.

Yavaşça kafamı Serter’e çevirdim, göz göze geldik. Pürdikkat beni izliyordu. Yüzümde kararsızlık olmamasına rağmen reddedeceğimi düşünür gibi bir hâlî vardı.

Nikâh memuru cevabımı beklerken herkes bana bakıyordu, birisi daha da dikkatli bakıyordu. Serter hâlâ gözlerini çekmemişti. Boştaki

elim elinin arasındaydı, elini çektiğinde neden bu kadar uzun süre düşündüğümü sorguladım.

Serter'in gözlerinin içine baktım. "Evet," dedim kuru bir ses tonuyla.

Pusat kakhaha attı. "Serter yol yakinken vazgeçebilirsin, daha gecelere akacaktık." Şakayla karışık konuşuyordu.

Berrak ise sessizliğini korudu. Gördüğü sahneyi yalnızca büyük bir dikkatle izliyordu. Her şeyi hafızasına kazıyordu.

Serter bıraktığı elimi tekrar tuttu.

"Sizler bu güzel güne şahitlik ediyor musunuz?" Pusat hemen atıldı. "Evet, şahitlik ediyorum, ne yazık ki bir dostumu daha kaybettim."

Bir dostumu daha mı?

Berrak istemsiz bir şekilde, "Evet," diye mırıldandı.

"Ben de Beşiktaş Belediyesinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ile ilan ediyorum. Ömür boyu mutluluklar."

Titreten elimle önümdeki deftere imza attığımda elimi henüz bırakmayan Serter Güçlü ile beraber ayağa kalktım. Beni öpecek miydi? Herkesin içinde bu yalan evliliği gerçek gibi gösterebilecek miydik? Oysa ben *evet* derken gerçekten *evet* demiştim.

Elleriyle yanağımı tuttu, tüm parmakları yanağımı sarmıştı.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında sol elimi omzuna koydum. Dudakları alnımı buldu, yavaşça öptü. "İyi ki karım oldun, *iyi ki*." Bunlar belki tiyatroydu, belki kendi düşünceleri değildi fakat her şeye rağmen çok güzeldi.

Yalan da olsa güzeldi... Bilirsiniz, bazen yalanlar gerçeklerden daha güzel olurdu.

"İyi ki." Fısıldadım tenine doğru.

Dudaklarını çekip utangaç bir tavırla elini ensesine götürdü.

"Ayağına bas, Gece. Ayağına bas!" diye bağırdı Pusat.

"Kıyamam ki ona," dedim sanki gerçekten de Serter Güçlü'ye âşıkmişim gibi.

Nikâh memuru bana cüzdanı uzattığında yavaşça elime aldım. İşte bitmişti, tüm rüyalarım gerçek olmuştu. Şimdi yanımda evlendiğim adam vardı, kalbimde ise gökyüzüne uçuramadığım balonlarım.

“Tebrikler,” dedi nikâh memuru ve ikimizle de tokalaşıp salondan ayrıldı.

Pusat koşarak Serter’e sarıldı. “Lan, son kalem de yıkıldı. Önce Altan, sonra sen...” Elini kafasına götürdü. “Vah vah,” dedi.

Altan kimdi?

“Tebrikler,” dedi Berrak ama sesinde zerre kadar samimiyet yoktu.

Bu kadar basitti, evlenmiştik. Artık Serter Güçlü’nün karısıydım. İşte, şimdi her şey yeniden başlıyordu. Artık bu savaşta yalnız değildim. Serter’in eşi olarak onların karşısında olacaktım. Soyadım Yalçın değildi. Güçlü soyadını taşıyarak savaşıacaktım Eylül ve Gürsel ile.

Uyumaya çalışıyordum.

Belki de yağmuru dinlemeliydim, bilemiyordum. Gözlerime vuran uykuya rağmen zihnimdeki düşünceler uyumama izin vermiyordu. Vücudum uykuya direniyordu.

Dün nikâh dairesinden çıktıktan sonra Serter havaalanına gitmiş, beni de eve bıraktırmıştı. Bu sabah önce okula gidip derslere girmiş, ardından da kafeye geçip işlerimi halletmiştim.

Yataktan kalktım. Evde giyebileceğim eşofmanım kalmamıştı, hepsi kirliydi. Temiz kıyafet bulmam lazımdı.

Serter’in odasına doğru ilerlediğimde elimdeki telefon çaldı.

Naz arıyordu.

Odanın kapısını açarken telefona cevap verdim. “Efendim, Naz?”

Odaya girer girmez Serter Güçlü’nün kokusu burnuma doldu. Tarifi zor olan bu kokuyu saatlerce soluyabilirdim. Serter’i ilk gördüğüm gün de böyle bir koku almıştım. Eşsizdi, sadece ona ait...

“Neredesin sen, kızım?”

Serter’in gardırobunun kapağını açtığımda jilet gibi katlanmış kıyafetlerle karşılaştım.

Düzen takıntısını buraya da yansıtmıştı elbette.

“Evdeyim.”

Naz ve Barış evlendiğini bilmiyordu. Muhtemelen duydukları anda şoke olacaklardı. Özellikle Barış’ın büyük bir tepki vereceğini

düşünüyordum. O, bu evliliği asla istemiyordu. Serter'i tanımadığı için de ona karşı mesafeliydi. Oysa çok yanılıyordu.

“Okulda ne yaptınız? Hoca ödev verdi mi?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. “Evet, ben sana mail olarak atacağım.” Kıyafetlerin düzenini bozmadan eşofman aramaya giriştim. “Bayağı detaylı bir ödev. Ben de birazdan başlamayı planlıyorum.”

Gri bir eşofman çıkardım. Serter kızar mıydı acaba? Sonuçta kıyafetini izinsiz alıyordum.

“Bıktım valla. Lise öğrencisi gibi sürekli ödevlerle uğraşıyorum.”

Güldüm. Naz, her ödev geldiğinde böyle tepkiler verirdi.

Diğer çekmeceyi açtığımda kravatlarını gördüm. Hepsı özel dikim olmalıydı, üzerlerinde SG baş harfleri işlenmişti. İçlerinden bir tanesi dikkatimi çekti, bir yerden tanıdık geliyordu. Kravatı incelemek için elime aldım. “Sana söylemem gereken bir şey var,” dedim Naz’a.

“Ne oldu? Yoksa Elon Musk bana mı talip oldu?”

Kravatı yerine yerleştirdim ve diğer dolaptan bulduğum *sweatshirt* üstüme geçirdim. Biraz boldu ama gayet güzel olmuştu.

“Evet hatta Brad Pitt de taliplerden biri.” Boğazımı temizledim. Bence tek seferde söylemekte fayda vardı, hem en fazla ne olabilirdi ki? “Ben evlendim.”

“Ne?”

“Dün evlendik. Kimseyi davet etmedik, nikâh dairesine girdik ve halledip çıktık.”

Naz’dan birkaç saniye ses gelmedi.

“Naz? Orada mısın?”

Naz cevap vermeyip telefonu yüzüme kapattı. Ona söylemeden evlendiğim için çok bozulmuştu, haklıydı ama ben bile dün nikâh olacağını bilmiyordum. Serter bana seçenek sunmuştu, ben de en yakın tarihte evlenmeyi kabul etmişim.

Tekrar aradığımda da açmadı. Daha fazla üstüne gitmeyecektim. Okulda gönlünü alırdım nasılsa.

Tam Serter’in odasından çıkmak üzereyken gözüm yastığına ilişti. Muhtemelen yastığına dokunmamı istemezdi ama bu gece onun kokusuyla uyumak istiyordum.

Yastığı kokladım, elime alıp odama götürecekken telefonum ikinci kez çaldı.

Serter arıyordu.

Yastığı burnuma götürüp tekrar eski yerine bıraktım ve telefona cevap verdim.

Görüntülü arıyordu.

Hemen aynaya baktım, saçlarımı alelacele düzelttim, üstüme çekidüzen verdim. Evet, şimdi hazırdım, alt tarafı dün evlendiğim *sabte eşim* arıyordu.

Telefonu açtığımda onu yatağın içinde görmeyi beklemiyordum. Hayır, onu çıplak bir şekilde battaniyeye sarılı görmeyi de beklemiyordum.

“Selam.” Kaslarına bakmamaya çalıştım.

“Selam.”

Koltuğun üzerine dizlerimi karnıma çekerek oturdum, ilk birkaç saniye ikimizden de ses çıkmamıştı. Beni süzüyordu, her yerime bakıyordu.

“Nasılsın bakayım?” diye sordu.

Dudaklarımı ısırđım, telefonu dümdüz tutup saçlarımı geriye attım. “İyiyim, oturuyordum ben de.”

Battaniyeyi üzerinden hafifçe itip yatakta sırtını duvara yaslayarak gözlerimin içine baktı. “Dün seni arayamadım, aslında bu sabah arayacaktım fakat müsait olamadım. Buradaki evimdeyim, sabahlayınca uyumak için yeni fırsat bulabildim.” Derin bir nefes aldı. “Aklıma sen gelince de aramak istedim.”

“Neredeyse bir gündür aramadın.” Kaşlarım hâlihazırda çatıldı.

Yorgun görünüyordu. “Yoğundum, burada çok iş birikmiş... Birkaç telefon görüşmesi ve yüz yüze yapmak zorunda olduğum toplantılar oldu.”

“Neyse.”

Boğazını temizlediğinde boştaki elini gözüne götürüp ovaladı. “Trip atma, geldiğimde gönlünü alırım, olur mu?”

Gönlümü nasıl alacaktı ki? Kafamda deli sorular vardı ve bu sorular zihnimi meşgul etmekteydi.

“Nasıl alacaksın ki?” Telefonu tutan parmaklarım yorulduğu için oturduğum koltuktan kalkıp mutfağa doğru yürüdüm.

Bir şeyler yemek istiyordum. Okulda hiçbir şey yiyememiştim, okuldan sonra ise iştahım tamamen kapanmıştı. Buzdolabının kapağını açtığımda Serter’in bakışları eşliğinde fıstık ezmesi ile bir parça tost ekmeği çıkardım.

“Bilmem, düşünürüz bir şeyler,” dedi.

“Bugün okuldaydım, üst üste derslere girdim. Yorucu bir gündü.” Telefonumu masanın üstündeki kâselere yaslayıp konuşmaya devam ettim: “Okul konusunda biraz daha odaklanmam gerekiyordu.”

“Nihayet aklına derslerin geldi.” Beni süzmeye devam etti.

Neden bu kadar anlamlı bakıyordu?

“Bana laf mı sokup duracaksın, Büyükelçi?” Kızartma makinesinde ısınmış tost ekmeklerine fıstık ezmesi sürdüm ve ağzıma attım. “Çok acıkmışım. Özür dilerim, karşında yıyorum.”

“Yemek yemedin mi?”

“Pek yiyemedim.” Koca ekmek parçasını ağzıma atarken pek kibar görünmediğim kesindi. Sebze canavarı ve bitki çayı uzmanı Serter Güçlü bana şaşkınlıkla bakıyordu.

“Güz el bir kahvaltı ve akşam yemeği her zaman iyidir. Uğraşamıyorsan dışarıdan sipariş edebilirsin.” Otoriterdi, bu yadsınamaz bir gerçekt i.

“Doğru ama sipariş etmeye bile üşeniyorum.” Üçüncü dilim ekmeğe de fıstık ezmesi sürdüm.

“Gece...”

Sözünü kestim. “Neden çıplak yatıyorsun?” Soru

bir anda ağzımdan çıkmıştı.

Kaşları çatıldı. “Hava sıcak.”

“Gi yinsene.” Kaslarına bakmak istemiyordum.

“Ut anıyor musun yoksa?” Eğleniyordu benimle.

Büyükelçi’yle aramızda geçen bu esprili diyaloglar çok hoşuma gidiyordu. Onu güldürebiliyordum, o da beni güldürebiliyordu. Bazen aramızdaki yaş farkına dem vuruyordu ama alt ı yaş hiçbir şeydi. Beni küçük görmesini istemiyordum.

“Evet, ut anıyorum,” dedim sevimli bir şekilde.

Gözleri dudaklarıma takılmıştı. “Utanma, ben senin kocanım artık.”

Sahte kocamsın, diyemedim.

“Serter, bir şey soracağım...” Kritik bir soru olduğunu düşünüyordum. “Biz evlendik ya... Benden bir şeyler bekler misin?”

Büyük bir dikkatle baktı. “Ne gibi mesela?”

“İnsanlar evlenir ve bir şeyler yaşar, sen de yaşamak isteyecek misin?” Net olmak istiyordum fakat olamıyordum.

Gülümsedi, derin bir gülümsemeydi. “Bilmem, sence seninle bir şeyler yaşamak isteyecek miyim?”

Soruma soruyla karşılık veriyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Serter ile evliliğimiz sahte olsa da aramızdaki bu çekime karşı koyabileceğimizi düşünmüyordum.

O sağlıklı bir adamdı, tutkulu bakışlarını da görmüştüm.

“Serter...” Nefesimi dışarıya verdim.

“Söyle, karıcığım.” Keyfi yerine gelmişti.

Onu gülümsetebiliyordum.

“Böyle söyleme lütfen.” Mutfaktan çıkıp salona geçtim. “Sen böyle konuştuğunda aklıma başka şeyler geliyor, hem...” Duraksadığımda hâlâ gülüyor oluşu dikkatimden kaçmamıştı. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Bir dakika, bir dakika, o üzerindeki kıyafetler benim mi?”

“Evet.”

“Dolabımı mı karıştırdın?” Yanındaki su bardağından bir yudum aldı. “Ayıp.”

“Eşofman bulamadım.” Dudaklarımı öne büzdüm.

“Ve benimkileri giymeye mi karar verdin?” Tek kaşı havaya kalkmıştı.

“Eh, biraz öyle oldu, Büyükelçi.”

“Yakışmış.”

Yakıştığını söylemişti. Bu, onun için öylesine bir cümleydi ama benim için üzerine üç şarkı dinleyebileceğim kadar derin anlamlar içeriyordu. Omuzlarım düştü ve aklımda eskilerden bir parça belirdi.

Serter'in sözcükleri de o şarkılardaki kelimeler kadar özel ve anlamlıydı.

"Teşekkür ederim." Konuşacak bir şey bulamamıştım, belki de dilim tutulmuştu. "Ben kapatsam olur mu? Biraz ders çalışacağım."

"Olur." Kolunu kaldırıp saatine baktı. "Ben de fazla uyudum, kalkıp yemeğe gideceğim." Duraksadı. "Burada hem iş konuşup hem de sohbet edebileceğimiz bir restoran var. Arkadaşlarımla oraya gideceğiz."

"Tabii... Oradaki arkadaşlarını da özlemişsindir."

Serter'in İspanya'daki arkadaşlarını merak ettiğimi fark ettim.

"Özledim." Oturduğu yataktan kalktığında gömleğini üzerine geçirmeye başladı. "Bir ara sizi tanıştıracayım. Hem *karımsın* artık, çevremi yavaş yavaş tanıman gerekiyor." *Karımsın...*

Karımsın, diyordu ama aramızdaki şey gerçek değildi. Eğer gerçek olsaydı yakınlaşmalarımız, öpüşmelerimiz hakkında konuşurduk. Serter ise sessizliği tercih etmişti. Belki o da benim gibi rol yapıyordu.

"Tanışırız." Gülümsedim.

"Ben kapatıyorum." Telefonu dik tuttu, lambanın ışığı yüzüne vuruyordu. "Görüşürüz, Gece."

"Görüşürüz, Serter," dedim.

Telefonu kapattıktan sonra yine yalnızlıkla baş başa kalmıştım. Burada daha fazla nasıl yalnız kalabilirdim, bilmiyordum. Kendi evimde yalnız kalmaktan hep çekinirdim. Her gece kafamı yastığa koyduğumda bana bir şey olur mu korkusuyla uyumaya çalışmak tam bir işkenceydi. Hâlâ bu korkudan kurtulamamıştım.

Bariş'i aramaya karar verdim.

Bu gece Bariş'in evinde kalacaktım.

Dün gece korku içinde uyumuştum, tekrar aynı şeyleri yaşayıp strese girmek istemiyordum.

"Alo," dedi Bariş.

Odamın kapısını açtığımda hafif soluklandım. "Bariş, ben yalnızım ve çok korkuyorum, beni gelip alabilir misin?" Buralarda nereden taksi bulabileceğimi de bilmiyordum.

"Neredesin?" diye sordu.

Sesi mesafeli geliyordu.

“Adresi atacağım.” Telefonu kapatıp mesaj kısmına girdim ve evin adresini yazıp Barış’a gönderdim.

Barış’ı kaybetmekten korkuyordum. Üç yıldır her zaman yanımdaydı, bu dostluğun bitmesini istemiyordum.

Serter hayatıma girmeden önce her akşam mesajlaşıp, konuşurduk.

Barış’ı beklerken pencereden dışarıyı izledim. Ağaçlık yolun ötesine baktığımda karanlık dışında başka bir şey göremiyordum. Tam o sırada aklıma birisi geldi.

İmge.

Onu uzun zamandır görmemiştim. Buluşmak için sözleşmişdik ama köprüye gidememiştim.

Kapı çaldığında adımlarımı hızlıca kapıya yönelttim. Stresliydim çünkü Barış’a anlatmam gereken çok şey vardı.

Barış motosikletine atlayıp gelmişti. Bana kaskı uzattı ve sadece, “Gel,” dedi.

Evin kapısını kilitledim, ardından elindeki kaskı alıp kafama geçirdim. Barış’ın evinde kendimi güvende hissedecektim. Bu evde yalnız kalamazdım. Ya aynı şeyler olursa? Gürsel, Eylül, Ömer... Etraf düşmanlarımla doluyken burada kalmaya cesaret edemezdim.

“Teşekkür ederim, yalnız kaldığım için uyuyamıyordum.”

Barış’ın ifadesi çok ciddiydi. “Rica ederim.”

Yol boyunca Barış başka bir şey söylemedi. Kısa bir süre sonra evlerine varmıştık.

Uzattığım kaskı elimden aldıktan sonra gözlerimin içine nihayet bakabildi. “Evlenmişsin, tebrik ederim.”

“Evet, öyle oldu.”

“Olmuş zaten.” Derin bir nefes aldı, öfkeliydi. “Açıkçası senin adına hiç mutlu değilim, seni kime teslim ettiğimi bile bilmiyorum. Evlenir evlenmez evde tek başına kaldığına göre o adam seni düşünen biri değil.”

Gözlerimi devirdim. “Yanlış düşünüyorsun. Serter önemli bir makamda görevli. Benimle sürekli ilgilenemez.”

“Gece.”

Sözünü kestim. “Barış, yeter lütfen. Bu durumdan çok sıkıldım. Ayrıca bu gerçek bir evlilik değil, biliyorsun. Aramızdaki şu soğukluk bitsin artık.” Ona sarılmak istiyordum, sarılırsam düzelirdi aramız belki.

“Ben de seni özledim.” Dayanamadı ve kollarını belime doladı.

“Affediyor musun beni?” diye sordum.

“Affedildin.”

Cebinden anahtarı çıkarıp evin kapısını açtı. Onunla aramızın bozulmasına dayanamıyordum. Barış’ın güzel bir yüreği vardı. Kolay kolay küsemezdi, küsse bile hemen barışmaya çalışırdı. Onu bu yüzden seviyordum; çok merhametli bir insandı, asla kin tutamazdı.

O sırada telefonuma bir mesaj bildirimi geldi.

Ev biraz karanlıktı, parkelere parmak ucumla basıyordum.

Serter Güçlü, yemekten bir fotoğraf göndermişti. Fotoğrafın üzerine tıkladığımda, onu bir masanın başında gülümserken gördüm. Yanında ise en az on erkekten oluşan kalabalık bir grup vardı. Hepsisi takım elbiseliydi. Serter Güçlü ellerini masanın üzerine koymuş, gülümseyerek fotoğraf çektiymişti. Aramızda iki saat bulunduğu için orada muhtemelen akşam sekiz buçuktu.

Gece: Yemekte ne var?

Barış kaskı koltuğun üzerine bırakıp koridordaki ışığı açtı. “Anneler yukarıda uyuyor, ben sana kendi odamı vereceğim, ben de kanepede yatarım.” Rahat bir şekilde söylemişti çünkü genelde de hep böyle olurdu. Ben onlara misafırlığe gittiğimde Barış’ın odasında yatarım, Barış da kanepede yatarı.

Serter Güçlü: Paella. ☺

Koltuğun üzerine bedenimi atıp ona mesaj yazdım.

Gece: Paella nedir? İlk kez duyuyorum.

Serter’in adının telefonumda Serter Güçlü olarak kalması şüphe yaratabilirdi. Telefon rehberinden Serter’in adını buldum ve düzenlemeye tıkladım. *Kocam*. Serter’i “*Kocam*” diye kaydetmişim.

Kocam: Telefonda aç olduğunu söyleyince eve yemek sipariş ettim. Geldi mi?

Gece: Yemek mi? Ben evde değilim ki. :(Barış’ın evine geldim. Çok korktum, o yüzden Barış’ı aradım.

Serter’in beni düşünmesi büyük incelikti.

Yazıyor...

Yazıyor...

Çevrim dışı.

Yazıyor...

Kaşlarım çatık hâlde mesaj gelmesini bekledim. Ne söyleyecekti?

Kocam: Anlıyorum...

O kadar büyük bir dikkatle telefona bakıyordum ki Barış'ın yanıma geldiğini fark etmedim bile. Vişne suyu getirmişti. Serter'in mesafeli mesajını defalarca okudum. Neden sinirlenmişti ki? Ondan bir şey saklamamıştım. Durumu olduğu gibi söylemiştim. Ortamı yumuşatmaya karar verdim.

Gece: Bu arada fotoğrafta çok yakışıklı çıkmışsın, bence siyah takım elbise sana çok yakışıyor. :)

Biraz yalakalık yapmak lazımdı.

Serter yazmadı, *görüldü* atıp çıktı.

Barış karşımdaki koltuğa oturduğunda telefonunu kucağına bıraktı. "Naz bana evlendiğini söyledi."

Zaten bir şey söylemese şaşardım.

"Bir tek o biliyor. Henüz Eylül ile Gürsel haberdar değil," dedim tok bir ses tonuyla.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Onlarla tek başıma savaşamam, Serter bu konuda bana yardım ediyor. Onun elini tutmaktan başka bir çarem yok." Çaresizdim.

"Birbirimizi görür görmez âşık olduk, hemen evlendik, diyeceksiniz. Sence Eylül gibi şüpheli bir insan buna inanır mı?" Barış kaşlarını yine çatı. "Bence Eylül'ün bu sessizliği hiç normal değil. Ortalığı ayağa kaldırması gerekirken hiçbir tepki vermiyor. Seni tedirgin etmek istemem ama bir planı olabilir."

Eylül her şeyden haberdar olabilir miydi?

Şüphe ile gerçek arasında büyük bir fark vardı. Gerçek somutlara dayanırken şüphe akılda kalıcı olmayan bir olguydu.

"Yani?"

“Belki de her şeyi biliyor, belki de senin cinayetini arkasında gizlenen sırdan haberdar olduğunu da biliyor... Sadece susarak zaman kazanıyor,” dedi.

Nasıl öğrenebilirdi? Ya tahmin ediyorsa? Düşüncesi dahi korkunç olan bu durum canımı sıkımsa yetmişti. Durdum ve sadece düşündüm.

Kötü bir geceden sonra uyuyup uyandığımızda her şeyin biteceğini düşünürüz ya... Ya da o beklentiyle uyumaya çalışırız. Bana göre aslında hayatın ta kendisi derin bir yanılsama idi. Ve bu yanılsamayı değiştirebilecek hiçbir şey yoktu. Dibe vuracaksa vuracaktık, tükeneceksek tükenecektik.

Düşünüyordum. Düşünceler eşliğinde beynimdeki sesleri silmek istiyordum.

Yataktan kalktım ve çantamı alıp odadan çıktım. Vakit neredeyse öğleni bulmuştu. Hemen eve gitmem gerekiyordu. Telefonumda iki cevapsız çağrı gördüm: Biri Eylül'den, diğeri de Ömer denilen tuhaf adamdandı.

Yavaşça aşağıya indiğimde Barış'ı kanepede uyurken gördüm. Kanepede mışıl mışıl uyuyan Barış'ın da benden bir farkı yoktu. Muhtemelen yorgun düşmüştü; vücudunu derin, sessiz bir uykuya teslim ederek yorgunluğunu atmaya çalışmıştı.

Parmak ucumda yürüyerek dış kapıya ulaştığımda önce hafif bir rüzgâr yüzüme çarptı.

Eylül ayı yine yapacağını yapmıştı. Başta serinliğini belli etmez, tam aksine yavaş yavaş eser; seni himayesinin altına alır, ardından sert rüzgârını bir anda ortaya çıkarırdı. Kış mevsimiyle sonbahar arasındaki köprüde kalan *eylül* her zaman sinsiydi.

Kapıyı kapattığımda beni şık bir araba karşıladı. Arabanın önünde Serter'in şoförünün beklediğini görünce afalladım.

“Günaydın,” dedim.

Şoför telefonunu arka cebine atıp bana baktı, bakarken gülümsüyordu. “*Tünaydın*, Gece Hanım.”

Boğazımı temizledim. “Sen neden buradasın?” Çantamı sol elime alıp arabanın önüne kadar geldim. Kapıyı açıp yan koltuğa oturdum

ve onun kokusuyla karşılaştım. “Serter?” Burada olduğuna inanamıyordum.

Emniyet kemerimi işaret etti. “Yeni mi uyandın?”

Kafamı salladım. “Evet. Bu arada, Barış’ın evini nereden biliyorsun?” Anlamsız ifadesine bakınca duraksadım. “Doğru, her ihtimale karşı tüm adresleri kaydetmişsindir.”

Serter sadece garip bir bakış attı, bu bakışının altında yatan anlam belliydi, daha fazla kurcalamama gerek yoktu. Her ihtimale karşı tüm adresleri öğrenmişti. Onun bu denli bilinçli olması hoşuma gidiyordu. Her şeyini belli bir plan içerisinde gerçekleştiriyordu.

“Evet,” dedi.

“Birkaç gün kalacaktın, neden erken geldin?” diye bir soru yönelttim.

Gri bir takım elbise giymiş, saçlarını hafifçe geriye taramıştı. Yeni tıraş olduğu belliydi. Peki ama onu bu kadar aceleyle İstanbul’a getiren şey neydi?

Şoförü arabayı çalıştırdı.

“Bir şeyler oldu, daha doğrusu bir haber aldım. Eve gittiğimizde öğrenirsin, zaten bu yüzden seni burada bekledim.”

Yüzüne bakamıyordum, kahretsin ki yüzüne baktığımda bana bir şeyler oluyordu. Kendime gelmeliydim. Nasıl oluyordu da beni böyle etkisi altına alabiliyordu? Korkmuyor muydum yanmaktan?

Alevlerin içinde yok olmayı göze alamazdım, yapmamalıyım. Ona bakarken dik durmalı, masmavi gözlerinin içinde boğulmamalıyım.

Aramızdaki her şey sahteydi. Bir kez daha bunu kendime hatırlattım.

Dayanamadım ve ona bakmaya devam ettim. Bu onun dikkatini çekmiş olmalıydı ki gözlerini yoldan çekip bana baktı. “Bir sorun mu var?”

“Hayır, yok.” Yüzük parmağımı avuçladım.

Yüzüğüme bakarken kasılmıştı. “Garip davranıyorsun. Hasta mısın?”

“Değilim.” Sana böyle bakmamalıyım, bakmamalıyım.

Kucağımda duran ellerime uzandığında hiç tereddüt etmeden ellerimi ellerinin arasına aldı. Parmaklarını parmaklarıma kenetledi. *Korkmadan, çekinmeden* yapıyordu. Başkası olsaydı belki de kendini geri çekerti. Serter Güçlü, soyadına yakışır şekilde davranıyordu.

“Annemle babamın beni gözden çıkardığı zamanlarda...” Duraksadı ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı. “Bir başımaydım, bir başıma hayatımı şekillendirmek için her şeye sıfırdan başlamıştım. Sonra bir gün, yaşamanın aslında ne kadar değerli olduğunu fark ettim. Tek başıma olsam da hayatın kıymetini anlamıştım. Denizin kokusunu, gökyüzünün renklerini, yıldızları...”

“Sen tek değilsin ki... Ailenle ilgili ne yaşadın, tam olarak neler yaşandı, bilmiyorum ama tek değilsin. Semih var, Pusat var, kardeşin var.” *Ben varım.*

Henüz bunu söylemeye cesaret edemezdim.

“Hayır, kimsem yok, Gece.” Derin bir nefes aldı. “Evde tek başına kalamayacak kadar sana travma yaşatmışlar ve sen gecenin bir yarısı arkadaşının evine gitmek zorunda kalmışsın. Ben kimsesizliği bu kadar sorun etmedim, gerçekten seni kafama taktığım kadar hiçbir şeyi takmadım.” Derin derin baktı bana.

Ne olur bana öyle bakma. Siğ erkekler anlamıyorsunuz ama genelde kalbi yara almış kızlar, açılan her çiçeği evi gibi görür. Lütfen bana öyle bakma, hassastır benim ruhum. Kolay incinirim. Birkaç dizelik şiire tutunup iki şarap içer, kendimden geçerim. Belki senin için basittir ama benim için bu bir yıkım. Lütfen öyle bakma, bakarsan felaketim olur bakışların.

“Ben iyiyim,” dedim.

Araba kırmızı ışıktaki durduğunda hâlâ derin bakışlarıyla bana bakıyordu.

“Arabaya biner binmez söyleyemedim sana.” Ellerimi sıktı. “Söylersem beni yanlış anlayacağımı düşündüm. Şunu bilmeni isterim ki biz evliyiz, karımsın, senin eşinim. Dolayısıyla böyle yalnız hissetmene bir daha izin vermeyeceğim. Benim tek başıma verdiğim mücadeleyi sen vermeyeceksin.”

Bu kadar iyi olma, bu kadar iyi olma. Bazen şürler kötü insanlara da yazılmıyordu. Sen iyi olursan kime yazılırdı o dizeler? Hani kelimeler duygu dolu yükler barındırırdı? İyi olma, kalbim acıyor...

“Ben normalde de Barış’ın evinde kalıyordum. Yani sebebi yalnız kalamıyor olmam...”

Sözümü kesti. “Gece, sen benim karımsın.”

“Serter.”

Kaşları çatıldı. “Sen benim karımsın. İspanya’da bir işim, bir hayatım var, evet ama artık burada da var.” *İyi olma, iyi olma.*

“Bak kendin de diyorsun, orada bir işin var. Senin aslında orada yaşıyor olman gerekiyor.”

Gideceksin, sonra ardında bir rüzgâr bırakacaksın. O rüzgâr yüzünden aylarca üşüyeceğim sen ateşler içinde yanarken. *Orada bir yerde.*

“Burada da sen varsın.” Ellerimi tutmaya devam etti.

“Peki, ne yapacağız?”

“Ne yapacağımı bilmiyorum ama kesinlikle ne yapmayacağımı biliyorum,” dediğinde bu cümleyi daha önce kendimle alakalı bir durumda kullandığımı hatırladım. Sanırım bazen farkında olmadan aynı cümleleri kuruyorduk.

Ruh eşi gibi.

“Ne yapmayacaksın?” diye yeni bir soru yönelttim.

Araba durduğunda Serter Güçlü ellerimi bıraktı. Emniyet kemerimi çıkarmamı beklemeden arabadan indi. Yine yağmur yağıyordu, en olur olmadık zamanda yağan yağmura artık küsmek üzereydim. Bugün yine yağıyordu, yağmamalıydı.

Kapıyı açıp elini uzattı ve yüzüme doğru eğildi. “Barış’ın veya herhangi bir arkadaşının evinde kalmana izin vermeyeceğim. İşte, yapmayacağım şey bu,” dedi.

Barış’ın evinde kalmam mıydı mesele?

Ellerini tuttum, ellerini tutarken yüzüne bakmamak için büyük bir savaşı verdim. Kendime bir söz vermiştim. Ama sözümü tutamayıp ona bağlanıyordum, bu çok tehlikeliydi.

“Tamam, eğer bana bir çözüm sunarsan ben de başkasının evinde kalmak zorunda kalmam.”

Elini belime attı ve kapıyı çaldı. Kapıyı mı çalıyordu? Evde kim vardı ki?

Kapı açıldı ve kapıyı kırklarının ortasında olduğunu düşündüğüm bir kadın açtı. “Hoş geldiniz, efendim,” dedi gülümseyerek.

“Cesur geldi mi?” diye sordu Serter.

“Şimdi geldiler.” Kadın gülümserken yüzünü bana çevirmişti. “Siz de hoş geldiniz. Ben yemekleri hazırladım, isterseniz direkt yemeğe geçebilirsiniz, efendim.”

Serter ne yapmıştı böyle? Hem de birkaç saat içinde...

Serter yine dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Artık evde yalnız kalmayacaksın. Hem yemek hem de ev işlerini halledecek bir yardımcı ayarladım.”

Serter ne yapıyordu? Neler yapıyordu? Korkmuyor muydu? Ona tutulmak üzereydim, neden korkmuyordu? Oysa ay güneşi görür görmez korkardı, gökyüzünde bir tek yalnız olmayı dilerdi. Ayın bile güneşe tahammül edemediği bir evrende Serter bunu ne amaçla yapıyordu?

Ona minnettardım.

Holün ortasına doğru yürüdüğümde çantamı çalışan kadına uzatmışım. “Teşekkür ederim ama ne ara ayarladın?”

“Aklımda vardı zaten. Dönmeden önce hızlandırdım. Hem Aslı güvendiğim birisi. Canın sıkıldığında seni dinler, sana destek olur.” Tekrar belime dokundu. “Seni, Cesur ile de tanıştıracam. Cesur benim İspanya’daki en yakın dostum. İstanbul’a birlikte geldik. O eve geçti, ben de seni almak için Barış’ın evine geldim.” Barış’ın

adını söylerken yüzünü buruşturmuştu.

İkisi de birbirinden hoşlanmıyordu belli ki.

Mutfığa girdiğimde Cesur denilen adamı mutfak tezgâhına eğilmiş bir şekilde gördüm. Elinde telefonu vardı, telefondaki bir şeye tüm dikkatini vermişti. Kumral bir adamdı. O da Serter gibi takım elbiseliydi. Gözleri kahverengiydi, çenesinde bir gamzesi vardı. Giyim tarzı ve görünüşü bana Serter’i anımsatmıştı. “Hoş geldiniz,” dedi Cesur.

Elimi uzattım. “Ben Gece.”

Cesur bir adım atarak elimi sıktı, ardından gülümsedi. “Merhaba, Serter senden çok bahsetti. Nihayet tanıştık.”

Serter araya girdi. “Cesur önemli bir markanın kurucusu. Şirketi İspanya’da. Annesi İspanyol, babası ise Türk. İsmi oradan geliyor.”

Cesur hafifçe gülümsedi. “Gece, sen hukuk okuyordun, değil mi? Serter bana bahsettiğinde çok tuhaf hissetmişim. Türkiye’de hukuk okumanın biraz zorlu bir süreç olduğunu düşünüyorum.”

“Biraz öyle.” Yemek masasının sandalyelerinden birine geçtiğimde Serter yanıma oturdu. “Özellikle benim okuduğum üniversite çok fazla zorluyor. Okulun ilk haftası gitmediğim için iki gün boyunca sadece ödev yaptım,” dedim.

Cesur da karşımdaki sandalyeye oturdu. “Kuzenim de hukuk okudu. Neler çektiğini tahmin edebiliyorum.”

Aslı Hanım yemekleri servis etmeye başladığı sırada tabağımı kadına uzattım. Karnıyarık, yanında pilav ve salata vardı. Serter ev yemekleri yapması konusunda tembihlemiş olmalıydı.

“Bence çalışan ve uğraşan herkes başarır. Ne kadar zor olsa da,” dedi Serter. Elimi tuttu ve bana baktı. “Öyle değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Ben de elimden geleni yapıyorum.”

“Yeterince değil.” Masadaki zeytinyağlı kuşkonmazdan birkaç tane alıp tabağıma servis yaptı.

“Serter ve disiplini... Onunla evlendiğin için sana geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum,” dedi Cesur.

Derin bir iç çektim. “Serter senden hiç bahsetmemişti, açıkçası adını hiç duymamıştım. Ben sadece bir arkadaşı olduğunu biliyordum. Yani, İspanya’dakiler dışında.”

Cesur samimi bir adama benziyordu. Yine de cümleleri seçmeden önce düşündüğüne dair bir izlenim veriyordu. Otuzlarının ortasında gibi görünüyordu.

Yavaş yavaş Serter’in hayatına çekiliyordum. *Hislerim biraz dalgalıydı.*

“Yeni evlendiniz, çok normal,” dedi Cesur.

Serter tabağındaki sebzelere dalmıştı. Brokoli ve kuşkonmazı büyük bir dikkatle yiyordu. Bense ona bakmadan duramıyordum.

Tabağıma konulan tüm yemekleri silip süpürdüm. Dünden beri doğru dürüst bir şey yememiştım, çok acıkmıştım. Masadan kalkar kalkmaz ilk işim kahve makinesinin başına gitmek oldu. Serter’e bitki çayı yapacaktım fakat arkadaşının kahve içeceğini düşünüyordum.

“Her şey çok güzeldi,” dedi Cesur.

Serter sırtını sandalyeye yaslayıp bana baktığında gözlerinin içi parlıyordu. “Ne yapıyorsun sen orada?”

“Cesur’a ve kendime kahve yapıyorum.” Makineyi çalıştırdığımda omzumun üzerinden bakışlarımı ona doğrulttum. “Sana da bitki çayı koydum.”

“Harikasın.” Cesur güldü. “Sen de benim gibi kahve bağımlısı mısın yoksa?”

“Kahveye bayılırım, herhâlde günde dört beş fincan içiyordumdur.”

Cesur gülmeye devam etti. “Biraz zararlı ama insan bağımlı olunca bırakamıyor.”

Serter saatini kontrol edip Cesur’a baktı. “Çalışma odasına geçelim mi, Cesur?” *Ben?*

“Olur, çok iyi olur,” dedi Cesur.

“Tamam, sen geç, ben Gece ile birlikte geleceğim.” Serter ile Cesur aynı anda ayağa kalktılar.

Serter yanıma geldiğinde fincanlara kahve dolduruyordum. Serter’in düşünceli bir ifadesi vardı, belki de gerilmişti. Gerginliğinin sebebini merak etmiştim. Oysa az önce iyi görünüyordu, neden bir anda böyle değişmişti?

“Cesur benim en yakın dostum, sırdaşım...” Kapaklı dolabı açıp içinden aldığı tepsiyi önüme bıraktı. “O yüzden ona bazı şeyleri anlatmak zorunda kaldım, normal şartlarda asla anlatmayacaktım.”

“Ne anlattın?” Fincanları tepsiye tek tek dizdim. “Ailemle mi ilgili?”

“O konuyu zaten bilmek zorunda çünkü birlikte hareket edeceğiz, güçlü bir istihbaratı var. Burada bizim işimize yarayacak kişilere ve bilgilere ulaşabilir. Ayrıca benim işimdeki sorunlarla da ilgileniyor. İtibarımın zedelendiğinden bahsetmiştim ama detayları bir türlü konuşamadık.”

“Nasıl bir itibar zedelenmesinden bahsediyorsun?” Bitki çayını dolduracağım büyük fincanı dolaptan çıkardım.

Elini alnına götürüp ovaladı. “Örneğin, eskiden bir iş halletmem gerektiğinde tek bir telefonum yetiyordu. Şimdi her şey çok zorlaştı çünkü devlet nezdinde itibarımı zedelediler. Bana duyulan güven azaldı.”

“Anladım...”

“Burada elim kolum bağı.” Yüzüme eğildiğinde gözlerindeki samimiyeti görebiliyordum. “Bir gün Eylül ve o Gürsel denilen adamın katil olduğunu kanıtlarıyla sunsak dahi bana inanmayabilirler çünkü ben gözlerinde... Neyse, anlayacağın Cesur’un gücüne ihtiyacımız olacak.”

“Ona ailemi anlattığın için kızmadım, sen en doğrusunu yapmışsın.” Ürkekçe Serter’e baktım ve aklıma gelen soruyu sordum. “Peki, aramızdaki ilişkinin sahte olduğunu biliyor mu?” “Biliyor,” dedi boğuk ses tonuyla.

“Anladım.”

“Mecbur söyledim, eğer onunla bir iş yapacaksam aramızda güven zedeleyici hareketlerin bulunmaması lazım.”

Serter’e kızamazdım çünkü mantıklı bir adamdı. Ben de aynı şekilde arkadaşlarıma anlatmıştım. O neden anlatıyor diye sorgulamaya hakkım yoktu.

“Güven benim için çok önemli.” Yanağıma gelen saç tutamını parmaklarının arasına aldıktan sonra kulağının ardına bıraktı. “Sana bir şey itiraf edeceğim.”

“Dinliyorum.”

“Seni gördüğüm ilk andan beri sana güvenmediğim tek bir an olmadı. Çok tuhaf, değil mi?”

Tuhaftı. Bir o kadar da güzel.

Ne söyleyeceğimi bilmediğimden değil, cümlelerimin yetersiz kalacağını düşündüğümünden yalnızca gülümsemekle yetindim. Tepsiyi eline aldı, onu yürürken izledim. Dudaklarımda güneşi kışkandıracak bir gülümseme mevcuttu.

“Çalışma odasına geçelim.” Tırabzanlara tutunarak tek eliyle tepsiyi taşıdı. “Tepsi taşımadım da demem.”

“Kocalık görevleri.”

“Kocalar sadece tepsî mi taşır, Gece Hanım?” Durdu. “Başka şeyler yapmaz mı?”

“Ne gibi?” Boynuma bir kızarıklık yayıldı.

“Biraz mahreme kaçır.” Göz kırptı.

Beni her daim utandırmayı nasıl başarıyordu, bilemiyordum. Bunun için üstün bir çaba sarf etmesine gerek yoktu, her şekilde başarıyordu.

Çalışma odasının kapısını açtığımda Cesur pencereden dışarıyı izliyordu. Heyecanlıyım, belli ki her şeyi derinlemesine konuşacaktık. Geçmişe gitmek bana iyi gelmeyecekti, bunu hissedebiliyordum. Her şeye rağmen Serter'in varlığından güç alacağımı düşünüyordum.

Cesur, Serter'i kahve taşırken gördüğünde şaşırmış olacak ki sırtımaya başladı. "Kahvemi masaya getirir misin, lütfen?"

Serter ters ters baktı. "Gel al."

Serter baş koltuğa geçtiğinde Cesur ile ben sağına ve soluna oturduk. Bitki çayının kokusunu almamaya çalışarak kahveme odaklandım.

"Şimdi direkt konuya girelim." Serter büyük elleriyle fincanı tutarken sakın değil, tam aksine gergin görünüyordu. "Cesur zaten genel hatlarıyla her şeyi biliyor, daha fazla detaylandırmaya gerek yok." Fincanı dudaklarına götürdüğünde gözleri bana çevrildi. "Yarın Etiler'de bir otel açılışı olacak. Otelin açılışına Ömer bizzat davetli olarak katılacaktı."

"Bunları nereden öğrendin?"

"Otelin sahibi benim bir tanıdığımın oğlu." Cesur'un uzatmış olduğu dosyayı eline alıp önüme bıraktı. "Davetli listesine bakabilirsin."

"Anlamadım?"

"İspanya'da Ömer'i tanıyan birkaç kişiyle kontak kurdum." Cesur derin bir nefes aldı.

"Serter, gerçekten anlamıyorum." Kafam iyice karışmış, her şey karman çorman olmuştu.

Cümleleri açıklayıcı değildi.

Sırtını koltuğa yaslamadan önce elinde duran fincanı masanın üzerine bıraktı. Mavi gözlerinin odağı ela gözlerim olmuştu. "Bir keskin nişancı ayarlandı. Amacımız canını almak değil elbette. Onu korkutacağız. Zaten kan akmasına hiçbir şekilde müsaade etmem."

"Peki, sonra?"

“Sen de benim karım olarak orada olacağın için davete birlikte gideceğiz,” dedi.

Cesur bir elini dizine koyarak hafif öne eğildi. “Ömer’i *güya* öldürecek kişi tetiğe basmadan önce sen Ömer’i uyuracak, birinin onu öldürmeye çalıştığını söyleyeceksin. Doğru söylediğin ortaya çıkınca onun hayatını kurtarmış olacaksın. Böylece Ömer’in gözünde artı puanın olacak.”

“Onun gözüne girmem çok saçma. Kaç gündür arayıp duruyor, artık rahatsız edici bir boyuta ulaştı. Ondan nefret ettiğimi de biliyor, neden gözüne gireyim?” diye sordum.

Serter dudaklarını ıslattı. “Sorun da bu... Seninle iş birliği içinde olmak istiyor ama sana güvenmiyor. Eğer seninle iş birliği yapacaksa bunun altının dolu olması lazım. Sen sadece onun gözüne gireceksin, gerisi bende.”

“Serter.” İç çektim. “Sen o gün bizi restoranda gördün. Hatta aranızda fiziksel bir arbede de yaşandı. Durum böyleyken o davette onunla karşılaşman saçma olmayacak mı? Tepki vermeden nasıl duracaksın?”

“Onu da düşündüm.” Fincanı tekrar dudaklarına götürdü. “Yüz yüze geldiğimizde hak ettiği şekilde tepkimi göstereceğim.”

Tek kaşım havaya kalktı. “Yani rol mu yapacaksın?”

“Bence rol olmaz. Serter zaten o adamdan nefret ediyor,” dedi Cesur.

Ağzım açık bir hâlde Serter’i dinlemiştim. Planı güzeldi fakat yine de bana eksik geliyordu. Ben daha mantıklı bir plan beklerdim.

“Serterciğim...”

“Efendim, karıcığım?” dedi imalı bir ses tonuyla.

“Ben neden o yaşlı bunağa yardım edeyim? Ömer, ondan ne kadar çok nefret ettiğimi biliyor, sence biraz mantıksız değil mi?” Gözlerimi devirdim.

“Çünkü keskin nişancıyı tutan kişi Gürsel olarak gösterilecek ve eğer işin içinde Gürsel varsa tarafını seçeceğin kişinin kendisi olacağını bilir.” Ayağa kalktı, camın kenarına geçerek sırtını bize çevirdi. “Bütün suçu amcanın üzerine atacağım.”

“Bunu nasıl öğrendiğimi sorarsa?” Çok soru soruyordum, yine de dikkatle cevaplıyor olması hoşuma gidiyordu. “Gürsel telefonla

konusurken duyduğunu söylersin.” “Bence başlangıç için harika bir plan,” dedi Cesur.

“Öyle tabii ki.” Serter omuz silkti.

Onları dinlemekten başka bir çarem yoktu. Bu sefer kendimi Serter’e teslim etmiştim. Beni zor durumda kalacağım bir şeyin içine atacağını düşünmüyordum. Sadece derin bir nefes almalı ve dediklerini yapmalıyım.

“Ne giysem acaba?” diye mırıldandım.

Serter’in yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. Gözlerini bana çevirmiş, vücudumu incelemeye başlamıştı. Beni süzerken gözleri parlıyordu. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu, bu denli imalı bakması garip hissettiriyordu.

“Yırtmaçlı, dekolteli bir elbise sana çok yakışır,” dedi Serter.

Elimi bacaklarımın üzerine bıraktım. “Peki, ne renk giymeliyim sence?”

Dudaklarıma baktı, irislerinde bir alev belirdi. “Kırmızı.”

“Kırmızı?”

“Evet.” Yumruk yapmış olduğu elini cebine atıp yüzüme eğildi. “Kırmızı sana çok yakışır; kumral tenini, o belirgin elmacık kemiklerini ve dudaklarını...” Cesur boğazını temizleyerek odada olduğunu hatırlatınca Serter duraksadı.

Serter hemen kendisini toparlayıp geri çekildi. “Kıyafeti yarın düşünürüz.”

“Bence de,” dedim.

Boynuma kadar kızarmıştım, kafamı başka yöne çevirdim. Serter ise tamamen sessizliğe bürünmüştü.

Hayatımızı kontrol edebilir miydik?

Bunu düşünüyordum. Hayatımız tam olarak elimizde miydi? Sözlerimiz, cümlelerimiz, kan kustuğumuz vedalarımız... Bunu düşünmeden duramıyordum. Sabah saatleriydi. Mutfak tezgâhına eğilmiş, bir yandan kahvaltı hazırlarken bir yandan da düşüncelere teslim olmuşum.

Sabaha karşı rüyamda annemi görmüştüm.

Bana gülümsüyordu, ben de ona gülümsüyordum. Sonra ablam aniden arkasında belirliyordu ve onu elimden alıyordu.

Korkuyla uyandığımda tek başıyordum. Korkularım son zamanlarda kâbuslarıma ortak olmuştu. Nefes alamıyordum. Nefes almak için temiz havaya değil, annemin ve babamın varlığına ihtiyacım vardı.

Ama iyileşmek zorundaydım. Her şey düzelmeye başlayacaktı, her şey yeniden yoluna girecekti. Yaratıkları cehennemde çiçek açacaktım.

Ailemin katilleri yakalanacak, herkes hak ettiği sona ulaşacaktı.

Arkama döndüğümde Serter'in mutfığa girdiğini gördüm. Cesur gittikten sonra bile çalışma odasından çıkmamıştı. Ben de onu rahatsız etmemek için odama çekilmiştim.

Telefonu kulağındaydı. "Biliyorum, biliyorum." Buzdolabına ilerledi, kapağı açıp içinde detoks içeceği olduğunu düşündüğüm cam şişeyi aldı. "Ciddi misin? Nasıl yaptı ki? Canı çok acıyor mu?" Endişeli görünüyordu. "Tamam, Berrak. Birazdan gelirim." Berrak mı? Yine mi?

Detoks suyunu bardağa doldurduğunda göz göze geldik. Bardağı dudaklarına götürdü. "Tamam, görüşürüz." Telefonu kapattı. Kahvaltı masasını işaret ettim. "Bize hazırladım, yer misin?"

Bardağını gösterdi. "Bu bana iyi geliyor." Sanırım yemeyecekti.

Kahvaltı masasına oturduğumda arkama geçerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Benim şimdi çıkmam gerekiyor. Aslı senin için alışveriş yaptı. Birazdan kıyafetlerini getirdiklerinde kafana göre bir şeyler seçersin, olur mu?" "Peki," dedim.

Dudaklarını henüz kulağımdan çekmemişti. "Semih, okulda bir çocukla kavga etmiş. Kavga sırasında çocuk onu itmiş, Semih de kafasını sert zemine vurmuş. Berrak hastanede tek başına, Semih'in yanına gitmem gerekiyor."

Serter'e bir gün sormak istiyordum.

Onun babası mıydı?

Neden bu kadar uğraşıyordu, asla anlam veremiyordum. Elbette bu durumu kışkırdığım için değildi, sadece bana saçma geliyordu. Berrak'ın ise her fırsatta Serter'i çağırması sinirime dokunuyordu. Niye sinirlendiğimi de bilmiyordum. Yine de bu durumdan rahatsız

olduğumu belli etmemem gerekiyordu. Kendimi toparlamak zorundaydım.

“Tamam, akşama doğru hazır olurum, sana haber veririm.”

Serter yavaşça eğildi ve bir eliyle dizimi okşadı. Diğer elinde bulunan bardağı masanın üzerine dikkatli bir şekilde bıraktı ve yanağıma dokundu. O parmaklar yanağıma değdiğinde bedenimi bambaşka duygular ele geçiriyordu. Bunu tam olarak isimlendirmek oldukça zordu.

“Gece,” diye fısıldadı.

“Efendim?”

Yanağıma okşarken sakın gözükmüyordu. “Semih bu hayatta değer verdiğim nadir kişilerden. Henüz küçük bir çocuk ve babasız büyüdü. Ben de elimden geldiğince yanında olmak istiyorum.”

“Evet, bahsetmiştin daha önce. Şimdi bunu neden anlatıyorsun ki?”

Dizimi okşadı. “Güzel bir kahvaltı hazırlamışsın, özen gösterdiğin belli oluyor.” Karşımdaki sandalyeye geçti, gözleri ısıltı ısıltı. “Bir şeyler yiyelim, Semih taburcu olmadan yetişirim.”

“Benim için bunu yapmana gerek yok. Semih’e git lütfen,” dedim.

“Vazgeçtim, daha sonra gideceğim. Şimdi şu hazırladığın kahvaltıyı yemek istiyorum.” Tabacağına börek koyarken gülümsüyordu. “Kilolu bir erkek olacağım sayende, bu börek ne?” “Serter, Semih...”

Sözümü kesti. “Sonra gideceğim dedim ya...”

“Peki.”

Kahvaltımı iştahla yapıyordum. Tabacağına biraz daha peynir ve salatalık aldım. Ispanaklı böreği Serter için yapmıştım, seveceğini düşünüyordum.

“Spora devam etmem lazım.” Böreği yerken bana göz kırptı. “*Karımın* el lezzetine daha fazla dayanamıyorum.”

“Dün çalışma odasında utandırdın beni. Bir an üstüme atlayacağını düşündüm.” Çayımdan bir yudum aldım.

Kaşlarını çattı. “Üstüne neden atlayayım ki? Biz evliyiz, yatak odamızda hallederiz.”

“Serter.” *Sus* demek istiyordum.

“Mesela, şu an...”

Elimi havaya kaldırdım. “Yapma.”

“Sen yapınca iyi oluyordu, değil mi?” Bardağını ağzına götürüp tek dikişte bitirdi. “Ayrıca, üstüne atlayacağım diye öyle bakmadım, bakmak istemişimdir bakmışımdır, bu kadar basit.” Bardağı masaya bırakıp ayaklandı. “Şimdi gitmem lazım, bak kahvaltımı da yaptım.” Beş dakika sürmüştü...

“Peki, görüşürüz.”

Ceketinin önünü ilikledi. “Görüşürüz.”

O çıktıktan sonra masayı topladım ve tabakları lavaboya bıraktım. Kendimi yorgun ve hâlsiz hissediyordum.

Bedenim üşüyordu.

Ev sıcak olmasına rağmen içimdeki ürpertiği bastıramıyordum. Belki de ruhumun yorgunluğu bedenime yansıyor.

Odama çekildim ve bedenimi yatağımın üzerine bıraktım. Hazırlanmam gerektiğimin farkındaydım fakat bir türlü o enerjiyi kendimde bulamıyordum. Sanki bir şeyler ruhumu emmiş gibiydi. Yatakta uzandığım süre boyunca düşündüm. Neredeydim? Hangi cehennemi cennet ilan etmiştim?

Serter’in yanı cennet değil miydi yoksa?

Burayı cennet bellemişim.

Nefes alıyordum, kendimi iyi hissediyordum. Yatağa uzandığımda biraz da olsa korkularımdan arınıyordum. Korkulardan arınmak değil miydi tüm mesele? Ben de bunu yapıyordum işte.

Kapım çalınca hemen kendimi topladım.

Gelen Aslı’ydı.

“Gece Hanım, kıyafetlerinizi getirdim.” Elinde üç elbise vardı. “Ayrıca dilerseniz makyöz de çağırabilirim.”

Elbiseleri elinden alıp yatağın üzerine bıraktım ve arkama dönerek, “Gerek yok. Teşekkür ederim,” dedim.

“Tamam.”

Aslı çıktıktan sonra önümde duran elbiselere baktım. Üçü de kırmızıydı. Bilerek seçmişti çünkü tamamen kırmızı giymemi istemişti. Elbiselerden biri fazla kısaydı, hâlbuki ben bacak dekoltesi olmasını istiyordum.

Sol tarafta duran elbisenin uzun bir bacak yırtmacı mevcuttu, aradığım buydu.

Elbiseyi seçmiştim.

Makyajımı da tamamladıktan sonra hiç oyalanmadan elbiseyi giydim. Aynada kendime memnuniyetle bakarken telefonum çaldı.

Barış arıyordu.

“Selam,” dedi açar açmaz.

Sesi neşeli geliyordu.

Dudaklarıma ruj sürerken telefonu düşürmemeye çalıştım. “Beni dünden beri hiç aramadın.”

Barış’ın gözlerini devirdiğine emindim, genelde böyle yapardı. “Bu aralar sana ulaşmak çok zor.” Güldüğünü işittim. “Ayrıca diyorum ki hep birlikte bir plan mı yapsak? Atakan ve Nehir’i de çağırır, yarın kahvaltıya gideriz, olur mu?”

Yarın kahvaltıya gidebilir miydim ki? Fakat bir yandan da arkadaşlarımı ihmal ettiğimi düşünüyordum. Onlara bir türlü zaman ayıramıyordum, bu hoş değildi.

“Olur.” Rujun kapağını kapatıp masanın üzerine bıraktım. “Zaten yarın öğleden sonra dersimiz var. Önce kahvaltıya gider, sonra da hep birlikte okula geçeriz.” Yüzük parmağım dikkatimi çekmişti.

Alyans olmasına rağmen oldukça parlak duruyordu.

“Güzel olur. Uzun zamandır hep birlikte bir şeyler yapmadık,” dedi.

Biliyordum... Onları uzun zamandır ihmal ediyordum. Onlarla arama koyduğum bu mesafeyi doğru bulmuyordum. Dışarı çıkıp birlikte zaman geçirmek bana iyi gelecekti.

“Şimdi kapatmam gerekiyor, yarın görüşürüz, Barış...” dediğim sırada Serter Güçlü’nün içeriye giren bedeniyle hafifçe irkildim. Beyaz gömleğinde hafif bir kan lekesi vardı.

Telefonum elimden kayıp düştü ve hemen ona koştum. Kurumuştur ama kandı. Ne olmuştu da bu hâle gelmişti?

“Ne oldu?” Nefes nefese kalmıştım. “Bir şey söylesene! Ne oldu? Kaza mı yaptın?”

“Sakin ol.” Ellerimi tuttu. “Bir şey olmadı, yani bana bir şey olmadı, iyiyim.” Bileğimi okşarken başka bir yöne baktı.

Endişem asla geçmemiş, aksine bir ok gibi bedenime saplanmıştı.

Yüzüne bakmaya korkuyordum. Kanı temizlemeye çalıştım, ellerim titriyordu. Evet, ben kandan korkuyordum. O kanın yaratmış olduğu vahşeti hafızamdan silmediğim sürece, kanayan küçük yaralardan bile korkacak duruma gelecek hatta belki daha fazla kötüye gidecektim.

“Bir şey olmadıysa bu kan lekesi ne?”

Bileğimi bırakıp aynaya doğru ilerledi. “Saçma sapan bir mesele boş ver.”

“Serter.”

Tam bir şey söyleyeceği sırada aşağıda büyük bir gürültü koptu. Serter’i beklemeden odadan fırladım. Normal bir gürültü değildi, sanki birisi bir şeyleri fırlatıyordu.

“Gece...” Serter kolumdan tutup beni durdurdu. “Aşağı inme.” Kolumu bırakmadı. “Lütfen inme, yukarıda kal, ben halledeceğim.”

“Üzerinde kan lekesi var, bir şeyler olmuş belli ki... Ne olduğunu da söylemiyorsun.” Duraksamak zorunda kaldım, ikinci kez bir gürültü koptu. “Kim yapıyor bunu? Serter, cevap verir misin?” Korkuyordum. Ya Serter tehlikedeysen?

Serter belimden tutup beni tekrar odaya çekmeye çalıştı ama ona izin vermiyordum.

“Serter, bırak.”

“İçeriye geç, geliyorum.”

“Geçmiyorum! Birisi eve gelmiş, eline geçen her şeyi fırlatıyor. Bunu kim yapıyor? Gürsel mi? Ömer mi? Kim?” Serter’e zarar gelmesine müsaade etmeyecektim.

İki eliyle birden yanaklarımı tuttu ve maviliklerini gözlerime doğrulttu. “Bak, açıklayacağım. Şimdi bu kargaşanın ortasına girip yara almanı istemiyorum. Bu benim meselem, Gürsel falan değil. Ben halledip geleceğim.”

Aslı’nın merdiveni koşarak çıkmasıyla Serter’den bir adım uzaklaştım.

Aslı endişeli görünüyordu. “Serter Bey, lütfen aşağı inin.”

“Tamam, geliyorum.” Derin bir nefes aldı.

Serter’i dinlemeden ok gibi aşağı fırladım. Gördüğüm manzara karşısında şaşkınlığa uğramıştım. Bu ne demek oluyordu?

Berrak saç başı dağınık bir hâlde, cam kırıklarının içinde bize bakıyordu.

Elinde bir bıçak vardı.

Yavaşça Berrak’ın vücudunu inceledim, kolu yaralanmıştı ve kanıyordu. Zemine akan kan damlalarını görünce daha da korkmaya başladım.

“Gece, odamıza gider misin? Lütfen odamıza git.” Serter kulağıma eğildi. “Bu şekilde olmasını istemiyorum, elinde bıçak var, sana zarar verebilir. Lütfen burada durma.”

Berrak avucundaki bıçağı sıkıktığında kan akmaya başladı. “Neden? Neden, Serter?” diye sordu ağlamaklı bir sesle.

Serter hızla Berrak’ın yanına gitti ve bıçağı tuttuğu elini sahiplenircesine elinin arasına aldı. “Şunu yapmak zorunda mıydın? Şimdi yapmak zorunda mıydın, Berrak?”

Berrak ağlamaya devam etti, gözlerinden bir bir düşüyordu inciler. “Neden? Neden bana bunu yapıyorsun?”

“Saçmalamayış kes!” Serter’in tok sesi evin her yerinde yankılandı. “Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Evimi bu şekilde basamazsın.”

Berrak kanlı elleriyle yüzünü sildi. Acıyla bütünleşmişti, onu bu hâlde görünce ne hissedeceğimi şaşırmıştım.

“Canım yanıyor. Canım yanıyor, görmüyor musun?” Leş gibi alkol kokusu evi doldurmuştu. Berrak sarhoştı ve kendinde değildi.

Birkaç adım gerileyerek elimi tirabzanın üzerine bıraktım. Aslı da arkamda donakalmıştı. O da benim gibi ne yapacağını bilmiyordu.

Berrak’ı kolundan tutan Serter, işaret parmağını Aslı’ya doğrulttu. “Aslı, ecza dolabındaki malzemeleri getir hemen.” Ardından bıçağı Berrak’ın elinden alıp yere fırlattı, bıçaktaki kan damlaları zemine sıçramıştı.

Serter, Berrak’ın kolunu bırakmadan onu salona götürdü.

Kapının eşiğinde onlara baktım.

“Bu hâldeyken buraya nasıl gelebiliyorsun, Berrak? Ben bu evde tek başıma değilim.”

Aslı, ilk yardım malzemeleriyle içeri girdi. Serter de Berrak'ın elindeki yaraları temizlemeye başladı. Saatlerce hazırlanmış, heyecanla Serter'i beklerken Berrak yüzünden bu gecenin mahvolduğunu görebiliyordum.

“Özür dilerim,” dedi Berrak. Elini Serter’in dizinin üzerine bıraktı. “Çok içtim, hâlâ başım dönüyor.”

“Özür dileme. Kendini öldürmeyi mi amaçlıyorsun sen? Bu kaçınıcı?” Serter yine öfkelenmişti.

Berrak çenesini kaldırdığında gözlerimiz buluştu. Hemen gözlerini kaçırıp yaralı eline odaklandı. “Canım çok acıyor, Serter, canım acıyor. Kendimi kaybettim.”

“Neden buraya geldin, Berrak?” Serter’in öfkesi dinmiyordu. “Gece, rica etsem şu sargıyı tutar mısın? Bu yetmeyecek, içeriden getireceğim.” Ayağa kalktı ve ben de onun yerine geçtim.

Serter salondan çıktığında Berrak ile yalnız kalmıştık.

“Mutlu musun?” diye sordu Berrak.

“Ne konuda?”

“Onunla beraber olduğun için mutlu musun?” Gözlerini kıstı. “O benim eski sevgilim, ben onun ilk sevgilisiyim, mutlu musun?” Eski sevgili mi?

Elini tutan ellerim titremeye başladı. Duyduğum cümleyi idrak etmekte zorlanıyordum. Hemen kendimi toparladım. İlk kez duymuş gibi davranmayacaktım. Belli ki tüm silahlarını kuşanıp gelmişti. Amacı beni ezmek, kendisini yüceltmekti.

“Biliyorum.” Yüzüne eğildiğimde tehlikeli bir şekilde baktım. “Sence neden bu eve girmeni istememiş olabilirim? Eski sevgilisi olduğunu öğrendikten sonra seni burada görmek istemedim.” Yaptığım doğru muydu?

Berrak afalladı. “Biliyor muydun?”

İşaret parmağımı sertçe avucuna bastırdım. “Haydi toparlan, Berrak. Semih’i daha fazla yalnız bırakma.”

“Seni bir kenara fırlatacak. Onun isteyebileceği bir kadın değilsin, bunu sana göstereceğim,” diye fısıldadı.

Dudaklarımda sahte bir gülümseme oluşmuştu fakat içim kan ağlıyordu. Güçlü durmam gerekiyordu.

Serter bana gerçekleri söylememişti.

Serter ile Berrak bir zamanlar sevgiliydi.

İşin acı tarafı ise bana anlatacak kadar beni hayatına almıyor oluşuydu.

Yine de her şeye rağmen öfkeli davranmayacaktım. Serter hayatımda tanıdığım en iyi insandı. Onun temiz kalbini görmüştüm. Ne kadar hayal kırıklığına uğramış olursam olayım, önce Serter'e soracak ve onu dinleyecektim.

Serter'in gelmesiyle ayaklanıp odama gittim. Aşağıda neler olmuştu böyle? Yaşadığım şaşkınlığı kısa sürede atlatabileceğimi sanmıyordum. Oysa her şey ne kadar güzel başlamıştı. Serter'le bir davete katılacaktık; onun hoşuna gideceğini düşündüğüm bir elbise giymiş, heyecanla gelmesini bekliyordum. Berrak'ın gelişiyse bir anda her şey kâbusa dönmüş, öğrendiğim gerçekler etrafımı kara bulutlarla çevirmişti.

Kısa bir süre sonra odamın kapısı açıldı ve Serter içeri girdi. "Berrak'a taksi çağırdım, birazdan gidecek."

"Anladım."

İç çekti. "Böyle bir duruma şahit olduğun için özür dilerim." Duraksadı, kelimeleri toparlayamıyordu. "Berrak'ın psikolojik sorunları var. Daha doğrusu, arkadaşım Okan, yani eşi vefat ettikten sonra iyice yalnız kaldı ve büyük bir depresyona girdi. Özellikle alkolü kaçırdığı zamanlarda kontrolden çıkıyor."

Elini alnına götürdü. "Hani Kadir abiyle planladığımız yemeğe Berrak ile gitmiştim ya... O gün Berrak'ın alkolü fazla kaçırdığını söylemiştim. Orada bu durumundan bahsedecektim. Yemekte de bugünküne benzer davranışlar sergiledi."

Çekmeceden ıslak mendil bulup Serter'e uzattım. "Boynun kan olmuş, istersen sil."

"Gece, buraya gelir misin?"

Elini uzattığında elimi tutmasına izin verdim. Parmaklarını, parmaklarıma kenetledi. "Berrak ile bir geçmişim var," dedi konuya direkt girerek.

Ben sormadan kendisi söylemişti. "Biliyorum, anlattı." Şaşırmamıştı. "Onunla kısa süreli bir

ilişki yaşadık. Gençlik he yecanıydı diyebiliriz.”

İçten içe rahatsızlık duymadığım söylenemezdi.

“En yakın arkadaşının karısı değil miydi?”

Dalgın dalgın baktı ve gözlerindeki hüznü gördüm. “İhanete uğradım.” Parmaklarımı okşarken sakinleşmişti. “Bu yaşadığım ihanet yüzünden güven sorunumu bir türlü aşamıyorum.”

Serter bir keresinde, “*Ben âşık olamam,*” demişti. Şimdi ne demek istediğini daha iyi anlamıştım.

“Peki, bana neden Berrak ile bir geçmişin olduğunu söylemedin?” Bu, merak ettiğim sorulardan yalnızca birisiydi.

“Önemsiz buldum.” Yutkunurken âdemelması ortaya çıktı. “Çünkü Berrak ile yaşadıklarım benim için pek de anlam ifade etmiyordu.”

“Aklım almıyor, neden onunla görüşüyorsun?”

Boğazını temizledi. “Semih için... Küçücük bir çocuk o. Babası yok, annesinin psikolojik sorunları var.” Nefesini dışarıya verdiğinde gözlerime bakmaya devam etti. “Onu yalnız bırakmak istemiyorum. Semih’in kendini eksik hissetmesine gönlüm razı olmaz.”

“Aklım almıyor.” Ellerimi geri çekip makyaj masasına geçtim. “Kadın elinde bıçakla evi bastı. İyi durumda değil belli ki.”

Omuzları düştü. “Beni arayıp Semih’in yaralandığını söyledi. Hastaneye giderken yol kenarında bir yerde onu gördüm. Beni bekliyordu. Saçma sapan konuşmaya başladığında alkollü olduğunu anladım ve hemen şoförle evine gönderdim. Ama bir yolunu bulup buraya gelmiş. Gerisi de bildiğin gibi...”

“Ruh hastası.” Yüzümü buruşturdum.

“Bazen kendini kaybediyor.” Boynumu okşadı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı.

“Şimdilik bu konuyu rafa kaldıralım.” Kapıya yöneldi. “Aşağıda seni bekliyorum.”

“Peki.”

O gittikten sonra dağınık saçlarıma çekidüzen verdim, elbisemin kırışmış kenarlarını da düzelterip aşağıya indim. Stresli ve gergindim.

Serter ile Berrak'ın arasında bir ilişki yaşanmış olmasını bir türlü kabullenemiyordum. Aslında başından belliydi. Berrak, Serter'e olan ilgisini açıkça belli ediyordu ama ben hep tek taraflı bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Serter neden gizlemişti? *Çok saçmaydı, çok.*

Aşağıya indiğimde Serter'in arabaya bindiğini gördüm. Yüzüm asık, dudaklarım titrek, gözlerim dalgın ve biraz kırılmış bir biçimde ön koltuğa oturdum. Yaşadığım öfkeyi ve hayal kırıklığını belli etmemek için elimden geleni yapıyordum.

Kontagı çalıştırdı. "Berrak'a karşı bir şey hissetmiyorum," dedi bir anda.

Onun da yüzü düşmüştü, moralinin bozuk olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum.

Cevap vermeme müsaade etmeden konuşmaya devam etti: "Eğer istersen, yani artık evli bir adam olduğum için tüm iletişimimi kesebilirim. Sadece, Semih'i gördüğüm zamanlar karşılaştığımda aynı ortama girerim, onun dışında telefonları dahi açmam." Benim için Berrak'ı mı siliyordu?

"Evliliğimiz gerçek değil ama sen yine de bana karşı sorumluluk hissediyorsun, değil mi?"

Serter her şeyi belli bir düzene koyarak yapıyordu.

"Evliliğimizi gerçek olup olmaması önemli değil. Senin düşüncelerin ve isteklerin benim için her şeyden daha önemli. Onunla görüşmem konusunda rahatsızlık duyacaksan şimdiden belirt." dedi.

Birisi benim için bir şey yapıyordu.

Hayatımda ilk kez birisi benim için çabalıyordu.

Yas tutan kalbine rağmen benim için bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

Bugün ilk kez hayatımda biri tarafından ciddiye alınmışım.

"Görüşme onunla," dedim.

Kafasını sallarken gülümsüyordu. Gülümsemesi güneşli bir gök yüzünden farksızdı. “Anlaştık.”

Arabayı otelin önüne park ettiğinde vale kapımızı açtı. Nihayet gelmiştik. Serter hızlıca arabadan indi ve ceketini giydi. Ben de heyecanla Serter’in elini tuttum.

İçeride büyük bir telaş vardı.

Bembeyaz, küçük masalar kurulmuştu. Her birinin üzerinde servis edilmek üzere tatlılar ve içecekler mevcuttu.

Cesur’u gördüm.

Ömer’i henüz görememiştim.

“Gel, seni otelin sahibi Kerem ile tanıştırayım.” Elimi bırakmadan beni kalabalık bir grubun yanına getirdiğinde Serter ile aynı yaşlarda, kumral ve mavi gözlü biriyle karşılaştım.

“Ooo, Serter Bey sonunda teşrif edebildi.” Kerem, Serter’e sarıldığında bir adım geride durdum. “Nerelerdesin?”

Serter güldü. “Küçük bir kaza yaşandı ama iyiyiz.” Beni takdim etti. “Gece... Karım...” dedi.

Kerem parmaklarıyla sıkıca kavradığı kadehi masanın üzerine bırakıp elini uzattı. “Nihayet tanışabildik, gerçi Serter’in evlenmesine şaşırdım ama olsun.”

“Memnun oldum.” Elini sıktım.

Serter gülümsemeye devam etti. “Nasılsınız? Hayırlı olsun bu arada. Mekân çok şık olmuş.”

Kerem, Serter’in omzuna elini bıraktığında ben de etrafa göz gezdirdiyordum. “Teşekkürler. Bir işe girdik bakalım. Amacım başka şehirlerde de varlık gösterebilmek. Desteğin için teşekkürler.”

Serter’in telefonu çaldığında konuşması yarım kalmıştı. “Çok pardon. Buna bakmam lazım.” Telefonu açtığında bizden uzaklaşarak boş bir alana doğru ilerledi.

Büyük bir telaşa etrafıma bakmaya devam ettim. Ömer ortalarda yoktu. Üstelik saçma sapan her yerde karşıma çıkan adam bir süredir hiçbir yerde görünmüyordu. Acaba ölmüş müydü?

Eğer öldüyse hemen helva kavuracaktım.

Serter konuşmasını bitirip yanımıza geldiğinde belimi sardı. “Buraya yalnız geldiğim için küçük bir azar işittim.”

Kerem kaşlarını çatı. “Normalde senin herhangi bir mekâna en az beş korumayla girmen gerekmiyor muydu? Ben mi öyle hatırlıyorum?”

“Türkiye’de kurallarım biraz gevşedi,” dedi Serter boğuk ses tonuyla. Belimdeki elini çekmeden garsonun getirdiği, alkolsüz olduğunu düşündüğüm kokteyllerin birini bana, birini de kendine aldı.

“Burada problem çıkmaz, merak etme,” dedi Kerem.

“Biliyorum.” Serter içeceği dudaklarına götürüp bir yudum aldı. “Neyse, tekrar hayırlı olsun. Ben birkaç görüşme yapıp geleceğim,” dediğinde maviliklerinin odağında ben vardım. “Hemen geleceğim, sen burada bekle.”

“Olur.”

Serter gittiğinde yalnız kaldığımı hissetmişim. Boş bir masa bulup oraya yürüdüm. Gözlerim Ömer’i arıyordu. Onu elimden kaçıramazdım, kaçırmamalıydım. Hani gelecekti? Yarım saat geçmişti. Ne Ömer ne de Serter görünüyordu.

Çenemi kaldırıp ürkek bakışlarla etrafa bakarken terleyen elimi elbiseme sildim. Tam o sırada takım elbiseli iki adamın bana doğru yaklaştığını gördüm.

Öndeki koruma çok tanıdık geliyordu.

Sanki onu bir yerde görmüştüm.

“Merhaba, Gece Hanım.” Biri sağıma, diğeri de soluma geçti. “Serter Bey gelene kadar size eşlik edeceğiz.” “Peki.” İçeceğimi içmeye devam ettim.

Sağımda duran gözlüklü adamı dikkatle inceledim ve onu nereden hatırladığımı anlamaya çalıştım. Sanki bir yerde görmüştüm ama bir türlü çıkaramıyordum.

Adam gözlüklerini tamamen çıkardığında kömür karası gözleriyle dumura uğradım.

“Serter nerede?” diye sordum.

“Gelir.” Sesi de tanıdıktı.

Allah kahretsin! Kimdi bu?

Çantamdan telefonumu çıkarıp oyalanmaya çalıştım. Bir türlü zaman geçmiyordu. Bir süre sonra Serter'in bana doğru geldiğini fark ettim. Siyah, parlak ceketini çıkarmıştı. Gözleri dalgındı. Benim gözlerim ise tamamen ona kenetlenmişti.

"Serter Bey," dedi sağda duran koruma. "Böyle kalabalık bir ortama tek başınıza girmeniz doğru değil."

Serter, babacan bir edayla korumanın omzuna hafifçe vurdu. "Haklısın, biliyorum." Ardından elini bana uzattı. "Gel."

Onu takip etmeye başladım. Müzik sesinin gürültü yaratmadığı duvar kenarına geçtiğimizde, elimi sıkarak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ömer denilen o aşağılık herif gelmemiş. Davetli listesinden son anda adını sildirmiş. Boşu boşuna geldik." Bir yere gözlerini dikti ve aceleyle bana baktı. "Şuraya geçer misin?" "Nereye?" Sesim kısık çıkmıştı.

Dirseklerimden yakalayarak beni soluna aldı ve tüm bedeniyle önümü kapattı. "Adam sana bakıyordu."

"Kim ya?" Dediği yere bakmaya çalıştığımda engel olan Serter Güçlü yüzünden duraksadım. "Ömer mi geldi? Bir izin verir misin?"

"Elini tuttuğumu görüyor ama ısrarla bakmaya devam ediyor." Dişlerinin arasından konuştuğunda belimi iyice sıkarak dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Bak, hareket etme lütfen. Bakma şuna ya... Şimdi kalkıp döveceğim, olmayacak böyle bir günde." "Yakışıklı mı?" Muzip muzip gülümsedim.

"Gece." Sesi uyarır nitelikteydi.

"Peki, sustum." Adamı merak dahi etmiyordum, sadece Serter'i sinirlendirmek istemiştim. "Yanlış anlama lütfen, başkasına bakmam, ben evli bir kadınıam."

"Görüyoruz." Gözlerinden alevler çıkıyordu, beni korkutan alevleri görmezden gelerek kafamı onun göğsüne yasladım. Kasılmaktan gerilen bedenine sarıldığımda rahatlatanın ötesine geçerek beni iyice kendine doğru çekti.

Birbirimize sarılıyorduk.

“İt herif!” Saçımı öptü. “Şu Ömer denilen adam gelmediğine göre buradan gidebiliriz. Daha fazla kalmaya gerek yok.” Korumalara bakarak onları gözleriyle çağırdı. Korumaların gelmesiyle ben de kendimi toparlamak zorunda kaldım. “Gece’nin yanında kalın, hemen geleceğim.”

“Nereye?” diye sordum endişeyle ama Serter’in gözleri bende değildi.

“Yukarıya çıkıp geleceğim, orada halletmem gereken bir iş var.”

“Peki, bekletme beni...” dedim.

Onu beklemeye başladım ama içimde kötü bir his vardı. Bir an evvel buradan çıkıp gitmeyi ve bu kâbusun sona ermesini diliyordum.

Korumalar yine etrafımı sarmıştı.

Cesur’u ise Serter’in arkasından giderken gördüm.

Kalabalığın içinde yapayalnız kalmıştım. Şarap içip sohbet eden bir grup insanın kahkahaları havada uçuşurken ben endişe ve korkuyla kıvranıyordum.

Huzurlu değildim.

Tam Serter’i aramak üzere telefonumu çıkarmıştım ki bir alarm sesi etrafı sardı.

“Ne oluyor?” diye sordum.

Davetliler panikle koşturmaya başladı.

“Gece Hanım, hemen çıkmamız lazım. Yangın alarmı çalıyor,” dedi korumalardan biri.

Hayır, hayır, Serter’i yalnız bırakamazdım. “Serter yukarıda, onu ara, çabuk çıksın.” O buradan çıkmadığı sürece çıkmayacaktım.

Başka bir adam, yanımdaki korumaların yanına gelerek panikle konuşmaya başladı: “Üst katta büyük bir yangın çıkmış. Burayı acilen boşaltın!” dedi.

“Ne?” Nefesim kesildi. “Üst katta mı?”

Hareket edemedim, ayaklarım olduğum yere mihlandı, sadece ruhumun kaybolduğunu hissediyordum.

“Serter... Serter yukarıdaydı, yukarıya çıkmıştı...” Dudaklarım titredi.

Daha önce hiçbir şey beni bu kadar korkutmamıştı.

BÖLÜM 16**GERÇEKLERİN KIYISINDA YÜZEN KIZ**

Sayırsız şiir ve şarkıya hapsolmuş, hep bir mücadelenin içinde nefes almaya çalışmıştım. Bana göre hayat bir cehennemdi ve ben her şeye rağmen bu cehennemin ortasında cenneti hayal ediyordum. Bir serap gibi...

Şimdi titreyen ellerimle cehennemin içinde kalan bedenimi dışarıya atmak ve ruhumu oradan oraya savuran rüzgâra meydan okumak istiyordum. Bunu becerebilir miydim? Bunu becerecek kadar güçlü müydüm? Oysa ben güçlü olmayı ölü gibi yaşayarak öğrenmiştim.

Yaşayan bir ölü olduğum zamanlarda hayata meydan okumuş, ardından cehennemden kurtulmak için her yolu denemiştım.

Serter Güçlü.

İnsanlar sözler söyler, suya yazar; insanlar cümleler kurar, gökyüzüne asar, insanlar seslenir ve seslerini şarkılarda öylesine kullanırlardı. Biri baharı çağırır, kış diye nitelendirir; diğeri çocukluğuna kızar, çocukluğundan kaçmak yerine çocukluğunda bulunan insanlar gibi davranır.

Birileri güçlüydü.

Birileri merhametliydi.

Önce insanları çizdim, onları birer bıçak yarasıyla deştim. Sonra onları hayatımdan teker teker çıkardım.

Serter Güçlü hayatıma girdiğinden beri yaralarımı sarmaya çalışıyor, beni bıçaklardan uzak tutuyordu.

Şimdiyse Serter'in hayatı tehlikedeydi. Yaşadığım korkuyu kelimelerle ifade edemiyordum.

Herkes oteli terk etmeye çalışırken ben yangının olduğu yere, yani Serter’in yanına gitmeye çalışıyordum. Can havliyle korumaların kollarından sıyrıldım ve merdivenlere yöneldim.

“Gece Hanım!” diye bağırdı korumalardan biri. “Yapmayın, çok tehlikeli!”

İs ve duman kokusu boğucu olmaya başlamıştı.

“Bırak! Serter yukarıda!”

“Kendinizi tehlikeye atmanıza izin veremem. Ben yukarı çıkacağım,” dedi.

“Serter orada...” Ona bir şey olacak korkusuyla ne yapacağımı şaşırmıştım.

Sakin kalmam gerektiğinin farkındaydım ama elimde değildi. Serter’e zarar gelmesi ihtimali beni çıldırtıyordu.

“Aşağı inin ve orada bekleyin,” dedi otoriter bir ses tonuyla.

Çaresizce çıkışa yöneldim ve Serter’i beklemeye koyuldum. Ona bir şey olmayacağına kendimi inandırmaya çalıştım.

Solumda duran korumanın telefonu çalınca benden bir adım uzaklaşarak telefona cevap verdi. Sonra da gözlerini bana çevirdi.

“Serter Bey şu an yukarıda değil. Sanırım arka tarafa geçmiş,” dedi.

Derin bir oh çektim.

Onun yanına gitmek için adımlarımı çıkışa yönelttim. Nihayet Serter’e bir şey olmadığını öğrenmiştim. Bu içimi ferahlatmıştı çünkü ona bir şey olursa derin bir azap duyacağımı biliyordum. Hem ona bağlı olan insanlar vardı. Serter’e bir şey olması, o insanların sahipsiz kalması demekti.

“Bu taraftan.” Korumanın gösterdiği yöne kafamı çevirdiğimde Serter’in bir adamla konuştuğunu gördüm.

Serter, Ömer ile konuşuyordu.

Ömer’in elinde bir tesbih vardı ve durmadan sallıyordu. Serter ise ceketini omzuna atmış, ona doğru eğilmişti. Birinin yüzünde gülümseme, diğerinin yüzünde öfke vardı.

Serter öfkeli olan taraftı.

Ömer ise umursamazdı.

Serter elini cebinden çıkardığında yavaş bir hareketle ceketini de omzunun üzerinden alıp yere attı, ardından bir adım öne doğru eğilerek yumruk yaptığı sol elini Ömer'in gözüne savurdu. Ömer yaklaşan yumruk darbesiyle afallamadı, tam tersine elini gözüne götürdü.

Ömer gülümsedi. "Ayıp," dedi. O da yumruğunu Serter'e savurmak istediğinde Serter, karnına vurup onu yere savurdu.

Olayları şaşkınlıkla izliyordum.

Ömer yaşça büyük olduğundan ötürü gelen yumruklara karşı kendini savunamıyordu, güçsüz kalması bu yüzden.

Serter arkasını döndüğünde göz göze geldik. Ömer'i yakasını bıraktı ve elindeki kan izini, cebinden çıkardığı küçük paketteki ıslak mendille sildi.

Ömer yere düştüğünde ağzından kan akıyordu. "Çok ayıp..."

"Serter," diye fısıldadım.

"Arabaya geçer misin?" Bana bakmadı.

Korumalardan birisi Cesur ile yanımıza geldiği sırada insan kalabalığı panikle otelden çıkmaya devam ediyordu. Kısa süre içinde arka bahçe insanlarla dolup taşmıştı.

"Ne yaptın, Serter?" Cesur, tam Ömer'i elinden tutup düştüğü yerden kaldıracakken Serter, ona izin vermedi.

"Yalnızca yapmam gerekeni yaptım."

Ömer ağzının kenarını sildi. "Vay Büyükelçi vay."

Serter burnundan soluyarak işaret parmağını Ömer'e doğrulttu. "Kes sesini! Daha önce kimseye yapmadığım şeyleri sana yapmak zorunda kalacağım!"

Onları izlemek dışında bir şey yapamadım.

Cesur panikle korumalardan birisinin yanına geçti. "Hemen kamera kayıtlarını siliyorsun. Kerem'e haber ver, selamımı ilet. Şu kayıtları silin, hemen!"

"Yalnız Cesur Bey..." diye söze başladı korumalardan biri.

"İkiletme! Ne dediysem onu yap!" Cesur da öfkeliydi.

"Kamera kayıtlarını neden siliyorsunuz ki? Herkes her şeyi gördü," dedi Ömer. Ellerini birleştirip alkış tuttu. "İspanya'da ülkemizi temsil eden Büyükelçi Serter Güçlü'nün şiddete meyilli birisi

olduğunu ve kendinden yaşça büyük bir adama şiddet uyguladığını herkes gördü.”

Bu kötüydü.

Bu çok kötüydü. En kötüsüydü belki de.

Serter’in itibarı zedelenenecekti. Hâlihazırda mesleğiyle ilgili problemler yaşayan Serter, bu durum yüzünden daha büyük bir sıkıntıya girecekti.

“Ömer, sus artık, sus!” Serter’in yanına geçip Ömer’e baktım.
“Ne istiyorsun? Gerçekten ne istiyorsun?”

“Yangın alarmını çalıştırmış ve insanların panikle dışarı çıkmasına sebep olmuş,” dedi Cesur.

Etraftaki kalabalık asla azalmıyordu. Yoldan geçenler de otelin etrafını sarmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Yangını unutmuşlardı bile. Canlarını değil, duyacakları dedikoduları düşünüyorlardı.

“Aşk olsun, ben öyle bir adam mıyım? Bu kadar boş muyum?” dedi Ömer öfkeli ama umursamaz bir şekilde.

Serter’in elini tuttum. “Arabaya geçelim, haydi.” Serter’in ortamı terk etme niyeti yoktu.

“Serter.” İsmi tekrar tekrar söyledim.

Serter elini belime atarak beni kendine doğru çekti. “Şu an değil. Haydi, sen arabaya geç. Ben şu kamera işini halledeyim.” Benimle konuşurken sesi yumuşak çıkmıştı.

Cesur araya girdi. “Neyi halledeceksin? Öfkene yenilip bunu yaptığina inanamıyorum, gerçekten inanamıyorum.” Etraftaki kalabalığa döndü. “Siz ne yapıyorsunuz burada? İşiniz gücünüz yok mu? Herkes dağılsın!” Herkes gergindi.

Derin bir nefes aldım. “Arabaya geçelim.” Duraksadım. “Birlikte,” diye ekledim.

“Git, geliyorum ben.”

“Bekliyorum seni.” Sesim kısık çıkmıştı.

Arabaya doğru ilerlerken az önce yaşanan görüntüyü hafızamdan silmek istedim. İlk kez Serter Güçlü’nün afalladığına şahit olmuştum. Ömer’e vurduğunda kendini bile isteye bir yangının ortasına atmıştı.

Onun adına üzüliyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Üstelik benim yüzümden itibarının zedelenmesini asla istemezdim.

“Serter Güçlü’nün arabası,” dedim valeyeye.

Kırmızı şapkalı adam telefonunu kulağına götürdü. “Büyükelçinin arabasını getirin,” dedi telefondakine.

Arabayı beklerken kırmızı elbisemle üşüdüğümü fark ettim.

Cesur’u gördüm. Öfkeyle ceketini eline alıp benim yanıma geldi. “Senin kocan kadar kafasına koyduğunu yapan bir adam tanımadım hayatımda.” Arka cebinden çıkardığı siyah sigara paketinden bir sigara alıp çakmakla yaktı. Sigarayı yaktığında yüzünde ateşin gölgesi oluşmuştu.

“Ömer ile neden kavga etti?” diye sordum.

Ben, Ömer’i burada göreceğimi bile düşünmüyordum.

“Ömer’in geldiğini öğrenince yukarıdaki asansörü kullanıp arka bahçeye gittik.” Sigarasından bir duman çektiğinde vale, arabayı otelin önünde bulunan saksıların olduğu tarafa yanaştırdı.

“Sonra?” Üşüdüğüm için kollarımı birbirine sarmak zorunda kalmıştım.

“Ben de hemen gidip güvenliği çağırdım çünkü bu bunak adam abuk sabuk konuştu.”

“Ne söyledi?” diye sordum.

“Serter sana anlatır.”

Serter’in benden bir şey saklamayacağını biliyordum fakat böyle olaylı bir günde Serter’i sorularıyla bunaltmak istemiyordum. Benim yüzümden mesleğini tehlikeye atmıştı. Devletin önemli bir makamında görev alan bir büyükelçinin toplum içinde böyle hareketlerde bulunması asla kabul edilebilir bir şey değildi. Serter, tüm bunları benim için yapmıştı.

“Sen anlatır mısın lütfen? Ne söyledi?”

Cesur, sigarasını yere atıp söndürdü ve bana baktı. “Bak, Serter gelip söylesin, olur mu? Bu beni alakadar etmez.”

“Serter kolay kolay gidip birisine vurmaz, bir kavgaya da karışmaz. Ömer’le kavga etmesinin altında çok ciddi bir sebep olmalı.”

“Gece...”

“Cesur, beni dinle.” Gerginliğim artmaya başlamıştı. “Serter, Ömer’in gelmeyeceğini öğrenmişti hatta buradan gidecektik. Sonra bir anda yukarı çıkması gerektiğini söyledi. O gittikten kısa süre sonra da yangın alarmı çaldı. Yangının üst katta çıktığını söylediler, Serter orada diye aklım çıktı ama Serter’in arka bahçede olduğunu öğrendim. Oraya gittiğimde de Serter, Ömer’e vuruyordu. Nasıl oldu da bu hâlde geldiler?”

Vale arabadan indi ve anahtarı bize uzattı. Anahtarı adamın elinden alıp gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Vale uzaklaşır uzaklaşmaz Cesur’a doğru bir adım attım. “Ömer ne söyledi?”

“Bunu söylemek benim haddim değil, asla böyle bir konuya giremem.” Üşüyen ellerini dudaklarına götürüp ellerine üfledi. “Ancak şunu söyleyebilirim, konu seninle alakalı.” Benimle

ilgili miydi?

“Ne?” Benimle ilgili ne demişti acaba?

Serter’in üstü başı dağınık bir hâlde yanımıza geldiğini görünce kendimi toparladım fakat aklımda hâlâ Cesur’un söyledikleri vardı. Ömer benimle ilgili ne söylemiş olabilirdi? Ne demişti ki olay buralara kadar gelebilmişti?

“Nihayet geldin.” Kollarımı açıp boynuna sardığımda kokusunu içime çektim. Yaralı ruhuna rağmen güçlü duruşundan taviz vermemesi benim için o kadar önemliydi ki...

“Niye arabaya geçmedin? Dışarısı buz gibi.” Geri çekildiğinde soğuktan kıpkırmızı olan ellerimi avuçlarının arasına aldı. “Ellerin üşümüş.”

Düşünceliydi, her daim beni düşünüyordu.

“Seni merak ettim, daha fazla dayanamadım.” Yüzüne dokunduğumda kaşının patladığını fark ettim. Ben gittikten sonra da mı kavga etmişlerdi? “İyi görünmüyorsun, haydi eve gidelim.”

“Cesur.” Serter bana cevap vermeden önce Cesur’a yaklaştı. “Şu kamera kayıtlarını halletmeye çalış,” dedi.

“Tamamdır.”

Serter arabanın kapısını açtı ve arka tarafa geçtim. Cesur şoför koltuğuna geçmiş, Serter ise yanıma oturmuştu. Düşünceli bir hâli vardı, alnına ovalıyordu. Yaşanmaması gereken o kadar çok şey

yaşanmıştı ki... Serter, hayatındaki en büyük hatalardan birini yapmıştı.

Ona hem üzüliyordum hem de kıyamıyordum.

Elimde olsa her şeyi düzeltebilmek isterdim. Serter'in kendini ateşe atmasını engellerdim. Fakat bazen rüzgâra karşı koyamazdık. Asi, öfkeli rüzgâr bizden daha güçlü olur, önüne gelen her şeyi yıkıp yok ederdi.

Cesur arabayı çalıştırdıktan sonra Serter'e baktı. "O yavşak herifin derdi ne?"

"Anlamıyorum ben de." Serter, camı aralaması için Cesur'a işaret etti.

Cesur camı aralamak için düğmeye bastı. "Hayatımda ilk kez bu kadar garip bir adamla karşılaştım. Sırf şov olsun diye gecenin içine etti, yetmezmiş gibi pişkin pişkin seni tehdit etti. Kime güveniyor bu? Arkasında kim var?" Sessizlik oldu.

"Ankara'ya gitmem gerekiyor. Eğer hava uygunsa özel uçağa bineceğim." Serter'in sesi boğuk çıkmıştı.

Cesur iç çekti. "Sis var."

Serter bir şeyler mırıldandı ama ne söylediğini duyamamıştım. Yalnızca ona baktım, dalgındı gözlerim, kendimi derin bir kuyuda hissediyordum. Benim için Ömer ile kavga ettiği yetmiyormuş gibi mesleğini ikinci kez tehlikeye atmıştı.

Bu durumdan nefret etmiştim.

Bunlara sebep olan Eylül'dü. Eğer öyle bir ablam olmasaydı, Serter bu durumda olmayacaktı fakat bir yandan da Serter ile bu denli yaklaşamayacaktım. Hayatıma girmeyecekti, belki de onu hiç ama hiç tanımayacaktım. Bazen olumsuz durumların getirdiği yollar aydınlığa çıkardı. Serter, benim karanlık yolumun aydınlık taraftaydı.

"Görüntüleri gördüklerinde kötü olacak, değil mi?" diye sordum.

Dirseğini cama dayadı. "Evet."

Dizinin üzerinde duran sağ eline elimi bastırdım ve sıkıca sararak ısınmasını sağladım.

Serter Güçlü bana baktı. "Şu yüzündeki hüznü siler misin lütfen?" İşaret parmağını yanağıma getirdiğinde orayı okşadı. "Gözlerin böyle üzgün bakarsa kızarım bak." Çocuğuna, "*Yaramazlık yapma, kızarım bak,*" diyen bir baba edasıyla şefkatle yüzüme baktı. Kızacağını

söylüyordu ama Serter bana asla kızamazdı ki... “Ne yapacağız?” diye sordum.

Serter’in telefonu çaldı ve ekrana bakıp yüzünü buruşturdu. “Kardeşim. Gün içinde ona ulaşamamıştım, aramama şimdi dönüyor.”

“Açsana,” dedim. Hâlâ ellerini tutuyor, kokusunu içime çekmek istiyordum.

Bir koku ne kadar tehlikeli olabilirdi? Onun kokusu tehlikeliydi, sınırlarımı bilmeliydim, sınırlarıma göre davranmalıyım. Eğer düşünmeden hareket edersem kendimi mahvedebilirdim. Kalbimin delik deşik edilmesini istemiyordum. Sınırlar...

Sınırlar... Evet, sınırlar vardı. Bu önemliydi.

“Sonra açarım.”

Dilini değdirdiği dudaklarının kuruluşu dikkatimi çekti. Onunla öpüştüğümüzde dudakları bu kadar kuru değildi.

Cesur dikiz aynasından bize baktı. “Umarım sosyal medyaya düşmez. Bu akşam açılışa ünlüler de vardı. Onlar için basın da buradaydı. Beni en çok endişelendiren şey basından birinin video ya da fotoğraf çekmiş olması.”

“Sildiremez miyiz?” diye sordum.

Serter gergindi. “Hayır, imkânsız çünkü basın tarafından sevilen birisi olduğumu düşünmüyorum. Yaşanan son olaydan sonra...” Kelimeleri toparlamak için düşünmeye başladı. “Hükümetin desteklediği kanallar ve basın organları benim lehime konuşmayı pek tercih etmiyor.”

“Son yaşanan olay nedir?”

“Anlatacağım,” dedi tok bir ses tonuyla. “Hükümete yakın olmayan bazı milletvekilleriyle bir arada göründüm. Bu da onlara sebep verdi. Şu anda bana karşı bir tepki var. Bu olay da ortaya çıkarsa bu iş, içinden çıkılmaz bir hâl alacak.” Araba durduğunda Serter Güçlü emniyet kemerimi takmadığımı fark ederek gözlerini devirdi.

“Madem böyle bir durum vardı, o zaman neden o milletvekilleriyle görüldün?” Arabadan inerken elimi tutmasına izin verdim.

Yandan kısa bir bakış attı. “Çünkü ben bir büyükelçiyim, parti adamı değilim ve sırf hükümet o partiden diye bir partiyi savunmam.”

Bir şey söylemedim, sadece sustum.

Cesur arkamızdan bağırdı. “Eve kaçıyorum, konuşuruz!”

Serter ile birlikte kapının önüne geldiğimizde kapıyı çalmak yerine anahtarla kapıyı açtı. O gergin bir şekilde kapıyı açarken ben onu izliyordum. Elalarım onun maviliklerine dalmıştı fakat o bihaberdi.

Elimi bırakıp salona geçti ve hızlıca koltuğa oturdu. “İnsanlar çok kötü, bunu bir kez daha fark ettim.”

Karşısına oturduğumda yorgun olduğumu hissediyordum. “İnsanlar her zaman kötüdür, bu hep böyleydi.”

Dalgındı. “Eskiden...” Eliyle yüzünü ovaladığı için sesi boğuk çıkmıştı. “Eskiden baba olmak istiyordum ama o zamanlar yirmilerimin başındaydım, düzenli bir yaşıntım yoktu. İşim yoktu, evim yoktu, param yoktu.” Duraksadı ve devam etti konuşmasına: “Ailem zengin olmasına rağmen onlardan para almamak için tek başıma hiç bilmediğim bir ülkeye gittim. Üniversiteyi bitirdim, dil öğrendim, her şeyi tek başıma yaptım ve sonra böylesine kötü bir dünyaya çocuk getirmek istemediğimi fark ettim.”

“İnsanlar kötüdür ve hayallerini yıkarlar,” dedim.

Ayağa kalkıp hızlıca mutfığa geçtim. Buzdolabını açıp sürahiyi çıkardım ve suyu bardağa boşalttım.

Onun yanına oturduğumda bardağı Serter’e uzatmıştım. Sakince bardağı parmaklarımın arasından çekip dudaklarına götürdü ve bitirdikten sonra bardağı masaya bıraktı.

Yüzüne dokundum ve dudaklarımı yanağına bastırdım. “Sen harika bir baba olacaksın, belki tek başına *dünyayı* değiştiremeyeceksin ama *dünyanı* değiştireceksin.” Yanağındaki dudaklarımı çektiğimde gözleri parlamıştı.

“Tek başıma herkesle baş edebilir miyim?” Nefesini dışarıya verdiğinde dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini de yüzüne kapatmıştı. “Tek bir hareketimle bana iftira atmaya çalışan insanlardan bahsediyorum.”

Nasıl bir iftira attıklarını bilmiyordum.

“Bana bahsedecektin ama bir türlü fırsat olmamıştı. İşinle alakalı yaşadığın olay neydi?”

“O kadar can sıkıcı bir mevzu ki...” Ofladı. “Şu an bile düşününce kanım donuyor.” Derin bir nefes aldı. “Carla denilen kadın... Benden en başından beri hoşlanmamıştı ve hakkımda yalan yanlış ithamlarda bulunmaya başladı. Önce işimi kötüye kullandığını söylediler. Sonra iftiralara başladılar. Evrakta sahtecilik ve başka bir sürü şey...” Duraksadı. “Neyse, bu konuyu kapatalım, başka şeylerden bahsedelim.” Gözleri, ellerime kaydı. “Ojelerin ne renk?” Konuyu

değiştirmek istemişti.

“Turkuaz.”

Tek kaşı havaya kalktı. “Çok mu seviyorsun oje sürmeyi? Hep değişik renkler sürüyorsun, fark ediyorum. Gerçi kadınlar böyle şeyleri seviyor, değil mi?” Dizimin üzerinde duran ellerimi tutarken yumuşak davranıyordu. “Beyaz tenine yakışmış.”

İlk kez birisi bana böyle yaklaşıyordu. Ben nasıl bir iyilik yapmışım da böyle bir adamla bir araya gelmişim?

Serter bana iyi geliyordu, iyi davranıyordu, âdeta kanatlarımın olduğunu hissettiriyordu. Ben o kadar iyi bir insan mıydım ki karşıma çıkmıştı?

“Aslında oje sürmeyi seviyorum ama bazen tırnaklarım çabuk kırılıyor. Bu yüzden bir süre dinlendirmem gerekiyor.” Dünyadaki tek derdim buymuş gibi açıklamak tuhaftı.

“Hassas mıdır tırnakların? Ruhun gibi...”

“Evet.”

Gülümsemeye devam ederken ellerimi bırakıp ayağa kalktı. “Artık tırnakların kırılmaz çünkü arkanda güçlü bir insan var.”

Buradaki konu tırnaklarım değildi, kesinlikle değildi. Burada bambaşka bir konu dönüyordu.

“Serter...”

Gömleğinin önünü düzelttiğinde dağınık saçlarını eliyle arkaya itti. “Ben uyusam iyi olacak. Normalde bu saatlerde uyumam ama kendimi yorgun hissediyorum.” Kızarmış yanaklarına baktığında kaşları çatıldı. “Sen niye kızardın?”

“Kızardım mı?”

Kaşları yay gibi genişledi. “Eh, öyle görünüyor.” “Sana öyle gelmiştir.” Neden kızarayım ki?

Hiç inanmış gibi görünmüyordu. “Ojeni beğendiğim için hemen kızardın mı sen? Bak, böyle utangaç olursan bu evliliği sonsuza kadar sürdürmek zorunda kalırım, boşanmam senden.” “Beni

ne zaman boşayacaksın ki?” diye sordum.

Serter kocaman bir kahkaha patlattı. “Çok tatlısın, sus artık.”

“Ama...”

Serter gülümseyerek buzdolabını açtı.

“Bu arada düğün de yapacağız. Damatlık giymek hakkım.”

“Zaten giydin.”

“Gerçek bir düğünden bahsediyorum, Gece Güçlü.” *Hayır, hayır, böyle söyleyemezdi; böyle söyleyerek beni gafil avlıyordu.*

“Düğünü yapacağız, madem istiyorsun.” Yanlış bir cümle kur muştum, hemen toparlamak için harekete geçtim. “Ben de istiyorum; yani seninle düğün yapmak, yani düğün şeyinde bulunmak...” *Sus, Gece.*

Buzdolabından çıkardığı çilek kâsesinden streç filmi sıyrıp suya tuttu, çilekleri tek tek yıkadı. “Heyecanlandın mı sen?”

“Serter.”

“Hem kızarıyorsun hem heyecanlanıyorsun. Evliliğimizi tamamen gerçeğe dönüştürebiliriz, gerçek bir evlilik yaşayabiliriz,” dedi.

Bilerek böyle konuşuyordu.

Kaşlarımı çattım, öfkeli öfkeli baktığımda oralı olmadı bile. “Farkında mısın? Daha yarım saat önce birini dövüyordun. Şimdi konu buraya nasıl geldi?”

“Kırk sekiz dakika.”

“Serter...” dedim bir kez daha.

“Efendim?” Kâseyi önüme bıraktığında tabureyi işaret etti. “Şimdi uslu bir kadın olup kocanın karşısına oturuyorsun ve kocan seni kendi elleriyle besliyor.”

Eğleniyordu. Deli olacaktım.

Oturduğum siyah taburenin altından kaymaması için zemine sertçe bastırdım. Ellerimi tezgâha yasladığımda bana uzattığı çileğe bakarak, “Yiyecek miyim bunu?” diye sordum.

“Tabii ki,” dedi tatlı bir ses tonuyla.

Çileği elinden alıp ağızma attım. “Lezzetli,” diye mırıldandım.

Gözleri koyulaştı. “Öyledir, *lezzetliyimdir... Lezzetlidir* çilek.” Hemen cümlesini düzeltti.

Kâsedan aldığım çilekleri ağızma atmaya başladım. Tam o sırada aklıma çocukluğumdan bir anı geldi. Bir keresinde dört beş tane çileği aynı anda ağızma atmıştım. O kadar çoktu ki yanaklarım şişmişti. O hâlimi gülerek anneme göstermiştim. Şimdi de o zamanki gibi hızlı hızlı yemeye çalışıyordum.

Serter karşımdaki tabureye oturduğunda gömleğinin ilk düğmesini açması dikkatimden kaçmamıştı. “Yavaş ye, boğulacaksın. Sen bana lazımsın.”

“Sana ne oldu böyle?” diye sordum.

Çileğin birisini dişıyla ezip yavaş yavaş çiğnedi. “Asıl sana ne oluyor böyle? Şaka yapıyorum ve sen bana kıızıyorsun; aşk olsun, karıcığım.” *Ne?*

“Allah’ım...” Elimi yelpaze yapar gibi yüzüme tutup yüzümü havalandırdım. “Yapma şunu, böyle konuşma. Etrafımızda kimse yok, rol yapma.”

Eğer aramızdaki şey gerçek olsaydı, şu an kendimi Serter’in kollarına atardım. Ancak hepsi bir oyundan ibaretti, bunu biliyordum.

Serter’e şu an doya doya sanlırdım, biliyordum. Aramızda bir aşk yoktu, aramızdaki şey gerçek bile değildi.

“Tamam, tamam, sadece şaka yapıyordum. Dün gece aklıma saçma bir şey geldi, seninle paylaşıp paylaşmamak arasında kaldım.” “Dinliyorum.” Boğazım kurumuştu.

“Seninle aramızda kaç yaş var?” Sorusu garipti.

“Altı yaş.”

Dalgın gözlerle bana baktı. “Benim için çok küçüksün ama şimdi evliyiz, her şey hayal gibi geliyor.”

“Saçmalama, küçük değilim.” Sesim biraz yüksek çıkmıştı.

“Ben yirmi yaşındayken, sen on dört yaşındaymışsın. Düşüncesi bile korkunç.”

“Fazla abartıyorsun...” Çilekleri yemeye devam ettiğimde ağzımda oluşan ekşi tat yüzünden yüzümü buruşturdum.

“Yoo...”

“Bazen çok gereksiz detaylara takılıyorsun. Boş konuşuyorsun.” *Boş derken? Gece, karşıdaki adam İspanya Büyükelçisi. Biraz daha düzgün konuşur musun?* “Şey, bazen üslubum yanlış olabiliyor...”

“Anladım,” dedi Serter gülümseyerek. Bu hâlimle eğleniyor gibiydi.

Serter üzerini silkeledi, sürahiden bardağına su doldurup dudaklarına götürdü. Suyu iişi, hareket edişi, sürahiyi masaya koyuğu... Her detayını inceliyordum.

Mesela neden bu kadar yakışıklıydı?

Mavi gözleri vardı ama sıradan mavi gözler değildi. Gördüğüm en keskin gözlere sahipti. Kaşları da sürekli çatıktı. st dudağı, alt dudağına göre bir tık küçüktü. Dudaklarının arasında çizgiler vardı. Ayrıca dudakları pembeydi. *Gece, başlama. O yola hiç girme.*

Yine kendimi kaybetmiştim.

“Cesur bana bir şey söyledi.” Konudan konuya atlıyordu, belki de onunla sohbet etmek, konuşmak iyi geliyordu. “Ömer sana bir şeyler söylemiş, sen de öfkelenip ona vurmuşsun. Ne söyledi sana?”

Gözleri bir yere sabitlendi. Omzu hafifçe kasıldı. “O konuyu seninle konuşmadan önce araştırmayı düşündüm çünkü canının sıkılacağını biliyorum.” Bunu söylediği hâlde kasılmıştı, bir şeyler dönüyor olmalıydı.

“Söyler misin?” Artık ne dediğini öğrenmek istiyordum.

“Güya annen ve baban olarak bildiğin insanlar senin öz ailen değilmiş, sen de tıpkı Eylül gibi onların öz çocuğu değilmişsin.”

Kelimeler biraz acıtıyordu, bu konuda hemfikiridik fakat duyduğm cmlerler canımı değil, tüm ruhumu yakmıştı. Asla inanmıyordum, o adam her koşulda ve her olayda yalan söyleyen birisiydi. Buna asla anlam veremiyordum. Ömer ne istiyordu? Neden sürekli yalan söylüyordu? Amacı neydi?

“Yalan söylüyor.”

“İşte, ben de bu ihtimali düşündüğüm için sana bahsetmek istemedim.”

Oflayarak ellerimi tezgâha dayadım. “Bana ailemin mezarının, evimin bahçesinde olduğunu söylemişti. Sonra bir daha bu konudan bahsetmedi. O sürekli bir şeyler söylüyor, neyi amaçladığını bilmiyorum. Bu sefer iyice samalamış. Ben kendi ailemi biliyorum. Ultrason fotoğraflarıma kadar her şey albümlerde mevcut.”

“Emin misin?”

“Yine de sen araştır, iimiz rahat etsin.” Tabureyi arkaya itip ayaklandığımda gözlerimiz denk düştü, bıkkınlığımy fark etmişti. “Öyle bakma bana. Gerçekten çok sıkıldım ben şu Hasan kılıklı Ömer’den. Saçma sapan konuşuyor. Huzurevine kapatılması lazım bu adamın.”

İyice kabalaşmıştım.

“Ben her ihtimale karşı bu durumu araştıracayımy.” Kolunu kaldırıp saatine baktığında yüzy sertleşti. “Neyse, geç olmuş. Ben yatmaya gidiyorum.”

“Sen geç, ben biraz daha burada takılırımy.”

“İyi geceler.” Serter sağ taraftan geçerek önümde duranilek kâsesini aldı, lavabonun içine bıraktı, ardından yavaş yavaş mutfaktan ıktı.

O çıkar çıkamaz telefonumu bulmaya çalıştım. Muhtemelen çantamı holde unutmuştım. Hemen çantamı bulmak için hole yöneldim ve içinden telefonumu aldım.

Telefondan Ömer denilen tabak suratlı adamın numarasını bulduğumda üzerine tıklayıp aramayı bekledim.

alıyordu...

“Oo, Gece! Beni arayacağını biliyordum ama hemen bugün arayacağını düşünmüyordum.” Güldü.

Sinirden telefonu sıkıca tuttum. “Sen ne iğrenç, ne pislik bir adamsın! Gidip Serter’e saçma sapan şeyler anlatmışsın. Neden yalan söylüyorsun?”

Kahkaha attı. “Güzel dileklerin için teşekkür ederim.”

“Ne istiyorsun? Söyle artık!”

“İsteklerim oğaldı.” Durdu ve nefesini dışarıya verdi. “Kocan gözümü morarttığı için darp raporu almak zorunda kaldım. Birazdan da ülkenin büyükelçisinin aslında şiddete meyilli biri olduğunu basınla paylaşacağımı.” Kahkaha atmaya devam etti. “Tamamen gözden düşecek.”

Hayır, bunu yapamazdı, bu kadar aşağılık olamazdı.

“Yeter, Ömer!” diye bağırdım.

“Seninle iş birliği yapmak istediğimi söylemiştim ama bundan da vazgeçtim. Sen buna değmezsin. Nihayetinde cinayet işledin...”

“Cinayet?”

“Anneni öldürmedin mi?” diye sordu.

“Ne diyorsun Ömer sen ya?” Bu adam gittikçe saçmalıyordu. “Sen kayıtları vermedin mi bana zamanında? Ne saçmalıyorsun? Yine geldiler mi?”

“Anneni öldürdün, Gece.”

Ömer hasta olabilir miydi? Bu ihtimali düşünmeye başladım. Hareketleri asla normal değildi. Normal bir insan gibi davranmıyordu, sanki zihninde başka şeyler vardı. Bir anıyla diğer anı aynı değildi. Bir anda bambaşka bir adam oluyordu. Neden böyleydi?

“İlaçlarını aldın mı?” diye sordum alay ederek.

Derin bir nefes aldı. “Bilmediğin o kadar çok şey var ki...”

“Her şeyi sen biliyorsun zaten. Benim hayatım hakkında her şeyi benden daha iyi biliyorsun.”

Kahkaha attı. “Annen...”

“Annem?” Merakla sordum. Bir şey söylemesini beklesem de cevap vermedi. “Ömer, artık ne diyeceksen de. Kayıtları bana vermeyeceksen de sen git, benim yerime polise ver. Gürsel ve Eylül cezasını çeksın. Olmaz mı?” Orta yol bulmaya çalışıyordum.

İkinci kez güldü. “Ah, anneler... Atarlar kendilerini trenin önüne, sonra insanlar da öyle sanmaya devam eder.”

“Ben de Şükran meselesi ne zaman açılacak diyordum. Nihayet açıldı, gerçekten kendimi eksik hissediyordum.” Gözlerimi devirdim. “Ee, ne yapıyor Şükran? En son trendeydi.” “Ah Gece ah...” dedi iç çekerek.

“Yedi sezonluk dizi gibisin, yavaş yavaş dökülüyorsun. Umarım yakında akrabam çıkmazsın, artık onu bile bekliyorum.” Bu durumla eğlenmeye başlamıştım. Deliriyor muydum?

“Kapatmam gerekiyor... Büyükelçi için de üzülme, itibarı biraz zedelenir ama sonra düzelir, merak etme.”

“Eğer Serter hakkında tek bir kötü haber duyarsam, Gürsel’e her şeyi anlatıp aslında onun kuyusunu kazdığını söylerim.”

“Ne diyorsun?”

“Duydun beni.” Sinirlerim bozulmuştu.

“Böyle bir şey yaparsan kendini de yakarsın. Malum, senin her şeyden haberdar olduğunu bilmiyorlar.”

“İşte, senin anlamadığın şey bu; ben yakalanmaktan korkmuyorum. Tam aksine, ben zaten bir süre sonra karşılırlarına çıkıp her şeyi bildiğimi söyleyeceğim ama senin bir oyun içinde olduğunu öğrenirlerse önlem alacaklar ve senin planların mahvolacak.”

“Beni tehdit...”

Telefonu yüzüne kapattım.

Hemen aradı, ben de büyük bir keyifle aramasını reddettim.

Tutuşmuştu, iyi olmuştu ona.

Tam o sırada Çam yanıma yanaştı. Kollarımı açtım ve boynuma atladı. “İyi ki varsın Çam, iyi ki varsın.”

Bu gece Çam’a sarılarak uyumayı planlıyordum.

Bizler kayıptık.

Uzun zamandır bunun üzerine düşünüyordum. Kaybolduğumuz o sanrılı geceleri aklıma getirmeye çalışıyordum. Hâlâ tam olarak kendimi bulamıyordum. Bulmak için de gerekli çabayı gösteremiyordum.

Ben kimdim?

Neresi benim baharımı kışa çeviriyordu?

Bir cevap, dört cümle; iki neden arasında kaybolduğum ve kendimi arayamadığım bu kayıp tekne görünümlü karanlık hayatta kalmak beni üzüyordu. Kendimi bulamıyordum, bulamadıkça da akıl sağlığımı yitirecek gibi hissediyordum.

Dev aynaya baktım. Kendimi bulmaya çalıştım. Baharı düşündüm, kışın yarattığı o sert rüzgârı arkama aldım. Gördüğüm rüyayı düşünmeye başladım.

Dün gece rüyamda İmge'yi görmüştüm, aynanın karşısında bana bakıyordu. O renkli saçlarını siyaha boyamıştı, farklı bir renge bürünmüştü yüzü. Önce gülümsemiş, sonra gözlerindeki yorgunluk ortaya çıkmış ve ağlamaya başlamıştı. İmge'yi neden rüyamda görmüştüm, bilmiyordum. Onunla ikinci kez görüşmemiştim ama rüyama girmişti.

Hayatım giderek değişiyordu. Bu yüzden sabah uyanır uyanmaz rüyanın etkisiyle birlikte dev aynaya bakmıştım. Gözlerime, yüzüme ve ruhuma...

“Günaydın.” Barış telefonu ilk çalışta açmıştı. “Gece Hanım, neredesiniz?”

“Barış, senden bir şey isteyebilir miyim?” Saçlarımın arka kısmını düzleştirdiğimde karnıma bir ağrı saplandı. “Banka hesabıma giremiyorum, daha doğrusu Gürsel el koyduğundan beri para çekemiyorum.”

“Şerefsiz paranı alıyor, değil mi?”

Derin bir nefes aldım. “Evet.” Buna alışmıştım.

Muhtemelen tüm maddi kaynağımı ele geçirmiş, ona ulaşmamam için de her türlü çabayı göstermişti. Ondan her şeyi bekliyordum fakat kaçırdığı bir nokta vardı. Benim elim armut toplamayacaktı. Ona gününü gösterecektim.

“Kimsesiz çocuklar için para akışı sağladığım vakıftan mesaj aldım. Banka otomatik para aktarıyordu ama hesabımda para kalmamış.” Alt dudağımı ısırdım. “Normalde bu paradan haberi yoktu, paramı çektiğine göre yine unuttuğum zamanlardan birinde benden vekâlet almış olmalı.”

“Orospu çocuğu durmuyor.” Küfretmişti ve Gürsel hak ediyordu.

Maalesef durmuyordu. Bir canım kalmıştı geriye, canımı mı istiyordu?

“Dersim var bugün, güya kahvaltı edecektik fakat geç kaldım. Geri kalanını okulda konuşuruz, dersten sonra da güzel bir yemek yeriz.” Dudaklarıma kırmızı ruj sürerken dikkatli davrandım. “Giden parayı geri getiremem. Aklımda bir plan var, daha doğrusu

planlar var. İşi mahkemeye taşımadan kendi yöntemlerimle halledeceğim.”

“Ne yapacaksın?” diye sordu Barış.

“Gürsel, Kıbrıs’ta bir kumarhane işletiyor. Eylül ile onlar konuşurken kamera kaydında izlemiştim. Kumarhaneyi kanıtlayabilirsem polise şikâyet edeceğim.”

“Şeytan,” diye fısıldadı Barış.

“Kendi elleriyle yarattıkları şeytan,” diye düzelttim.

Telefonu kapattığımda aynadaki görüntüme bir kez daha baktım. Saçlarım dağınık, yüzüm yorgundu. Makyaj ile kusurlarımı kapatmaya çalışmışım, yine de işe yaramış gibi görünmüyordu.

Karnıma tekrar ağrı saplanınca regl olduğumu anladım.

Bir bu eksikti.

“Serter.” Kapıyı açarak dışarı seslendiğimde Serter’i değil, Aslı’yı merdivende görmüştüm. “Serter yok mu? Yani kocam.” Allah’ım ben ne saçmalıyordum?

Aslı çıktığım odaya baktı, yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. Evli olduğumuz hâlde farklı odalarda olmamızı garipsemişti.

“Cesur Bey geldi, onunla birlikte sabah çıktılar.” Elindeki tepsiyi işaret etti. “Sizin için kahvaltı hazırlamamı istedi, ayrıca fıstık ezmesi de var. Çok sevdiğinizi söyleyince bizzat hazırladım.” Düşünceli

Serter.

Düşünceliydi.

“Ah, çok teşekkürler ama benim acilen çıkmam gerekiyor...” Elimle kapıyı gösterdim. “Uyurgezer olduğum için kendi odamda kalamıyorum.” Açıklamaya çalışsam da konuştukça saçmalıyordum. “Şimdi okula gideceğim, Serter eve gelirse beni arar mısınız? Onu özlüyorum da...”

Ne oluyordu bana? Neden böyle bir şey söyleme gereği duymuştum?

“Tabii ki, size haber vereceğim.”

Arabamı sağlam ve güzel park edilmiş bir şekilde ön kapıda gördüğümde gülümsedim.

“Serter Bey, size takdim etmemi istedi.” Aslı anahtarı uzattı.

“Teşekkür ederim.”

Arabaya bindiğimde yarım saat içinde okuluma gelmiş ve hemen derse girmiştım.

Ders bittiğinde notlarımı telefona geçirip ayağa kalktım. Normalde bir sürü kitabım olurdu ama kitaplarım Eylül’ün evinde kaldığı için dersi PDF üzerinden takip ediyordum.

Barış’ı koridorda görünce, çantamı elime alıp hızlıca ona doğru yürüdüm.

Siyah, deri bir ceket ve parlak pantolon ile bugün oldukça karizmatik görünüyordu. Barış’a artık bir kız bulmamın zamanı gelmişti. Onun için çöpçatanlık yapacaktım. Sürekli yalnız gezemezdi.

“Günaydın.” Bilerek son heceyi uzatmıştım.

Bana sarıldığında yanağımı öperek kaşlarını çatı. “Parfümünü mü değiştirdin?”

“Evet.”

Serter’in bana almış olduğu makyaj malzemelerinin içinde parfüm de vardı. Birçok eşyam yenilenmişti çünkü evime gidip eşyalarımı alamıyordum.

“Güzel kokuyorsun.” Barış’ın iç çekişini biraz garipsemişim.

Barış’ın uzun zamandır bana karşı bir şeyler hissettiğinin farkındaydım. Yapmamam gereken bir şey yapıyor, duygularını görmezlikten geliyordum. Bunun sebebi, Barış’ın en yakın arkadaşlarımdan biri olması ve onu kaybetmek istemememdi.

“Yemeği nerede yesek?” dedim. Kalabalığa bakmamaya çalışarak arabama ilerledik. “Umarım motorunu getirmemiştir çünkü benim arabamla gidiyoruz.”

“Taksiyle geldim.”

Şoför koltuğuna değil, yolcu koltuğuna oturmıştım. Barış ile araba yolculuğunda genelde arabayı o kullanmak isterdi. Artık alışmıştım bu duruma.

Şoför koltuğuna oturduğunda yüzü gülüyordu. “Atakan ve Ne hir’e haber verdim.” Kontağı çalıştırdı. “Naz’a da söyledim.” “Nerede yesek?” Sorumu yinelemiştim.

Elinin birisini direksiyona bıraktığında diğer elini de dudaklarına götürdü. “Ev yemekleri yapan küçük bir yer keşfettim. Okula çok yakın, beğeneceğini düşünüyorum.” “Acıktım.”

İştahım açılmıştı.

Ana yola çıkıp okulu arkamızda bırakmıştık.

Bugün enerjiktim. Dün Ömer denilen adamı tehdit ettiğim için kendimi rahatlamış hissediyordum.

Hiçbir şekilde ona güvenemezdim.

Ömer, çıkarları için herkesi gözden çıkarabilecek bir adamdı. Eğer ona inanıp iş birliği yapsaydım, çıkarları söz konusu olduğunda ilk darbeyi bana vuracaktı. Üstelik benim büyük bir güven sorunun vardı. Başta Serter’e bile güvenmemiştim, şimdi Ömer’e mi güvenecektim?

Yemek yiyeceğimiz yere geldiğimizde mekânı çok beğendim. Sıcacık, ev gibi bir atmosferi vardı. Yemekleri de güzelse bundan sonra okul çıkışı başka bir yere uğramazdım.

En güzel yanı da kalabalık olmamasıydı. Sakin ve dinlendirici bir yerdı.

“Senin için de ben sipariş vereceğim; bana güven, hepsine bayılacaksın,” dedi Barış mekâna girerken. Tam o sırada masada oturan grubu gördüm, bizimkiler çoktan gelmişti. “Gelmışler bile!” dedim gülümseyerek.

Atakan ve Nehir cam kenarında oturuyordu, karşılarındaki sandalyede ise eşarplı bir kız vardı. İçeride olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyordu.

“Selam.” Barış sessizce, “Bu kim?” diye sordu kızı işaret ederek.

Kız gözlüğünü çıkardığında masmavi, parlak gözlerle karşılaştım.

Naz:

“Merhabalar efendim, nasılsınız inşallah?” Bu

kişi benim arkadaşım mıydı?

“Naz? Bu ne hâl? Neden böyle giyindin?”

Naz gülümsemeye çalıştı. “Efendim, biliyorsunuz ki bu dünya fani, ben de gideceğimiz mutlak dünya için hazırlık yapmaya başladım. Sevgili eşim Abdül Hüsnu Şark’ın isteğiyle böyle giyindim.” Konuşması da değişmişti.

Gözlerim kocaman açıldı. “Ne Abdül’ü, kim o ya?”

Naz elleriyle yelpazesini yüzüne tuttu. “Kocam.”

Barış güldü. “Anlaşıldı. Yeni birisini ağına takmış.”

Naz omuz silkerek bize yüzünü çevirdi. Tam lafa girecekken sözünü kestim. “Naz, lütfen. Hiç başlama.”

Naz beyaz örtüyü omuzlarına iyice yaymaya çalıştığında bu kızın delirdiğine emin olmuştum. “Benim kocam Arap şeyhi olduğundan mütevellit böyle konuşarak beni kıldığınızı dile getirmek...”

Elimi havaya kaldırdım. “Tamam, bir şey demiyoruz, sus.” Duraksadığımda öfkem yüzümden okunuyordu. “Neden bir erkek için değişiyorsun? Şeyhse şeyh, ne yapalım yani? Git, üstünü değiştir.”

Atakan, sevgilisinin beline elini koydu ama Nehir hiç mutlu görünmüyordu. Suratında üzgün bir ifade vardı. Naz, bana onun şiddet görüyor olabileceğini söylemişti. Şimdi bu hâllerini görünce ortada dönen bir şeylerin olduğunu fark etmiştim. En kısa sürede bu işi çözmeliydik. İşin içinde şiddet olmasa bile Nehir’in bir şeylerden rahatsız olduğu belliydi.

“Ben yemekleri söyleyeceğim.” Barış’ın sesiyle kafamı salladım.

Naz’ın kulağına eğildim. “Yakışmamış, lütfen şöyle yapma. Sırf insanlar istiyor diye dış görünüşünü değiştiremezsin. Kimseye kendini beğendirmek zorunda değilsin. Muhtemelen o Arap şeyhinin en az dört karısı vardır, amacın ne ki? Onların içine dâhil olmak mı?”

Naz umursamadı, umursamamak konusunda direniyordu. “Ben artık böyle giyineceğim. Kocamın istediği bir hayatı yaşayacağım.”

Ofladım. “Ne kocası?”

Yemekler gelmeye başladığında, telefonumu elime alarak Serter'in mesaj penceresini açtım. Ona haber vermek istiyordum. Beni merak eder miydi, bilmiyorum ama ben şimdiden onu merak et miştim.

Gece: Arkadaşlarımla yemeğe geldim, belki merak etmişsindir.

Mesajı hemen görmüştü.

Serter: Ne yiyorsun bakalım?

Gece: Haşlanmış brokoli, buharda pilav, sonrası için melisa çayı.

😊

Serter: Yalançı. 😊

Gece: Kızarmış tavuk yiyeceğim, bence gayet lezzetli.

Serter: Demek ki bu yüzden göbeğin var. 😊 Benim göbeğim mi vardı? Ciddi miydi?

Yemekler masaya servis edildikten sonra ilk işim fotoğrafını çekip Serter'e atmak oldu. Canının çekeceğini düşünmüyordum, sadece atmak istemişim. Hem onunla böyle zıtlaşmak hoşuma gidiyordu.

Arkadaşlarım sohbete dalmıştı, ben de fırsattan istifade mesajlaşmaya devam ettim.

Gece: Gayet lezziz, Büyükelçi Beyefendi. -Fotoğraf Serter:*

Hanımfefendi...

Gece: Bana şişko dediğin için sana küsme kararı aldım. -Üzülen emoji hatta tripli emoji.

Serter: Trip atan emoji mi? Ayrıca, eve geldiğinde seninle karga edeceğim. Karım sürekli trip atıyor, bu hiç ama hiç hoşuma gitmiyor. :/ Kansıydım...

İçim eridi.

Gece: Sen neredesin? Uyandığımda evde yoktun, Cesur ile erkenden çıkmışsınız. -Sinirlenmiş, eşini merak eden evli kadın emoji.

Serter: Galeriye geldim, araba bakıyordum.

Gece: Araban yok mu senin? Neden ikinci arabayı alıyorsun ki?

Serter: Sana alıyorum...

Gece: Ciddi misin? Neden alıyorsun? Benim arabam var ki. Boşuna alıyorsun, yani boşuna derken yanlış anlama... Gerek yok anlamında dedim.

Serter: Nerede yemek yiyorsun? Adresini ver. Arabanla geleceğim.

İnanamıyordum. Serter Güçlü bana araba almıştı. Nasıl bu ka dar düşünceli olabilirdi? Kendimi tuhaf hissediyordum.

Benimsiyordu beni.

Ah Serter...

“Kiminle yazışyorsun?” Barış’ın sesiyle güzel rüyamdan uyanarak gözlerimi ona çevirdim.

Tavuğumdan bir parça kesip ağzıma attım. “Eşimle.”

Atakan ağzındaki lokmayı püskürttü. “*Eşim* mi dedin sen?”

Naz lafa girdi: “Gece artık bir erkeğin zevcesi olmuştur.” Sesi bile değişmişti sanki; daha oturaklı, ağırbaşlı bir ses tonuna bürünmüştü.

Atakan şaşkın görünüyordu. “Sen evlendin mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Herkese her şeyi en baştan anlatmak zorunda kalmak yorucuydu. Kısa süre içinde hayatımdaki birçok şeyden haberdar olacaklardı fakat şu an üstüme gelmeleri hoşuma gitmiyordu. Her şeyi bir anda anlatamazdım.

“Evet.” Salatayı kaşıklarken içinde soğan olup olmadığını kontrol ettim.

Serter’in soğan tüketmediğini biliyordum, dolayısıyla yakınındayken soğan kokmak istemezdim. Salatada soğan olmadığı için sevinirken bir yandan da iki şaşkın arkadaşımın bakışları altında eziliyordum.

“İlk görüşte âşık oldular, size ne ayrıca? İnsanlar evlenebilir,” dedi Naz.

Neyse ki Atakan ve Nehir ile özel hayatım konusunda konuşacak kadar yakın bir arkadaşlığımız yoktu. Sadece grup olarak toplandığımızda bir araya geliyorduk.

“Bir ilişkim vardı fakat son zamanlarda ciddi bir boyuta geçmişti.” Peçeteyle ağzımı sildiğimde Atakan’ın moralinin bozulduğunu fark ettim. “Serter sürekli yurt dışına gidip geldiği için yalnız kalmamam gerektiğini düşünerek mezuniyet sonrası yapacağımız nikâhı öne çektik.”

Atakan kaşlarını çatı. Naz’ın gözleri, çatık kaşlı Atakan’ı bul du. Saf Nehir ise orali olmayarak yemeğini yemeye devam etti. “Bari

nikâha çağırıyaydın, gelirdik.” Yüzünü buruşturdu. “Saç ma... Kusura bakma ama bu yaşta ne evliliği?” Atakan bir anda öfkelenmişti.

Barış ortamı sakinleştirmek adına araya girmek durumunda kaldı. “Neden kasıldın? Hayırdır, Atakan?”

“Kasılmadım.” Atakan kulaklarına kadar kızarmıştı.

Ofladım. “Konuyu kapatabilir miyiz? Kimseye hesap vermek zorunda değilim. Evlendim, yarın boşanırm, öteki gün de tekrar evlenirim. Bu benim hayatım.” Sadece güzel bir yemek yemek istemiştim.

“Gece, sen dalga mı geçiyorsun?” Atakan’ın bağırmasıyla Barış bir anda ayağa fırladı.

“O sesini kıs!” dedi uyarıcı bir tavrıla.

Ne oluyordu böyle? Yalnızca beş dakika önce sakin sakin sohbet ediyorlardı. Bir anda ne olmuştu? Anlam veremiyordum. Atakan’ın tepkisi ise oldukça yersiz geliyordu. Ona ne oluyordu? Sağlıklı düşünemiyordum artık.

Kendi ruh sağlığım için insanları anlamaya çalışmayı bırakmalıydım. En azından bir süreliğine.

“Sana ne oluyor, Barış?” Atakan, sevgilisinin elinden tuttu. “Nehir kalk gidelim, arkadaşlarımızın hâlini gördün, hemen gruplaşmaya başladılar.”

“Arkadaşlar sizi sükûnete davet ediyorum,” dedi Naz.

“Naz, sen de başlama...”

“Bana sesini yükseltmemeni rica ediyorum, Barış.” Ağzının kenarını temizledi. “Ben müstakbel zevcimin yanına gideceğim. Siz kavga etmeye devam edin.”

“Biz gidiyoruz, hepinize afiyet olsun,” dedi Atakan.

İkisi beraber mekânı terk ettikten sonra Barış sakinleşerek yerine oturdu. Kavganın çıkış sebebi o kadar yersizdi ki... Atakan’ın bu garip çıkışına asla anlam veremiyordum.

Sırtımı koltuğa yasladım. “Klasik Atakan... Geçen yıl da böyle saçma sapan şeyler için kavga çıkarmaya çalışmıştı.”

Barış gergindi. “Ona ne oluyor ki? Zaten sırf Nehir için katlanı yoruz Atakan’a, yoksa çekilecek yanı yok.” “Aynen.” Omuz silktilim.

Hiçbir şey yaşanmamış gibi yemeğime devam etmek istiyordum. Atakan’ın saçma tepkisini düşünmeyecektim.

“Yemeğimize devam edelim.” Barış da belli ki benimle aynı fikirdeydi.

Hayatım anlam veremediğim olaylar silsilesi olduğu için bunun gibi durumlarda çok hızlı bir şekilde hayatıma kaldığım yerden devam edebiliyordum.

Telefonum çaldığında masanın üzerindeki peçeteyi alıp parmaklarımı temizledim, ardından arayan kişinin ismine baktım.

Serter arıyordu.

“Benim gitmem gerekiyor, Serter geldi.” Arkadaşlarımın şaşkın bakışlarını fark edince açıklama gereğinde bulundum. “Beni alacağını söyledi, daha doğrusu bir şey gösterecekmiş.” Barış tek kaşını havaya kaldırdı. “Çıkmam lazım, lütfen kızmayın. Bir dahakine daha uzun vakit geçiririz.”

“Şu durumu konuşacaktık.” Sabahki konuyu kastediyordu.

“Konuşuruz.” Barış’a sarıldım, Naz’a da uzaktan bir öpücük gönderdim. “Hesabı bana atın, yediğim kısmı öderim.” “Ben öderim, saçmalama.” Barış’ın sesi sertti.

Genelde de hesap konusunda kavgı ediyorduk. Her seferinde Barış hesabı ödemek için diretiyordu, ben ise tam tersi davranarak ödeme konusunda onu zorluyordum.

“Naz,” diye mırıldandım.

Naz elini peçesine götürdü. “Tamamdır, o iş bende, ayol.”

“Görüşürüz.”

Mekândan çıkarken içimde garip bir heyecan vardı, gülümsemekten kendimi alamıyordum. Dışarıya çıkar çıkmaz burnuma bir yağmur damlası çarptı. Artık sonbahar kendini iyiden iyiye hisset tirmeye başlamıştı.

Su birikintisine basmamaya çalışarak yan tarafıma döndüğümde gözlerim Serter'in mavi gözlerinde durdu.

"Dikkat et, kayacaksın." Arabaya sırtını yaslamıştı.

Yine ciddi yüz ifadesini takınmış olan Serter Güçlü boğazlı, siyah kazak ve siyah, parlak pantolon giymişti; nefes kesici görünüyordu. Simsiyah saçları rüzgâra meydan okuyordu. O kadar güzel duruyordu ki... Onu saatlerce izleyebilirdim ama hemen kendimi toparladım. Biz gerçekten evli değildik ve o benim kocam değildi. Kâğıt üzerindeki imzayı fazla ciddiye almıştım. Kendime gelmeliydim.

Beynim ve kalbim savaşıyordu. Delirecektim.

Çantama sıkıca sarılıp basamakları tek tek indim. "Hava soğumuş."

Gülümsedi. "Çok değil." "Üşüyorum,"

dedim.

Elini uzattı ve göz hapsime giren parmaklarına bakmamaya çalışarak ellerini tuttum.

"Sen biraz hassas mısın acaba?" diye sordu yumuşak fakat bir o kadar da etkileyici ses tonuyla.

"Büyükelçi," diye uyardım.

Bir insanın sesi bu kadar güzel olmamalıydı. Belki de duyabileceğim en güzel sesi duyuyordum. Her söylediği cümle ayrı bir melodiydi.

Büyükelçi...

O her konuda kusursuzdu.

"Umarım yemeğini bölmemişimdir," dedi yumuşak bir sesle. "Arkadaşların kızmıştır, kaldı ki ben de kızardım."

"Ben zaten yemeğimi bitirmiştım. Hem biz her gün birbirimizi görüyoruz." Serter'i incelemeye başladım.

Serter'in âdemelması güzeldi.

Serter'in sesi de güzeldi.

Serter'in parmakları... Tamam, tamam, susuyorum.

“O zaman, problem yok.” Eliyle arkasında duran arabayı gösterdi. “Bakmak ister misin?” Bana araba almıştı.

Mesajda söylemişti ama Serter’i görünce arabayı tamamen unutmuştum. Lüks bir arabaya benziyordu. Siyah olduğunu görünce gülmemek için kendimi zor tuttum. Büyükelçi’nin siyah takıntısı arabada da kendini belli ediyordu.

“Bana neden araba aldın ki?” diye sordum.

Elini cebine attı ve cebinden çıkardığı anahtarı bana uzattı. Anahtar sade bir anahtar değildi. Dışına ayıcık takılmıştı. Ayıcık figürünü görünce şaşırdım. Sevgiimi nereden biliyordu? Bunu bilmesi imkânsızdı çünkü daha önce sevdiğim şeyler hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyordum. Serter...

Serter beni gafil avlıyordu.

“Eski araban tamire gittiğinde birkaç sıkıntısı olduğunu öğrendim. Düzelse bile ileride daha ciddi sorunlar çıkarabilirmiş.” Elini belime atıp bana yaklaştı ve kokusu burnuma yayıldı. “Bu yüzden o arabayı kullanmanı istemedim. Galeride işim vardı, oradayken aklıma geldi ve aldım.”

“Bu araba, çikolata değil.” Sesim kısıp çıkmıştı.

Gözlerimin içine bakarken yanaklarına bir yağmur damlası düştü. Umarım hayatı boyunca, yanakları sadece yağmur yüzünden ıslanırdı çünkü Serter Güçlü, bir gün bile üzülmeyi hak etmiyordu.

“Aynı şey,” dedi umursamazca.

“Değil.”

“Gece.” Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Sen benim karımsın. Bırak da karıma hediye alabileyim.”

“Gurur falan yapmayacağım, hediye reddetmek de olmaz ama...” Boğazımı temizledim. “Yine de bana böyle büyük hediyeler almanı istemiyorum.”

“Neden?” Kaşları çatıldı, sözlerimden rahatsız olmuştu.

Eğer düzgün bir yaşamım olsaydı, güzel bir ailede büyüseydim belki daha farklı tepkiler verebilirdim.

“Çünkü...”

Sözümü kesti. “Gece, rica ediyorum hediye bu kadar takılma. Galeriye gittim ve bir araba almak istedim hepsi bu.” Derin bir nefes aldı. “Güle güle kullan.”

Onu üzümüştüm.

Yine de sakinliğini korumayı başarmıştı.

Yepyeni arabamın içine girdiğimde heyecanlanmamak için kendimi zor tuttum. O kadar şık bir tasarıma sahipti ki... Bu arabanın benim olduğuna inanamıyordum.

Şoför koltuğuna geçtiğimde önce kontağı çalıştırdım, ardından elimi direksiyona bıraktım. Camı kapatıp sırtımı tamamen yasladığımda heyecanımı bastırmaya çalıştım. Araba çok güzeldi.

“Teşekkür ederim. Sayende mutluluğu ve bir yuvada olma hissinin ne olduğunu öğrendim.” Duraksadım. “Serter...”

“Efendim?”

“Biliyor musun? Ablamın içirdiği ilaçlar yüzünden hep bir şeyleri unutuyorum... Fakat eğer geçmişte bir zamanda seni tanısaydım, o ilaçların bile seninle olan anılarımı unutmama etki etmeyeceğini biliyorum.”

Gözlerine bir hüznün çöktü.

Mayıs ile kasım arasında kalmış titrek ışıklar ele geçirdi gözlerini.

“Nasıl bu kadar emin oluyorsun?”

“Çünkü hiçbir ilaç seni unutturamaz,” dedim.

Arabayı çalıştırdığımda aramıza derin bir sessizlik çöktü. Uzun bir süre konuşmadı, belki de konuşmak istemiyordu. Sustu, susarken bazı kelimeler ağırlık yüzünden parçalanıyordu. Sessizliğe bürünmüştük, bu sessizlik beni korkutuyordu. Tıpkı karanlığın korkuttuğu gibi.

Konuşmaya çalıştım. “Demek istediğim...” Kelimeleri toparlayamıyordum. “Sen harika bir insansın. Sadece harika bir insan değilsin, aynı zamanda kusursuzsun ve...”

Sözümü kesti. “Ve?”

“Ve benim için böyle çabalaman hayata tutunmama sebep oluyor. Beni düşünerek benimle evlenmeyi göze aldın, üstüne benim için bir

sürü şey yaptın.” Direksiyonu sıkıca tuttum. “Mesela anahtarın ucuna ayıcık yerleştirmişsin, ayıcıkları sevdiğimi nereden biliyorsun ki?”

“Odanda görmüştüm,” dedi.

“Detaycısın.”

“Normalde değilim ama konu sen olunca öyleyim.” Gözlerim doldu.

Mutluluktan gözlerim dolmuştu. İşte, nefes almak böyle bir şey olmalıydı. Nefes almak gece karanlıkta uyumamak değildi, nefes almak değer gördüğünü hissetmekti.

“Tekrar teşekkür ederim ama bak, ben de altında kalmam, yani en kısa zamanda sana güzel bir sürprizle gelebilirim.” Dudaklarımı yaladım. Dikkatim yoldaydı, zihnim ise onu düşünmekle meşguldü. “Ne seversin?”

Serter gülümsedi. “O soslu tavuğundan yaparsan hayır demem.”

“Hayır, daha büyük bir şey iste,” dedim.

“O zaman benimle kimseye anlatmadığın bir sırrını paylaş.” Küçük şeyler istiyordu.

Büyükelçi...

“Bu da küçük.”

Güldü. “İnan bana, bu hepsinden daha büyük bir hediye.”

Düşünmeye çalıştım. Ne gibi sırlarım vardı ki? Birçok şeyi öğrenmişti. Hayatımın belki de en büyük sırrını biliyordu. Ona ne verebilirdim? Aklım almıyordu.

Eve geçtiğimizde arabayı park ederken aklıma günlüğüm geldi. Günlüğümü veremezdim, günlüğümü verirsem beni öptüğünü anlattığım kısmı gördüğünde büyük bir şaşkınlık yaşayabilirdi. Bunu göze alamazdım.

Arabadan indiğimizde yağmur durmuştu.

“Odama geçmem gerekiyor.” Ellerimi küçük çocuklar gibi arkama aldım. “Sana benim için özel olan bir şeyi göstereceğim.”

“Bekliyorum.”

İçeri girdikten sonra koşar adım odama geçtim. Şimdi o küçük kâğıdı bulacak ve Serter'e gösterecektim. İçim kıpır kıpırdı. Gülümseyerek günlüğümü çekmecedan çıkardığımda beni önce çiçek kokusu karşıladı, sonra da o küçük kâğıt. O kâğıdı hep günlüğümün arasına sıkıştırırdım. Hiç çıkarmazdım.

O kâğıtta benim hayallerim vardı. Kaybedebilir miydim? İnsan hayaline sınırsız bağlanmalıydı.

Serter odanın kapısını tıklatıyordu. Sanırım göstereceğim kâğıt konusunda heyecanlanmaya başlamıştı.

"Buldun mu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Evet." Kâğıdı uzattım. "Küçük bir şey ama orada hayallerim var. En yakınlarım bile bilmiyor, ilk kez sen göreceksin." Tek dileğim saçma bulmamasıydı.

Serter kâğıdı parmaklarımın arasından aldığında küçük bir çocuğa dönüşmüştü. Benim gibi olmuştu. O da heyecanlanmıştı. Kâğıdı heyecanla incelemeye başladı.

Ölmeden Önce Yapılacaklar

Trene bin ve hiç bilmediğin bir şehre git. (Yapılmadı.)

Mahallede küçük çocuklarla futbol oyna. (Yapıldı.)

Aşk ol. (Yapılmadı.)

Savcı ol. (Yapılmadı.)

Yabancı bir şehirde, sokak ortasında en sevdiğin şarkıyı söyle. (Yapılmadı.)

Kâğıdı okuduktan sonra kafasını kaldırıp bana baktı. "Futbol mu?"

"Çocukluğumdan beri en çok yapmak istediğim şey özgürce dışarıda oynamak."

Hüzün gözlerinin her tarafına yayıldı. "Tren?"

"Çok istediğim bir şey..." İç çektim. "Trene binmekten korkuyorum nedense."

“Eğer trene binseydin en çok hangi şehre gitmek isterdin?” Bunu hiç düşünmemiştim.

Duraksadım. “Sanırım hangi şehirde acı yoksa oraya gitmek isterdim.”

İkimizi yine derin bir sessizlik aldı, bu sessizlikten tekrar korktum. Gözlerinin içine bakamıyordum. Onu hayallerimle tanıştırmıştım ve bu, benim için çok derin anlamlar taşıyordu.

Sanki gerçek benliğimle tanışmıştı.

“Âşık ol?” Gözlerimin içine büyük bir hevesle baktı.

Kritik soruydu, kabul ediyordum.

“Çok isterim.” Fazlasıyla isterdim.

“Ölmeden önce demişsin bu listede.” Kâğıdı zarıfçe katlayıp elinde tuttu. “Daha yaşayacak onlarca yılın var, hepsini yaparsın.” Derin derin baktı. “Bu kâğıt bende kalabilir mi? Bunu saklamak isterim, belki bir gün hayallerini birlikte gerçekleştirebiliriz.”

“Gerçekten yapabilir miyiz?”

“Söz veriyorum.” İç yanağını ısıırıyordu. “Büyükelçi sözü.” Yeterliydi.

Ona inancım tamdı.

“Şimdi aşağıya ineceğim, yemek yedikten sonra çıkmam lazım.” Dudaklarını ıslattı. Kaçınıcı kez ıslatmıştı, bilmiyordum. “Akşam erken gelmeye çalışırım, sen de o süre zarfında ödevlerini yaparsın, olur mu?”

“Olur.”

O aşağıya indikten sonra arkasından onu takip ettim. Mutfaktan mis gibi yemek kokuları geliyordu. Bu kokular etrafta olduğu müddetçe acıkmamak imkânsızdı.

“Yemekte ne var, Aslı?” Serter sandalyemi çektiğinde duvar kenarındaki sandalyeye oturdum.

“Pirzola, haşlanmış kuşkonmaz ve sebze çorbası.” Aslı çorbaları servis etmeye başladığında iştahla dudaklarımı yaladım.

Serter sandalyeye oturmadan önce hemen mutfak lavabosunda ellerini yıkadı. İki lavabo vardı, birisi gıdalar içindi, diğeri de el yıkamak içindi.

“Teşekkür ederiz, şimdiden ellerinize sağlık.” Sandalyeye oturduğunda peçetyle ellerini kuruladı, ardından bana baktı. “Çorba seversin, değil mi?”

“Bayılırım.”

Pek yemek seçen bir insan değildim.

Aslı mutfaktan çıktığında Serter ile baş başa kalmıştık. Yemeğini yemeye başladı, sakın görünüyordu. Yüzüne bakarken ister istemez gülümsüyordum. Zaten ne zaman Serter’le olsam hep mutluydum.

“Bir şey soracağım.” Masmavi gözlerine bakarken dudaklarım titriyordu. “Ömer olayı ne olacak?”

Peçetyle dudaklarının kenarını sildiğinde kaşları çatıktı. “Haber henüz gazetelere düşmedi. Kerem bir şekilde kamera kayıtlarını silmiş, video çekenlerle de konuşup halletmiş. Ömer’den ise hâlâ ses çıkmadı. Muhtemelen bunu bana koz olarak kullanacak.”

“Eğer o olayı sana karşı kullanırsa ben devreye girerim.” Sesim netti.

“Senin hiçbir şekilde araya girmeni istemiyorum.” Bardağı dudaklarına götürdüğünde alınının ortasında bir çukur oluştu. “Kendini tehlikeye atmana izin veremem.”

“Sana bir şey sorabilir miyim? Ben senin Eylül’le iş birliği yapmak üzere konuştuğun anı kameradan izlemiştim...”

“Her şeyi izledin, değil mi?” İki elini birleştirip çenesinin altına yerleştirdi.

“İzledim.”

Çok önceden eve kamera yerleştirmek zorunda kalmıştım. Lambanın altında olan kamera ışık yanar yanmaz devreye giriyordu, eğer ışık yanmazsa uzaktan kumanda sayesinde çalışıyordu. Ampulün iç tarafına benzediği için Eylül henüz fark edememişti. Fark etmesi de imkânsızdı. Özel bir kameraydı. Bahçe hariç diğer odalarda da birer tane vardı. Aslında evin birçok yerine koymuştum ama genelde

salonda oldukları için onların konuşmalarını rahatlıkla duyabiliyordum.

“Onunla herhangi bir bağlantım kalmadı.” Duraksadı. “Sana yaşattıklarından sonra onunla iş birliği yapmam.”

“Eylül, üzerine atılan iftiraları silmekte sana yardım edecekse iş birliğine devam edebilirsin. Lütfen benim için her şeyi silip atma.”

Kafasını iki yana salladı. “Tek başıma da hallederim.”

“Benim yüzümden...”

“Neden tüm suçu kendine yüklüyorsun? O kadınla bir alakam olmasını istemiyorum.” Gergin omuzlarına baktı. “Eylül benim umurumda bile değil, kendi çıkarlarım için bile olsa onunla hiçbir şekilde iş birliğinde bulunmam.” Gayet kararlıydı.

Net konuşmuştu.

Ardından konuşmasına devam etti: “Bu işi tek başıma halledeceğim. Kız kardeşini her gün zehirlemeye çalışan bir insanın, eski dostum olsa bile gözümde değeri kalmadı. Eylül’e duyduğum saygı bitti.”

“Benim için...” Nefesimi dışarıya verdim. “Karnım ağrıyor. Ben biraz dinleneyim, odama geçmek istiyorum.”

Tek istediğim sıcak yatağıma girip tüm düşüncelerimden, gölgesinde yaşadığım iç savaşlarımdan uzaklaşmaktı.

Yatağıma uzandım ve nevresimin altına girdim. Uyumaya çalışacaktım.

Kapının açılma sesiyle irkildiğimde Serter Güçlü’yü elinde tepsi ile gördüm.

“Sen gitmeyecek miydin?” Kafamı kaldırıp doğruldum. “O ne?”

Bana bakmamaya çalışarak tepsiyi komodinin üzerine bıraktı. “Sana sıcak süt hazırladım, ağrına iyi gelir belki.”

“Neden zahmet ettin? Hem neden buradasın ki? Gidecektin...” Boğazımda bir kuruluk oluşmuştu.

Serter gözlerini bana doğrulttu, bu *sus* demekti. “Karımın karnı ağrıyor, bırak da tüm ilgimi ona vereyim.”

Serter yatağın üzerine oturdu. Ona bakmamaya çalışıyordum. Ne zaman gözlerine baksam nefesim kesiliyordu. Bir uçurum kıyısından atlamak gibiydi. Bakamıyordum işte...

Uzattığı bardağı elinden aldım ve dudaklarıma götürdüm. “Biliyor musun? Sade süt sevmem.”

“İçine bal koydum.” Yanıma uzandığında ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Kay bakalım.” Belimden yakaladı ve diğer elini karnımın üzerine koyup masaj yapmaya başladı.

“İyiym ben, önemli bir şey değil.”

Karnımın üzerinde hareketlenen parmakları ruhumu gevşetiyordu. “Küçük bir çocuk gibisin, karnın ağrıyor, konuşmuyorsun.” Gülümsedi. “Küçük bir çocukla evlendiğime inanamıyorum.” Çatık kaşlarını görünce sustu.

“Berrak kaç yaşında?” En çok merak ettiğim konuydu.

Derin bir iç çekti. “Başladık...”

“Yaşını soruyorum.” Karnımın üzerinde duran ellerine hafifçe vurdum. “Niye söylemiyorsun ki? Sanki çok garip bir soru sordum.”

“Otuz yaşında.” Karnımı okşarken dikkatli davranıyordu, beni incitmemek için çaba gösteriyordu.

“Senden bir yaş büyükmüş.” Dudaklarımı öne büzdüm.

Berrak hayatımda gördüğüm en tuhaf insandı. Bana göre hareketleri de anlaşılmazdı. Üstelik çocuğu olmasına rağmen yaşının insanı değil de küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Her ne olursa olsun Berrak’ı asla sevmemiştim, seveceğimi de düşünmüyordum. Sütümden bir yudum aldım. “Onunla görüşüyor musun?” Gözlerini devirdi.

Büyükelçi yine gözlerini devirmişti.

“Bak şimdi beni güzel bir şekilde dinliyorsun.” Bardağımy elimden alıp komodinin üzerine bırakırken bana doğru eğildi, mis gibi kokusunu içime çektim. “Dinliyorum.”

“Görüşmüyorum, görüşmeyi de düşünmüyorum. Tek düşündüğüm Semih. Babasız bir çocuk olduğu için ister istemez üstüne

düşüyorum. Onun doğumunda bile vardım.” “Gavat mısın?” diye sordum.

“Gece, bu nasıl bir üslup?”

“Bu kız, en yakın arkadaşınla yatmamış mı? Üstüne üstlük bir de ondan çocuk yapmış. Nasıl görüşebiliyorsun onlarla? Çocuğuna babalık bile yapıyorsun.” Sinirlenmişim.

Serter gereksiz merhametliydi.

“Doğumdan kısa bir süre sonra Okan vefat etti. Sandığın gibi Okan ile görüşmedim. Berrak ise lohusalığı kaldıramadı, küçücük bebekle doğru dürüst ilgilenmedi. Bunu fark ettiğim an çocuğu elinden almak için şikâyetle bulundum ama kanıtlayamadım. Söyler misin? Bir çocuğu böyle bir anneyle nasıl tek başına bırakayım?” “Devlet kurumları var, onlar alıp büyütebilir.”

“Gece.” Dalgın bir şekilde baktı. “Çocuklar benim hassas noktam. Ne olursa olsun, kimin çocuğu olduğu önemli değil, anladın mı?”

Serter başkasının çocuğuna bu kadar hassas yaklaşıyorsa, kendi çocuğuna nasıl yaklaşırdı, bilmiyordum. Muhtemelen mükemmel bir baba olurdu. Çocuğunu çok sever, her şeyden korumaya çalışırdı. Serter böyle bir adamdı.

“O kadın, çocuğunu sana karşı kullanıyor.” Sesim yükselmişti. “Farkındayım.”

“Eğer gerçek bir evliliğimiz olsaydı, onunla görüşmene asla izin vermezdim. Hatta çocuğuna karşı bile böyle yaklaşmana müsaade etmezdim. İstersen bunu bencillik olarak algıla ama kesinlikle izin vermezdim çünkü karşındaki kadın seni kullanıyor.” Sinirlerim bozulmuştu.

“Sen neden bu kadar takıntı hâline getirdin onu?” Şüpheyle gözlerini kıstı.

“Ben mi getirmişim? Bence Berrak beni takıntı hâline getirmiş.” Omzumu dik tuttum.

Ofladı, canı sıkılmıştı besbelli. “Tamam.”

“Neye tamam?”

Elini tekrar karnımın üzerine bıraktı. “Semih’i artık sık sık görmem, olur biter. Aslı vasıtasıyla iletişimi sağlarım. Madem rahatsız-

sın, karımın sözünü dinlerim, bu kadar basit.” Yoğun

duygular geçti aramızdan.

Beni kısacık bir sürede böyle sahiplenmesi ve sözlerime itibar etmesi inanılır gibi değildi. Onun gözündeki değerim bu kadar büyük müydü? Her dediğimi ikiletmeden yapıyordu.

“Semih, Berrak, artık kim varsa; onların konusunu da uzun bir süre rafa kaldırıyoruz.” Yüzüme eğilip saçlarımı kulağımın arkasına bıraktı. “Evliyim, evli bir adam gibi davranacağım.” “Serter...” diye fısıldadım.

Saçlarıma dokunan parmakları tüm bedenimi ısıttı. “Sana daha önce de söylemiştim. Gerçek ya da sahte olması önemli değil... Evli bir adam gibi davranacağım.” Bunu biliyordum.

Kalbimde daha önce hiç deneyimlemediğim duygular filizleniyordu. Birisi benim için herkesten vazgeçiyordu, herkesten uzaklaşıyordu. Birisi beni üzmemek için her dediğimi yapıyordu. Birilerinin kalbinde değil de en güzel yerinde yatıyordu ruhum.

Tek düşündüğüm şey bazı yalanlar bizi üzüyordu, bazı doğrular ise o yalanları tek tek siliyordu.

Serter yavaşça odadan çıktı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Duyamadı, gitmişti çünkü... Her ne kadar duymamış olsa da o teşekkür dudaklarımdan dökülmüştü.

Yürüyordum.

Yürümek iyi geliyordu. Bu gece İmge ile buluşacağım köprüye gitmeyi planlıyordum. Onu görür müydüm, bilmiyordum. Belki de göremeyecektim, belki de konuşamayacaktık. Her şeye rağmen o köprüye gitmeyi planlıyordum.

Bugün oraya gitmeye ihtiyacım vardı.

Kısa süre sonra İmge’yi gördüm. Elinde kahvesiyle yolu izliyordu. Eskiden bu yoldan hep arabalar geçirdi, artık geçmiyordu.

Kimilerinin uzun yolculuğu bitmişti anlaşılan. Herkesin her zaman gidecek yeri olmazdı, besbelli arabalar da gitmekten vazgeçmişti.

Kahveyi dudaklarına götürüp yudumlarken kulağında bir kulaklık olduğunu fark ettim. Müzik çalardan dinliyordu, daha önce telefon kullanmadığını söylemişti.

“İmge!” diye seslendim.

Kulaklıktan ötürü duymuyordu.

“İmge!” Bir kez daha seslendiğimde sesim yüksek çıkmış olmalıydı ki bana doğru döndü.

Gözlerimin içine bakarken kulaklığını çıkarmıştı. “Nihayet geldin! Biliyor musun, her gece buraya geliyorum ve sen gelmiyorsun.” Durdu. “Sanırım diğer insanlar gibi söz verip gelmeyenlerdensin.”

“Özür dilerim.” Hırkama sıkıca sarınıp yanına geçtiğimde göz göze geldik. “Bu aralar biraz yoğunum.”

Kahvesini tekrar dudaklarına götürdü. “Hayat telaşı diyorsun yani?”

“Eh, bir bakıma öyle diyebiliriz.”

Dolunay bugün pek güzeldi. Ay ışığının olduğu her yer güzeldi, bunu inkâr etmeye gerek yoktu.

Gündüzler aya verilseydi eğer, yeryüzü bir daha karanlığa gömülmezdi.

“Geleceğini bilseydim sana da kahve alırdım,” dedi İmge.

Renkli saçlarına taktığı taşlara gülümseyerek baktım. “Ne zaman yaptırdın?”

“Uzun zaman önce,” dedi.

“Bana kızgın mısın?” diye sordum.

İmge ile tesadüf eseri tanışmıştık, henüz hakkında hiçbir bilgiye sahip değildim. Onu içten içe merak ediyordum. Nasıl bir hikâyesi vardı acaba? Onu bu köprüye getiren şey neydi?

Yaşadığı acıları hissedebiliyordum.

“İnsanlara kızmayı bırakalı yıllar oldu.” Temiz havayı burnuna çekti. “Aslında bugün buraya gelmen iyi oldu.”

“Neden?”

“Seninle vedalaşamadan gidersem üzüldüm.” Gökyüzüne baktı.
“Edirne’ye, halamın yanına gidiyorum.”

“Öyle mi? Hemen mi gideceksin?” diye sordum üzüntüyle.

İçimden bir ses İmge ile iyi anlaşacağımızı söylüyordu. Onun gideceğini öğrenmek beni üzmüştü.

“Maalesef.”

Diyecek bir şey yoktu.

“Anlıyorum.” Canım sıkılmıştı.

Yüzüne bir gölge çöktü.

“Bana hiç kendinden bahsetmedin,” dedim. “Buraya geliyorsan bir şeylerden kaçırıyorsun demektir. Seni üzen nedir?”

Sorduğum soru ile yüzüne kasvet çöktü. “Annemi ve babamı trafik kazasında kaybettim.”

“Başın sağ olsun.” Üzülmüştüm.

“Yapayalnız büyüdüm... Sonra bir adamla evlendim ve onu aldattığımı düşündüğü için ayrıldık.” Acıyla gülümsedi. “Oysa hiçbir suçum yoktu.”

“Peki, sonra ne oldu?”

“Yaşayan bir ölüye döndüm.” Dalgın dalgın etrafına baktı. “Vedalaşma vakti, kendine iyi bak, bana ayrılan sürenin sonuna geldik.”

“Sana ulaşabileceğim herhangi bir numara yok mu?” Telaşla sordum.

“Telefon kullanmayı sevmiyorum.”

“Kendine iyi bak o zaman,” dedim çaresizce.

“Sen de.”

O gittikten sonra boşluğa düşmüş gibi hissettim. Mavi-pembe saçlı diye tabir ettiğim İmge’yi son görüşüm olmuştu. Oysa öylesine büyük anılarımız yoktu. Sadece biraz üzülmüştüm. Toparlanmaya çalışarak hırkama tekrar sarınıp geldiğim yoldan geri döndüm. Gecenin bir vakti yürüyerek buraya kadar gelmiştim.

Ana yola geçtiğimde sokakta yatan evsiz insanlara baktım.

Hepsi çaresiz görünüyordu.

Mahallede geç saatlere kadar açık olan bir lokanta vardı. Hemen içeri girdim ve garsona yaklaştım.

“Paket yemek hazırlayabilir misiniz? İçinde her şey olabilir, yeter ki doyurucu olsun,” dedim.

Garson sandalyeyi işaret etti. “Siz oturun, on dakika içinde hazır olur.”

Sandalyeye oturup beklemeye başladım. Söylediği gibi on dakika içinde gelmişti. Cüzdanımdan para çıkarıp adama uzattım.

“Kolay gelsin.”

“Sağ olun.”

Lokantadan çıktığımda sokakta yatan insanların yanına ilerledim. Onlar uyuyordu, beni fark etmemişlerdi. Cüzdanımdan biraz nakit para çıkardım. Yiyecek ve biraz para bıraktım. Keşke elimden daha fazlası gelseydi...

Eve yaklaştığımda Serter’in arabasının park hâlinde olduğunu gördüm. Serter bagajdan bir şeyler çıkarıyor, bir yandan da telefonda konuşuyordu. “Eve yeni geldim, Kadir abi.” Gülümsedi, alnı da biraz terlemişti. “Olur, geliriz. Hem yarım kalan yemeği tamamlarız.”

Nereye gidiyordu ki?

Serter gerçekten de yoğun bir adamdı.

Benim kendime ait bir kafem olmasına rağmen çok gitmiyordum. Tüm işlerimi Sezen’e bırakmıştım.

“Tamam, iyi geceler.” Telefonu kapattıktan sonra bagajdan çıkarmış olduğu ayıcığı arabanın ön tarafına bırakıp diğer poşetleri aldı.

Hâlâ ayakta dikilmiş, ona bakıyordum. Bir bakıma onu inceliyordum.

“Serter.” İsmi dudaklarımdan öylece döküldü.

Çenesini kaldırıp bana baktığında kaşları çatıldı. “Gecenin bu saatinde dışarıda ne yapıyorsun sen?”

“Hava almaya çıkmıştım, bir de eski bir arkadaşımla sohbet ettim.” Gerçi İmge arkadaşım değildi ama olsun.

Kaşları hâlâ çatıktı. “Dikkatli olman gerekiyordu, neden tek başına çıkıyorsun ki?” Otoriterdi.

“Sen de çıkıyorsun.”

“Benim çevrem kalabalıktı.” Ayıcığın kucağına aldığı anda cebinden anahtarı çıkarmaya çalıştı. “Kapıyı açmama yardım eder misin?”

Anahtarı elinden alıp evin kapısını açtım ve beraber içeri girdik. “Berbat bir trafik vardı, kaza olmuş. Saatlerce adım adım gittik.” Dudaklarımın yukarıya doğru kıvrıldığını gören Serter’in dudakları aralandı. “Beni dinliyor musun?”

“Sen biraz sinirli misin?”

“Ben gayet sakin bir adamım,” dedi.

Evet, o bir İstanbul beyefendisiydi.

İşaret parmağımla ayıcığın gösterdim. “Bana mı aldın?” Kıbar olmaya gerek yoktu, bana aldığına emindim.

“Evet.” Dümdüz söylemişti.

“Neden aldın ki?” diye sordum.

İç çekerek ayıcığın salondaki koltuğun üzerine bıraktı, ardından ceketini çıkardı ve onu da aynı yere bırakarak maviliklerini bana çevirdi. “Ayıcıkları sevdiğini biliyorum, odana koyup daha sıcak bir ortam yaratırsın diye düşündüm.”

“Bir günde iki hediye,” dedim.

Yorgun görünüyordu. “Beğenmedin sanırım?”

Omuz silktim. “Gayet beğendim.”

Kalbimdeki o ses yankı oluşturunuyordu çünkü eli belimdeydi. O anın mutluluğuyla yatmaya gittim ve heyecanla sabah olmasını, onu tekrar görmeyi umdum.

Sabah erkenden kalkmıştım ve Serter’e kahvaltı hazırlıyordum.

Bu anı sanki bir kez daha yaşamıştım fakat bu kez kahvaltıma güveniyordum. Tam onun seveceğini düşündüğüm yiyecekler hazırlamıştım. Çay hariç her şey vardı kahvaltıda. Patates de kızartmıştım, Serter pek sevmezdi ama yine de yemesini sağlayacaktım.

O hâlâ uyuyordu.

Uykusuna düşkün olduğunu düşünmüyordum, besbelli yorgunluktan kalkamamıştı. Hem insanlar bazen yorulurdu ve dinlenmek isterdi.

Arkama döndüğümde geldiğini gördüm.

Beyaz bir gömlek giymişti, çok hoş görünüyordu. Gözlerinin maviliği ortaya çıkmıştı.

“Sana kahvaltı hazırladım.”

Bir öncekinde Semih için kahvaltıdan erken ayrılmıştı.

Islak ellerini kurulamak üzere dolaptan çıkardığı peçeteyi kullandığında sırt kaslarına bakmamak için üstün bir çaba sarf ettim. Geniş omzu ve kasları yüzünden bir gün düşüp bayılacaktım.

Ayrıca o benim kocamdı, ona bakma hakkım vardı.

“Ellerine sağlık, her şey harika gözüküyor.” Peçeteyle bütün ellerini kurulayıp çöpe attıktan sonra bir sandalye çekip oturdu. “Kaçta kalktın?”

“Bayağı oldu.”

Patatesi görünce kaşlarını çatı. “Bugün spora gideceğim ve karım bana yağlı yemekler hazırlayıp çirkin olmam için elinden gelen her şeyi yapıyor.” Ben mi?

Benden bahsetmiyordu bence.

“Acaba hangi densiz yapıyor bunu?” Sandalye çektim ardından oturdum.

Gözleri parladı. “Senden başka karım mı var?”

“Var mı?”

Burnunu kırıştırdı. “Yok mu?”

“Ne yok mu?” Kelime oyunları yapıyordum.

Dişleri ortaya çıkacak derecede gülümsediğinde bitki çayından bir yudum alarak tabağına peynir koydu. Ben ise kahvaltımı yapmayı bırakıp onu izlemeye başladım. Ona bu denli dikkatli bakmamam gerekiyordu fakat uçuruma yerleşmiş bir ruh bazen parlak ay yüzünden yüksekliği hesap edemeyebiliyordu.

“Hafıza kaybı mı geçiriyorsun?” Patates dilimini alıp ağzına attığında gözlerim şaşkınlıktan yuvalarından çıkacak gibi olmuştu.

Serter yağlı bir yiyecek mi yemişti? Önünde duran roka salatasına rağmen...

“Ne konuda?”

Suyundan biraz daha içip ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Bugün çok tatlı olmuşsun, pembe tişört yakışmış.” Göz kırptı.

Yanaklarım alev almıştı.

“Serter.”

Dudaklarını ıslattığında alev alan irisleriyle baş başa kalmıştım. “Pembe senin rengin olabilir mi acaba? Ben kırmızıdan vazgeçtim, sen böyle daha tatlı oluyorsun.”

Boğazımı temizledim. “Hava durumuna baktın mı? Sağanak varmış.”

“Pembe...” Vücudumu süzdü. “Acaba sütyenlerini de mi pembe seçsen? Tenine çok yakışır.”

“Susar mısın?”

Asla susmuyordu. “Yoo, neden susayım ki?”

“Sen çok açık sözlü bir adama dönüştün.” Tüm iştahım uçup gitmişti. “Ayrıca neden böyle konuşuyorsun? Böyle konuşmamalısın, ayıp konular bunlar.”

“Ayıp yatakta olur.” İkinci kez göz kırptı.

Ağzım kocaman açıldı. “Ergenlik yıllarına mı döndün, Büyükelçi?”

“Genç karım olunca ben de eski yıllarıma döndüm,” dedi gülerek. “Sahi ben yirmi yaşındayken sen on dört yaşındaydın, değil mi?”

Gerçekten sinirlenmiştim.

Sürekli yaşımdan vuruyordu. Üstelik aynı cümleyi ikinci kez kuruyordu.

“Berrak *abla* ile kıyaslayınca gözünde biraz küçük kalmam normal tabii.” Öfkemi ancak böyle gösterebiliyordum.

Serter bence içindeki şüpheleri ve gelgitleri benimle tam olarak paylaşmıyordu. Düşünceleri karmaşıktı. Yaş konusuna bu kadar

takılması da bu yüzden. Kendine bir yol çizmişti ve onu doğru görüyordu. Biraz sabit fikirli bir adam olduğunu düşünmüyor değildim.

Patates tabağını önünden çekip sağıma aldım. “Madem sana küçük geliyorum, kırk dokuz yaşında biriyle evlen.”

Patates tabağını tekrar önüne aldı. “Trip mi atıyorsun sen?”

“Sus, Serter.”

“Kırıldın mı?” Patates dilimini mayoneze batırıp bana uzattı. “Ben birini kendi ellerimle besliyorsam bu iyi bir şey demektir. Sen yanlış anladın, seni küçük görmüyorum, yalnızca büyük konuşup altı yaş farkı olan biriyle evlendiğim için kendime şaşıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Hatta hoşuma da gitmiyor değil.” Uzattığı patatesi almadım.

Kollarımı birbirine sardım. “Kendini böyle mi savunuyorsun?”

“Gece.”

“Sen söyle ama ben kırılırım, önemli değil, zaten benim kalbim taştan.”

Yüzüne hafif bir telaş bindi. “Ne olur böyle yapma. Gerçekten seni kırmışım, özür dilerim, ben...” Duraksadı. “Ben, seninle şakalaşmayı seviyorum.”

“Dokunma bana.” Gözlerim dolmuştu.

Regl yüzünden hormonlarım tavan yapmıştı.

Ayağa kalktı, hiçbir şeyi umursamadan diz çöküp önümde eğildi. Telaşı iki kat artmıştı, onu normal şartlarda bu hâlde görmezdim, göremezdim. “Lütfen açıklamama izin ver. Hata ettim, bazen abartıyorum sanırım.” Başparmağını getirip sağ gözümünden damlayan gözyaşını sildi. “Eşek herifin tekiyim.”

Burnumu çektim. “Özür dilerim, duygusalım galiba.”

“Ben özür dilerim.” Dudaklarını saçlarıma getirdiğinde kokumu içine çekmişti. “Artık çok daha dikkatli olacağım.” Saçlarımı koklamaya devam etti. “Birlikte alışverişe çıkalım mı? Mutfak alışverişini yapacaktım ve karımla çıkmak istiyorum.”

Çenemi kaldırıp ıslak gözlerle ona baktığımda, beni önemseyen tek insanla karşı karşıyaydım. Bu ne büyük lütuftu...

“Olur.”

Daha fazla dayanamadı ve dudaklarını alnıma bastırdı. “Seni asla kırmak istemezdim.”

“Önemli değil, ben de bazen fazla tepki verebiliyorum.”

Yanağımdaki ıslaklığı sildiğinde endişesini gözlerinden okuyabiliyordum. “Sorun yok, insan bazen sebepsizce yükselebilir.” Ellerinizi uzattı. “Haydi gel, karı koca evimizin birlikte ilk alışverişini yapalım.”

Duygular omzuma bindi.

Belki de yıllardır aradığım yuva buydu. Huzur bulduğum yerdi burası. Birisi gelmiş, darmadağın sürdürmeye çalıştığım bu hayatta korkusuzca elimi tutmuştu.

Odama geçip hızlıca hazırlanmaya koyuldum. Dolabın kapağını açtıktan sonra üzerime giyebileceğim rahat bir hırka buldum. Tişörtü tamamen üzerimden çıkarmak istemiyordum, sadece hırka ile omzumun üşümesini engelleyecektim.

Aşağıya indiğimde, Serter Güçlü’yü şoför koltuğuna oturmuş bir şekilde buldum. Bu onunla ilk alışverişimiz olacaktı. Tuhaf ama güzel bir duyguya kapılmıştım. Serter ile alışveriş yapacaktık, evimiz için...

“Hazırım.” Heyecanlı heyecanlı koltuğa oturduğumda, emniyet kemerimi işaret etmesine gerek kalmadan taktım. “Ne alacağız? Bu arada, mutfak alışverişlerini önceden de sen mi yapıyordun?”

Kontağı çalıştırdığında yükselen parfüm kokusunu içime çekmemeye çalıştım.

“Türkiye’de çok kalmazdım, kalacağım zamanlarda ise kendim yapardım.” Direksiyonu sola kırıp ana yola girdi. “Market yakın, beş dakika bile sürmeyecek.”

Arabayı marketin önüne park ettiğinde elini uzattı. El ele içeri girdik. Sanırım, heyecanım iki kat artmıştı. Elim tuttuğu için farklı hissediyordum. Serter Güçlü’nün elini tutmak büyük bir meseleydi ve ben neredeyse yolu yarılamıştım.

“Büyük bir sepet alacağım.” Ekmek fırının yanında bulunan sepeti aldıktan sonra yüzünü bana çevirdi. “Buradaki ekşi mayalı siyez

ekmekleri çok güzel oluyor. Onlardan alalım. Fazla alıyorum, kalanını buzluğa atarız.”

“Olur.”

Ekmekleri sepete attıktan sonra peynir dolabına ilerledik. Paketli, açık olmak üzere iki çeşit peynir vardı. Serter ikisinden de alıp sepete attı. “Sen hangi peyniri seviyorsun?” diye sorduğunda cevabım, süzme peyniri işaret etmek olmuştu.

“Sebze meyve reyonuna geçelim mi?”

“Sırasıyla gideceğiz.” Otoritesini her yerde konuşturuyordu. “Küçükken annem ile kardeşim sürekli birlikte market alışverişine çıkarlardı. Ben de zorla getirilen çocuk olurdum.” Güldü, anısını anlatırken o günlere geri dönüyordu. “Şimdi de karımla geliyorum.” Karısı...

Bir ip, yıkılan değil, yakılan da değil; toplanılan bir çukurun içine gömülmüştü ve yıllar sonra birisi, insan olduğumu hatırlamıştı.

“Karın biraz yoruldu.”

Şaşkınca gözlerini bana doğrulttu. “Karım da hemencecik yoruluyor.”

Söylediği sözü üstüme alınmayarak sebze kısmına geçtim. Önce brokoliyi gördüm. Serter Güçlü brokoliyi sepete yerleştirip yanına da mor patates koymayı unutmamıştı. Mor patatesin arkasında duran Çin lahanasını da sepete attı.

“Çin lahanası ile meze çok iyi oluyor,” dedi açıklama gereğinde bulunarak.

“Evde brokoli vardı zaten.”

“Yetmez o.” Soğanlardan bol bol aldı. “Bol soğanlı sote ıstırıdye mantarı denedin mi? Sana bir gün yaparım, bayılacağına eminim.” Yemek yediğim hâlde iştahım açılmıştı.

Tatlı patatesleri de poşete ekledim. “Tatlı patates çok severim. Küçük dilimler hâlinde kesip çeşnilendiriyorum ve fırında pişiriyorum.”

“Ben de mutfakta iyiyim diyorsun yani?” Elini belime atıp arka tarafıma geçerek bir başka dolaba ilerledi.

“Eh, fena değilimdir.” Gülümsedim.

“Burada soğuk kahveler var, alıyorum.” Dizilmiş soğuk kahveleri aldı ve onları sebzelerin alt tarafına koyarak sebzelerin ezilmesini engelledi. “İspanya’da her işimi kendim yapmaya alışmıştım. Şimdi seninle bu şekilde alışveriş yapmak hoşuma gitti.”

“Hoşuna gidiyorum yani?”

Gözlerini devirdi. “Hayır, gitmiyorsun.”

“Gıcık.”

Bir sürü meyveli yoğurt almıştı. Serter’in bu yoğurtları yiyeceğini sanmıyordum, benim için aldığını düşünüyordum.

Fıstık ezmelerinin bulunduğu rafın önünde durduğunda bir kavanoz fıstık ezmesi almak yerine kolilerce dizilmiş fıstık ezmelerini raftan çıkarıp sepetin içine doldurdu. Neden bu kadar çok almıştı? Ben hepsini bitiremezdim ki...

“Bir kolide kaç tane var?” diye sordum.

“Sekiz.”

“Dört koli aldın, yirmi dört tane fıstık ezmesini nasıl yiyeceğim?”

Derin bir nefes aldı. “Matematik hocan kim senin?” İkinci kez güldü. “Otuz iki tane aldım, hepsini de yiyeceğini düşünüyorum.”

“Kilo alacağım.”

“Al, böylece kimse seni beğenmez.” Göz kırpı.

Serter beni delirtmek üzereydi fakat hoşuma da gidiyordu. Eğleniyordum, onun benimle uğraşması neşemi yerine getiriyordu.

Rafın kenarında duran çikolataları alıp ona gösterdim. “Sen de bunların hepsini yiyeceksin, sonra kaslarını kaybedeceksin ve kızlar seni beğenmeyecek.”

“Etkiye tepki öyle mi?” Çikolataları elimden alıp sepete bıraktı. “Spor yapıp kaslarını geri kazanırım, merak etme.” “Süt ister misin?” diye sordum.

“Çocuk muyum ben?”

“Evet.”

Serter kasaya yöneldi. Arkasından onu takip ettiğimde, kasiyer kadının Serter’e olan hayran bakışlarıyla karşılaştım.

“Hoş geldiniz, Serter Bey,” dedi kadın ve göğüs dekoltesini ortaya çıkarmak için alttan bluzunu çekti.

Onu tanıyor muydu? Gerçi, hep burada alışveriş yaptığını söylemişti, besbelli tanıyordu.

“Hoş buldum, nasılsın Sıla?” Serter aldığı ürünleri poşetlerken alttan alttan gülümsüyordu.

Neden gülümsüyordu?

“İyiyim, sizi uzun zamandır görmüyoruz, genelde her zaman burada alışveriş yapardınız, merak ettik açıkçası,” dedi nesli tükenmekte olan gorilin yavrusu Sıla.

Serter bana baktı. “Evlendim, karımla vakit geçirmekten alışveriş yapmak aklıma gelmiyor.”

Hayır, Serter durumu böyle kurtaramazdı. Bizim aramızda gerçek olmayan bir ilişki vardı fakat buna rağmen Sıla’nın Serter’e açık açık yanaşmasını kaldıramazdım.

“Anladım.” Sıla bozulmuştu.

“Kolay gelsin,” dedi Serter.

Birlikte marketten çıkarken poşetleri tek başına taşıyıp bagaja yerleştirdi, ardından gülümseyen bir suratla öfkeli yüz ifademe baktı. “Kaşlarını neden çatıyorsun? Bir şey mi düşünüyorsun?” diye bir soru yöneltti.

Eğleniyordu.

Pis Serter!

“Ne zaman boşanma davası açsam diye düşünüyordum.” Şaşırılmış yüz ifadesini görünce toparlandım. “Korkma, senden sonra evleneceğim kocam ile ne zaman boşanacağımı hesaplıyordum.” İçeriye girmem için arabayı işaret etti. “Benden sonra evlenecek misin?”

“Sadık değilsin, seni boşamam gerekiyor,” dedim.

Direksiyonun başına geçmeden önce kapımı açtı, koltuğa oturduğumda ona bakma tenezzülünde bulunmadan kafamı cama yasladım. Kadın utanmasa kendini Serter’in kucağına atacaktı, Serter belki orali olmamıştı ama yine de çok rahatsız edici bir görüntüyü.

“Yok artık... Ben gayet sadık bir adamım, kime baktım?” Ağzından bir kahkaha döküldü.

Demek ki Büyükelçi de gülebiliyormuş veyahut kahkahaatabiliyormuş.

“Serter, sus.”

“Pekâlâ.”

Tepkim fazla mıydı?

Regl olduğum için ekstra huzursuzdum, az önceki görüntü yüzünden iyice sinirlerim tepeme çıkmıştı. Bana göre bir kadın, karşıdan atak görmediği sürece öyle basit hareketlerde bulunamazdı. Ayrıca sırf bir erkeği etkilemek için göğüs dekoltesi göstermek çok aşağılayıcı bir hareketti.

“Karımın gönlünü nasıl alabilirim?” Bana döndü.

“Bir şey yapmana gerek yok,” dedim. “Aslında sana kızmamam gerekiyor, sonuçta gerçek bir evlilik içinde değiliz. Bana sadık olmanı beklemiyorum ama kadının sana yaklaşabilmek için göğüs dekoltesini görünür hâle getirmesi çok basit bir görüntüydü.”

“Açıkcası umurumda değil.” Yüzüğünü gösterdi. “Sana daha önce de demiştim, ben evli bir adamım ve ona göre yaşıyorum.” Daha önce de yüzüğünü göstermişti.

Her seferinde evliliğimizi gerçek kabul edip ona göre hayatını sürdüreceğini belirtmesi çok hoşuma gidiyordu.

“Sana bir şey diyeceğim.” Yüzük parmağımla oynamaya başladım. “Hani bir keresinde, benden sadık olmamı beklemediğini söylemiştin ya...” Yüzünü inceledim, profili çok hoştu. “Bence bir evlilikte ne gerekliyorsa onu yapalım. Böylece ikimizin başka arayışlarda olmasına gerek kalmasın.”

“Barış’ın evinde, Barış’ın yatağında uyumamak da dâhil bu sadık olma kavramına,” dedi.

Yatağı nereden biliyordu? Belki de hissetmişti.

“Evet.” Dümdüz çıkmıştı ses tonum. “Bir daha Barış’ın evinde kalmayacağım.”

“Güzel.” Diliyle dudaklarını yalarken sakın görünüyordu. “Peki, evli çiftlerin yaptığı başka şeyleri de yapacak mıyız? Yatak odasında olan...” Ne?

Yanaklarım kızarmıştı.

Beni sıcak basmıştı, Büyükelçi neler diyordu böyle?

Kulağına eğilip fısıldadığımda araba kırmızı ışıktı durmuştu.

“Yani... Sen onları yapmak mı istiyorsun?”

“Sen dedin ya demin... Evlilikte ne gerekiyorsa yapalım diye...”

“Peki, sen istiyor musun?”

Derin bir nefes aldı. “Ben istediğimi söylemedim. Sen öyle bir cümle kurunca ben de sorma gereği hissettim.” Eve çok yaklaşmıştık ama başka bir sokağa girdi. Belli ki bu konunun kapanmasını istemiyordu.

“Öpüşecek miyiz?” Safça sordum.

“Onu yaptık daha önce.” Böyle konuşuyordu ama onun da yanakları kızarmıştı. Sırttı. “Gerçi eğer istersen şimdi de öpüşebiliriz. Dudaklarım senin için her zaman müsait.”

“Eve gidelim, Serter.”

“Evde mi yapacağız?” Bu adam beni delirtecekti.

Elimi boynuma götürdüm, kızaran yerlerimi gizlemek istiyordum. “Hayır, ayrıca sen nasıl böyle sapık bir adama dönüştün ya?”

“Odamda giyinirken beni inceleyen sendin, bence senin de benden farkın yok.”

Araba evin önünde durduğunda kendimi hızla dışarı attım. Bu kadar büyütme gerek yoktu, sadece öpüşmekten bahsetmişti sonuçta. Yine de hayal etmeden duramadım.

Serter ile ilerisi olabilir miydi?

“Karıcığım, ben yatak odamıza gidiyorum. Bekletme beni.” Bagajdan alışveriş poşetlerini aldı. “Bekletirsen üzülürüm.”

“*Karıcığım* mı?” Kızaran suratına baktım.

“Karıcığım.”

Kapıyı açtıktan sonra yere bırakmış olduğu poşetleri eline aldı ve mutfığa doğru yürüdü. “Sen hazırlan, geliyorum ben.” “Yok artık,” dedim.

“Şaka yapıyorum.” Kahkaha attı, bu duyduğum ikinci içten kahkaha sesiydi. “Bazen her şeyi fazla ciddiye alıyorsun.” Poşetleri tezgâhın üzerine yerleştirip paketten çıkardığı ıslak mendille ellerini sildi. “Merak etme, üzerine atlamayı planlamıyorum. Sadece tepkilerin hoşuma gidiyor, seninle uğraşmak güzel.”

“Kalpten gidecektim neredeyse.” Tabureye oturduğumda elimi boynuma götürdüm.

Serter’in umurunda bile değildi, bu hâlimle eğlenmek dışında bir şey yapmıyordu. “Kocan bugün aç kaldı, kocana yemek yapmayacak mısın?”

“Kahvaltıyı ben hazırladım, yemeği de sen hazırla.”

Tek kaşı havaya kalktı. “Öyle mi?” Güldü. “Gerçi, birazdan çıkabilirim ben. Niğde’den bir milletvekili ile görüşmem var, daha doğrusu toplandı.”

Serter’in yoğun bir hayatı olduğunu biliyordum, açıkçası bu konuda şikâyetçi olamazdım, sadece onunla sohbet etmek hoşuma gidiyordu ve aylarca sohbet etsem de asla sıkılmayacağımı hissediyordum. Hayatımda hiç kimse ile böyle bir iletişim içinde olmamıştım. “Şimdi duşa gireceğim, sonra da hazırlanıp çıkarım.”

“Tamam.”

Odama doğru yürüdüğümde, Çam’ı merdivenin başında uyurken gördüm. Güzel köpeğim bulduğu her zemini yatağı sanarak uyuyordu.

“Çam, yatağına geç,” diye mırıldandım.

Çam asıl bir köpek olduğu için gözlerini açmaya bile tenezzül etmedi. Oysaki ayağa kalkacağını düşünmüştüm. Kuyruğunu sallayarak mışıl mışıl uyumaya devam edince onu kendi hâline bırakıp odama ilerledim.

Odama geçtiğimde dolabı karıştırdım ama Serter’den o gün ödünç aldığım eşofman takımını bulamadım. Serter’in odasına gidip eşofman takımını sormaya karar verdim.

Duştan çıktığını düşünüyordum.

Saçlarımı arkaya atıp adımlarımı onun odasına yönelttim. Kapıya bir kez vurdum.

“Gir,” dedi.

Gülümseyerek içeriye girdiğimde üstünü giydiğini ve yüzüne krem sürdüğünü gördüm. Kimin için bu kadar hazırlanıyordu? Alt tarafı ellilik amcalarla oturup iş konuşacaktı.

“Bana bir eşofman takımı verir misin?” Kediler gibi yalvaran gözlerle baktım.

Dolabı gösterdiğinde arkasına dönerek, “İstediğini al,” dedi.

Kapağı sağa doğru çektiğimde düzenli bir dolapla karşılaşmıştım. Renk tonlarına göre düzenlenen eşofman takımlarından gri olanını aldım. Arkamı döndüğümde onu beni izlerken buldum. Göz göze gelmiştik.

Derin derin bakıyordu.

“Ben çok geç kalmayacağım.” Açıklama yapmak istiyordu. “Aklın bende kalmasın, işimi mümkün olduğunca hızlı bitirip erkenden gelirim.” Havluyu katlayıp komodinin üzerine bıraktığında, yatağın üzerine ayaklarını geniş bir şekilde uzatarak oturdu. “O sırada sen de eşyalarını buraya taşırsın çünkü Aslı’nın ayrı odalarda kaldığımızı düşünmesini istemiyorum.”

“Eşyalarım dolabına sığmaz,” dedim.

Gözleri dudaklarıma çevrilir çevrilmez hemen kendini toparladı. “Eski odan giyinme odası olur, yatmak için ise benim yani artık bizim olan odayı kullanırsın.”

“Teşekkür ederim.” Düşünceliydi.

“Böyle kuru kuru mu teşekkür edeceksin?”

Ne yapabilirdim ki?

“Tatlı yapsam olmaz mı?” Büyük bir sevinçle sordum.

Sırtıttı. “Benim aklımda başka tatlıları yemek var.” Bakışları ciddileşti.

“Nasıl yani?”

Beni yanına çağırdı. “Gel.”

“Anlamadım?”

“Sabahtan beri ikimizin de yapmak istediği şeyi dillendiriyorum, gel dizime otur.”

“Yok artık.”

Koyu renk gözleri asla gölgelenmiyordu. “Dizime otur, lütfen.”

Serter beni öpmek istiyordu, bunu anlamıştım fakat bir anda böyle söylemesi beni gafıl avlamıştı. İmalارını uygulamalı olarak göstermekten çekinmiyordu. Açık sözlü bir şekilde isteğini belli etmesi hem hoşuma gitmiş hem de beni heyecanlandırmıştı.

Ellerini uzattı.

Yavaş yavaş ona doğru yürüdüm. O elleri tutarsam sadece tutku değil, başka duygular da devreye girecekti, biliyordum. Bir kez olsun cesur olmak istedim. Ellerini tutup dudaklarına eğilmek ve o dudakları bedenimde hissetmek istiyordum. Sonunda yanacağımı bile bile o kor ateşteki lavlara yürümek istiyordum.

Dizinin üzerine oturunca dağılan saçlarımı arkamda toplamaya çalıştı.

İkimizin de gözlerinde arzu vardı ve birbirimizi durdurmak istemiyorduk.

“Yalnızca minik bir öpücük,” dedi.

Son öpüşmemizde istekli olan taraf bendim, şimdi ise rolleri değişmiştik.

Bir şey fark etmiştim.

Serter Güçlü’nün şakalarının altında her zaman bir gerçek yatıyordu.

Bir anda dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

“Sakin,” diye fısıldadı. “Sakin ol, sadece dudaklarımı hisset.” Yanığıma değen saçlarımı kulağımanın arkasına attıktan sonra dudaklarını yaladı. “Saatlerdir bunu yapmak istiyordum, saatlerdir dudaklarını öpmek...” Duraksadı. “Şimdi sakince kendini bana teslim et.”

Ona yaklaştığımda önce alt dudacağımın üstüne küçük bir öpücük bıraktı, ardından üst dudacağıma. Biraz daha durduğunda belimdeki elleri sıkılaştı ve dizinin üzerinden kalkıp kucığına oturdum.

Ben, Büyükelçi'nin kucığına oturmıştım. Ben?

Alt dudacağıma dişlerini geçirdi, kalçamı tuttu.

O anki duygularımı anlatamazdım. Bulutlu bir gökyüzünde yağmur damlalarıyla ıslanmak gibi değildi ama yağmur yağacağını düşündüğüm gecenin sabahında güneşi arayan yüzüm gibiydi. Öyle saf, öyle temiz, öyle adanmış.

İşaret parmağını yanağımın alt kısmına getirip okşadığında gözlerimiz eski bir yolculukta denk düştü.

“Korkuyor musun?” Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Korkma.”

Korkuyor muydum?

Bir şeyler bizi her zaman korkuturdu fakat beni korkutan şey neydi? Onunla bir geleceğimin olmadığını düşündüğüm hâlde savruk yaşama pençe atmak mıydı? Evet, evet, tam olarak buydu. İkimiz de geleceğe dair vaatlerde bulunmamıştık ama bir şekilde gerçekten de evliymişiz gibi birbirimizi öpüyorduk. Bu beni korkutuyordu. Elimde değildi. Sırtımı yasladığım her dayanağın üstüme düşmesinden korktuğum gibi, Serter'in bir gün gitmesinden de korkuyordum.

Üst dudacağıma sıcak bir öpücük bıraktığında koyu gözlerindeki merhameti arayan bir insan gibi gözlerinde merhameti aradım. Gözlerinde her türlü duygu vardı.

Yanağımı öptü. “Çok güzelsin.”

İki kelime, tek cümle ve bir çift mavi göz. İhtiyacım olan bu muydu?

Bedenimi tamamen tutup beni havaya kaldırdığında sırtım yatakla buluştu. Gömleğinin ilk iki düğmesini açtı, gözlerimin içine bakarak tüm vücudumu inceledi. İşte, arzu tekrar açığa çıkmıştı, arzu yine bizi bulmuştu.

Yavaşça bacak arama girip dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. Kalçamı tuttuğunda inlemişti.

“Böyle kendini bana teslim edersen, sana daha farklı şeyler yapmak zorunda kalabilirim.” Dillerimiz buluştu.

Tutkunun alevine teslim olmuş, yanmayı göze almıştım.

Tam boynumu öpmeye başlamıştı ki telefonda yükselen alarm sesi ile duraksadı.

“Alarm.” Açıklama gereğinde bulunmuştu. “Evden çıkacağım saati unutmamak için alarm kurmuştum,” dedi.

“Sorun değil.” Bozulan kıyafeti düzelttim.

Elini utangaç bir tavırla ensesine götürdü. “Çok güzeldi, devamını isterdim.”

Ayağa kalktığında, telefonunu eline alıp alarmini kapatmıştı. Ona bakmamak için yüzümü başka tarafa çevirdim.

“Ben odama gideyim.” Utanıyordum. “Akşam görüşürüz.”

“Gece...”

Kapı kolunu çevirdiğimde bana seslenmesini duymamaya çalışarak odama girdim. Nefesim daralıyordu, nefesim sanki kayboluyordu. Alnım heyecandan terlemişti. Odama girdiğimde beni telefonumun titreşimi karşıladı. Arayan numaraya bakmadan telefonu kulağıma götürdüm.

“Gece... Eski evinde bir şeyler dönüyor, buraya gelmek zorundasın,” dedi Barış.

Ne dönüyor olabilirdi ki?

“Barış?”

“Çok ses çıkaramıyorum çünkü şu an gizleniyorum. Buraya gel, tamam mı?”

“Seni anlamıyorum. Ne oluyor?” Gerçekten de anlamıyordum.

Derin bir nefes aldı. “Çok vaktim yok.” Neden bahsediyordu? Neden böyle telaşlı konuşuyordu? Asla anlam veremiyordum. “Şu an buraya gelmelisin, gelmelisin ve görmelisin.”

“Neyi görmeliyim?”

“Gel,” dedi sadece ve telefonu kapattı.

Telefon kapanır kapanmaz, üzerime bir hırka geçirip bedenimi dışarıya attım. Serter’in de aynı anda kapısı açılmıştı. Ona bakmadım,

direkt merdivenden aşağıya indim. Serter'in bana almış olduğu arabayı park hâlinde görünce arabanın anahtarını şoförden aldım.

Direksiyonun başına geçtiğimde telefonum tekrar çaldı.

Arayan Ömer'di.

"Ne var ya?" diye bağırdım

Arkadan bir kahkaha sesi duydum. "Bak, tehdit ettiğin için değil, kendim için basına haber vermedim. Yani senin kocan paçayı yine sıyırdı."

"Ömer, şu an seninle uğraşamam," dedim.

Ömer bana mısın demiyordu. "Sen bugün tersinden mi kalktın acaba? Yani neden bağıırıyorsun, anlamıyorum. Benim gibi yaşlı bir adamı kalp krizinden götüreceksin!" Ne

çok konuşuyordu?

Yüzümü buruşturdum. "Ne istiyorsun?"

"Aşk."

"Ne?"

"Bana Şükran'ı getirebilir misin? Madem isteğimi sordun, bana Şükran'ı getir o zaman."

"Seni anlamıyorum." Hızlıca arabayı sürmeye başladığımda elim direksiyonun üzerindeydi, diğer elim de telefonu tutuyordu. "Neden böylesin, Ömer?"

"Şükran..."

Ofladım. "Canın sıkılıyor, değil mi? Kimi rahatsız edeceğini bulamadın ve aklına ben mi geldim? Bu kadar mı işsizsin? Muhtemelen öylesin ki beni rahatsız etmeyi kendine amaç edinmişsin yoksa böyle olman normal değil."

"Ah, Gece, ah..." diye mırıldandı. "Git başımdan!"

"Büyüklerin sana terbiye öğretmedi mi?" Kahkahası bir kez daha kulaklarımda çınladı.

Ondan nefret ediyordum.

Artık sıkılmıştım.

Direksiyonu tutan sol elime bakmamaya çalışarak yola odaklandım. “Şu an gerçekten seninle uğraşamam, eğer önemli bir şey yoksa kapat. Ayrıca sen bir huzurevine gitsene. Eğer paran yoksa ben seni huzurevine de yerleştiririm, yeter ki peşimi bırak.”

“Aşk olsun, sen de Şükran gibi beni başından atmak istiyorsun.”

“Şükran öldü!” Direksiyonu sıkıca tuttum. “Şükran öldü, Şükran yok, Şükran şu an başka bir yerde. Onun sadece bedeni kaldı, o da toprak altında. Şükran öldü!” “Şükran yaşıyor,” dedi.

Yaşıyor muydu?

Neler söylüyordu böyle? Yine kafa bulmaya mı çalışıyordu? Ömer’i gerçekten de anlamıyordum, bir gün söylediği cümle ile diğer gün söylediği cümle arasında dağlar kadar fark oluyordu. Neler konuşuyordu? Neyden bahsediyordu? Tam olarak neyi amaçlıyordu? Onun hasta olduğunu düşünmeye başlamıştım. Başka bir açıklaması olamazdı.

“Hani trenin önüne atlamıştı?” diye sordum.

Direksiyonu sola kırdım, ana yoldan çıkıp direkt sokak aralarından eski evime ulaşmaya çalıştım.

“Kalbimde yaşıyor.” Yine alaycı bir şekilde güldü. “Şaka yaptım; sen de hemen inandın.”

Sanki şaka yapmıyor gibiydi.

“Ömer... Amcacığım, derdin ne?”

Uzun bir sessizlik oldu ve Ömer’den herhangi bir cevap gelmedi. Tek ses arabanın camına vuran yağmur damlalarıydı. Yağmur tüm hoyratlığını göstererek yağıyordu. O an yağmurdan nefret etmişim çünkü bazen karanlığa teslim olduğunda yağmur aniden ortaya çıkıyordu. Bugün de karşıma çıkmıştı.

“Ömer,” dedim nefesimi dışarıya verdiğimde. “Daha ne kadar böyle devam edeceksin? Bir yolun, planın yok mu senin?”

“Yolum engebeli, arabam bozuk ve yağmur yağıyor çıplak ayaklarım zemine bastığında. Yolum engebeli, Gece...” Sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyordu.

“O zaman başka bir yol bul,” dedim sesimi yükselterek.

Ömer bu şekilde devam edecek gibi görünüyordu. Onu bir türlü anlayamıyordum. Şu kısacık zamanda ne yapmaya çalıştığını ve nereye gitmeye çalıştığını anlayamamıştım. Ömer çözülmesi zor bulmacalardan oluşuyordu. Bir parçasını bulmaya çalışsam diğeri elimde kalıyordu. Benden hem nefret ediyor hem de etmiyor gibiydi. Benimle bazen alaylı konuşuyordu, bazen de normal davranıyordu. Ömer garip bir adamdı.

“Kapatmam gerekiyor.”

“İrfan ve Gül...” dedi fısıldayarak. “Onlar gerçek ailen değil, gerçek annenle baban değil.”

Arabayı eski evin önünde park ettiğimde hemen kapıyı açıp dışarı çıktım.

Barış’tan bir mesaj geldi.

Barış: Arka bahçeden geç, görünmemeye çalış. Ben her şeyi videoya kaydettim, buradayım ama sakın ses çıkarma çünkü ablan gayet meşgul.

Neler oluyordu? Anlam veremiyordum.

“Bu yalanı kocama da anlatmışsın. Cidden çocuk olduğunu düşünmeye başladım.” Arka bahçeye doğru bir adım attım, kalbim göğsümden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. “Ömer, ben senden çok sıkıldım. Tamam, güldük eğlendik ama yeter artık.” Sinirlerim

bozuluyordu.

“Sana işin en trajik kısmını söyleyeyim mi, Gece Yalçın?” diye sordu.

Gözlerim o anda tek bir şeye odaklanmış, acıyla kıvranmaya başlamıştı: Eylül ve Gürsel... Bakışlarım karardı, gözyaşlarımı içime akıttım.

Ruhum acıyla kıvranıyordu.

Her şeyden yorulduğumda kendimi bulamama sebebim bu insanlardı. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki bazı şarkılar, bazı şiirler kulağımı tırmalıyordu. Bana iyi gelecek her şey o an acı çekirtmekten başka bir işe yaramıyordu.

Karanlık tarafımdı onlar.

Eylül Yalçın benim ablamdı ama aynı zamanda değildi.

Gürsel Yalçın benim amcamdı ama aynı zamanda değildi.

Bomboş duvara bir resim asmak gibiydi onların bana verdiği acı dolu geçmiş... Duvarların rengi akmıştı fakat o resim orada pas tutmasına rağmen asılı duruyordu. Onların hayatıma getirdiği bu solmuş çiçekler çürümeye mahkûmdu.

Onlardan nefret ediyordum. Onlardan nefret etmekten de nefret ediyordum çünkü hayatımı nefretin gölgesinde harcamak istemiyordum. Ama onlar beni çaresiz bırakmıştı.

“Gece,” dedi telefondaki ses.

Gürsel ve Eylül arka bahçeyi kazıyordu. Çam ağacının dallarına asılı olan salıncığın altındaki toprak alanı kazıyordu. Salıncak... Çocukken üstünde sallandığım salıncak ve çam ağacının dibi. İkisi de işini büyük bir hızla yapıyordu. Eylül çukur açmaya çalışıyor, Gürsel ise elinde beyaz bir torba tutuyordu. Onlara bakarken nefretim tekrar gün yüzüne çıkmıştı.

“Şimdi sana söyleyeceklerimi iyi dinle. Sana neden Şükran’ı anlattım, biliyor musun? Bunu bilemezsin işte, bilemezsin çünkü sen bir yalana inandın. Yıllardır seni bir yalana inandırdılar. Arkasından ağladığın o aile ile bir bağın olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” Duraksadı. “Hayır, senin onlarla hiçbir bağın yok, Gece. Senin onlarla hiçbir bağın olamaz,” dedi.

“Ne demek bu?” Gözlerim bahçeyi kazan, bir zamanlar ailem sandığım o iki kişideydi. Sessizce onları izliyordum. Nefretim, karanlığımın ve korkularımın vücut bulmuş hâliydi onlar.

“Şükran... *Senin annen Şükran,*” dedi Ömer. “Gül ve İrfan öz ailen değil.”

Kural 1: Bir insan yaşarken iki defa ölemezdi.

Kural 2: Nefes almanı sağlayan şey kalp değildir çünkü ölü bir kalp uzun yıllar hayatta kalabilir.

Ben yaşarken öldürülmüştüm...